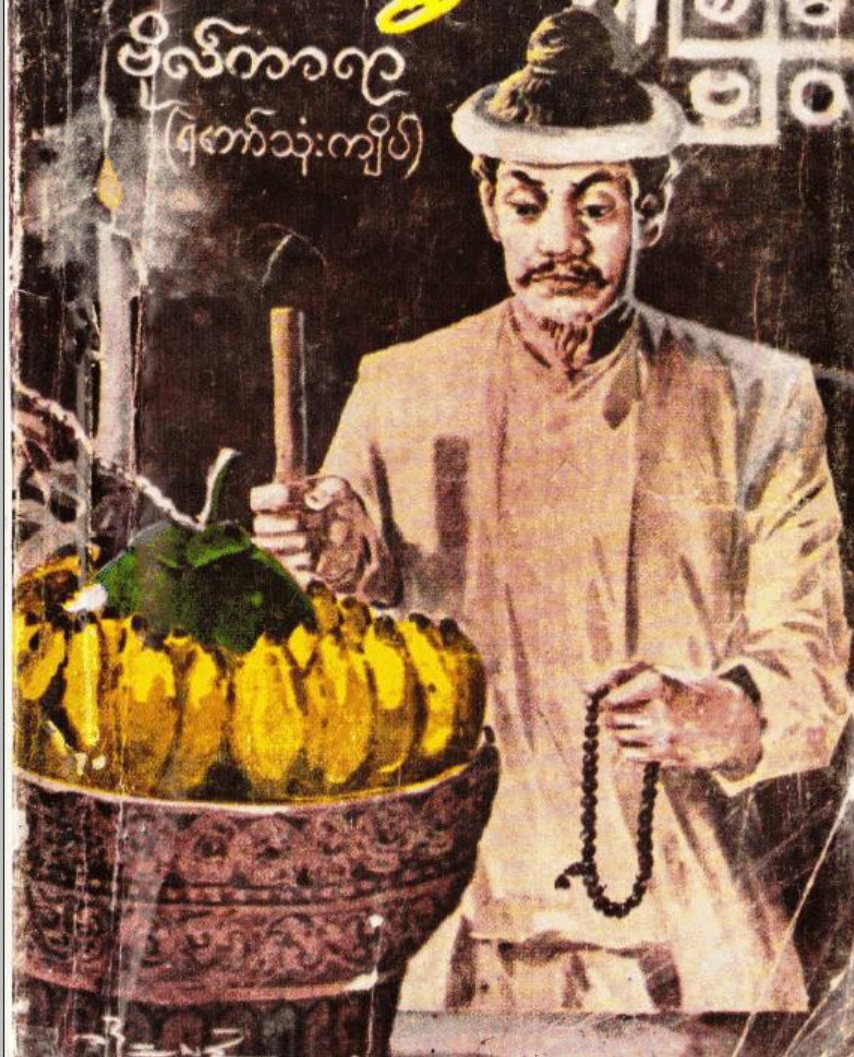

ကဝိသဒ္ဓါ

ဒိလိကာလ

(ရောက်သုံးကျိပ်)

ပန်းချီ
ဦးထွန်းလျှပ်

အလောက်
သောင်းလှ

အပုံးရိုက်
ဒေါင်းပုံနှိပ်တိုက်

စာအုပ်အုပ်
စောတ်ဆန်း၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ
ပိုက်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်) (၀၆၉၈-မြ)
မှဆိုးစာပေ၊ အစန်း၂၁၊ တိုက်အမှတ် ၂၁၆၊
ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်ကထုတ်ဝေပါသည်။

ပုံနှိပ်သူ
ဒေါ်သန်းစွာ (၀၄၃၆-မြ) ဒေါင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၅၂ (တီ)၊ မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း၊
ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်က ပုံနှိပ်သည်။

စက်အင်တာလ
တတိအကြိမ်ရိုက်နှိပ်ခြင်း။
အုပ်စု (၃၀၀၀)

အထူး

မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ

တောတပြင်လည်း မြစိမ်းရင့်ရောင် လွမ်းခြယ်လျက်...
ယက္ကန်းစင် တောင်ကြောကြီးသည် ထီးထီးမားမား
ဝင့်ကြားကာ တောင်တော်ဦးဆီသို့ ဦးရိုက်နေတော့သည်။
တချီတချီ ခါတွန်သံ၊ ချိုးကူသံများက မြနန္ဒာရေတွင်း
တပိုက်ဝယ် မြိုင်မင်း၏ ဂီတသံများအဖြစ် ထွက်ပေါ်နေပါသည်။
ယက္ကန်းစင်တောင်တော်ဦး သို့မဟုတ် စမ၊တောင်တော်
၏ မြောက်ဘက်စွန်းလျှိုတွင်းမှလည်း ဂျီတစ်ကောင်က မှန်မှန်
ဟောက်လျက်...

လေပြေကလေး သုတ်သွေးလိုက်တိုင်း စမ၊တောင်မြတ် ပေါ်တွင် ကိန်းဝပ်စံပါယ်တော်မူသော စေတီတော်မြတ်များဆီမှ ဆည်းလည်းသံ တချွင်ချွင်များက မြန်နွာရေတွင်း၌ စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသော ပါရမီရှင်များကို အချိန်မှတ်ရန် သတိပေး နှိုးဆော်နေသကဲ့သို့ပင်...

ဥယျာဉ်ကျောင်းအတွင်းမှ ကြေးစည်သံများက ဘယ်သံ ညာသံများအဖြစ် ဖြိုင်ဆိုင်စွာ ပေါ်ပေါက်လာသလို ဥယျာဉ်မှူး ဦးသက်ဖေနှင့် ဦးချစ်ပိုတို့နှစ်ဦးကလည်း တောင်တော်ရှိ ရှင်၊ လူ၊ ရဟန်းများကို ဆက်ကပ်ကျွေးမွေးရန် ယာခင်းစိုက်ပျိုးကွက်မှ ဥယျာဉ်ကျောင်းဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။

'ကိုင်း ကျုပ်တို့ကြွနှင့်မယ်ဒကာကြီး၊ ဆွမ်းစားချိန်နီးနေပြီ' မိုးညိုဇာတိဖြစ်သော ရဟန်းဒကာ အဖေလူ၏သားကြီး ဖြစ်သူ ဦးပဉ္စင်း ဦးဇော်တက ကျွန်တော်တို့ပါရမီရှင်များကို နှုတ်ဆက်ကာ တောင်တော်ပေါ်ရှိ ကမ္ဘောဇကျောင်းရှိရာသို့ ကြွသွားသည်တွင် မိုးကုတ်ဦးပဉ္စင်းဦးဝိမလ၊ စနီပိတ်ဦးပဉ္စင်း ဦးကုသလ၊ ဦးဝေပုလ္လနှင့် ကိုရင်များသည် တတန်းကြီး ရှေ့ နောက်စဉ်ကာ ကြွတော်မူလာကြသည်။

ဦးပဉ္စင်းလေးပါးကား ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွပြီးတော်မူ သည်။ ကျေးဇူးရှင် အလှူ၏သားကြီး ဩရဿ လေးပါးဖြစ်တော် မူကြသည်။

နံနက်ကိုးနာရီခွဲမှ ဆယ်နာရီအတွင်း၌ ရေသပ္ပာယ်ရန် အလိုငှာ အေးမြကြည်လင်သော ဤစမတောင်၏ စနေဒေါင့်

တွင် တည်ရှိနေသည့် မြန်နွာရေတွင်းသို့ ကြွရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရေတွင်းမှ ရေခတ်နေသော ဆရာဦးဘရိက ကျွန်တော့် အား...

'ရေပြည့်ပြီလို့ တက်ကြစို့' သတိပေးလိုက်မှပင် ကျွန်တော် သည် ရီဝေမှုခြယ်နေသော ယက္ကန်းစင်တောင်ကြီးကို ကျွန်တော် သည် ကြည့်ရှုနေရာမှထ၍ နှစ်ယောက်သား ထမ်းပိုးကိုယ်စီဖြင့် ရှေ့နောက် ရေပုံးများကိုထမ်းလျက် တောင်မ၊ပေါ်သို့ ပြန်လည် တက်ခဲ့ကြသည်။

လှမ်းလိုက်တိုင်း သရဏဂုဏ်သုံးပါးကို နှလုံးသွင်းကာ မောရမှန်းမသိရအောင် တောင်တက်လမ်းကလေးအတိုင်း ဖိ၍ တက်ခဲ့ကြသည်။

တောင်တက်လမ်းကလေးအား တောင်နံရံကမ္ဘားများကို ဖြတ်ကာ လှီးကာ ဖောက်လုပ်ထားခဲ့သော လူသွားလမ်းကလေး ဖြစ်ပြီး ကျွေ့ချီ ကောက်ချီ ဖြင့်ချီ နိမ့်ချီ တက်နေရသလို လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်က ဝါးရုံပင်များ၊ အင်ပင်များ၊ ဂမုန်းပင်များ ရောနှောကာ သဘာဝအတိုင်း ပေါက်ရောက်နေ သဖြင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းလှသလို မျက်စိပသာဒ အဖို့လည်း တကယ်ပင် အေးမြကြည်လင်နေစေ၏။

ထမ်းနေကြမဟုတ်၍ ကျွန်တော့်နှင့် ဆရာဦးဘရိအဖို့ ထမ်းရ သယ်ရသည်မှာ အတော်ပင်ပမ်းသယောင်ပင် ကျွေ့ကာ ကောက်ကာ တက်နေရသော တောင်တက်လမ်းကလေးကို

ကျွန်တော်က ဝက်ဘာလမ်းဟူ၍ နာမည်ပေးခဲ့မိ၏။ မှန်ပေသည်။
 ဂေါတမ အလောင်း ဆေသန္တရာမင်းကြီးသည် နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်အလို
 ငှာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုစွန့်လွှတ်ကာ မဒီဒေဝီနှင့် သားသမီးနှစ်
 ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ ဟိမဝန္တာတောင်သို့ တောထွက်ခဲ့ပြီး
 ဈာန်အဘိညာဉ်ကိုထပ်သလို ကိလေသာတို့ကို ဖြတ်ခဲ့ပေ၏။

ယခုလည်း ဘုရား၏ တပည့်တော်သားတော်များ ကာမ
 ကိလေသာကို သတ်ရန်အလိုငှာ စမတောင်တော်သို့ ရောက်ခဲ့
 ရပေ၏။

စ၊မတောင်တော်ကား ဆုကြီးပန်တို့၏ စုဝေးရာဌာနဖြစ်
 သည်ဟူ၍ ကျေးဇူးရှင် 'လေးကြီးကိုင်း' ဆရာသခင်အဖေနှင့် နှင့်
 ကျေးဇူးရှင် အဖေလူတို့က အမိန့်ရှိပေ၏။

အကျယ်ချဲ့၍ ဖော်ပြရလျှင် ဆုကြီးပန်ပုဂ္ဂိုလ်တို့မည်သည်
 ပါရမီဆယ်ပါး အပြားသုံးဆယ်တို့ကို မနားမနေ ဖြည့်နေရပေ၏။

စ၊မတောင်တော်သို့ လာရောက်၍ တရားအားထုတ်ခြင်း
 သည်ပင်လျှင် ပါရမီဆယ်ပါးတို့ကို အချိန်အခါမရွေး ဖြည့်တင်းနိုင်
 သည်မှာ ပါရမီရှင်တိုင်း သိနေပါသည်။

ဥပမာ ရပ်ဝေး ရပ်နီးက ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သာဝတ္ထိမြို့
 အနောက်ဘက် အလယ်ရိုးမ၏ အရှေ့ဘက်ဆုံး တောင်ထွင့်
 တောင်တော်ဦး၌ တည်ရှိကိန်းဝပ်နေသော စ၊မတောင်တော်သို့
 သားရောက်ကာ တရားအားထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ကြိုးပမ်းလိုက်
 တိုင်း ရှေးဦးစွာ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီကို ရရှိနိုင်စေ၏။ ရထား၊
 လှည်း၊ ခြေလျှင် စသည်ဖြင့် ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း မင်ပင်ပန်းပန်း

ခရီးသွားလာခဲ့ခြင်း အခက်အခဲပြဿနာများကို ကျော်လွှားကာ
 တောင်တော်အရောက်ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြင့်လည်း ခန္တီပါရမီကို
 ပြည့်စွက်စေ၏။ တောင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်သည့်အခါ၌ ကိုးပါး
 သီလကိုယူကြခြင်းနှင့် သက်သတ်လွတ် စားသောက် သုံးဆောင်
 ရခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများရခြင်းတို့ကြောင့် သီလပါရမီ၊
 မေတ္တာပါရမီတို့မှာ အလိုလိုရရှိလွှား၏။ မိမိသားမယား၊ အိုးအိမ်ကို
 ကာလအပိုင်းအခြားအရ စွန့်ပစ်ကာ တောရကျောင်းလည်းဖြစ်
 သော စ၊မတောင်တော်သို့ ကြွရောက်တရားကျင့်ခြင်းဖြင့်လည်း
 တောထွက်ခြင်း၊ နိက္ခမပါရမီကို ရရှိခဲ့စေ၏။ တောင်တော်ပေါ်တွင်
 တရားကျင့်ခြင်း လောကီလောကုတ္တရာ ပညာပါရမီ ဝီဝိယပါရမီ
 အသီးသီး လည်း ပေါ်ထွက်လာပြန်ပါသည်။

မပေး၊ မရောင်း၊ မဝယ်၊ ဤစကားသုံးပါး ထင်ရှားသော
 စ၊မတောင်တော်ပေါ်ဝယ် ယခင်ကတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မသိကြ၊
 မတွေ့ဖူးကြသော်လည်း အကျိုးအကြောင်း ပါရမီတို့ကြောင့်
 တရားရှင်အချင်းချင်း၊ ပါရမီရှင်အချင်းချင်း ဆုံမိကြသောအခါတွင်
 တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မေတ္တာဗြဟ္မစိုရ်တရားလေးပါးကို ရှေ့ကထား
 လျက် ဆေးပေးမီးယူ ကူညီကြခြင်းနှင့် တစ်ဦးက အဖိုးအခ
 မယူဘဲ၊ မဝယ်ဘဲပေးကမ်းလှူဒါန်းကြခြင်းတို့ကြောင့် ဒါနပါရမီ
 လည်း အလိုလို ပြည့်ခဲ့ကြသည်။

အထူးသဖြင့်စ၊မတောင်တော်ပေါ်တွင် ရောက်ရှိလာကြ
 သည့် ပါရမီရှင်များ၊ ပါရမီရှင်ကောင်းများသည် ဖို၊မစိတ်၊
 လိင်စိတ်၊ လုံးဝမထားကြ၊ မောင်နှင့်နှမ၊ သားနှင့်အမိ၊ တူနှင့်အဒေါ်

စသည်ဖြင့် ဆွေမျိုးသားချင်း စိတ်ဓာတ်ထားကြပြီး။ ကိုယ့်စေတနာကိုယ့်စိတ်ဓာတ်အရ ရေခပ်ခြင်း၊ ထင်းပေါက်ခြင်း၊ တံမြက်ခတ်ခြင်း၊ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်များကို ပါဝင်လုပ်ဆောင်နေကြပေ၏။ အသက်ခြောက်နှစ်က လေးနှစ်အရွယ် ကလေးသူငယ်များပင် စ၊မတောင်တော်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့် ကာလတွင် ထင်းတစ်ချောင်း၊ အုတ်ခဲတစ်လုံး၊ ရေဗူးတစ်ဗူးစသည်တို့ကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ် လုပ်ဆောင်နေကြသည်ကို ကျွန်တော် မျက်စိဖြင့် တွေ့မြင်နေခဲ့ရပေ၏။

အရွယ်နုပျိုသော ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ် လုလင်ပျိုများ၊ လုံမငယ်များ အနေနှင့်လည်း လက်တွင် စိပ်ပုတီးကိုင်ကာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှင့် သစ်ပင်ရိပ် ကျောင်းရိပ်တို့အောက်တွင် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့သခြင်းလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်နေကြပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာဦးဘရီနှင့် ရှေ့နောက်ဝက်ပါလမ်းမှ စားဖိုဆောင်ဆီသို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ သုဗ္ဗမ္မာဇရပ်အနီးသို့ ရောက်ခဲ့သည်တွင် တောင်တော်သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ဘူးသော မျက်နှာစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်များကို တွေ့လိုက်ရသလို 'ဟောဒိကတောင်ကြီးဘုရားဖူးတွေက ဗိုလ်မှူးကို တွေ့ချင်လို့တဲ့...'

ဦးမှတ်ကြီးက လှမ်းပြောလိုက်သည်ကြောင့်...

'ဟုတ်ကဲ့ မကြာခင်တွေ့နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ' ကျွန်တော်က ပြောကြားလိုက်ရာ ရေထမ်းပိုးကိုယ်စီဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို အံ့အားသင့်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

အဓိပ္ပါယ်မှာ စ၊မတောင်တော်၏ တစ်ဦးဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ရေထမ်းနေကြခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက ရေတစ်ပုံးစီကို မီးဖိုတွင် သုံးရေပေပါထဲသို့ ထည့်ချလိုက်ပြီး ကျန်ရေပုံးနှစ်ပုံးကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့နောက် ထမ်းကာ ဘုရားဝိုင်းတွင်ရေတစ်ပုံးလှူပြီး ကျန်ရေတစ်ပုံးကို 'လေးကြီးကိုင်း' ကျောင်းအောက်ရှိ အများသုံးရေအိုးတွင် ထည့်သွင်း လှူဒါန်းလိုက်ကြသည်။

အဝတ်အစားလဲပြီး နှစ်ယောက်သား သုဗ္ဗမ္မာဇရပ်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်တွင် စ၊မတောင်တော်၏ နာယကဆရာတော်ကြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ နောင်တော်ကြီး ဦးကဝိန္ဒကလှမ်း၍...

'ဟေ့ ညီတော် မင်းကိုတွေ့ချင်တဲ့ ကမ္ဘောဇက ပုဂ္ဂိုလ်တွေက လာပြီးနှုတ်ဆက်ပါဦး' လှမ်း၍ခေါ်လိုက်သည်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတော်ရှေ့မှောက်သို့ သွားရောက်ကာ ဝတ်ပြုပြီး ပရိသတ် အစိပ်ကျော်ခန့်ရှိ ရှမ်းအမျိုးသားများကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရပေ၏။

'အိုး... ဗိုလ်မှူးရေးတဲ့စာအုပ်ကို စစ်ကိုင်းအထိ လိုက်ရှာရတယ်၊ တစ်အုပ်ကို နှစ်ဆယ်ပေးရတယ်လေ...၊ အားကြီးတန်ဖိုးရှိတဲ့စာအုပ်ပါ' ကျွန်တော်ကို ရှမ်းအကြီးအကဲတစ်ဦးက နှုတ်ဆက်ရင်း ကတိသစ္စာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တန်ဖိုးနှစ်ဆယ်ကျပ်ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်းကို ပြောလိုက်သည်။

ခက်ချေပြီတကား။ မူလရောင်းဈေး ကတိသစ္စာစာအုပ်တစ်အုပ်ကို သုံးကျပ်၊ ယခုရှားရှားပါးပါးလိုက်၍ ဝယ်ရသော

ဈေးနှုန်းမှာ နှစ်ဆယ်ကျပ်၊ အင်မတန်တရားလွန်သော စာအုပ် ဆိုင်ရှင်တွေပါတကား။

ကျွန်တော်လည်း ရှမ်းအမျိုးသားများကို နှုတ်ဆက်ကာ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး ထမင်းစားသောက်ရန် အတွက် ဧည့်ခံခရပ်ဆီသို့ ဆင်းလိုက်ရာတွင် ရန်ကုန်တိုင်းဓမ္မဝိဇ္ဇာ တိုင်း နာယကတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးကျော်ဇောကို တွေ့လိုက်ရသလို သူနှင့်အတူမျက်နှာစိမ်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး နှစ်ဦးတို့ကိုပါ တွေ့လိုက်ရ ပြီး...

‘ဟောဒီမှာ ညီမောင်၊ မန္တလေးက ဘုရားဖူးပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကတိသစ္စာစာအုပ်ကို မေးနေတယ်၊ မန္တလေးကစပြီး မြစ်ကြီးနား အထိ ဒီစာအုပ်ကို ရှာမရလို့တဲ့’ ပြောကြားကာ မိတ်စက်ပေးလိုက် လေသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစား၍ ကတိသစ္စာ စာအုပ်ကို ထုတ်နိုင်အောင် ပြန်လည်ကြိုးပမ်းပါမည်ဟု ကတိပေး လိုက်ရပေ၏။

အမကြီးဒေါ်နှင်းရီနှင့် ဒေါ်ကြည်နုတို့က ကျွန်တော်တို့ အလှည့်အပြစ် ထမင်းစားရန် ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ဆရာဦးဘရီ နှင့်အတူ ထမင်းခိုင်းရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဗိုလ်မှူးခင်မောင်နှင့် ဦးဘသော်(သံလျင်မြို့နယ် တာဝန်ခံဓမ္မဝိဇ္ဇာ အဖွဲ့)တို့ကို တွေ့ရပြီး...

‘ဟောဒီမှာ ကတိသစ္စာ စာအုပ်ကို မေးနေတယ်၊ နတ်တလင်းနဲ့ ပြည်ဘက်က ဘုရားဖူးတွေဗျို့’ ဗိုလ်မှူးခင်မောင်က

အခြားထမင်းခိုင်းမှ ပုဂ္ဂိုလ်များကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရာ အသား ဖြူဖြူနှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက...

‘ကျွန်တော်တို့ ပြည်ဘက်ကပါ၊ ဗိုလ်မှူးရေးတဲ့ ကတိသစ္စာ စာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး တန်းလိုက်လာကြတာပဲ၊ အသိ သိပ်နေကန်ကျ တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီးမှ ပြန်မယ်’ စတင်ပြော ဆိုကာ...

‘ဗိုလ်မှူးဆီမှာ ကတိသစ္စာစာအုပ်တွေ ရောင်းဖို့ရှိရင် ကျွန်တော့်တို့ကို နှစ်ရာလောက်မျှပါ။ ဓမ္မဒါနပြုချင်လို့ပါခင်ဗျာ’ တောင်းပန်လိုက်ရာ...

‘ကျွန်တော့်ဆီမှာတော့ လက်ခံကော်ပီစာအုပ်တောင် မကျန်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကြီးစားပြီး ပြန်ရိုက်ပေးပါမယ်’ ပြန်လည် တောင်းပန်လိုက်ရပေ၏။

အခြေအနေများကို ပြန်လည်စဉ်းစား သုံးသပ်ကြည့်ရာတွင် ယနေ့ ကတိသစ္စာစာအုပ်ကို ပြန်ရိုက်ရန်တောင်းဆိုသော စာပေါင်း သုံးရာရှစ်ဆယ်စောင်၊ လူကိုယ်တိုင်လာပြီး တိုက်တွန်းပြောဆိုသော နှုတ်စကားများကို များပြားလွန်း၍ မမှတ်ထားနိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် ကတိသစ္စာစာအုပ်ကို ပြန်ရိုက်ရပေတော့မည်။ လေးလေးနက်နက်တောင်းပန်လိုသည်မှာ စာအုပ်ဆိုင်များက လည်း လောဘကို ရှေ့မရှုဘဲ မတန်ရင်ကန် ကတိသစ္စာကို ဈေးတက်ပြီးမရောင်းကြရန် အထူးမေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရပေ၏။ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိတ်ချင်း မနောချင်းတူသူ ‘ဓမ္မ’မိတ်ဆွေက လည်း မတန်ရင်တန် ဈေးတက်မပေးပါနှင့်...။

တရားနှင့်အလောဘကင်းအောင် လုပ်ကိုင်နေသော အချိန် အခါနှင့် ကတိသစ္စာစာအုပ်အကြောင်းအရင်းကို တဆိတ် စဉ်းစား ကြည့်ကြရန် နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

လူကိုယ်တိုင်၊ စာဖြင့်၊ ဖုန်းဖြင့်၊ ကတိသစ္စာစာအုပ်ကို ပြန်လည်ထုတ်ရန် ရိုက်နှိပ်ရန်တောင်းဆိုနှိုးဆော်ကြသော 'ဓမ္မ' မိတ်ဆွေ၊ ဗုဒ္ဓဝေနေယျအပေါင်းတို့၏ အလိုဆန္ဒတစ်ရပ်ကို လက်တွေ့ ဖြည့်စွမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် စာရေးသူအဖို့ စိတ်ချမ်းသာမိသည်။ စာရေးသူကဲ့သို့ 'ဓမ္မ'မိတ်ဆွေ ပါရမီဖြည့်ဘက် ဝေနေယျအပေါင်းတို့နှင့် ၃၁ ဘုံ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး ရှိသမျှ တို့ကိုလည်း ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာရွှင်လန်းကြပြီး လောကီ လောကုတ္တရာ အကျိုးတရားများ တကယ်ပင်ရရှိအောင် အားထုတ် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

၃၁-ဘုံအားမေတ္တာဖြင့်
ဗိုလ်မှူးတာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်)
၃၁-ဘုံ ဓမ္မဝိဇ္ဇာ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုအဖွဲ့
ဗဟိုစခန်း(ငါးမည်ရ)စ၊မတောင်တော်

ပဉ္စ-ဂုဏ်-နိစ္စ-အဟံ ဝန္တာမိ သဗ္ဗဒါ

(ဗိုလ်တာရာ (ရဲဘော်သုံးကျိပ်))

ကတိသစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးစဉ်

ခရီးထွက်မည့်အစီအစဉ်ကြောင့် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ လူးလဲလိုမ့်ကာဖြင့် ကုန်ခဲ့ပြီးမြောက်ခဲ့သော ညကာလကို စောင့်ကြို ကာ စဉ်းစားခန်း အမျိုးမျိုးထုတ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မှ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးထွက်ကြမည့် ပါရမီရှင် မိတ်ဆွေများ၊ တပည့်များအတွက် စိတ်စောနေမိသည်။ ကောင်းသော လုပ်ငန်းစဉ်မှန်သမျှသည် အဖျက်အဆီးတစ်ခုခု ရှိမိမြဲဖြစ်ပါသည်။

ယခုလုပ်ငန်းစဉ် ခရီးထွက်ခြင်းမှာ ဘာသာရေးခရီးစဉ် သာသနာရေးကိစ္စကိုဦးတည်၍ ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်၍ အဖျက်အဆီးတစ်ခုခုတော့ တွေ့ရလိမ့်မည်ထင်သည်။ အကြောင်းကား ယခင်ယခင်ကာလများက ဖော်ပြပါ သာသနာရေးအဓိဋ္ဌာန်ခရီး ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ထားသည့်ကာလ၌ မမြော်လင့်သော အဖျက်အဆီးတစ်ခုခုက ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး လက်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဥပသ်စောင့်ရန်နှင့် လူ့ဒါန်းဖွယ်ရာဝတ္ထုပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝယ်ရခြင်းရ အလုပ်သည်လည်းကောင်း၊ လိုက်ပါလာကြမည့် ပါရမီရှင် တော်စင်များအပို့ ဆေးဝါးမှစ၍ သွားလာမှုအဆင်ပြေစေရန် ငဆေးဝါးပစ္စည်းများ၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ဓာတ်ခဲရှာဖွေရသော လုပ်ငန်းများကြောင့်လည်းကောင်း၊ လိုက်ပါကြမည့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခေါ်ဘူးကြသည့် ရန်ကုန် နယ်နိမိတ်အတွင်းမှ မိတ်ဆွေများအား အချိန်မှီ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ စောင့်ကြရန် နှိုးဆော်ရသည့် တာဝန်များကြောင့် အတော်ကလေး စိတ်ရောကိုယ်ပါ အပင်ပန်းခံပြီး ကြောင့်ကြမှု အရင်းခံသောစိတ်ကြောင့် ကျွန်တော်ပင် အိပ်မပျော်ခဲ့သည့် အကြောင်းတစ်ခုလည်း ပါဝင်နေပါသည်။

ကျွန်တော်က အဆင်သင့်ပင် ပတ်ထားသော လက်ပတ် နာရီကို မီးရှောင်၌မ၍ ကြည့်လိုက်ရာ နံနက်သုံးနာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။ အိပ်ရာမှထ၍ ကိုယ်လက်သန်ရှင်းရန် အချိန် ရောက်နေသည်ကို သတိရ၍ ကျင်သောင်းက အိပ်ရာမှ

အသာထ၊ ထိုင်ရာတွင် ကျွန်တော့်ဇနီးဖြစ်သူ စောဇကရီသည် ကျွန်တော့်အား လေသံဖြင့်...

‘သမီးကြီး ကိုယ်ပူနေတယ်’

ပြောကြားလိုက်ပြီး...

• ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သွားရမယ့် ခရီးကိုသာ ဖြောင့်ဖြောင့် သွားပါ’

တိုက်တွန်းလိုက်သည်။ စောဇကရီသည် ကျွန်တော်တို့ လုပ်ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းစဉ်ကို တစိုးတစေ့ ရိပ်မိခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဘုရားလုပ်ငန်း၊ သာသနာရေးလုပ်ငန်းစဉ်စိတ်သဘောကို ‘အတွင်းနည်းပရိယာယ်အရ’ စမ်းသပ်သော ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်တွေ့ရှိရ မြဲ ကိစ္စကိုလည်း သူမက လက်ဦးမဆွကပင် သိရှိခဲ့ပုံရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာသစ်ပြီးနောက် အဝတ်အစားလဲလှယ်ကာ ဘုရားခန်းဆီသို့ထွက်၍ ငါးပါးသီလခံယူလိုက်ရပေ၏။ ထိုနေရာမှထ၍ အဓိဋ္ဌာန်ခရီးစဉ်ဖြစ်သော ‘တောင်တော်’ ပေါ်သို့ တက်ပြီးနောက် ပြန်ဆင်းသည့်နေ့အထိ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲမြံစွာ ကျင့်ဆောင်ပါမည်ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်သီလခံယူခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ငါးပါးသီလကို ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်း၊ အချိန်ပိုင်း၍ ခံယူမြဲဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူအဖို့၌ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလိမ့်မည်။ သူများအသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်းကဲ့သို့ အချိန်ပိုင်း အရသာဆောက်တည်ခွင့် ဆုံးခဲ့ခြင်းကိုလည်း ဝန်ခံရပေမည်။

နံနက်လင်း၍ လေပြည်သည် တသွင်သွင်ရိုက်ခတ်မြူးတူး

နေသလို အရှေ့ပြင်ဆီသို့ ဖျော့တော့တော့ ရောင်ခြည်ဖြူများက ယှက်သန်းစ ပြနေပါပြီ။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်အနည်းငယ် ပူနေသော သမီးကြီးရှိရာသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် စမ်းသပ် ကြည့်ရှုခဲ့သည်။

ပြောစရာဖြစ်အောင်လည်း သမီးကြီး နီနီဦးမှာ ကိုယ်ပူ နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ သမီးငယ် နိုင်နိုင်ဦးမှာမူ နှစ်နှစ်ခြိုက် ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတော့သည်။ သားထွေး မောင်မြဟန်မှာလည်း သူ၏အမများအစွန်တွင် အိပ်မောကျနေပါသည်။ သားသမီး သုံးဦး၏ မျက်နှာကလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်သည် အတွေးနယ်ချဲ့ကာ စဉ်းစားခန်းတွေ ဖွင့်နေခဲ့ပါသည်။

သမီးကြီးကာ နေမကောင်းချေ၊ ကျွန်တော်၏ အိမ်တွင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် နှစ်မ တစ်ဦးသာ ရှိနေပြီး အခြား ကျွန်တော်၏ရဲဘော်များမှာ အလုပ်ကိစ္စကြောင့် လည်းကောင်း၊ အခါကြီးရက်ကြီးနီးကပ်လာမှုကြောင့် နီးကပ်လာ မှုကြောင့် အလည်အပတ်ထွက်နေချိန်ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်အရေးကိစ္စရှိလျှင် ခိုင်းစေရန် ယောက်ျားအဖော် တစ်ဦးမှ မရှိခြင်းလည်း ကျွန်တော်သွားရမည့် ခရီးစဉ်ကို နောက်ဆန်တင်းနေစေသော ပြဿနာတစ်ရပ်ဖြစ်စေ၏။ ဆယ် ရက်ကျော် ခရီးကာလကို ကျွန်တော်၏ သားသမီးများနှင့်ခွဲ၍ နှုတ်မဆက်ဘဲထွက်သွားရမည့် အခြေအနေမှာလည်း ကျွန်တော် ၏ ရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသလိုလို စိတ်ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို မသိမသာခံစား နေမိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့

ထိုနေ့တစ်နေ့တွင် 'သာဝတ္ထိမြို့'သို့ ရောက်အောင်လာပါမည် ဟူသော ကျွန်တော်၏ ဆရာတော်အဖေလူသို့ ပေးအပ်ခဲ့သည့် ကတိစကားကို စောင့်သိရိုသေရပေမည်တကား။

မသွား၍မဖြစ် မင်းမှာကတိ - လူမှာသစ္စာဆိုသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် လက်ရှိကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာရပ်များ အရံအတားများကို ကျော်လွှားကာ မုချမသွေ သွားရောက်ရပေ တော့မည်။ ပေးပြီးသော ကတိသစ္စာတစ်လုံးကို အသက်နှင့်လဲ ၍ စောင့်သိရိုသေရပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ရင်ဆိုင်တွေ့ရှိရသည့် သံယောဇဉ်ပြဿနာမှ တစ်ဆင့် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်၏ မျက်နှာတက်ကို တစ်ချက်လှမ်း၍ ဖူးမျှော်မိပါသည်။

ကိုယ်တော်မြတ်ကား သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ သတ္တဝါများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ အတုမရှိသော ကြီးမားတော်မူသည့် မဟာ ကရုဏာဝတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်းဆေးဆက်ကာ နိဗ္ဗာန်သို့ ကူးနိုင်သည့် ပကတိ သာဝကဆုကို စွန့်ပယ်၍ ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်ဝယ် သုမေခါရှင်ရသေ့အဖြစ်မှ 'သမ္မာ သမ္မောမိ' ဘုရားဆုကြီးကို ရဲဝံ့ပြတ်သားသော အဓိဋ္ဌာန် ဖြင့် လျှောက်ထားဆုချ တော်မူခဲ့ပေ၏။ ထိုဘဝ နောက်မှစ၍ လေး သင်္ချေ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ ရှစ်သင်္ချေ၊ ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊ တစ်ဆယ့် ခြောက်သင်္ချေ၊ ကမ္ဘာတစ်သိန်း အတုမရှိသော ပါရမီတော်များကု ဖြည့်စွက်ကာ ဘုရားဆုပန်လိုသည့် ဆန္ဒမွန်ဖြင့် ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရ ပေ၏။

ဝေါတမအလောင်းတော် သခင်ကြီးသည် ဘဝအမျိုးမျိုး ကြည့်လည် ရပေ၏။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝသာမက တိရစ္ဆာန်ဘဝ မျိုးစုံဖြစ်ကာ သမ္မာသမ္မောဓိဆိုကြီးကို အကြောင်းပြုကာ ပါရမီ ဆယ်ပါးကို မနားမနေ ဖြည့်စွက်ဆောက်တည်နေရပေ၏။ 'ယုတ်စွတဆုံး ငုံး'ဆိုသည့်စကားအရ အလောင်းတော်သည် ငုံးငှက်ငယ်ဘဝတွင် လေးကြိမ်တိတိ ဖြည့်ရပေ၏။ ခြေလေး ချောင်းသတ္တဝါဘဝ အငယ်ဆုံးဖားဘဝတွင် တစ်ကြိမ်ဆင်း၍ ပါရမီတော်ကို ဖြည့်စွက်ခဲ့ရပေ၏။

ဂေါတမအလောင်းတော်ကြီး၏ ပါရမီခန်းတွင် လူ့ဘဝ ၃၅၇ ဘဝ၊ နတ်ဇာတ်နတ်ဘဝတွင် ဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘဝတွင် ကုန်းသတ္တဝါ ၆၀၊ ရေသတ္တဝါနှင့် ကောင်းကင်တွင်ပျံသန်း သွားလာတတ်သည့် သတ္တဝါဘဝ ၁၂၅ - ဘဝတို့ကို အဓိဋ္ဌာန် ခိုင်ခိုင် သစ္စာမြိုင်မြိုင်၊ သဒ္ဓါလှိုင်လှိုင်၊ သီလကြိုင်ကြိုင်ဖြင့်ဖြည့်စွက် တည်ဆောက်ခဲ့ရပေ၏။

ဝေဿန္တ ရာဇာတ်တော်ကြီးဝယ် သည်းပုတ်နှင့်တူတော်မူ သည့် သားတော် သမီးတော် ၈၈၇၄ နှင့် ဇာလီတို့ကို အမျိုးယုတ်မာ သော စူဠကောပုဏ္ဏားကြီးက အလှူခံယူပြီး ဝေဿန္တ ရာမင်းကြီးရှေ့ တွင်ပင် ဆွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင် ရိုက်နက်ညှဉ်းပန်းပြခြင်းဖြင့် ဂေါတမအလောင်းတော်ကြီး၏ သဒ္ဓါ၊ သီလံ၊ ဓန္တိ အစရှိသည် ပါရမီဆယ်ပါးကို တစ်ချက်တည်းဖြည့်တော်မူခဲ့ပေ၏။

ကျွန်တော်၏ စဉ်းစားခန်းများသည် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး၏ ပါရမီတော်ခန်းများဝယ် ပူဇော်ကန်တော့ရင်း

ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်အန္တ၊ ကျေးဇူးတော်အန္တတို့ကို ချီးကျူး ဝီတိဖြစ်နေမိပါသည်။

သဗ္ဗညုတ ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်တော်မူသည့် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘဝဝယ် ရွှေရည်သွန်းလျက်၊ ယသော်ဒေဝီ၊ သခင်မနှင့် ခုံဖက် ကာ အသက်တမျှ ချစ်ကြည်နူးသည့် သာဠီကလေး ရာဟုလာ သခင်ကို ဖွားမြင်ခဲ့ပေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်ကာလဝယ် သိဒ္ဓတ္ထသခင်သည် နတ်များ၏ ပါရမီဖြည့်ကာ ပြသသည့် နိမိတ်ကြီးလေးပါး အစရှိသည့် သုအို၊ သုနာ၊ သုသေ၊ ရဟန်းတို့ ကို မြင်တွေ့ရပြီး ကြီးစွာသော သံဝေဂကို ရရှိခဲ့ပြီးသည့်အတွက် လူ့ဘောင်ကို စွန့်ပယ်ပြီး ခင်တွယ်သော သံယောဇဉ်တို့ကိုဖြတ် ကာ တောရပ်သို့ ကြာချီတော်မူမည့် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီတော်အတိုင်း သန်းကောင်ယံကာလဝယ် တိတ်တဆိတ် တစ်ကိုယ်တည်း သလွန်စက်ခန်းမှ ထတော်မူပြီး နောက်ဆုံးဘိတ်၊ သံယောဇဉ် ငြိနေသော ကိုယ်တော်ဘဝအနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး မယုယ ခဲ့ရသည့် သားတော်ရာဟုလာကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြာချီကိုအသာမ၊၍ ရာဟုလာသားတော်ကို အမြိုက်အဆုံး ဂူစားတော်မူပေ၏။

ဂေါတမအလောင်းတော် သခင်ဖြစ်တော်မူသော သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားသည် ဘဝဘဝက ဆည်းပူးခဲ့သည့် ပါရမီတော်အစုံတို့ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်သတိရတော်မူနေပါသည်။ ကိုယ်တော်မြတ် သည် ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်းအစရှိသော ပါရမီတော် ခန်းများ ကို အဖန်တလည်းလည်း သတိရအောက်မေ့တော်မူ၏။

ဆယ်ပါးသော ပါရမီတော်များအတွက် ကိုယ်တော်၏ ဦးခေါင်းတော်သည် မြင့်မိုရ်တောင်မက အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန်ဖြတ်၍ ကူးခဲ့ရပေပြီ။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်အလိုငှာ ကိုယ်တော်သခင်ကြီး၏ အသားတော် သည် ကမ္ဘာနှင့်အမျှ စုပုံ၍ စွန့်လွှဲခဲ့ရလေပြီ။ သတ္တဝါများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးတော်မူသော မဟာကရုဏာတော် ကြီးအတွက် ကိုယ်တော်မြတ်၏ အသွေးတော်များကို မဟာသမုဒ္ဒရာကြီး ငါးစင်းလျှောက်အောင် စွန့်လွှဲပေးကမ်းတော်မူခဲ့ပေ ပြီတကား။

ကိုယ်တော်မြတ်၏ ပါရမီပြည့်ဖက်များနှင့် ဆေနယျတို့ အဖို့ငှာ အလောင်းတော်ကြီးသည် ခါနပါရမီကို လက်ရှိပစ္စည်း ဥစ္စာမက ဆံပင်၊ လက်ညှိုး၊ မျက်လုံး အစရှိသည့် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတို့ကို မနုဇြော မခင်ဖွယ်သည့် အလောင်းတော်တို့၏ စိတ်ဓာတ်အရ အသက်စွန့်လွှဲ ပေးအပ်ခဲ့ရုံမက ချစ်စွာသော သားနှင့်မယား၊ သမီးတို့ကို စွန့်လွှဲခဲ့ရသော ဘဝများကို ဆယ့်ခြောက်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်များကို ကျွန်တော်သည် စဉ်းစားရာမှ အောက်မေ့သတိရကာ အတုမရှိသော မဟာကရုဏာတော်ရှင် ဘုရားမြတ်သခင်အား သဒ္ဓါမြတ်နိုးငါးမာန်လျှိုးကာ ရှိခိုးကန်တော့မိပါတော့သတည်း။

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ဇနီးစောကိုယ်တိုင် အသင့် ပြင်ဆင်ပျော်ထားသည့် ကာဖီတစ်ခွက်တွင် မုန့်တစ်ချပ်နှင့် စားသောက်ရင်း ကလေးများ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် မှာကြားစရာ ကိစ္စတို့ကို မှာကြားခဲ့ရပေ၏။

‘သိပ်အရေးကြီးတယ်ထင်ရင် ဒေါက်တာကျော်ငြိမ်းကို အကြောင်းကြားပါ။ သူတာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်’

ကျွန်တော်က မှာကြားခဲ့ပေ၏။ ဒေါက်တာကျော်ငြိမ်းအား ကျွန်တော်တို့၏ (B.I.A-B.D.A)နှင့် တော်လှန်ရေးပြီးဆုံးသည် အထိ တပ်မတော်တာဝန်ကို တွဲဖက်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည့် ရဲဘော်ဟောင်း ဗိုလ်ကြီးကျော်ငြိမ်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ ဒေါက်တာကျော်ငြိမ်းသည် ရဲဘော်ရဲဘက်များ ဆေးဝါးကူညီကုပေးရင်း ကျွန်တော်၏ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်သော အက်ဒီ၊ သို့မဟုတ် ဆရာတင်အေးငြိမ်းနှင့် ပညာတတ်သမီးနှစ်ဦး၏ အကူအညီကို ရယူကာ စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်ဟောင်းများ၏ အားကိုးယုံကြည်ရသည့် ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကာဖီကိုသောက်နေစဉ်တွင် တိုက်အောက်မှ ကားတစ်စီး ထိုးရပ်သံနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ဖိနပ်သံ တဖျတ်ဖျတ် ပေးကာ တက်လာကြသည့်ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရပေ၏။ ကျွန်တော်က လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်တွင် နံနက်လေးနာရီထိုးနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ‘မာတလိဦးပါစိန်’ တို့ခြေသံများဟူ၍ အတတ်သိပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

ရှေ့ဆုံးမှ ပြုံးဖြည်းဖြည်းမျက်နှာကြီးတွင် ဦးပါစိန်နောက်မှ ကိုကျင်သောင်း၊ ကိုမြတ်စော၊ ကိုကျော်ထင်၊ ကိုကြည်၊ ကိုမောင်ကို၊ ဦးကြွယ်၊ ကိုဖေအောင်၊ ကိုခင်မောင်ကြီး၊ ကိုသောင်း

စိန်၊ မောင်မြင့်ဝေ အစရှိသည့် ပါရမီရှင်များကို တွေ့ မြင်လိုက်ရ ပေ၏။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးက အသင့်ဖျော်ထားသော ကာဖီချိုင့် ကြီးထဲမှ ကာဖီများကို လက်ဘက်ရည်ပန်းကန်များတွင်လည်း ကောင်း။ ထောပတ်သုတ် ပေါင်မုံများကို ပန်းကန်ပြားကြီးတစ်ချပ် တွင်း၌ ထည့်၍ ကျွေးမွေးဧည့်ခံလိုက်ပါသည်။

‘အပ်လို့မရတာနဲ့ ခပ်စောစောလာခဲ့တယ်ဗိုလ်မူး’

ကိုမြတ်စောက ကျွန်တော့်ကို လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်တွင် ကိုကြွယ်သည် ရယ်မောရင်း...

‘ဘယ်အိပ်လို့ရမလဲ၊ တစ်ညလုံး ပုတီးစိပ်တဲ့အကြောင်း၊ ပညာစခန်းတွေအကြောင်း ပြောနေကြတာ အချိန်ကုန်လို့ ကုန်မှန်း တောင်မသိတော့ဘူး’ ဝင်ရောက်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘သုံးနာရီထိုးတာနဲ့ တစ်ခါတည်းတန်းနိုးတယ်၊ ရေချိုးပြီး ကျွန်တော့်အိမ်က အမျိုးသမီးကို ပြင်ဆင်ဖို့မှာခဲ့ပြီး ကိုကျင်သောင်း ဆီ တစ်ခါတည်းတန်းထွက်ခဲ့တယ်။ စောချင်စောပါစေ မီးရထား နေရာရဘို့ အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လားဗိုလ်မူး’

ကျွန်တော်တို့လူစုက ရန်ကုန်မာတလီ အမည်ပေးထား သည့် အင်မတန်စေတနာ ယက်သန်ရှာသည့် ရန်ကုန်သိမ်ဖြူ လမ်းမှ ပါရမီရှင်ဦးပါစိန်က မုန့်ကိုစားရင်းပြောလိုက်သည်။ ဦးပါစိန်ဒေါ်ရီ ဇနီးမောင်နှံ့တို့သည် သာသနာရေးလုပ်ငန်းစဉ်တွင် အင်မတန် သဒ္ဓါထက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ပါသည်။

စမတောင်တော်တွင် တည်ဆောက်နေသည့် သာသနာ ဝိသုဒ္ဓိသိမ်တော်ကြီးတွင် အလှူငွေများကိုလည်းကောင်း၊ လိုအပ် သမျှ သာသနာကိစ္စများအဘို့ အလှူငွေကို မလစ်ဟင်းကြစတမ်း လှူဒါန်းကြသည့် ပါရမီရှင်များဖြစ်ကြပါသည်။

ဦးပါစိန်သည် ၎င်း၏ ဘောက်စိဝက်ဂွန်း ကားကို ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းများတွင် အချိန်မရွေး ကိုယ်တိုင်မောင်းနှင် ပို့ဆောင်လေ့ရှိသည်။ တောင်တော်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သာသနာကိစ္စ နှင့် လွတ်လိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း ရန်ကုန်မြေနှင့်မိခဲ့လျှင် ဦးပါစိန်က အချိန်မရွေး သူ၏စကားဖြင့် သွားလိုရာသို့ ရောက် အောင် ပို့ပေးရုံမက ထမင်းဟင်းကျွေးမွေး လှူဒါန်းလေ့ရှိသည်။ ဦးပါစိန်သည် သူတို့လင်မယားသာမက သူ၏အစ်မကြီးဒေါ်ကင်ပုံ ကိုလည်း ဟောပြော၍ သာသနာ့သိမ်တော်ကြီးတွင် အလှူငွေများ စွာ ပါဝင်လှူဒါန်းကြောင်း၊ ကျွန်တော်နှင့် ရန်ကုန်ရှိ ပါရမီရှင်များ က ဦးစိန်ပါအား ရန်ကုန် မာတလီဟူသော ဘွဲ့ထူးပေးခဲ့လေ သည်။

သူတို့အားလုံးသည် တောင်တော်အဘို့ လှူဘွယ်ပစ္စည်း များ၊ စတုဒိသာ ကျွေးမွေးဖို့သာကူနှင့်သကြားပုံများ၊ ဖယောင်း တိုင်သေတ္တာတို့ကို သယ်ယူကြသည်။ ကား၏ နောက်ပိုင်း၌ကား အိပ်ရာလိပ်၊ ဆွဲအိတ်ငယ်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကားနောက်ပိုင်းပေါ်သို့တက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်ရာ ဦးပါစိန်က အတင်းဆွဲထားပြီး ကားရှေ့ခန်းဆီသို့

နေရာယူရန် တောင်းပန်သည်ကြောင့် သူနှင့်အတူ ကားရှေ့ခန်းတွင် နေရာယူလိုက်ရပေ၏။ မကြာမီ ကျွန်တော်တို့ ပါရမီရှင်များနှင့် ပစ္စည်းအထုပ်အပိုး သေတ္တာများကို တင်ဆောင်လာသည့် ကားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ ပြန်လည်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။ ဦးပါစိန်၏ အိမ်ရှေ့တွင် ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ဦးပါစိန်က သူ၏ ဇနီးဒေါ်ရီနှင့်အတူ အိပ်ရာလိပ်များကို သယ်ယူလာတော့သည်။ သူ၏သားကြီးသည် ကားနောက်ပိုင်းတွင် နေရာယူလိုက်ပြီး ထရပ်ကားကို အိမ်ကိုပြန်မောင်းရန်အတွက် လိုက်လာပါသည်။

သိမ်ဖြူလမ်းမှ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့လူစုသည် အလုပ်သမားများ၏ အကူအညီဖြင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီး တတိယစင်္ကြံသို့ တံတားပေါ်မှ ကျော်ဆင်းခဲ့ကြပြီး ပျဉ်းမနားအိပ် လော်ကယ်ဘူတာတွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ဘူတာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို အသင့်စောင့်ကြိုနေကြသည့် တာမွေနတ်ချောင်းမှ ကိုမြအေးနှင့်ကိုအုန်းရွှေတို့ကို အထုပ်အပိုးကိုယ်စီနှင့် တွေ့လိုက်ရသလို ကိုမြင့်လှိုင်၊ ကိုတင်ထွန်းနှင့် ဦးစံလှတို့ သုံးဦးလည်း ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့် တွေ့ရပါသည်။

တောင်ပေါ်တွင် တစ်နှစ်လျှင် ပွဲတော်သုံးကြိမ်ရှိပါသည်။ ပွဲတော်ဆိုလျှင် အကအခုန်အတီးအမှုတ်များဖြင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ ဖြစ်ပြီးကော ပွဲတော်မျိုးမဟုတ်ပါ။ တစ်နှစ်တွင် အချိန် သုံးကြိမ်ကျင်းပသည်။ အထူးလုပ်ငန်းတွင်သုံးရသည့် နေရာဌာနဖြစ်ပါသည်။ ဝါဆိုလပြည့်တွင် ဆွမ်းငါးထောင်လှူပွဲ၊ တန်ဆောင်မုန်းတွင် ဆီမီးငါးထောင်လှူပွဲ၊ တန်ခူးလတွင် နှစ်ကူးပွဲဖြစ်ပါသည်။

တောင်တော်တွင် ကြေးစည်သံ၊ ခေါင်းလောင်းသံ၊ မေတ္တာပို့သံများ မှလွဲ၍ အခြား အတီးအမှုတ်မရှိရပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်တော်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သဘာဝအားဖြင့် ကျက်စားမြူးတူးသည့် ကျေးငှက်များ၊ တောကြက်များ၏ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ စိတ်ချမ်းသာမှုအရင်းခံ၍ မြူးတူးတွန်ကျူးသံများသည် လည်းကောင်း၊ ဂျီငယ်များ၏ ဟောက်သံများ၊ ကြက်တူရွေး၊ သာလိကာ၊ ဥဩငှက်တို့၏ သာယာနာပျော်ဖွယ် မြည်တွန်သံများသာလျှင် သဘာဝလှုပ်ရှားမှု ဂီတသံများအဖြစ် ကြားနေရပေ၏။

ဝါဆိုလပြည့်နံနက် အရုဏ်ဦးတွင် သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းငါးထောင်ကား ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတွေ အစာငတ်မွတ်သည့် ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓာရ ကပ်မဆိုက်ရောက်စေရန် တောင်တော်ပေါ်မှ ဘုရားငါးဆူအား ဆွမ်းကပ်လှူကာ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း၏ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ ဓာတ်ဆေးသော ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲတော်ဖြစ်ပါသည်။

တန်ဆောင်တိုင်လပြည့်နေ့အဖို့ခွဲကား ရှေးထုံးတမ်းအစဉ်အလာအဖြစ် ဝါဂွမ်းမိုင်တောင့်ငယ်များကို ဆီမီးခွက် ငါးထောင်တွင်ထည့်ကာ ဆီဖြင့် ဓာတ်ဘုရားငါးဆူကို ဆီမီးပူဇော်ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး ဗုဒ္ဓသာသနာထွန်းလင်းပြည့်ဝခြင်း အဓိပ္ပါယ်ကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။

ဤသို့ ဂေါတမ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က ချီးမြှင့်ခဲ့သော ဆံတော်တွင် တစ်ဆူကိန်းဝပ်ရာ စမတောင်တော်ရှိ စေတီတော်မှနေ၍ လူကိုယူဆောင်ရခြင်းအကျိုးကား ကမ္ဘာသို့ပြန့်နှံ့စေတော့သတည်း။

တန်ခူးလကား သက်ကြီးဝါကြီးပုဂ္ဂိုလ်မှစ၍ ပါရမီရှင်များ
 ၏ နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ဖြစ်ပေ၏။ တောင်တော်တွင် ဘုရားငါးဆူ
 အား ရေသပ္ပာယ်ခြင်း၊ သက်ကြီးသက်ရွယ် ဝါစဉ်အလိုက်ရေထမ်း
 ၍ လှူဒါန်းကြခြင်း၊ ဆရာတော်များအားရေလှူဒါန်းခြင်း၊ နှစ်ဆန်း
 တစ်ရက်နေ့တွင် သက်သတ်လွတ် ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာတော်
 တို့အား ကပ်လှူ၍ အမျှပေးဝေခြင်းဖြင့် နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်ကို
 အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးလေ့ရှိပေ၏။ စ၊မတော်တော်ကား
 မည်သည့်အသားကိုမျှ လက်ခံလေ့မရှိပါ။ ငါးပိပ်ကုန်းပေါ်သို့
 ယူဆောင် ခြင်းငှာ ခွင့်မပြုချေ။ ကြွရောက်သီတင်းသုံးကြသော
 ရဟန်းသံဃာ တော်များ၊ လူပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ယောဂီများ အားလုံးသည်
 သက်သတ်လွတ် ထမင်းကိုကျေနပ်စွာ စားသုံးရပေ၏။ ဤသို့
 သက်သတ် လွတ်စားသုံးရသော အင်မတန် နက်နဲလျှို့ဝှက်သည့်
 စ၊မတောင်၏ အကြောင်းအရာနှင့် ဓါတ်ဘုရား စေတီတော်များ
 အကြောင်းကို နောင်တွင်ပါရှိမည့် အခန်းများတွင် ဆက်လက်၍
 ဖော်ပြသွားပါမည်။

ယခု ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်စခန်းမှ ပါရမီရှင်များ သွား
 ရောက်ရသည့်ကာလသည် တန်ဆောင်တိုင် ဆီမီးငါးထောင်ပူဇော်
 သည့် မင်္ဂလာအခါတော်ကြီးအတွက်ဖြစ်ပါပေ၏။

မီးရထားကား ခြောက်နာရီနှစ်ဆယ်မိနစ်တွင် ရန်ကုန်
 ဘူတာကြီးမှ စတင်၍ထွက်ခွာခဲ့ပေပြီတကား။ မိုးသားကင်းစင်
 သော နံနက်ခင်းဝယ် တလှုပ်လှုပ်ခုတ်မောင်းနေသည့် ရထားကြီး
 သည် ဘူတာစဉ်ရပ်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် ခရီးနှင့်နေတော့၏။

ကျွန်တော်နှင့် ရန်ကုန်မှ ပါရမီရှင်များကား ပါရမီဆယ်
 ပါးတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည့် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီအရ တောင်
 တော်သို့ မီးရထားစီးကာ ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါပေ၏။

မီးရထားသည် ရန်ကုန်နယ်နိမိတ်၏ သဘာဝမှတ်တိုင်ဖြစ်
 သော ငမိုးရိပ်ချောင်းမြောက်ဘက်သို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ပေပြီ။ မိုးကား
 စတင်လင်းခဲ့ပေပြီ။ အရှေ့ဆီက နေရောင်ခြည်တိုင်းတဝါးများကပင်
 ရထားပြတင်းပေါက်များမှ အတွင်းဘက်ဆီသို့ ကျရောက်နေပါ
 တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်အိပ်ငိုက်လာမိသည်။ တစ်ည
 လုံး အိပ်မပျော်နိုင်သည့်အပြေပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခု
 အဓိဋ္ဌာန်ဘုရားဖူးခရီးအဆုံး၌ ကျွန်တော်အဖို့ အင်မတန် လျှို့ဝှက်
 နက်နဲသော လူသိနည်းလှသော အတ္ထုပ္ပတ္တိပညာရပ်များနှင့်
 လျှို့ဝှက်ချက်များကို မမြော်လင့်ဘဲ ရရှိမည်ကိုမူလုံးဝ မစဉ်းစားမိ
 ခဲ့ချေ။

ဦးစံရသည် ကျွန်တော်အား ကျွန်တော်တို့ အဓိဋ္ဌာန်ခရီး
 သွားရောက်ကြမည့် စ၊မတောင်တော်တွင် ဘုရား၏ အကြောင်းကို
 မေးလာတော့သည်။ ဦးစံရသာမဟုတ် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ
 လိုက်ပါလာကြသည့် ပါရမီရှင်များကပါ ချောင်လည်သော
 ရထားတွဲ နေရာများအရ ကျွန်တော်၏ ထိုင်ခုံကို ဝိုင်းပတ်
 ကာထိုင်ကြပြီး တစ်စုကြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်သွားရောက်မည့် စမတောင်
 ပေါ်ရှိ စေတီတော်အကြောင်းနှင့် သမိုင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်တော်၏

ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးများဖြစ်ကြသည့် အဖေခွဲနှင့် အဖေလူတို့၏ မိန့်မှာကြားချက်အပြန်လည်၍အစီရင်ခံလိုက်ရပေ၏။ ဆရာကြီး နှစ်ဦး၏ မိန့်မှာချက်သည် မှန်မမှန် လေ့လာရန်အကြံပေးအပ်ပါ သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖော်ပြပါ စ၊မတောင်ဘုရားနှင့် အခြားဓာတ် ဘုရားငါးဆူကို ဖူးမြော်ကန်တော့ကာ လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ခဲ့သူ များအဖို့ ဆရာတော်ကြီးများ၏ မိန့်မှာချက်တွင် ဓာတ်ဘုရား ခြောက်ဆူ၏ အကြောင်းအရာများကို ချွင်းချက် မရှိစတမ်း ယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်ပါကြောင်း။

စ၊မတောင်တော်ရှိ စေတီတော်ကား ဓါတ်ဘုရားခြောက်ဆူ ၏အနက် တစ်ဆူအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရားသမိုင်းစဉ်များကို လေ့လာလိုက်စားသူတိုင်း မဟာ ဝင် သုတေသီများနှင့်တကွ ရာဇဝင်ဆရာများဖို့ အသိများ သလောက်ဖူးတွေ့ရန် ခဲယဉ်းလှသောဘုရားရှင်ဆံတော်ခြောက်ဆူ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ ဒေသမှန်ကို ရှာဖွေမတွေ့ရခြင်း၊ မသိရခြင်း တို့ကြောင့် မျှော်တိုင်းဝေးနေခဲ့သော ဓါတ်ဘုရားခြောက်ဆူ (ဝါ) ဂေါတမဘုရားရှင်၏ သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က နောင်လာ နောက်သား သတ္တဝါများအဖို့ သာသနာတော်ကြီး၏အရေးကို ရွှေဘာဏ်တော်ကွန်ယက်ဖြင့် သိရှိဆင်ခြင်တော်မူသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် ခေါင်းတော်မှ ဆံတော်ခြောက်ဆူကို ချီးမြှင့် ပေးသနားတော်မူခဲ့လေ၏။

အရှင်ရေဝတ ဘွဲ့တော်ရ ရဟန္တာနှင့် အခြားရဟန္တာ သုံးပါး၏ အသနားခံ လျှောက်တင်ချက်အရ ဖော်ပြပါ ဂေါတမ

မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ခေါင်းတော်မှ ဆံတော်အစစ် ခြောက်ဆူကို ပေးသနားခဲ့ရာ အရှင်ရေဝတနှင့် ရဟန္တာကိုယ်တော် များသည် ဆံတော်ရှင်များ ကိန်းဝပ်ဌာပနာပြုခဲ့ကြ၏။ ဘုရား စေတီတော်တည်ရန် နေရာမှန်များကို ရှာဖွေကြပြီး ဓါတ်ဘုရား ခြောက်ဆူကို စေတီတော်များအတွင်း၌ ဌာပနာပြုခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဓါတ်ဘုရားခြောက်ဆူ၏ ဌာပနာကိန်းဝပ်ရာ စေတီ တော်များကို ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီး၌ဟု သမိုင်းများ၌ ဖတ်ဘူး၊ တွေ့ဘူး၊ ကြားဘူးပေလိမ့်မည်။ 'ပင်လယ်ကမ်းခြေအနီး၌တည်ရှိ နေသော စေတီတော်များ'ဟူကား သမိုင်းလာကျမ်း...န်တွင်ပါရှိ နေသည်ကြောင့် ဉာဏ်ပညာနှင့်အချိန်ကာလကို ပိုင်နိုင်စွာ မချင့်ချိန်နိုင်ခဲ့ကြ သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် (ဆ-ကေ-သ-ဓာ- တု)စေတီတော် ခြောက်ဆူတည်ရှိမည်ထင်ရသည်။ ယခုပင်လယ် ကမ်းခြေတစ်ဝိုက် သထုံ၊ မုတ္တမ၊ ရခိုင်ပြည်နယ်တကျောတွင် ရှာဖွေကြသည်။ ဟို ဘုရားလိုလို၊ ဒီစေတီလိုလိုနှင့် မရေမရာဖြစ်ခဲ့ ကြသည်။

ထို(ဆ-ကေ-သ-ဓာ-တု ခြောက်ဆူ)စေတီတော်များကို ရှာဖွေကြသူများအနက် အင်မတန်နာမည်ကြီးသော တစ်ကြိမ်တစ် ခါက မြန်မာပြည်တွင် အာဏာလက်ရှိထိပ်ဆုံးကပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် နောက်လိုက်နောက်ပါများ ရှိခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကား ရေလိုက်လွဲ နေခြင်းသာဖြစ်ကြသည်။ အမှန်မှာ ဖော်ပြပါ ဓာတ်ဘုရား ခြောက်ဆူသည် ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကတည်းက စေတီငယ်များအဖြစ် တည်ထားခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရေထု

တို့ကိုမြေထု လွှမ်းလာခြင်းကြောင်းတစ်ကြောင်း၊ တောကြီးအုံကြား အဖြစ် ချုပ်တံပေါင်းခြံရံလျက် ပြုပျက်ကာ အင်မတန် လူသိ နည်းလှသော စေတီတော်များအဖြစ် မေ့ပျောက်နေကြသည်။

ဓာတ်ဘုရားစေတီတော်များအဖြစ်မှ ပျက်စီးယိုယွင်း ရောက်ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူကို ပြန်လည်ဖော် ထုတ်၍ မွမ်းမံကာ စေတီကြီးများအသွင်သို့ ရောက်ရှိအောင် ပြုပြင်မွမ်းမံနိုင်သော အာဇာနည် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ၏ ကျေးဇူးကြောင့်သာလျှင် ကျွန်တော်တို့နောက်ပါနောက်သား ပါရမီရှင်များ အနေနှင့် ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျူးတွေ့ကာ စေတီတော်ရှေ့မှောက်ဝယ် သမထဝိပဿနာ လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဆရာမြတ်ကား မြန်မာစစ်စစ် မဟုတ်ပါ။ ရှမ်း ပြည်နယ်တစ်နယ်မှ စော်ဘွားမျိုးဖြစ်ပြီး သူ၏ မိဘများမှာ ကုလားဖြူ အင်္ဂလိပ်အစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်ရန် ကြိုးပမ်းကြ သည့်အမှုအရာကြောင့် ဆရာကြီး၏ မိဘနှစ်ပါးတို့ကို အင်္ဂလိပ် အစိုးရက နယ်နှင်ဒဏ်ခတ်ပြီး ညောင်လေးပင်၊ မဒေါက် နယ်မြေသို့ ခြေချုပ်အဖြစ် ပို့ထားခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ဆရာကြီး၏ မိဘနှစ်ပါးသည် သူ၏သားစဉ်မြေးဆက် အတိုင်း ကုလားဖြူအင်္ဂလိပ်အစိုးရကို လက်နက်စွဲကိုင်၍ ပုန်ကန် နိုင်ရန် အကြံအစည်အရ ဆရာကြီးအပါအဝင် သားယောက်ျားများ ကို သိုင်း-ဗန်တိုဗန်ရှည်မှစ၍ ကိုယ်ခံပညာရပ်များကို သင်ကြား ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ဆရာကြီးတို့ ညီအစ်ကိုများအနေနှင့် ကာယသိဒ္ဓိ

ပညာရပ်တွင် ခါးပီး၊ လှံပီး၊ ပုဆိန်အပေါက်ခံနိုင်စွမ်းသော အဆောင်ဆေးဝါးများဖြင့် ပြီးစီးခဲ့သည်။ ဆရာကြီးသည် စော်ဘွား မျိုးရိုး ရှမ်းမျိုးနွယ်ကို စိတ်မမက်မောတော့ဘဲ 'ကိုသာနွဲ့' အမည်ဖြင့် ညောင်လေးပင် ပုဇွန်မြောင်းတလျှောက်တွင် ကာလသားလောက ဝယ် လူသိများခဲ့လေသည်။

ငယ်စဉ်က ကိုယ်ရင်ဝတ်ခဲ့စဉ်တွင် ပုဇွန်မြောင်းဇာတိ ဖြစ်တော်မူသော ညောင်လေးပင်မြို့၊ တောရကျောင်းဆရာတော် ကြီး ဦးအရိယာနှင့် ကိုယ်ရင်ဝတ်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကိုသာနွဲ့သည် 'နေပုည' ဘွဲ့တော်ဖြင့် လောကုတ္တရာနှင့် ပရိယတ္တိ စာပေကျမ်းဂန် များကို လေ့လာပြီးနောက် မိဘနှစ်ပါးတို့ကို ပြန်လည်လုပ်ကျွေး ရန် လူဝတ်လဲခဲ့ရ၏။

မယုံသူတစ်ယောက်က ကိုသာနွဲ့ကို ပုဆိန်နှင့် ပေါက်နိုင် သည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ဒဏ်ရာမရ၊ မနာမကြင်ခဲ့လျှင် ငွေငါးကျပ် လောင်းကြေးဖြင့် ကိုသာနွဲ့သည် မိဘများ အပ်နှံထားခဲ့သည့် ကာယသိဒ္ဓိ ကိုယ်ခံပညာရပ်ကို ယုံကြည်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ကုလားဖြူ အစိုးရကို လက်နက်ဖြင့် တော်လှန်ရန် စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့သည့် ရှမ်းပြည်မှ ဆွေမျိုးများက လာရောက်၍ ခေတ်ကာလ အေးချမ်းခဲ့သည့်အလျောက် ရှမ်းပြည် သို့ တစ်အိမ်ထောင်လုံး ပြန်၍နေထိုင်ရန် တောင်းပန် ပြောကြား သော်လည်း ကိုသာနွဲ့ မိဘတွေက ခေါင်းခါ၍ တရပ်တမြေ၌ ပျော်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် တုတ်တချောင်းတွေဖြင့် အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် လျှို၍ ထမ်းလျက်တိုက်ပုံ အင်္ကျီအဖြူတစ်ဖက်အကြားတစ်ဖက် ဆီ ထူးဆန်းစွာ ချုပ်တွဲ၍ ဝတ်ထားသည်။ ခြေနှစ်ဖက်တွင် ခြေညှပ်ဖိနပ်တစ်ဖက်၊ ခုံဖိနပ်တစ်ဖက်စီးကာ ထူးဆန်းသော အရူးလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးသည် ကိုသာနွဲ့တို့မြို့သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့သည်။

မကြာမီ ကိုသာနွဲ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံမိသည်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က 'မင်းကို ငါလိုက်ရှာရသည်မှာ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ ခုမှတွေ့ရသည်' တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် ကိုသာနွဲ့ကို ပြောကြားလိုက်ပြီး ကိုသာနွဲ့၏မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ခြေဖြင့် တစ်ချက်တည်း ကန်ချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်အဖို့ ကိုသာနွဲ့သည် များစွာဒေါသဖြစ်သွားပြီး ချက်ချင်းသတိရကာ သူ၏ခေါင်းထဲဦးနှောက်ထဲ၌ အင်မတန်ထူးဆန်းသော အသိဉာဏ် တစ်ခု ဝင်ရောက်လာတော့သည်။

သူ့အားခြေနှင့်ကန်လိုက်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုသာနွဲ့သည် ဒေါသများစွာ တမုဟုတ်ခြင်း ပျောက်ကွယ်သွားသလို များစွာ ကြည်ညိုလေးစားလာတော့၏။ ထိုထူးထူးဆန်းဆန်း ရယ်မော ဖွယ်ရာ ဝတ်ဆင်ထားသော အထုပ်ကြီးနှင့် လူကြီးနောက်သို့ သတ္တိခဲကိုသာနွဲ့သည် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားပါ သည်။

အုတ်တွင်းမြို့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး အုတ်တွင်းမြို့ အရှေ့စွန် မိုးကောင်းဘုရားသို့ ရောက်သောအခါ သတ္တိခဲကိုသာနွဲ့သည်

သူ့အား လူကြားထဲ၌ရက်ရက်စက်စက် ခြေနှင့်ကန်ကာ နှုတ်ဆက် သူလူကြီး၏ အခြေအမြစ်ဇာတိတို့ကို သိရှိလိုက်ပေ၏။ ထိုလူကြီး မှာ မန္တလေးမြို့ပျားစွဲရွာမှ နေမြင်လမြင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးခမ္မဇိဇာ အဖေရှင် (ဝါ)ဆရာရှင်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ထိုအုတ်တွင်းမြို့ မိုးကောင်း ဘုရားတွင် ဆရာရှင်ကြီးအမည်ခံ အရိယာဝိဇ္ဇာ သို့မဟုတ် ခမ္မဇိဇာအဖေရှင်က ကိုသာနွဲ့ကို လောကုတ္တရာ လုပ်ငန်း' သာသနာပြုလုပ်ငန်းစဉ်ကို လွှဲအပ်တာဝန်ပေးရန် စီစဉ် လိုက်ပါတော့သည်။

နေမြင်လမြင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အဖေရှင်သည် ကိုသာနွဲ့၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

'အမယ် မင်းက ကိုယ့်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်နေသလား၊ ငါ့ကိုဘာမှတ်သလဲ၊ မန္တလေးက အဖေရှင်ဆိုတာ ငါပဲ၊ သေသေ ချာချာ မျက်နှာမှတ်ထား၊ မင်းမိုက်ထဲက ဘာမဟုတ်တဲ့ အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ် လက်ဖွဲ့ဆေးဝါးတွေ အခု ငါ့ရှေ့မှာ အံ့ချလိုက်'

ခပ်တင်းတင်းအမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကုလားဖြူ အစိုးရကို လက်နက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုသောစိတ်ဇောဖြင့် ပီးဆေး၊ကယသိဒ္ဓိ လက်ဖွဲ့များ သောက်မျိုထားသည့် ကိုသာနွဲ့သည် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် မသိရဘဲ သူ့သောက်သုံးထားသည့် ဆေးဝါး လက်ဖွဲ့များကို ထူးခြားသော ဆရာရှင်ကြီး ရှေ့မှောက်ဝယ် တပွက်ပွက် ကုန်စင်အောင် အံ့၍ ချလိုက်မိသည်ဟူသတည်း။

ထို့နောက်တွင် ကိုသာနွဲ့သည် သူ၏ အားကိုးအားထား အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော အဆောင်သို့ခွဲများကို နှမြောတသသနှင့် ကြည့်နေသည်တွင် အဖေရှင်သည် ကိုသာနွဲ့၏ အတွင်းစိတ်ကို သိရှိသည့်အလျောက်...

'ဒီပစ္စည်းတွေဟာ မင်းကို အပါယ်ငရဲကို ပဋိသန္ဓေပေးနိုင် တယ်၊ ကောင်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ နှမြောမနေနဲ့ အကောင်းဆုံး မင်းလိုချင်တဲ့ဆုတစ်ခုကို ငါ့ဆီမှာတောင်းစမ်း၊ ငါပေးနိုင်မပေး နိုင် စောင့်ကြည့်မယ်'

အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ကိုသာနွဲ့သည် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေစဉ်တွင် ဆရာကြီးက ကိုသာနွဲ့ကို သူ၏စိပ်ပုတီးကို ပေးအပ်လိုက်ပြီး မိုးကောင်းစေတီအတွင်း၌ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ် ခိုင်းလိုက်သည်။ ကိုသာနွဲ့၏ ခက်ထန်သော စိတ်များသည် တမဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားသလို နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်သော ဆုကြီးနှင့် အမည်မဖော်ပြနိုင်သေးသောကြောင်းကို လျှောက် တင်လိုက်ရာ ဆရာရှင်ကြီးသည် ပြုံးလျက်သာခုသုံးကြိမ်ခေါ် လိုက်ပြီး ကြေးစည်ကလေးကို ခုနစ်ကြိမ်တိတိ ရိုက်ခတ်ကြေငြာ လိုက်သည်။

'ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်သားကြီးမောင်သာနွဲ့ ရဟန်းဘွဲ့ နေပုညတောင်းဆိုသည့် ဆုကြီးနှစ်ခုသည် ပြည့်စေ နိုင်ကာ ပါရမီများ တစ်ဟုန်တည်း အမှန်အတိုင်း ပေါ်ထွန်းပါစေ'

ဆုပေးအပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ဆရာရှင်သည် ကိုသာနွဲ့ အား သူထမ်းနေသော အထုပ်ကြီးများကို တစ်လှည့်ထမ်းပိုးစေကာ

သူနောက်မှ အထက်မြန်မာပြည်တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါ တော့သည်။ ဆရာရှင်တို့ ဆရာတပည့် ရောက်ရှိနေရာကား မန္တလေးမြို့ဖြစ်ပြီ ဂေါဝိန်ဆိပ် စိန်ပန်းရပ်ရှိ ဆရာဦးချမ်းလှိုင် ရှေ့မှောက်သို့ ကိုသာနွဲ့ကိုခေါ်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

ဆရာဦးချမ်းလှိုင်ကား အဖေရှင်ကဲ့သို့ နေမြင်၊ လမြင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ အရိယာဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး နှစ်ဦးသည် ကိုသာနွဲ့ကိုခေါ်၍ တိုင်ပင်ကြပြီး စစ်ကိုင်းမှာခါတ် ပေါင်းဘုရားမှစ၍ အတွင်းလမ်းစခန်းအတိုင်း 'အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီး များ' ရှေ့မှောက်ရောက်အောင် မဟိဒ္ဓိပညာ၊ သမထပညာရပ်များ ဖြင့် သုံးဦးသား ခေါ်ဆောင်ရောက်ရှိသွားပြီး မှာကြားသွန်သင် စရာ ကိစ္စများကို အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်အစည်းအဝေးတွင် ဘွင်းဘွင်း ဆုံးဖြတ်ကာ ကိုသာနွဲ့ကို တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် ပေးလိုက်၏။ ထိုတာဝန်ကား... ပါရမီရှင်အစစ်ဖြစ်သော ကိုသာနွဲ့၏ အင်မတန် ခက်ခဲနက်နဲလှသော ဗုဒ္ဓသာသနာပြု လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအတောတွင်းပုဂ္ဂိုလ်အစည်းအဝေးတွင် ငယ်ရွယ်သော ကိုသာနွဲ့နှင့်အတူ အခြားကျော်ဇောထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်ဟု နောင်အခါတွင် အဖေနွဲ့က စာရေးသူအား ပြောကြားခဲ့သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ဗုဒ္ဓသာသနာပြုလုပ်ငန်းစဉ်တွင် နတ်နှင့်ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်များအတွက်ဓာတ်ဘုရား၊ ဓာတ်စေတီများ တည်ရန်တာဝန်။

မိတ္တိလာ ရေလယ်ကျောင်း ဆရာတော်ဦးတေသေည် ရဟန်းသံဃာတော်များအတွက် သာသနာပြုရန်တာဝန်။

လူအမည် ဦးသာနွဲ့၊ ရဟန်းဘွဲ့ ရှင်နေပုညသည် ၃၁ ဘုံ သတ္တဝါများအတွက် သဒ္ဓါသက်သက်ဖြင့် ဗုဒ္ဓသာသနာပြုရန် တာဝန်။

ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးကို တာဝန်ပေးလိုက်ကြောင်း သိရပါသည်။ ဦးသာနွဲ့၏ လုပ်ငန်းစဉ်တွင် မဟိဒ္ဓိညာရပ်ကို အသုံးမပြုဘဲ စေတနာရှင်များ၏ သဒ္ဓါအစစ်အမှန်ဖြင့် လှူရေးတန်းရေး၊ လှုပ်ရေးကိုင်ရေးများ လုပ်ဆောင်ကြရန် အထူးပညတ်ချက်တစ်ရပ် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

အကြောင်းကား ဦးသာနွဲ့သည် ထိုအချိန်အခါ ကာလဝယ် သူ၏ စိတ်တွင်း၌ တအုံ့နွေးနွေး မတင်မကျဖြစ်နေသည့် နိဗ္ဗာန် ဆုကြီးအပြင် အခြားအလားတူ ဆုကြီးတစ်ခုကို အတွင်းပုဂ္ဂိုလ် အတွင်းပိုရိသတ်များ ရှေ့မှောက်တွင် ဖွင့်ဟ၍ ဆုပန်တောင်းခဲ့ သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆုကြီးကား သဒ္ဓါမိက ဘုရားဆုပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ဆရာရှင်သည် လက်ဦးမဆွကပင် ဦးသာနွဲ့ကို တကယ်ခေါင်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ဘုရားဆုပန် ပါရမီရှင်ကြီး အစစ်ဖြစ်ခဲ့သည့်အလျောက် အချိန်ကျလာသည့်နောက်တွင် မနားမနေ မတွေ့တွေ့အောင် ရုပ်အမျိုးမျိုးပြုလုပ်ကာ အရူးယောင် တစ်မျိုးလုပ်ကာ ဦးသာနွဲ့ကို ရှာဖွေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်တွင် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အစည်းအဝေးမှပင် ဦးသာနွဲ့ အား ၃၁ ဘုံ လုပ်ငန်းစဉ်ကြီးကို တာဝန်ပေးခဲ့သည့်နောက်တွင်

ဆရာဦးသာနွဲ့သည် သူ၏လုပ်ငန်းစဉ်ကို အမြဲခြိုက်သူ ကမ္ဘာ ထပ်ရက် အချက်အချာဒေသကို ရှာဖွေလိုက်ရပေသည်။ အဖေရှင် မူလပထမတွေ့ရှိခဲ့သည့် အုတ်တွင်းမြို့ကို ဆရာဦးသာနွဲ့က နှစ်ခြိုက်သည်ကြောင့် ရွေးချယ်လိုက်သည်။ အုတ်တွင်း မြို့သည် တနင်္ဂနွေစပြိုး စနေဆုံးသည့် ခုနစ်နံစလုံးမိသည့် နေရာဌာနဖြစ်၍ ကမ္ဘာဓာတ်ပ နွက်ချမှတ်ကာ ဓာတ်တမခွန်စေတီတော်တစ်ဆူကို တည်လျက် ဆရာဦးသာနွဲ့သည် တစ်ဖက်က လောကုတ္တရာ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရင်းတစ်ဖက်က လယ်ယာကင်းကျွန်း လုပ်ငန်းများကို ဝမ်းဖာအတွက် လုပ်ဆောင်စားသောက်ခဲ့ရပေ၏။

ထိုနောက်ပိုင်းမှစ၍ နှစ်ပေါင်းများစွာ ငုတ်လျှိုးနေခဲ့သည့် (ဆ-ကေ-သ-ဓာ-တု-ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူ)တို့ကို လုပ်ငန်း စဉ်လုပ်ရင်း ရှာဖွေရန် တာဝန်သည် ဆရာကြီးဦးသာနွဲ့အပေါ်တွင် ကျရောက်လာခဲ့သည်။

တောင်ငူခရိုင် ကျွန်းကုန်းအနောက်ပိုင်း လက်ခုပ်ကုန်း ရွာတွင် ရေငန်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဓာတ်ဘုရားဟောင်းတစ်ဆူကို စတင် ဘွေ့ရှိပြီး အဖေရှင်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ကြပ်ကာ ဆရာဦးသာနွဲ့ နှင့်အတူ လောကဓာတ်ပနွက်ကို ချမှတ်ကာ လက်ခုပ်ကုန်းကို ပြန်လည်၍ မွမ်းမံတည်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အထက်မြန်မာ ပြည် ရေချိုပိုင်းဆိုင်ရာ၌ ဆံတော်ရှင်တစ်ဆူကိုရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

သာဝတ္ထိမြို့ အနောက်ဘက် ကြံဖိုစုရွာအနီး ယက္ခန်းစင် တောင်ပေါ်တွင် အဖေနွဲ့သည် ဓာတ်ပနွက်ကို ချမှတ်သည်တွင် မြေကြီးအတွင်းမှ စမ၊များ(စ-ဓ၊ဗ၊ဝ)အက္ခရာများ ပေါ်လာတော့

သည်။ ကြံဖို့စုရွာမှ မယုံကြည်သူများသည် မြေကြီးထဲမှ အလိုအလျှောက်ပေါ်လာသည့် စ၊မများကို တူရွင်းပေါက်ပြားများနှင့် ညအိပ်ညနေစောင့်ကာ စ၊မများကို ပေါက်ဆွ ဖျက်ဆီးနေကြသည်။ သို့ရာတွင် စ၊မများသည် အကွရာလုံးရေ များစွာပေါ်လာပြီး မြေကြီးသာမက အနီးရှိ သစ်ပင်သစ်ရွက်များပါမကျန် ပြည့်နေသောစ၊မများပေါ်လာသည့်ကြောင့် ဆံတော်ရှင်အစစ်အမှန် ကိန်းဝပ်ရာ ဘုရားဟောင်းအထက်တွင် စ၊မ၊တောင်စေတီတော်ကို ထပ်မံတည်ထားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ကမ္ဘောဇ ရှမ်းပြည်နယ် စစ်တောင်းမြစ် အရှေ့ဘက် ငါးဘတ်အင်း ရှမ်းရွာအနီးတဝင် (ဆ-ကေ-သ-ဓာ-တု-ဘုရားခြောက်ဆူ)အနက် တစ်ဆူကို တွေ့ရှိ၍ ထပ်မံ၍ စေတီတစ်ဆူ တည်ထားခဲ့သည်။

အချင်းပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမှာစကားအရ ရေချို-ရေငန် ကမ္ဘောဇနယ်တွင် ဓာတ်ဖို၊ ဓာတ်မ ဘုရားနှစ်ဆူမနီးမဝေးအရပ် များတွင် ကိန်းဝပ်သည်ဆိုသည့် မိန့်ကြားချက်အရ ဆရာဦးသာနွဲ့သည် လက်ခုပ်ကုန်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် ထပ်မံ၍ ရှာဖွေရာ၌ ကျွန်းကုန်း၏ အရှေ့ဘက်တွင် ထပ်မံ၍ ရှာဖွေရာ၌ ကျွန်းကုန်းမြို့မော်တော်ကားလမ်းအနီး အရှေ့ဘက်တွင်ကပ်လျက် ဓာတ်ဘုရားဟောင်းတစ်ဆူကို ထပ်မံတွေ့ရ၍ တပည့်ပါရမီရှင်များနှင့်အတူ ဓာတ်ဘုရားတစ်ဆူကိုတည် ထားလိုက်ကြပြီး ရေချိုပိုင်းတွင်မူကား စ၊မ၊တောင်ဘုရား၏ အရှေ့ဘက်တွင် ရန်ကုန်-မန္တလေး ကားလမ်း အရှေ့ဘက် ဘုရားကုန်းလမ်းအရပ်တွင် ဓာတ်ဘုရား

တစ်ဆူကို တွေ့ရှိပြီး စေတီအသစ် တည်ထားကိုးကွယ်ကြသည်။ ကမ္ဘောဇရှမ်းနယ်တွင်မူကား သစ်ချဆိပ်ရွာ အရှေ့ဘက်ကမ်း တောင်ရိုးပေါ်ဝယ် ဓာတ်ဘုရားတစ်ဆူကို ထပ်မံတည်ထား ကိုးကွယ်သည်တွင် ဓာတ်ဘုရား ခြောက်ဆူစေ့မြောက်ခဲ့လေသည်။

ရေငန်ပိုင်း၌ ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူရှိခဲ့ပြီး လက်ခုပ်ကုန်းရွာမှ ဘုရားကို လောကဓာတ်ဘုရား၊ ကျွန်းကုန်းမြို့မှ ဘုရားဝေတီကို လေးဒေါင့်ကန်ဘုရားဟူ၍ ကမ္ဘည်းဘပ် ဘွဲ့တော်သမုဒ်ခဲ့ကြပြီး ရေချိုပိုင်းမှ ဘုရားနှစ်ဆူကို စ၊မ၊တောင်ဘုရားနှင့် မိဖုရားကုန်းဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘောဇနယ်မှ ဓာတ်ဘုရားနှစ်ဆူအနက် ငါးဘတ်အင်းရွာမှ ဘုရားကို မယ်နဲဘုရား၊ သစ်ချဆိပ်ရွာအနီးမှ ဘုရားကို 'မယ်နဲမောင်'စေတီတော်အဖြစ် ခေါ်ဝေါ်ကမ္ဘည်းသမုဒ်ကြသည်။

လူပိန်းမျက်စိဉာဏ်ဖြင့်ကြည့်လျှင် ဂေါတမ ဘုရားရှင် လက်ထက်ကပင် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် တည်ထားခဲ့သော ဆံတော်ရှင်ခြောက်ဆူဘုရားများ ဟုတ်မဟုတ်ဟူသော အချက်အလက်များပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပထဝီအရ လှေလာ သုံးသပ်ကြပါစို့၊ မြန်မာပြည်၏ တောင်ပိုင်း၊ တောင်ပိုင်းပင်လယ်ကမ်းခြေသည် တိမ်၍တိမ်၍ မြေနုကျွန်းများထွန်းကာ တောင်ဘက်ဆီသို့ ရွှေလျားလာကြသည်ကို တွေ့ရပေးလိမ့်မည်။ ဘုရားရှင်လက်ထက်က နှစ်ပေါင်းသန်းချီ၍ ရိန်ဆလိုက်လျှင် (ဆကောသဓာတုခြောက်ဆူ)တည်နေရာ

မှန်မှန်ကို အဖြေပေါ်နိုင်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မသိသူ
လျော်ကာသွား။ သိသူက ဖော်၍စားဟူသော စကားပုံကသက်သေ
ခံနေပါတော့သည်။

နောင်တခေတ် စောဒကတက်စရာ မေးစရာများရှိပေလိမ့်
မည်။ ဆရာကြီးဦးသာနွဲ့ ပြောပြချက်များသည် ယုံကြည်စရာ
သက်သေခံများရှိသလော၊ မှန်နိုင်သလောဟူသော မေးခွန်းများပင်
ဖြစ်ပါသည်။ သို့အခါ စာရေးသူ၏ အကြောင်းရင်းကို မသိသူ
များလည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သိသူများကလည်း အင်မဟန်ကို
ယုံကြည်ခဲ့သလို လက်တွေ့သမားစစ်လည်းဖြစ်ခဲ့သည်။ သခင်မြ၊
သခင်စိုး၊ သခင်သန်းထွန်းတို့၏ ရုပ်ဝါဒ သဘောတရားသင်တန်း
ကိုလည်း အကြိမ်များစွာ တက်ရောက်လေ့လာခဲ့သူဖြစ်သည်။
ရုပ်ဝါဒကို ယုံကြည်၍ ပစ္စည်းမဲ့ အောင်ပွဲခံနိုင်ရေးကို ရှေ့ရှု၍
တော့ဆိုကာ လက်နက်ခွဲကိုင်ခဲ့ဘူးသူလည်းဖြစ်သည်။

လက်တွေ့ကျမှ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်မြင်တွေ့ရ၊ သိရမှ
ယုံကြည်သောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သလို ၃၁ ဘုံ ဆရာကြီးအဖေနွဲ့
နှင့် လက်ပွန်းတတီး နေထိုင်လေ့လာခဲ့ရာမှ အမှန်တရား
လင်းရှောင်ကို ပြန်ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

* * *

၈. မတော်တော်သို့

ဆရာသခင်အဖေနွဲ့နှင့် ကျွန်တော်သည် မည်သည့်စီးပွား
ရေးကိုမှ မလုပ်တန်း တစ်နှစ်ကျော် အုတ်တွင်းမြို့ မိုးကောင်း
ဘုရားအနီးတွင် လောကုတ်တရာလုပ်ငန်းစဉ်များကို လုပ်ကိုင်ကာ
လေ့လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အနေနှင့် အဖေနွဲ့၏ ထူးခြားကြီးမား
သော မေတ္တာဓာတ်ကိုကောင်းစွာသိရသလို အဖေနွဲ့၏ ကာမစိတ္တိ
တန်ခိုးတွေကိုလည်း ကောင်းစွာသိရှိခွင့်ရသည်။

ကျွန်တော်သိရသည့်အတိုင်း အပြည့်အစုံ မဖော်ပြလိုပါ။
ဖော်ပြ အစီရင်ခံရလျှင် ယုံသူတွေရှိသလိုမယုံသူတွေက များပြား
လာပြီး ဆရာကြီးအကြောင်းအရာကို အမျိုးမျိုး ဝေဖန်လာကြ
လတုံ၊ သူတော်ကောင်းကြီးတစ်ဦးကို မတော်တဆ စိတ်ကွက်
မိသော စေတနာစိတ်ဓာတ် ပုတ်ခတ်စကားများကြောင့် အပြစ်တွေ
များစွာရှိကြကုန်သလို နစ်မွန်းကြပေလိမ့်မည်ကို စိုးရိမ်သော
ကြောင့် လွယ်လွယ်နှင့် သင့်တော်သော အဖြစ်အပျက်များကိုပဲ
'သာမန်' အနေနှင့် ရေးသားအစီရင်ခံရပေလိမ့်မည်။

အဖေနွဲ့သည် လောကုတ္တရာလုပ်ငန်း ဝိပဿနာရင်းကို
လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဖက်က (ဆကေသဓာတုဘုရားမြောက်ဆူ)
ကို စေတီကျောင်းတန်ရေပ်များအဖြစ် ရောက်ရှိရန် မနားမနေ
ကြီးပမ်းဆော်ငံရွက်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် အဖေနွဲ့တာဝန်ပေးထားသည့် အုတ်တွင်းမြို့
အရှေ့စွန်းရှိ မိုးကောင်းဘုရားရေပ်အတွင်းဝယ် ခေတ္တနေထိုင်သည်

ဆရာကြီးဦးပုအပါအဝင် ကျွန်တော်နှင့်တကွ အုတ်တွင်းမြို့နယ် ပါရမီရှင်များ စုစုပေါင်း လေးဆယ့်ငါးယောက်တို့သည် ညအချိန် အထိ အချိန်မှတ် သတ်မှတ်ပေးသည့်သဘောဖြင့် ဖယောင်းတိုင် တစ်ဝက်ကို ထွန်းညှိ၍ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းများကို အာနာပါဏ နည်းအရ ထိုင်လျက်လုပ်ကိုင်စေသည်။

အဖေ့နွဲ့ တရားအားထုတ်သည့် ပရိသတ်များနောက်မှ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ် ကိုသောက်ကာ သူ၏တပည့်သားမြေးများ အခြေအနေကို အကဲ ခတ်နေပါသည်။ တရားနုလုံးသွင်းနေသူများအနက် အမျိုးသမီး အချို့လည်း ပါဝင်ကြသည်။ စ၍အာနာပါဏနည်းအရ ဝင်လေ ထွက်လေကို မှုတ်ပြီး မမြဲသော အနိစ္စတရားကို ဆင်ခြင်ကြသည့် တစ်ပြိုင်နက် စည်းကျိုးသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဝိထက်ဝိစာရတရားဝံ့တွ ကို ပေါ်လာကြသည်။

တချို့ကလည်း တစ်ချိန်လုံး ၎င်းဖော်ပြပါ ကိစ္စများကို သတိမေ့ခဲ့ရာမှ ယခုကဲ့သို့ တရားအားထုတ်သည့် ကာလကြမှပင် နေ့ခင်းက လုပ်ငန်းကိစ္စ၊ လယ်ယာကိစ္စများကို ပြန်သတိရကာ 'အဖျက်' လုပ်ငန်းများအဖြစ် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

ကိုယ်စိတ်အတွင်းမှ ဖြစ်ပျက်သမျှတွေကို စိတ်တင်းကာ ထိုင်လျက် ရှင်းလင်းနေသည်ကို သာမာန်လူအချင်းချင်း ဘယ်သူမှ ရိပ်မိသိနိုင်အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် အဖေ့နွဲ့သည်လှမ်း၍...

'မောင်ကျော်တင်... တရားဘက်ကို ပြန်နုလုံးသွင်းပါ။ မင်းကြီးနဲ့ ချည်ထားခဲ့တဲ့နွားတွေဟာ ချည်တိုင်က ပြန်မလွတ် ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ စိတ်မစောပါနဲ့၊ တရားသံရောက်အောင် နုလုံးသွင်း' ဟူ၍ ဖော်ပြပါ နွားကိစ္စရောက်နေသည့် ကိုကျော်တင် ကို လှမ်း၍ အချိန်မှီပြုပြင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖန်လည်း ဦးပု၏ဇနီး ဒေါ်ဖွားသင်သည် နေ့ခင်းကာလက ချက်ပြုတ်ခဲ့သည့် အရေး အခင်းတွင် နန္ဒင်းဘူးကိုဖွင့်ခဲ့ရာမှ ပြန်မပိတ်ခဲ့သည့် အရေးနှင့် နန္ဒင်းဘူးကြွက်တွေဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် ကြွက်ချေးတွေရောနေ တော့မည်ဟူသော ဝိဘက်တွေ ဝင်နေသည်ကို အဖေ့နွဲ့လှမ်း၍...

'နန္ဒင်းထက် တရားထဲကို စိတ်ပြန်သွင်းပါ။ နန္ဒင်းဘူးထဲ ကြွက်မဝင်ဘူး၊ မဟုတ်တာတွေ စိတ်မရောက်နဲ့' ဟူ၍ သတိပေး လိုက်ပြန်သည်။

ဆရာကြီး တပည့်ရင်းဖြစ်သော ဦးအောင်တင် အဖို့၌ ကျွန်းကုန်း ဒိုက်ချောင်းဖြူရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ချစ်ဇနီး ဒေါ်သိုက်ဆီသို့ စိတ်အာရုံတွေ ရောက်နေသည်တွင် အဖေ့နွဲ့ သည်...

'ဟဲ့... ဟိုကောင်အောင်တင် ခုအထိ မိုက်ချင်တုန်းလား၊ နင့်မိန်းမနဲ့ အိပ်တဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ခြင်ထောင်ထဲကိုဝင်တော့မယ့် စိတ်တွေ နောက်ဆုတ်၊ တရားဘက်ကို အာရုံပြု'

ဟူ၍လှမ်း၍ ငေါက်ငမ်းကာဆုံးမသွန်သင် လိုက်ပေသည်။ ဆရာကြီးသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်အလိုကို မြက်ခြည်မပြတ်တမ်း

အမြဲတမ်းလိုက်၍ သိရှိတတ်သော တန်ခိုးသတ္တိကို ကျွန်တော်ကိုယ် တိုင် ထိုအချိန်မှစ၍ သိရှိမှတ်သားမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးဘပုတို့နှင့် ဧရပ်တွင်နေထိုင်ရင်း နံနက်ခင်း ဘုရားရှေ့ယင်ပြင်ဝယ် ပေါင်းရှင်းမြက်ရှင်း လုပ်ရ၏။ တံမြက်စည်းလှဲရ၏။ စားသောက်ရသည့်ထမင်းဟင်းများကလည်း အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရလျှင် သိပ်အရသာမရှိလှပါ။ စားဖြစ်ရုံ ထမင်းဟင်းများဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကာဖီ၊ လက်ဖက်ရည်အချို့တို့ကို မမြင်ရပါ။ လဘက်ရည်ကြမ်း၊ ထမင်းကြမ်း၊ တစ်ခါတရံ ဗူးသီးကြော်များနှင့်သာ နံနက်စာကိစ္စကိုဖြည့်ခဲ့ရပေ၏။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပါလာသည့် ငွေကြေးလည်း ကုန်ခမ်းခဲ့ပြီး ငွေပြတ် ခဲ့ပါသည်။ ဆရာဦးဘပု ဆေးဝါးကုသခန့် ရသည့်ကြေးငွေနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ပါရမိရှင်များက အားနာစရာဘဝနှင့် မှီခိုစားသောက် နေပါသည်။ တစ်ခါတရံ နံနက်စာဆန်ရှိပြီး ညစာအတွက် ဆန်မမြင်ရပါ။ သို့ရာတွင် ညစာအတွက်ဆန်ကို ချင့်ချိန်ပြီး ရောက်လာတတ်သည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်ဤမျှ စိတ်မချမ်းသာလှပါ။ ကျွန်တော့်အား ဆရာကြီးအဖေနွဲ့က တရားသာ အားထုတ်ခိုင်းပါသည်။ ဘယ်မှမသွားရန် တားမြစ်ခဲ့ပြီး အဖေနွဲ့သည် ရေတာရှည်မြို့မှတစ်ဆင့် အရှေ့ဘက်မယ်ဘက်ကို ဖြတ်ကာ မြစ်ကိုကူးပြီး ကမ္ဘောဇနယ်မြေမှ ဓာတ်ဘုရားနစ်ဆူ အနက် မယ်နံစေတီကို ပြန်လည်တည်ရန်ခရီးထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆရာကြီး မရှိရှိက မြင်တွေ့ရသည့်အစား ဆင်းရဲမှုကြောင့် မည်သူမှ အသိမပေးဘဲ ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားရန် စိတ်ထဲမှ ကြံစည်မိပါသည်။ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း ပြန်ရန် ရက်ပိုင်းကိုလည်း ကန့်သတ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ ရေတာရှည်ဘက်မှ ရထားဆိုက်ပြီးချိန်တွင် မယ်နံ ဘုရားမှ ဘာဝန်ခံ အစ်ကိုကြီး ဦးဖေကြွယ်သည် ဆန်တစ်စိပ်နှင့်ဟင်းရွက် ဟင်းစည်းကြီး ပခုံးပေါ်လမ်းပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ တရားကျင့်နေရာ ဧရပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။

ဆရာကြီးဦးဘပုက ဦးဖေကြွယ်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းနှုတ်ဆက်ပြီးဆရာကြီးအမိန့်စကားရှိလိုက်သည်။ ကလေး ကို ခေါ်ပါဟုပြောသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော့်အား ဥသုဆရာ ကြီး အဖေနွဲ့သည် သားအဖြစ်လက်ခံ၍ တရားကျင့်ခိုင်းထားသူ ဖြစ်၍ အဖေနွဲ့က ကျွန်တော့်ကို ခလေးဟု ခေါ်ဝေါ်ထားသည်။ အဓိပ္ပါယ်မှာ ငယ်ရာမှ ကြီးလာရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ဆရာဦးဘပုက ကျွန်တော့်ကို ဘုရားရှေ့ တံမြက်စည်း လှည်းနေရာမှ လှမ်းခေါ်ပြီး ဦးဖေကြွယ်သည် ကျွန်တော့်ကိုစေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး...

ကလေးကို ဆရာကြီးမှာလိုက်တယ်၊ စားရသောက်ရ ကျပ်တည်းလို့ ကလေးစိတ်ပျက်ပြီး ဘယ်မှ ထွက်မသွားရဘူး၊ ဆန်တွေအများကြီးရှိတယ်။ ကျုပ်ကို ဆရာကြီးက ဆန်တစ်စိပ်နဲ့ ဟင်းချက်စရာ ငွေငါးကျပ် ပေးလိုက်တယ်...

ကျွန်တော်၏ စိတ်အတွင်း၌ ကြံစည်ထားပုံကို တပ်အပ် ပြောပြကာ ကျွန်တော်၏ ရန်ကုန်ပြန်ရေး အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက် စေပါသည်။ ခင်ဗျာကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါက ပိုက်ဆံ-ပိုက်ဆံမမှတ်၊ ငွေကိုငွေမမြင်၊ စည်းမရှိ ဝါးမရှိ သုံးခဲလွန်းလို့ အဘဆရာကြီးက မှတ်လောက်အောင် ဆုံးမဒဏ်ခတ်ထားတာဗျ...'

ဦးဖေကြွယ်က ပြောလိုက်ပြီး....

'ဒီလို အစားဆင်းရဲအနေဆင်းရဲတာသိမှ ခင်ဗျားလို အထက်တန်းကနေလာတဲ့လူတွေ ဒုက္ခသစ္စာရဲ့ အရိပ်အမြွက်ကို သိမှာ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့...'

ခပ်ဘွင်းဘွင်းပင် ပြောလိုက်သည်။ ဆရာဦးဘပုက ကျွန်တော့်အား ဆရာကြီးဆီက ပြန်ခွင့်မရဘဲ ရန်ကုန်ကိုပြန်ရန် စိတ်ကူးသလားဟု မေးလိုက်မှပင် ကျွန်တော်သည် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံလိုက်ရပေ၏။

သူတပါးစိတ်အတွင်းမှ ကြံစည်မှုကို သိတတ်သော မနောမယပညာရပ် သို့မဟုတ် အဘိဉာဉ်ခြောက်ပါးတွင်စေသော ပရိယဆိုအပ်သော သူတပါး၏ စိတ်အတွင်း အကြံ အစည်ကိုပင် သိမြင်နိုင်စွမ်းသော တန်ခိုးသတ္တိသည် အဖေ့၌ ရှိနေသည်ဖြစ် ကြောင်း ကျွန်တော်က တစ်ထစ်ချယုံကြည်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဖေ့၌ ညွှန်ကြားသော ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဆက်တိုက်လုပ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်နှစ်စေ့၍ ကျွန်တော့်အား ရန်ကုန်သို့ပြန်၍ နေရေး ထိုင်ရေး လုပ်ငန်းများအတွက် စီစဉ်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး မကြာ

ခဏပင် အချိန်အားလပ်ခွင့်ရတိုင်း အဖေ့၌ ရှိရာ အုတ်တွင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတွင် အဖေ့၌ နှင့် အုတ်တွင်းမှာ တွေ့ဆုံကာ လုပ်ငန်းလုပ်နေစဉ်တွင် အဖေ့၌က...

'ငါ့ရဲ့ ဆရာလဲဖြစ်တယ်၊ ငါ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း ကိုရင်ဝတ် ဘက်လဲဖြစ်တဲ့ ညောင်လေးပင်တောရပ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး အုတ်တွင်းကန်လေးကျောင်းကို ကြွလာလိမ့်မယ်။ မင်းတို့တရား သွားနာကြ...'

ပြောကြားလိုက်သည်။ မကြာမှီ ညောင်လေးပင်မြို့မှ အဂ္ဂပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ညောင်လေးပင်တောရကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးအရိယသည် အုတ်တွင်းမြို့သို့ ကြွရောက်လာ တော်မူသည်။ ဦးဘပုနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် ဆရာတော် ကြီးကို သွားရောက်ကန်တော့ရာတွင် 'အဝိဇ္ဇာ'တရား အကြောင်း ကို ပါဠိတစ်လုံးမှမပါဘဲ နားလည် သဘောပေါက်အောင် ဟောကြားလိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး ဟောကြားပုံမှာ အင်မတန် သိမ်မွေ့သလို အဓိပ္ပါယ်လည်း ပါပါပေ၏။

'တစ်ခါက ပြောရအုံးမယ် ဒကာတို့ရဲ့၊ ဘုန်းကြီးရဲ့ ခယ်မတော်တဲ့ မန္တလေး လူထုဦးလှရဲ့ မိန်းမ ဒေါ်အမာက ဘုန်းကြီးကို လာလျှောက်တယ်၊ အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့စကားလုံးကို သူမနားလည်အောင် ဟောပြောတဲ့၊ ဒေါ်အမာဟာ ဒကာတို့သိတဲ့ အတိုင်း ခေတ်ပညာ ဘီအေအောင်မြင်တဲ့ ဒကာမတစ်ဦးကိုး၊ 'အဝိဇ္ဇာ'ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုပေါက်အောင် ဟောပြောရင်းရရင် လေးငါးရက်နဲ့လဲ ပြီးနိုင်မှာမဟုတ်တဲ့ ပါဠိတွေဘာတွေနဲ့ ဟောရ

ရင်လဲ ဒကာမရဲ့အာရုံဟာ ပြီးငွေသွားမှာလဲစိုးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးက ခက်နေတဲ့အဝိဇ္ဇာဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ်ကို ပေါ်အောင် ဟောလိုက်ရတယ်။

‘ဟဲ့ ဒကာမရဲ့ မင်းတို့ခေတ်ဆန်တဲ့ ခေတ်ပညာတတ် အမျိုးသမီးတွေဟာ အဆင့်ဆန်းကလေး အထည်သစ်တွေပေးလာ တိုင်း ဝတ်ချင်စားချင်ကြတယ်။ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီဆိုးချင်လှချင်ကြ တယ်မဟုတ်လားလို့ ဘုန်းကြီးက မေးလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အမာက ဟုတ်ပါကြောင်းလို့ဖြေတယ်’

အဲဒီတော့ ဘုန်းကြီးက ဟဲ့ဒကာမ မှတ်ထား ဝတ်ချင် စားချင်တဲ့ ချင်ခြင်းမှန်သမျှဟာ ကြားဝါစိတ်တွေဘဲ အဲဒီလိုအခါ စိတ်တွေမှန်သမျှဟာ အဝိဇ္ဇာချည်းပဲ မှတ်ပေတော့၊ အဲဒါအဝိဇ္ဇာ အဓိပ္ပါယ်’ဟု ခဟောကြားတော်မူ၏။

အမှန်မှာ ဆရာတော်ကြီးသည် ဒေါ်အမာကို တရားဟော သလိုလိုနှင့် ဆရာကြီးဦးဘပုနှင့် ကျွန်တော်တို့ တရားနာပရိသတ် တို့အား အဝိဇ္ဇာနှင့်တဏှာကိုဖယ်ရှင်းရန် လိမ်မာပါးနပ်စွာဖြင့် နားထဲရှင်းသွားအောင် တရားဟောပြတော်မူခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် တရားနာရာမှ ပြန်ရောက်လာ ပြီး အဖေခွဲကို ဦးအရိယာ ဟောကြားသည့် တရားများအကြောင်း ကို ပြန်ပြောကြားရာ အဖေခွဲသည်...

‘အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘုရားကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ ချစ်သား သံဃာ အစစ်ဘဲကလေး၊ ကောင်းကောင်းမှတ်ထား...’

ပြောကြားလိုက်ပြီး အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်

‘ကိုယ့်တော်ကြီးဟာ ကျမ်းတွေရေးပြီးပြီ၊ သူ့ကိစ္စပြီးပြီ၊ ပျံလွန်တော်မူလိမ့်မယ်။ မောင်ဘပုနဲ့ကလေး...’

ရုတ်တရက် လွတ်ကနဲ အမိန့်ရှိလိုက်သည်တွင် ကျွန်တော် တို့ နှစ်ဦးစလုံး အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ညောင်လေးပင် ဆရာတော်ကြီးသည် ဝဝဖြိုးဖြိုး ကျန်းကျန်းမာမာ ဖူးတွေ့ရပေ၏။

‘မှတ်ထားကြကွယ်တို့ ငါတည်ပြီးတဲ့ သာဝတ္ထိမိဖုရား ကုန်းစေတီတော်ကို ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် အနေကဇာတင်ရ လိမ့်မယ်။ တင်ပြီးရင် သိပ်မကြာဘူး ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန် တော်မူရင် သူ့ကိစ္စပြီးပြီလို့မှတ်လို့...’

ထပ်မံ၍ အဖေခွဲက အမိန့်ရှိပါသည်။

နောက်ခြောက်ကြာ (ဆကေသဓာတုဘုရားခြောက်ဆူ) အနက် ရေချိုပိုင်းဆိုင်ရာ သာဝတ္ထိကားလမ်းဘေးရှိ အဖေခွဲဦးစီး တည်ထားသည့် မိဖုရားကုန်းစေတီတော်ကြီးကို ညောင်လေးပင် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြွရောက်၍အ နေကဇာတင်ပေးခဲ့ သည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်နေစဉ်တွင် ညောင်လေးပင်တောရကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ကျောင်းကနေ၍ ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဗေဒရုံကြီးသို့ တက်ရောက် ကုသကြောင်း သဟင်းစာ၌ ဖတ်လိုက်ရပါသည်။ မသက်သာ၍ ဆေးရုံမှ ဆင်းသွားပြီးနောက် မကြာမီပင် ညောင်လေးပင်မြို့၌ပင် ပျံလွန်တော်မူကြောင်း သိလိုက်ရပေ၏။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အသက်ပိုင်းတွင် ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ကို ဗေဒင်ပညာမကူစတမ်း ခုတွေ့ရက်တွေ့မမေးဘဲ အဘိညာဉ်ဖြင့်

သိရှိနိုင်သော ၃၁ ဘုံဆရာကြီးအဖေခွဲ၏ ထူးခြားချက်များအနက် စာဖတ်ပရိသတ်က သိသင့်သိထိုက်သော အကြောင်းအရာ 'သာမန်'လောက်သာ ဖော်ပြအစီရင်ခံလိုက်ရပေ၏။

၃၁ ဘုံ ဆရာကြီးအဖေခွဲသည် အုတ်တွင်းဓာတ်ရင်းတွင် စခန်းပြု၍ ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူ ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပါရမီရင်များ၊ တပည့်များဆီမှ အစပြု၍ 'သဒ္ဓါသရွေ့' ငွေကြေးအလှူခံယူကာ အုတ်ထုံးသရိုးစသည်တို့ကို ဝယ်ယူကာ ဆင်ကေသဓာတု ဖြစ်မြောက်အောင် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရသည်။ ၃၁ ဘုံ ဆရာကြီး ဘုရားဟောတရားများကိုသာ ကျွန်တော်တို့အားလုံးအား ကြိုးစားအားထုတ်ရန် မကြာခဏ သတိပေးသည်။

ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ သမထထိုင်ခြင်း၊ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ခြင်းများကို မနားမနေပြုကျင့်ခိုင်းလေ့ရှိပြီး တခါတရံတွင် မဟိဒ္ဓိပညာရပ်များအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောလာခဲ့လျှင်...

'ဘယ်လောက် တန်ခိုးကြီးတဲ့ မြေလျှိုးမိုးပျံတဲ့ ဝိဇ္ဇာစိုရ် ဖြစ်စေ၊ သေခြင်းတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး၊ မဟိဒ္ဓိပညာရပ်တွေ ထက် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရားကို အဓိကထားပြီး အားထုတ်ကြိုးစားကြ၊ ဥပမာ... ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် မင်းတို့က နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ မန္တလေးဘူတာကြီးကို ရည်မှတ်ပြီး ရောက်ဖို့ လက်မှတ်ယူပြီး ရထားစီးသွားကြရင် မင်းတို့သိချင်မြင်ချင်တတ်ချင်တဲ့ မဟိဒ္ဓိပညာ ဝိဇ္ဇာစိုရ်ပညာတွေနဲ့အတူ ပျဉ်းမနားဘူတာ၊ သာစည်ဘူတာတွေကို

မဝင်ချင်လဲ မနေရဘူး၊ ဝင်ရပ်ရပြီး နိဗ္ဗာန်နဲ့တူတဲ့ မန္တလေးကို ရောက်အောင် ခရီးဆက်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်ဘဲ နိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ မူလနဂိုကတည်းက မရည်မှန်းဘဲ မဟိဒ္ဓိဝိဇ္ဇာလောက်သာ နားလည်ပြီး မန္တလေးဘူတာကို လက်မှတ်မယူဘဲ ပျဉ်းမနားလောက်၊ သာစည်ဘူတာ လက်မှတ်ယူရင် အဲဒီဘူတာတွေနဲ့တူတဲ့ ဝိဇ္ဇာစိုရ်ညာလောက်နဲ့သာ မင်းတို့စခန်းတွေ ဘဝတွေ ရပ်သွားကြလိမ့်မယ်။ ဘယ်ဘဝ ဘယ်ပညာမှ မမြဲဘူးမှတ်ထားကြ၊ နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်သာ ထာဝစဉ်တည်ကြည်တယ်၊ ခိုင်မြဲတယ်၊ အေးချမ်းတဲ့ဘဝ တစ်ဖန်မမြင်တော့ဘူး' စသည်ဖြင့် ဟောပြောဆုံးမခဲ့သည်။

ငါလုပ်ကိုင်တဲ့စခန်းက အရိယာဝိဇ္ဇာစခန်း၊ ဓမ္မဝိဇ္ဇာစခန်း ဖြစ်တယ်။ ဖိုထိုးတာတွေကို အင်းကစားတာတွေကို အဓိကမထားဘူး၊ တရားကျင့်တာတွေကို အဓိကထားတယ်။ ဓမ္မဝိဇ္ဇာလမ်းတို့ကို ဘယ်ကစလာသလဲလို့ ပြန်ပြောရင် သထုံပြည် မနုဟာမင်းလက်ထက်မှာ ရဟန္တာကိုယ်တော် မဟိဒ္ဓိကြွရောက်လာပြီး ချမှတ်ခဲ့တဲ့ အရိယာဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်ဖြစ်တယ်' စသည်ဖြင့် ဓမ္မဝိဇ္ဇာလုပ်ငန်းစဉ်အကြောင်းကိုလည်း ပြန်ပြောကြားခဲ့သည်။

'ဝိဇ္ဇာဆိုတိုင်း သံသရာကိစ္စမပြီးဘူး၊ ဝိဇ္ဇာဆိုတာ သီလမြဲဖို့ အရေးကြီးတယ်။ မူလကိုယ်ခံမှာရော ရှိထားရင် မင်းတို့ဘာကြီး ဖြစ်နေနေ အကုသိုလ်တွေမလုပ်တော့ဘူး၊ အကုသိုလ်ကင်းရင် ငရဲကင်းတယ်၊ ငရဲကင်းရင် အပယ်တံခါးပိတ်တယ်၊ လောကီကုသိုလ်နဲ့ လောကုတ္တရာကုသိုလ် နှစ်ဌာနပေါင်းပြီး အသင်္ခဏဓာတ်နိဗ္ဗာန်ကို တက်လှမ်းနိုင်အောင် ကြိုးစားကြ' စသည်ဖြင့်

ဂိုဏ်ကျင့်တရားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဟောပြောခဲ့သည်။

ပါရမီရှင်များအနက် သံ၊ ပြဒါး၊ အင်း၊ ဆေး စသည့် ဝါသနာပါသူများစွာရှိရာ အဖေနှဲ့သည် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ရှိသည်။

‘ပါရမီရှင်တွေ သူတော်ကောင်းတွေဟာ အဓိကလိုအပ်တဲ့ အခြေခံပညာဟာ ‘သမာဓိ’ ထူထောင်ဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သီလထိန်းကြံ စောင့်ကြတယ်။ သမာဓိရှိမှ ပညာစခန်းဖြစ်တယ် မူကွဲတရားကိုရနိုင်တယ်။ သမာဓိရှိမှပညာစခန်းဖြစ်တယ် မူကွဲ နေတယ်။ လောကီပညာယူမလား၊ လောကုတ္တရာပညာ ယူကြ မလားဆိုတဲ့ လောကီပညာဟာ လမ်းမဆုံးပါဘူး၊ တန်ခိုးကြီးတာ မှန်ပါတယ်။ သံသရာလည်တတ်တယ်။ ပုထုဇဉ် မကုန်နိုင်တဲ့ ဘဝအခြေအနေမှာ ရှိနေတာကိုး၊ လောကုတ္တရာပညာဟာ မဟာ သောတပန် အဆင့်လောက်ရောက်ရင်လဲ အရင်မဆုံးတော့ဘူး ပေါ့။ ခုတော့ ခက်နေတာက သမာဓိတရားက နှစ်ပြားသားမရှိဘူး၊ သံထိုးချင်တာနဲ့ စာလိုက်ပါအုံး၊ သံကောင်းကောင်းရလို့ သံထိုး တယ်၊ ပြဒါးထိုးတယ်၊ ဓာတ်လုံးဟာ တကယ်ကောင်းလာတဲ့ အခါမှာ တစ်ဖက်က အဖျက်သမားတွေ လက်ဝဲမဟီဒွဲတွေက အဲဒီဓာတ်လုံးတွေက သူတို့တန်ခိုးသတ္တိ၊ ကမ္မဇိဒ္ဓိနဲ့လာယူတော့ ပါသွားရောပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့၊ ဓာတ်လုံးပိုင်ရှင်ဟာ သမာဓိခိုင်တာနဲ့ အကြားအမြင် နတ်မျက်စိ၊ နတ်နားမရတော့ ဂိုဏ်းဆက်တန်ခိုးမရရှိတဲ့ ဇော်ကနီတွေ၊ ကဝေတွေက စပြီး လက်ဝဲမဟီဒွဲတွေလာယူတာ မမြင်ရတော့ ဓာတ်လုံးကို ခိုးမှန်း

ယူမှန်း မသိလိုက်ကြဘူး၊ စိတ်ထိခိုက်ပြီး ရူးကြပြန်ရော၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ သံလုံးဓာတ်လုံးထိုးချင်ကြရင် အဓိကမဏ္ဍိုင် ဖြစ်တဲ့သမာဓိ ပထမရအောင် ထူထောင်ကြပါ။ သမာဓိအကြား အမြင် စိတ်ထဲမြင်တဲ့ နတ်မျက်စိ နတ်နားတွေရမှ ဂိုဏ်းရှေ့ လုပ်ငန်းစဉ်နဲ့ ဓာတ်လုံးကို နတ်နားတွေ ရမှ ဂိုဏ်းရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်နဲ့ ဓာတ်လုံးကို နောက်ယှက်သူတွေဘေးက ကာကွယ်စောင့်ရှောက် နိုင်မှာကိုး’

တစ်မျိုးဆုံးမသွန်သင်ခဲ့လေသည်။

‘ကျုပ်ကိုကြည့်၊ ကျုပ်အခု တရားလုပ်ငန်းလုပ်တော့ ဆိုင်ရာက ပထမဦးဆုံး သံသေလုံးကို ချပေးတယ်၊ ကျုပ်က ဘာမက်မှာလဲ၊ ဘုရားတည်တဲ့အခါ သံသေလုံးကို ဌာပနာပစ် လိုက်တယ်၊ နောက်ဒုတိယ စမ်းပြန်တယ်၊ ပြဒါးလုံးကို ချပေး တယ်၊ ဘာမက်မှာလဲဘုရားတည်တဲ့အခါမှာ ဌာပနာပစ်လိုက် တယ်။ အဲဒီတော့ အထက်က ဆရာကြီးတွေက ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ကျုပ်ရဲ့ စွဲလမ်းနှစ်သက်တဲ့ဟာ ပြဒါးသံမဟုတ်ဘဲ တရားလှိုင်း သက်သက်ဖြစ်မှန်းသိတော့မှ သူတို့ပေးစရာတွေ အကုန်ပေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ကျုပ်တောင်းထားတဲ့ သမ္မာသဗ္ဗေမိဆုကြီးနဲ့ တရားလောက်မှ မမက်ပါဘူး’

စသည်ဖြင့် အဖေနှဲ့အဖို့ ဖိုတချက် မထိုးရဘဲ၊ ဓာတ်ပစ္စည်း တစ်ပြားသား မရှေ့ရဘဲ၊ သံလုံး၊ ပြဒါးလုံးရခဲ့ပုံတွေနှင့် သူ၏ အဓိဌာန်ကိုပြောပြခဲ့ပါသည်။

တစ်ခါကလည်း အဖေ့နဲ့အိမ် ရပ်ဝေးတပည့်များသည် ဝိဇ္ဇာမိဂ်ဆိုတာ တန်ခိုးကြီးပုံများ၊ စွမ်းရည်များကို ဆွေးနွေးပြင်း ခုန်ကြသည်တွင် အဖေ့နဲ့သည် ဇရပ်အတွင်းမှ ထွက်လာပြီး...

‘လူတွေက ကိုယ့်တရား အားထုတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အကျိုးမရှိတဲ့ စကားတွေ ပြောနေတယ်။ သမာဓိအားကြီးပျက် တယ်’

အမြန်ဆင်လိုက်ရာ ခပ်လည်လည် တပည့်တစ်ဦးက အရဲ စွန့်၍...

‘ဝိဇ္ဇာတွေ ဘယ်လောက် တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုတာ မသိလို ပြောနေတာပါအဘ’

ပြောလိုက်ရာ အဖေ့နဲ့သည်

‘ဘယ်လိုဝိဇ္ဇာ တန်ခိုးကြီးကြီး၊ ဘယ်ပညာရပ် ဘယ်လို စွမ်းစွမ်း ဓမ္မဝိဇ္ဇာ၊ အရိယဝိဇ္ဇာကို မလွန်ဆန်ဝံ့ပါဘူး။ တကယ့် အရေးမှာ ကြီးကိုင်တာက ဓမ္မဝိဇ္ဇာဖြစ်တယ်။ ဓမ္မဝိဇ္ဇာအလိုရှိတဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို ပိုင်းပြီး ပါရမီဖြည့်ပေးနေရတာကလား မှတ်ထား ကြ။ ဂန္ဓရီဝိဇ္ဇာသုံးလမ်းရှိတယ်။ မဟာဂန္ဓရီ၊ ဖုဠဂန္ဓရီ၊ ဇနပဒဂန္ဓရီ ဆိုပြီး ဝိဇ္ဇာသုံးမျိုးခွဲထားတယ်။

ဇနပဒဂန္ဓရီက အောက်ခြေကစပြီး တက်ရတယ်။ အင်မတန် အောက်ကျတယ်ကွယ်။ ကတော်ကြီးတွေ၊ ၃၇ မင်း က စပြီး တဆိုင်စီတက်ရတယ်။ ဖုဠဂန္ဓရီက မူလဖိုလ်ဝင် လုပ်ငန်းကွဲ့၊ ပြဒါး-သံအင်း ဆရာတွေပေါ့။ အလယ်အလပ်လမ်း ဖြစ်တယ်။ မဟာဂန္ဓရီက အရိယာဝိဇ္ဇာဆန်တယ်။ မန္တာန်ဆေးဝါး

စ၊မနဲ့ ထွက်ကြတယ်’ ခပ်တိုတိုပင် ပြောကြားခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း အကြောင်းရှိလာရင် ကျုပ်သုံး တာက ဘုရားရဲ့ အကွဲတွေ ၈-၈-၁-၀ စ၊မတွေဘဲ မဟုတ်လား။ အရေးကြီးဆုံးက လောကဓာတ်ကို နိုင်ဖို့ လိုတယ်။ သိဖို့လိုတယ်။ ဘယ်ဥစ္စာဖြစ်ဖြစ် ဓာတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်း ချည်းဘဲ၊ လောကဓာတ်ဆရာဆိုတာ သိပ်ရှားတယ်။ လောကဓာတ် ပိုင်ရင် ကမ္ဘာကြီးကို ပိုင်တာဘဲ...’

စသည်ဖြင့် ပညာရပ်များအကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ထင်နေကြတယ်။ ဝိဇ္ဇာတွေဟာ သူတို့ကိစ္စပြီး တာနဲ့ သိဒ္ဓိမြောက်တာနဲ့ လုပ်ချင်ရာလုပ်၊ သွားချင်ရာသွား၊ နေချင်ရာနေ၊ ပျော်ချင်ရာပျော်ဖို့ ဝေးပါသေးတယ်။ အတွင်းက အုပ်ချုပ်ကြီးကိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရှိနေတယ်။ သူတို့မှာ တစ်ကွက် ကလေးမအားလပ်အောင် သာသနာရေး၊ ကမ္ဘာရေးကိစ္စတွေ လုပ်ဆောင်နေကြတယ်။ ဒီတော့ သူတို့မှာ မပြီးမြောက်ခဲ့တဲ့ မပြည့်သေးတဲ့ သမထဘက်၊ ဝိပဿနာဘက်ကိုလဲ တစ်ဖက် တစ်လမ်းက အားထုတ်နေတယ်။ သိပ်မသက်သာလှဘူး။ အသက်ရှည်တာ၊ အနာကင်းတာ၊ သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် အစာရိက္ခာ မကွာရပဲ ဒုက္ခတွေဘဲကင်းတယ်။ ဒါကြောင့်ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို တရားရအောင် သစ္စာလေးပါနဲ့ကြည့်ကြပါလို့ တိုက်တွန်းနေတာကလား...’

.....

ပါရမီရှင် ဆရာကြီး

အဖေခွံနှင့် ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလိပ်ပြန်၍ မြန်မာပြည် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နှစ် ကုန်ခါနီး၌ ပထမအကြိမ် တွေ့ရှိရပေ၏။ ကျွန်တော်သည် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့ကိုဦးစီးကာ ဖျဉ်းမနားမြို့တွင် ရဲဘော်ရဲဘက်များ၏အရေးကိုကွပ်ကဲ၍ နိုင်ငံရေးလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် သဝတ္တိကြီးဖိုစုတွင် နေထိုင်ပြီး ဒို့ဗမာသခင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ သခင်ဘိုးလူသည် ကျွန်တော်ဆီသို့ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ရှိ အသားဖြူဖြူ ရုပ်ချောချော ဆံပင်ရှည်ကို ထုံး၍ အုပ်ဆောင်းပေါင်းထားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ဝတ်ဆင်ပုံကို ကြည့်ရသည်မှာ တစ်မျိုးပင်၊ အလံပါတ်ကား တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်၊ ရုပ်လက်ရှည် ဝတ်ဆင်လက်ခါးတွင် ပိုးလုံချည်တစ်ပတ်နှိမ်း တစ်ထည်ကို ဝတ်ထားလျက် ခြေနှစ်ဖက်တွင် ခြေအိတ်စွပ်ကာ ရှူးဖိနပ်အနက်တစ်ရံကို စီးနင်းထားသည်။ ရွှေမျက်မှန်တစ်လက်ကို မျက်စိတွင် တပ်ထားပြီး ထူးခြားချက်မှာ များစွာ အိမ်ခြေရသလို မျက်နှာအမူအရာမှာ တည်ငြိမ်လှပါပေ၏။

ဦးဘိုးလူက ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အုတ်တွင်းမြို့မှ ဆရာကြီးဖြစ်ကြောင်းကို ပြောကြားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ မိခင်နှင့် ဖခင်တို့သည် အုတ်တွင်းမြို့ ဆရာကြီးကို ကိုယ်တိုင်မဖူးတွေ့

ရင်သော်လည်းအုတ်တွင်းဆရာကြီး၏ ပုတီးစိပ်နည်းနှင့် စ၊မအင်းများကိုယခင်ကာလမှပင်လက်ခံထားကြသူများဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က သခင်ဘိုးလူအား ၎င်းဆရာကြီးက မည်သို့ အလုပ်လုပ်သလဲ၊ မည်သည့်လုပ်ငန်းစဉ်ကို လက်ခံပါသလဲဟု မေးမြန်းမိရာ သခင်ဘိုးလူသည် ကျွန်တော်ကို ပြုံးကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်တို့ဆရာကြီးက တစ်မျိုးဘဲ၊ ဘုရားတွေတည်ပြီး၊ ပုတီးစိပ်၊ ကမဋ္ဌာန်းထိုင်တဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တဲ့ သူတော်ကောင်း၊ ဓမ္မဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်ကို လက်ခံလုပ်နေတဲ့ ဆရာကြီးဗျ...’

ခပ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ယခင်က ကြားဖူး သောအထက်လမ်းဆရာများသည် အများအားဖြင့် ပိတ်ဖြူဝတ်ကာ လည်ပင်းတွင် ပုတီးကြီးတွေဆွဲကာ နှုတ်ခမ်းမွှေးမှတ်ဆိပ်မွှေးကားကားနှင့် လက်မှတောင်ရေး ဆွဲကိုင်ထားကြသည့် ရုပ်အဘိဓာန်အသွင်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ တောအရပ်မှ လူကဲ့သို့ အဝတ်အစားမျိုးဖြင့်တွေ့ရသော သာသနာရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ် ဆရာကြီးအား ရုတ်တရက်အကဲခပ်၍ မရနိုင်အောင်ရှိနေပါတော့သည်။

ဦးဘိုးလူက ကျွန်တော်အား သဝတ္တိသို့ ခဏလိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်နေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် အုတ်တွင်းဆရာကြီးနှင့် ဦးဘိုးလူတို့နှောက်သို့ လယ်ပေးမြို့မှတစ်ဆင့် သာယာကြီးရွာတွင် နံနက်စာစားရင်း လိုက်ခဲ့သည်။ သာယာကြီးရွာတွင် ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်ရဲဘက်သခင်ရေးကြီးအိမ်တွင် သခင်ရေးကြီးက အုတ်တွင်းဆရာကြီးကို ယခင်ကပင် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည့်အလျှောက် နံနက်စာ

ကိုကျွေးမွေးသည်။ ကြက်သား၊ ငါးပိရည်၊ အတို့၊ ဟင်းချိုရည်များဖြင့် ကျွေးမွေးရာ အုတ်တွင်းဆရာကြီးဦးဘိုးလူ၊ ကျွန်တော်တို့သည် နံနက်စာကို စားသောက်ခဲ့ပြီး ဦးဘိုးလူတို့အိမ်ရှိရာ ကြံဖိုစုရွာသို့ ဆက်လက်ခရီးထွက်ခဲ့သည်။

အုတ်တွင်းဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ပုတီးစိပ်သည် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ဘို့မေးမြန်းရာ ကျွန်တော်လည်း ရံဖန်ရံခါ ပုတီးစိပ်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ပြီး ကောင်းသည့်အလုပ်၊ သာသနာပြုသည့်လုပ်ငန်းကို လက်ခံပါမည့်အကြောင်းကတိပေး ပြောကြားလိုက်ရာ အုတ်တွင်းဆရာကြီးသည် ဦးဘိုးလူကို ငှက်ပျောသီးသုံးဖီး၊ အုန်းသီးတစ်လုံး၊ ကွမ်းယာ၊ သောက်တော်ရေတစ်ခွက်နှင့် ဘုရားပွဲ တစ်ပွဲ ပြင်ခိုင်းလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား ၎င်းကရှေ့မှ ဝိဇ္ဇာဓမ္မလုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးစား အားထုတ်ပါမည့်အကြောင်း တိုင်ပေးသမျှကို ကျွန်တော်သည် ထိုင်၍ဆိုလိုက်ရပေ၏။ ထို့နောက် နံ့သာဖြူ အနည်းငယ်သွေးကာ စမ၊အင်း တစ်ချပ်ကို ပြာချ၍ နံ့သာဖြူတွင်ရော၍ ကျွန်တော့်အား စားသောက်စေပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ကံငါးပါးအနက် ကံလေးပါးကို စတင်ထိန်းစေပါသည်။ သူများအသက်သတ်ခြင်းကို အချိန်ကာလအပိုင်းအခြားအရ ခွင့်ပြုပယ်ထားကြောင်းကိုလည်း သိရပေ၏။ ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် ပါရမီရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သလို ဆရာကြီးတပည့်တစ်ဦးဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်၌ စိပ်ရန်ပုတီးပါမလာသည်ကြောင့် ဦးဘိုးလူက ကြံဖိုစုရွာ ၎င်း၏

အစ်ကိုတော်သူ ဦးပျောဆီမှပင် ကြိမ်ပုတီးတစ်ကုံးကို အလှူခံ၍ ကျွန်တော့်အားပုတီး စိပ်ရန်ပေးပါသည်။

ထို့နောက် ကြံဖိုစုရွာ တောင်ဘက်စူးစူးလှည်းလမ်းအတိုင်း အုတ်တွင်းဆရာကြီးက ဦးဆောင်၍ ကျွန်တော်တို့သွားရောက်ကြပြီး တောင်ခပ်မြင့်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ထိပ်မြေကြီးပေါ်တွင် အလယ်ဗဟိုမြေပေါက်စေတီတစ်ဆူကိုတွေ့ရပြီး ဘေးလေးထောင့်တွင် စေတီငယ်တစ်ဆူကို ဖူးမြင်ရပါသည်။

သခင်ဘိုးလူက ကျွန်တော့်အား ၎င်းစေတီငါးဆူသည် အုတ်တွင်းဆရာကြီး ပန္နက်ချ၍ တည်သော စမ၊တောင်ဘုရားဟူ၍ ပြောကြပါသည်။ နောင်အခါတွင် တစ်နှစ်သုံးကြိမ်နှင့် သာသနာရေးလုပ်ငန်းများ ရှိသည့်ကာလ၌ ပရိသတ်မစံအောင် ဘုရားဖူးတွေ့နေကြရသည့် စမ၊တောင်စေတီတော်ကြီးအဖြစ်ကို ဖူးတွေ့နေရသည်။ ပထမ 'ကေသဓာတုခြောက်ဆူ'အနက် ရေချိုပိုင်းမှ စမ၊တောင်ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကို ယခုမှပင်သိရပေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် အချိန်အားရတိုင်း အဖေခွဲခြေရင်းသို့ အရောက်လာခဲ့ပြီး သမထ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းစဉ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်နောက်ဝယ် 'ဆကေသဓာတု ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူ'ကိုလည်း ထိတော်တင်ခဲ့သည် အထိကိုပင်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ကို မယုံကြည်သူဖြစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်မက်ခဲ့လေသည်။ ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ထဲတွင် အတော်ကြီးမားသော စေတီတော်

ကြီးများ ထီးတော်တင်ပြီးသည့်နောက်တွင် ဆွမ်းတော်ကပ်သံ၊ အရည်တက်၍ ကြေးစည်တုံးမောင်းများ ခေါက်သံများကို ကြားရပြီး အိပ်မက်ထဲ၌ အဖေ့ကို တွေ့ပါသည်။

အဖေ့က ကျွန်တော့်အား 'ငါ့ကိစ္စ ရှိတာနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး တောကိုသွားနေရဦးမယ်၊ ငါမရှိတဲ့ကြားကာလမှာ ဟောဒီပုဂ္ဂိုလ် က မောင်ဘအုန်း၊ မင်းကိုတာဝန်ယူပြီး စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်'

ကျကျနနမှာကြားခဲ့ပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးကျင်စွယ်နှင့် ပိတ်ဖြူဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကိုညွှန်ပြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှလန်နိုးပြီး တစ်ခါမှမမက်ဘူးသော အိပ်မက်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိစဉ်တစ်ညလုံး မပျော်နိုင်တော့ချေ။ အကြောင်းမှာ ကျွန်းကုန်းမြို့တွင် လေးထောင့်ကန်စေတီအနီး လောကဓာတ်တိုက်နေသော အဖေ့နေမကောင်းသည့်သတင်းကို ကြိုတင်ကြားသိရသည့်အတွက်ပင် ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့ တပ်မတော်ပညာရေးဌာနနှင့် ကျွန်တော်အမှုထမ်းနေရာမှ ခွင့်ယူပြီး ကျွန်းကုန်းသို့ မီးရထားနှင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဖေ့အား ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်ခွာမသွားရန် တောင်းပန်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းကုန်းသို့ နေ့ချင်းရောက်ခဲ့ပြီး အဖေ့၏ မျက်နှာကို မြင်ရပြီး ကန်တော့လိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ လာခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်တော်သည် လုံးဝမေပျောက်သွား ပါတော့သည်။ ဤလိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်၏ တောင်းပန်ရန်ကိစ္စကိုပင်

မေပျောက်ပြီး ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်မှ ကျွန်တော် ကျွန်းကုန်းသို့ သွားမည့်ကိစ္စကို သတိရပြီးအဖေ့ကို ဘယ်ကိုမှ မသွားရန် လျှောက်ထားဖို့ကိစ္စကို သတိရသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ခွင့်ယူပြီး ကျွန်းကုန်းသို့ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် အဖေ့ကို တောင်းပန်မည် ဟူသော စိတ်အားခွဲ၍သွားပြန်၏။ ပထမနည်းတူ အဖေ့၏ မျက်နှာကိုမြင်ပြီး ကန်တော့ပြီးစဉ်ကာလ၌ ကျွန်တော်၏ မူလ ရည်ရွယ်ချက်သည် တမဟုတ်ခြင်း မေပျောက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ရန်ကုန်သို့ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လာပြီးမှ အဖေ့အား မတောင်းပန်ရသည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ခွင့်ယူ၍ မရတော့ချေ။

နောက်ဆုံး ကာလ အကြာတွင် အဖေ့သည် သာဝတ္ထိမိဖုရားစေတီနှင့် အင်းသာကမ္မဋ္ဌာန်းတိုက်များကို မကျန်းမာလျက် အပြီးဆောက်လုပ်စေပြီး ကျွန်းကုန်းသို့ ပြန်သွားကြောင်း ကြေးနန်းရသည်။ ကျွန်တော်သည် မရမကခွင့်ကိုယူပြီး ကျွန်းကုန်းသို့လိုက်ခဲ့ရာ မီးသဂြိုဟ်ပြီးသော အဖေ့၏ အရိုးပြာကိုသာ မျက်ရည်ကျဆင်းရင်း ကန်တော့ခဲ့ရပေ၏။

အဖေ့၏ အမိန့်အရ ၎င်းအနိစ္စရောက်လျှင်လည်း နေခြင်းထုတ် အရှေ့အရပ်တွင် မီးသဂြိုဟ်ရန် ကျကျနန မှာကြားခဲ့သည့် အတွက် ဆရာကြီး ဦးဘပုတို့ တပည့်ကြီးများက စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တပည့်အကြီးဆုံး ဦးဘိုးလူကိုလည်း စမတောင်တွင် လုပ်ငန်းစေပြီး သူ၏ဈာပနကိစ္စတွင် မလာရောက်ရန် တားမြစ်အမိန့်ပေးခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သိရှိရပါတော့သည်။

ကျေးဇူးရှင် အဖေခွဲသည် ကျွန်တော်တို့ တပည့်အပေါင်း ပါရမီရှင် တပည့်အပေါင်းအား မကြာခဏ မှာကြားဆုံးမခဲ့ဘူး' သည်။

ငါဆုံးမတဲ့အတိုင်းကျင့်ကြံပြီး တရားဖက်တဲ့ ငါ့တပည့်တွေ ဟာ ငါမရှိတဲ့နောက်မှာ ထာဝစဉ်ငါနဲ့ မကွဲမခွာတမ်း တွေ့စေ ရမယ်။ ငါ့စကားနားမထောင်တဲ့ တပည့်တွေဟာ ငါ့လုံးချည်စကို အတင်းဆွဲလိုက်ပေမယ်လို့ ငါပြောဆိုတဲ့ တရားလုပ်ငန်း မကျင့်ကြံ ရင် စကြာဝဠာခြားနေလိမ့်မယ်'

ဟူသော သြဝါဒစကားကို ကျွန်တော့်အနေနှင့် ယုံကြည် စွာဖြင့် အဖေခွဲ ချမှတ်ခဲ့သည့် ဓမ္မဝိဇ္ဇာလုပ်ငန်းစဉ်များကို လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ရပေ၏။ အဖေခွဲသည် ၎င်း မကွယ် လွန်မီ ၃၁ ဘုံပါရမီလုပ်ငန်းများနှင့် လက်စမသတ်ရသေးသော လုပ်ငန်း လက်ကျန်အားလုံး ကိစ္စအဝဝကို သာဝတ္ထိပိုင်နက် ကြို့ဖိုရွာတွင် သခင်ဖိုးလူခေါ် ဆရာဘိုးလူအ လက်ဝါးရိုက်၍ ခွဲခပ်ကာ အာဏာကုန်နှင့်လေ၏။

ပါရမီရှင်များ လူသူတော်များနှင့် ဓမ္မဝိဇ္ဇာစခန်း မဟိဒ္ဓိ စခန်းမှ တပည့်ကြီး ပညာရှင်လေးထောင်ကျော်အနက် ထူးခြားစွာ ဆရာဦးဘိုးလူကို အဖေခွဲက တာဝန်အရပ်ရပ် အာဏာကုန်လွှဲအပ် ခြင်းမှာ အင်မတန် အဓိပ္ပါယ်ရှိသလို နက်နဲလှပေ၏။

နေမြင်လမြင် ဆရာကြီးပီပီ မည်သည့်တပည့်သည် ၃၁ ဘုံ ဆရာကြီး၏ လုပ်ငန်းစဉ်ကို လက်ခံနိုင်မည့် ပညာမျက်စိဖြင့် အကဲခတ် သိရှိဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အဖေခွဲ၏ မကြာမကြာ ဆရာအထင်မမှားရန် သတိ ပေးချက်ကို ကြားယောင်နေပါသည်။

'ခင်ဗျားတို့ ပါရမီရှင်တွေ ဆရာအတင် မမှားကြစေနဲ့၊ ဆရာအတင်မှားရင် အဇာတသတ်မင်းကြည့်ပေတော့၊ ဒေဝဒတ်ကို ဆရာအတင်မှားတာနဲ့ အဇာတသတ်မင်းပါ အချောင်ငရဲကျရ တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို အရမ်းမကိုးကွယ်ပါနဲ့၊ အကဲခတ်ပါ၊ အတွင်းအပြင်လေ့လာပါ၊ သစ္စာမရှိဘဲ မယုံကြည်ဘဲ ဟန်ဆောင် ပြီးလဲ ကျုပ်ကို မဆည်းကပ်ကြပါနဲ့၊ အချိန်မရွေ နေရာမရွေး ကျုပ်ကိုစမ်းသပ်ပါ'

ပြတ်သားစွာပြောလေ့ ဆုံးမလေ့ရှိသည်။ အဖေခွဲ၏ သစ္စာလေးပါးကိုဟောရာ၌ 'ပြောတာကိုဖယ် ဟောတာကိုဖယ်၊ မနောမပါရင် အလကားဘဲ၊ လူတစ်ကိုယ်မှာ စိတ်တစ်ခုကို နိုင်အောင် ထိန်းပါ၊ စိတ်ကိုနိုင်ရင် ဝစီကဲလဲချုပ်တယ်၊ ကာယကဲ လဲချုပ်တယ်၊ အပယ်လဲကင်းတယ်၊ မရဏနဲ့ မိတ်သကကဲ ဒီကဲနစ်ကဲကို နိုင်နင်းရင် အပယ်မလားစေရဘူး' စသည့်ဖြင့်ဟော ပြော ဆုံးမခဲ့လေသည်။

အဖေခွဲ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံသည် နောင်အခါ ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သိရှိပြီး ကျွန်တော့်အတွက် မှာ အထင်မှားမိခြင်းကို ဝန်ချ ကန်တော့တောင်းပန်ရပေ၏။ ပါရမီရှင် တပည့်တစ်ဦးက အဖေခွဲအား သူဝတ်ထားသည့် တိုက်ပုံအင်္ကျီအရောင်နုကို အဖေခွဲအား သဒ္ဓါထက်၍ အဖေခွဲ က မည်သို့မျှ စကားရိပ်မပြဘဲ စေတနာအလျောက် လှူလိုက်ပါ။

အဖေခွဲကို ထိုအလှူရှင်၏ စေတနာနှင့် သဒ္ဓါကို ချီးမြှောက်ခြင်း၊ အားဖြင့် နေရာမဆိုင်တန်း သူ၏ တိုက်ပုံအင်္ကျီဟောင်းကို ချွတ်ကာ အရောင်လွင်လွင်နှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို အလှူရှင်ရှေ့တွင် ဝတ်ဆင်ကာ မေတ္တာပို့ ဆုတောင်း၏။ ဘယ်တပည့်က ဘယ်လို ပစ္စည်းလှူလှူ၊ ဘယ်လိုဖိနပ်ဘဲလှူလှူလက်ခံ၏။ ဝတ်ဆင်အသုံးပြု သည်။ ဒီအဆင် ငါနဲ့မလိုက်ဘူး၊ ဒီဖိနပ်စီးလာရင် ငါ့ကိုလူတွေ က ဘယ်လိုထင်လိမ့်မယ်ဟူ၍မရှိ၊ အလှူရှင်၏ စေတနာသဒ္ဓါကို များစွာလေးစားပြီး လှူသမျှ ဝတ်ဆင်ထားခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

သူ၏အင်္ကျီဟောင်း၊ လုံချည်ဟောင်းများကို အဖေခွဲသည် တပည့်များ၏ သမာဓိကို ကြည့်ပြီးမှဝတ်ဆင်ရန် ချီးမြှင့်ပေးသနား လေ့ရှိသည်။ တချို့သော တပည့်များသည် အဖေခွဲမပေးဘဲ အဖေခွဲ၏ လုံချည်၊ အင်္ကျီဟောင်းများကို အတင်းဝတ်ချင်လှပြီး အတင်းတောင်းဝတ်ကြရာ၌ စိတ်တွေဂယောင် ချောက်ခြားဖြစ်ပြီး အိမ်၌မကပ်နိုင်သည့် အဖေခွဲ၏ ကြီးမားသော ကာမစိတ္တိကို သိသာစေသည်။

တစ်ခါတရံ တန်းခိုးကြံဒွိပတ်၌ အဖေခွဲက ပြောကြားခဲ့ဖူး သည်မှာ ငါ၏ဆရာတော်ကြီး မိတ္ထီလာရေလယ်ကျောင်းဆရာ တော် ဦးတေဇသည် တန်းခိုးအဘိညာဉ်အရာ၌ အင်မတန်ကြီးမား လှသည်။ မိုးကြီးတစ်ကြိမ် ကြီးစွာရွာသွန်းပြီးနောက် ထိုမိုးကြီး အတွင်းမှ မိုးပေါက်ဘယ်နှစ်ပေါက် ရွာချသည်အထိ တွက်ချက် နိုင်စွမ်းရှိသည်ဟူ၍ မိန့်ခဲ့သည်။

‘တစ်ခါက ဆရာတော် ဦးတေဇက ကြိမ်းဝါးအမိန့်ရှိခဲ့ တယ်။ နတ်ပြည်မှာ စံနေတဲ့သိကြား မတရားလမ်းမှားခဲ့ရင် လုပ်စရာရှိတဲ့ သာသနာရေးတာဝန်တွေ ပျက်ကွက်ခဲ့ရင် သိကြား ကို သူ့နေရာနတ်ဘုံက လှုပ်ချပစ်မယ်’ဟူ၍ အဖေခွဲက ဆရာ တော် ဦးတေဇ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာရပ်များကို ချီးကျူးကာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ပြောကြားခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်တော့်အား မီးရထားတွဲထဲတွင် ဝိုင်းအုံ၍ ‘ဆကေသ ဓာတု’ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူနှင့် ‘ရှာဖွေပြီး ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူ ကို တည်ခဲ့သည့် ဘုရားဒကာအကြောင်းကို မေးလာကြသည့် ရန်ကုန်မှ ပါရမီရှင်များကို ကျွန်တော့်အား ၃၁ ဘုံ ဆရာကြီး အဖေခွဲ ပြောဆိုမှာကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်လည်၍ အပိုမပါတမ်း ရှင်းလင်းရှင်းလင် ပြောပြလိုက်ရပေ၏။ မီးရထားကြီးကား ဖြူးဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် ကပ်လာတော့သည်။

ဖြူဘူတာမှ လေးငါးဘူတာလွန်သည့်နောက်ဝယ် အဖေခွဲ ၏ ကမ္ဘာဓာတ်တိုင်စိုက်ရာ အုတ်တွင်းဘူတာသို့ မီးရထား စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှ ပါရမီရှင်များ သည် အုတ်တွင်းမြို့အတွင်းရှိ ကုက္ကိုလိပ်ပင်များကြားမှ မိုးကောင်း စေတီတော်ကြီး၏ စိန်ဖူးတော်ကို စတင်၍ဖူးတွေ့ကြပြီး ရထားတွဲပေါ်မှ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့လိုက်ရပေ၏။

ရထားကြီးသည် အုတ်တွင်းဘူတာတွင် ခဏသာရပ်ပြီး တောင်ငူဘူတာသို့ ဆက်လက်၍ မောင်းနှင်လာခဲ့ကြပြန်သည်။

တောင်ငူဘူတာကြီးကို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကြေးတောဘူတာ အပြီးတွင် ကျွန်းကုန်းဘူတာဆီသို့ ရထားကြီး ခင်းကပ်ခဲ့သည်တွင် ဘူတာ၏ အရှေ့ ကားလမ်းဘေးတွင် ထီးတော်တဝင်းဝင်း နှင့် လေးထောင့်ကန် စေတီတော်နှင့် အဖေခွဲအဖို့ တပည့်ပါရမီရှင်များ လှူဒါန်းခဲ့သည့် လောကဓာတ်ဖြူကိုလည်း ရထားပေါ်မှ ပါရမီရှင် များ ဖူးတွေ့ရပြန်ပါသည်။

ညနေစောင်းကာလ ငါးနာရီခွဲအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ကို ဝတ္တရားကျေပွန်စွာ တင်ဆောင်လာခဲ့သည့် ပျဉ်းမနားအိပ် လော်ကယ်ရထားကြီးသည် သာဝတ္ထိဘူတာအတွင်းသို့ ဆိုက်ကပ် လိုက်သည်တွင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည့်အတိုင်း ရထားတွဲပေါ်မှ အလျင်အမြန် ဆင်းသူဆင်း၊ အပေါ်မှ အိပ်ရာလိပ် လှူဖွယ်တန်းရာ ပစ္စည်းများကို ချပေးသူပေးနှင့် အတော်ကလေး သွက်လက်စွာ လုပ်ကိုင်ပြီး တွဲပေါ်ရှိ ပစ္စည်းတစ်ခုတရာ ကျန်မကျန်ကိုကြည့်လျက် ထွက်ခွာတော့မည့် မီးရထားပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းခဲ့ပေ၏။

ဘူတာထိပ်တွင် အဆင်သင့်ရောက်နေသည့် သာဝတ္ထိမြို့မှ စခန်းစောင့်တာဝန်ခံဆရာပြုံး၏ စေလွှတ်ထားသည့် ကိုညီမောင် မောင်းနှင့်လာသည့် လှည်းပေါ်သို့ ပစ္စည်းတွေကိုတင်ကာ လူများ က ခြေလျင်ပင် သာဝတ္ထိမြို့မှ ရွာမရပ်သို့ တန်းထွက်လာခဲ့ကြ သည်။ သာဝတ္ထိမြို့မှ ဆရာပြုံးနှင့် ဆရာကတော် ဒေါ်အမာတို့က ကျွန်တော်တို့အား ခရီးဦးကြိုပြုကာ လှည်းပေါ်မှပစ္စည်းများကိုပင် သားသမီးများ အကူအညီဖြင့် သယ်ချပေးနေပါသည်။ ကျွန်တော်

နှင့်ပါလာသည့် ရန်ကုန်မှ ပါရမီရှင်များကို ဧည့်ခံရင်း အားနာမှု မရှိကြရန် ပြောကြား ပါသည်။

ဆရာပြုံးသည်အဖေခွဲကို ကောင်းစွာမှီသည့် တပည့်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်အမာနှင့်တကွ 'ဓာတ်စုံ' အဖေခွဲ ၏ ပါရမီလမ်းကို ဝင်ရောက်၍ ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူတည်ရာ ၌ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အုတ်ထမ်း၊ သဲထမ်း၊ သရိုးကိုင်လုပ်ငန်း များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ အဖေခွဲ အနိစ္စမရောက်မီ အဖေခွဲသည် ဆရာပြုံးနှင့် ကွယ်လွန်သွားရှာသော မြေတိုင်း အင်စပက်တော် ဦးဖိုးရွှန်းတို့ကို သူစားနေသော ဩဇာသီးတစ်ခြမ်း ကိုပြ၍ 'စားမလား' ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဆရာပြုံးသည် အင်မတန် စဉ်းစားတတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပီပီ...

'ဆရာကြီးပေးရင် စာပါမယ်' ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ပါပါနှင့် ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်ဖန် အဖေခွဲက ဩဇာသီးကို ပြရင်း...

'စားနိုင်မှစားနော်...' ဟူ၍ သတိပေးလိုက်ပြန်သည်တွင် ဆရာပြုံးသည် ထပ်မံ၍...

'ဆရာကြီးပေးရင် စားပါမယ်ခင်ဗျာ' ဟူ၍ ထပ်မံဖြေကြား လိုက်ရာ အဖေခွဲသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ...

'ဒီလောက် သဒ္ဒါကောင်းရင် ဖြစ်ပါတယ်လေ၊ စား တော့...'

ဟူ၍ အဖေခွဲ၏ လက်တွင်းမှ သြဇာသီးတစ်ခြမ်းကို ဆရာပြုံးနှင့် ဦးဖိုးရွှန်းတို့ကို စားသောက်ခိုင်းလိုက်ပြီး ၎င်းတို့ နှစ်ဦးအား နောက်အခါ စမတောင်ဘုရားသို့ ပါရမီရှင်များ တက်ရောက်ကာ တရားကျင့်သုံး ဖူးမျှော်ကြလိမ့်မည်။ ထိုပရိသတ် အား စေတနာသဒ္ဓါအတိုင်း အခတစ်ပြားမှမယူဘဲ ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ရမည့် တာဝန်ကို ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ ဆရာပြုံးနှင့် ဆရာကတော် ဒေါ်အမာတို့သည် စမတောင်သို့ လာရောက်သမျှ ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ပါရမီရှင်များကို ထမင်းဟင်း၊ လက်ဖက်ရည်၊ ဆေးလိပ်တို့ကို ဧည့်ခံဝတ်ပြုနေရပေ၏။ ဤကား အဖေခွဲ အမွေပေးခဲ့သော ပါရမီဆယ်ပါးအနက် ဒါနအစစ်အမှန် ခန္တီမေတ္တာပါရမီများကို သားတပည့်များက ဆက်လက်၍ ဖြည့်စွက်ပေးနေရသော ပါရမီ ခန်းများပင်ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာပြုံးနှင့် ဆရာကတော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ညစာကို အဆင်သင့်ချက်ပြုတ်ထားရာမှ ပူပူနွေးနွေးခူးခပ်ကျွေးမွေး ရာဝယ် ရန်ကုန်မှလူသစ်များအနေနှင့် အားနာပြီးတောင်ငူဘူတာ၌ ထမင်းဝယ်၍ စားခဲ့သူများရှိနေ၍ ထမင်းအတွက် တောင်းပန်ရာ ကျွန်တော် ကပင် သူတို့အားလုံးကို ထမင်းပွဲအတွင်း လက်ဆွဲပြီး ဝင်ရောက် အစားခိုင်းရပေ၏။ တစ်ဖန် ပါရမီရှင် ဆရာပြုံးတို့၏ ပါရမီများ ကို ကျွန်တော်တို့ ပါရမီရှင်များအနေနှင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ဖြည့်စွက်ခြင်းအနေဖြင့် ကျွေးမွေးသမျှကို အလှူခံရပေလိမ့်မည်။

မကြာမီ ဆရာခွဲကြီး၏ သားတပည့်ကြီးများဖြစ်ကြ သော သာဝတ္ထိရွာမှ ဦးအောင်ကြီး၊ ဦးချောတို့သည်လည်းကောင်း၊ အင်းသာရွာမှ ဆရာတင် အမှူးပြု၍ ဦးထွန်းအစရှိသည့် ပါရမီရှင် နောင်တော်ကြီးက လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများသည် အဖေခွဲ၏ လက်ရင်းတပည့်များ ဖြစ်ကြသလို ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူကို အစအဆုံး တည်ခဲ့ကြသည့် ပါရမီရှင် ကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ယခုတိုင်သော်လည်း အဖေခွဲ၏ (၃၁)ဘုံ ပါရမီလုပ်ငန်းဆက်လက်လုပ်ကိုင်သည့် အဖေလူ၏ အမိန့်ကိုနာခံလျက် သာသနာရေးကိစ္စ၊ သိမ်ကျောင်းဧရိယာများကို ပြုပြင်လုပ်ကိုင်နေကြသူများဖြစ်ကြပါသည်။

ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူကို စတင်၍ ရှာဖွေကြစဉ်ကပင် အင်မတန် အပင်ပန်းခံကာ ကိုယ့်စရိတ်စက အကုန်ခံပြီးအဖေခွဲ ၏ အမိန့်ကို တသွေမတိမ်း နာယူကာ အစားအသောက်ဆင်းရဲ စွာဖြင့် ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူ ပြီးဆုံးသည်အထိ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ သည်။ ဓမ္မဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြစ်ကြပါသည်။ အဖေခွဲသည် လုပ်ငန်း အရေးကြီးလျှင်ကြီးသလို ညအိပ်တန်းဘုရားလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန် ခိုင်းစေလေ့ရှိသည်။

ကျွေးမွေးသည့် အစားအသောက်များ သက်ဆိုင်ရာဒေသမှ ပါရမီရှင်များ၏ သဒ္ဓါအရ ကျွေးမွေးပြုစုသည့် ထမင်းဟင်းများဖြစ် သလို အဖေခွဲနေထိုင်ရာ ကျွန်းကုန်း လောကဓာတ်တိုက်မှ အဖေခွဲက သူ၏ တပည့်များကို တာဝန်ယူ၍ ကျွေးမွေးပြုစု

သည်။ သာသနာလုပ်ငန်းစဉ်လုပ်ကိုင်နေစဉ် ထမင်းကောင်း၊ ဟင်းကောင်းကို မမျှော်ရပေ။ ဟင်းချိုတစ်ခွက် ငပိရေတစ်ခွက် တင်းတိမ်ပြည့်ဝရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ညဉ့်နက်အောင် သာသနာရေးလုပ်ငန်းများ အကြောင်း၊ ဓာတ်စခန်းများအကြောင်းကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပြီး အဖေနှဲ့ ရှိစဉ်ကမည်သို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပုံများကို နောင်တော်ကြီးများ၏ ပြောပြချက်များကို နားထောင်ရင်း တော်တော်နှင့်ပင် မအိပ်နိုင်ကြပေ။ ပါရမီရှင် လူရင်းဟောင်းတချို့ပင် အဖေနှဲ့ဟောပြောခဲ့သလို 'သေခြင်းတရား၏ အဓိပ္ပါယ်တို့အရ အနိစ္စရောက်ခဲ့ကြပေပြီ။ ကျန်ရှိသော ပါရမီရှင်များက အဖေနှဲ့၏ အမိန့်ဩဝါဒကို ညီညာစွာလိုက်နာ ကျင့်သုံး လုပ်ကိုင်ရပေမည် တကား။

အဖေနှဲ့ရှိစဉ်ကပင် စမ၊တောင်တွင် ဓာတ်ဘုရားများတည်ရာသို့ ထူးဆန်းသောပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဆရာများပါဝင်ခဲ့သည့်အကြောင်းများကိုပြောကြရင်း ည (၁၁) နာရီ ထိုးမှ အိပ်ယာထသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အိပ်ယာဝင်ခဲ့သည်ဆိုရာ၌ မအိပ်မိ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးပတ်ကို ပြည့်စုံအောင်စိပ်ခြင်း၊ သမထဝိပဿနာ နာရီဂက်အထိ ထိုင်ကြပြီးမှ စိတ်ချလက်ချအိပ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လရောင်ကား အိမ်ခေါင်ခိုးကို လှပစွာထိုးလျက် ကိုးရပ်ကို မျှော်ကိုးလိုက်တိုင်း သာယာမှုကို ဖန်တီးနေပါတော့သည်။

နံနက်ငါးနာရီအချိန်တွင် အိပ်ရာမှထကြပြီး မျက်နှာသစ်ဘုရားဝတ်ပြုကြပါသည်။ ထိုနေ့ နံနက်မှစ၍ စမ၊တောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကြရမည်ဖြစ်၍ သူများ၏ အသားအသွေးကို စားသောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရပေ၏။ ထမင်းကြော်၊ ကာဖီ၊ လဘက်၊ ဘူးသီးကြော်များကို စားသောက် ကြပြီး ကိုညီမောင်နှင့် အဖော်တစ်ဦး မောင်းနှင့်သည့်လှည်းနှစ်စီးပေါ်သို့ ပစ္စည်းများ၊ စတုဒီသာကျွေးမွေးမည့် အာလူးနှင့် သကြားလုံးများကိုတင်ဆောင်လိုက်ရပေ၏။

ထို့နောက် အဆင့်သင့်ဖြစ်သည့်ကာလတွင် သာဝတ္ထိမြို့တွင် ရှိနေသည့်အဖေလူ၏ ဆရာကတော်ကြီး အမေကြည်ကို သွားရောက်ကန်တော့ကြပါသည်။ အမေကြင်သည် သာဝတ္ထိမြို့သူကြီးနှင့် မြို့အုပ်ကြီး၏ သမီးဖြစ်ပြီး အဖေနှဲ့၏ တပည့်မကြီးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အဖေနှဲ့ မကွယ်လွန်မီ အဖေနှဲ့ကိုယ်တိုင် သူ၏ အရိပ်အရာကိုခံယူမည့် မုဆိုးဖိုအဖေလူနှင့် နေရာချထား ထိမ်းမြားပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အမေကြင်ကဆုများပေးအပ်ကြရာ ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှ ပါရမီရှင်များသည် ဝမ်းပန်းတသာ ခံယူကြပြီး အမေကြင်ကိုပါ ရှေ့ဆုံးဘက်မှ လှည်းပေါ် တင်ဆောင်ခဲ့ပြီး သာဝတ္ထိ အနောက်ဘက်စူးစူး ပဲခူးရိုးမ၏ အရှေ့ဘက်ဆုံး တောင်စွယ်တောင်စွန်းတည်ရာ စမ၊တောင်သို့တက်ကာ လှည်းနှစ်စီးဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လှည်းစီးသူ အင်မတန်နည်းပါးပြီး ပစ္စည်းများကိုသာ မထမ်းမပိုး၍ တင်ဆောင်ခေါ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း မျှော်လေတိုင်းလည်း၊ မြူဆိုင်းရိကာ တောင်ခိုးဖြာလျက်၊ လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ရှုမျှော်ခင်း ပန်းချီကား တစ်ချပ်အသွင်ကို ဆောင်၍နေပေတော့သည်။

လှည်းနှစ်စီးနောက်မှ ခြေလျင်လျှောက်လိုက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပါရမီရှင်များသည် စကားတပြောပြောနှင့်လည်း ကောင်း၊ တရားနလုံးသွင်း၍လည်းကောင်း၊ လယ်များကြား၌ ဖောက်လုပ်ထားသည့် ခြောက်ပေခန့် လမ်းပေါ်တွင် ကျော်လျက် လိုက်ပါလာကြသည်။

ပထမဦးဆုံး အုပ်ရှစ်ကုန်းရွာကို ဝင်ရသည်။ အဖေခွဲ၏ သားတပည့်ကြီး ဦးညွန့်ကို ရွာလည်တွင် တွေ့ရှိရသည်တွင် ညီအစ်ကိုအရင်းထက် ခင်မင်ကြသည့် ပါရမီရှင်များဖြစ်သည့် အတိုင်း ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထိုအုပ်ရှစ်ကုန်းမှ တစ်ဆင့် ဆယ်ထောင်ရွာကိုဖြတ်၍ ကြံဖိုရွာဘက်သို့ လမ်းခွဲကာ မောင်းနှင်ခဲ့ကြသည်။ ကြံဖိုရွာသား ကျွန်တော်၏ ဓမ္မဝိဇ္ဇာ ပါရမီစခန်းသို့ ဝင်ရောက်ရာ ကျွန်တော်၏ အောင်မြေဌာန ဖြစ်ပါသည်။

အဖေခွဲ၏ အရိပ်အရာကို ဆက်ခံသည့် အဖေလူသည် ကြံဖိုရွာဇာတိဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်က မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်းတွင် နားမည်ကြီးခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏ တောတွင်းတပ်မှူးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သော ဗိုလ်အောင်ကြီး၏ မွေရာဇာတိဖြစ်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်က အောင်ကြီး၊ ဘုန်းကြီးခေါင်းဆိုသည့် သူပုန်နှစ်ဦးသည် နောက်

ပါများဖြင့် မြန်မာပြည်အစိုးရကို အကြီးအကျယ် စစ်မက်ပြုခဲ့ သည်။ ဒေသနယ်မြေတွင် ကြံဖိုရွာစုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

အဖေလူကား စမတောင်ပေါ်တွင် ကြိုတင်၍ ရောက်ရှိနေ ခဲ့သည့်အတွက် အဖေလူ၏ အစ်ကိုကြီး ‘အဘပြော’ကို ဝင်ရောက် ၍ ကန်တော့ရပေ၏။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းကြီး၏ မျက်နှာပေါက် မျိုး ရောင်ထုံးနှင့် ပိန်ပိန်ပါးပါး အဘပြောသည် ကျွန်တော်တို့ကို အဆင်သင့်ကြိုလျက် တွေ့ရပေ၏။ အဘပြောသည် အဖေလူနှင့် အတူ သာသနာရေးလုပ်ငန်းများကို တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အဖေခွဲ၏ အရင်းနှီးဆုံး တပည့်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပေ၏။

အဘပြောသည် တကြောင်းတည်း ဓရီးသွားသော ပါရမီ ရှင်ကြီးဖြစ်ပေ၏။ သူသည် ဝိပဿနာအလုပ်တစ်ခုကိုသာဖိ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး အဖေခွဲ၏ ပြောဆိုဆုံးမသည်ကို မြေဝယ် မကျ နားထောင်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေခွဲသည် ပါရမီရှင်များ ရှေ့တွင်...

‘ကျုပ်ရဲ့ ခြေရာကို တထပ်ထဲ နင်းနိုင်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဟောဒီ ဆရာပြောတစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်’ဟူ၍ ချီးကျူးခြင်း ခံရသူဖြစ်ပါသည်။ အဘပြောကား ဝိပဿနာစစ်သမားဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သည့်အခါမှ အိပ်မက်မမက်ကြောင်း သိရသည်။ တစ်ခါက ကြံဖိုရွာရှိ သူ၏ နေအိမ်တွင် သူ့ခိုးတက်လာစဉ် အဘပြောက အိပ်ယာမှ နိုးပါလျက် အဘပြောက သူ့ခိုး ရှက် ကြောက်သွားမည်စိုးသောကြောင့် အသာအိပ်ချင်ယောင်ဆောင်

ကာ နေခဲ့ကြောင်းကို သိရသည်။

အဘပြော၏ရုပ်သည် အင်မတန် အေးချမ်း တည်ငြိမ် လှပါပေ၏။ စိတ်လက်မချမ်းသာသူများအဖို့ အဘပြောမျက်နှာ ကို ဖူးမြင်ရပါက တခဏခြင်းအတွင်းပင် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရယူနိုင်စေခဲ့ပါသည်။ အဘပြောက သူ၏အတွင်းရေး တရားရေး နှင့် မဂ်ဖိုလ်အဆင့်အတန်းကို တစ်ခါမှပင် ပါးစပ်မဟာခဲ့ချေ။ သို့ရာတွင် အတွေ့အကြုံရှိကြသော ပါရမီရှင်များက အဘပြော အား 'သောတပန်ကြီး' ဟူ၍ သမုတ်ကြသည်။ အဘပြောကို ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းကို အလျင်း မတွေ့ရပေ။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးအောင် ဘယ်လောက်စစ ဘယ် လောက်ပြောပြော တည်ငြိမ်အေးချမ်းသော မျက်နှာဖြင့်သာ ယထာဘူတကျသော တတရားစကားဖြင့်သာ အဖြေပေးလေ့ ရှိသည်။

အဘပြောသည် ရှေးဖြစ်နောက်ဖြစ် ကိစ္စများကို အင်မတန် သိမြင်ခွင့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှဖွင့်ဟ ၍မပြော၊ သူပြုပြင်စရာကိစ္စတွေ သူကိုယ်တိုင် ပြုပြင်လုပ်ကိုင် သွားလေ့ရှိသည်။

တချို့သော ပါရမီရှင်များက အဘပြောကို မည်သည့် ဆုတောင်းသလဲမေးမြန်းကြရာ...

'နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်တယ်၊ ကျုပ်

အနေနဲ့ကတော့ နိဗ္ဗာန်ကို အမြန်ဆုံးရောက်ချင်တာ တစ်ခုဘဲရှိ တယ်။ ဒီပြင်ဘာမှ မဖြစ်ချင်ဘူး။ သံသရာကို သိပ်ကြောက်တယ်'

ခပ်ရှင်းရှင်းနှင့် ခပ်တိုတို ဖြေကြားလေ့ရှိသည်။ အဘပြော ၏ဇနီး အရီးဒေါ်ငွေတင်ကား အဘပြော၏ ပါရမီကို ဖြည့်လျက် သားများသမီးများကို လယ်ယာများလွှဲအပ်ကာ မိဘဝတ္တရား အတိုင်း ပြောဆိုဆုံးမသွန်သင်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပြာလဲ့လဲ့တောင်တန်းပေါ်၌ ရွှေရောင် တဝင်းဝင်းနှင့် စမ၊တောင် စေတီတော် ထုံးဖွေးဖွေးနှင့်တန်ဆောင်း ရှည်ကြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းများ၏ ကြည်ညိုစရာမြင်ကွင်းကို မျှော်၍ကြည့်ရင်း ခရီးဆက်ကြသည်။

မိုင်ဝက်ခန့်အရောက်တွင် လယ်ကွင်းထဲ၌ သွပ်မိုးဇရပ် ကလေးနှင့် ရေတွင်းတစ်တွင်းကို တွေ့ရှိရပေ၏။ ထိုနေရာကား စမ၊တောင်၏ တံခါးဝင်ဝဖြစ်ပါသည်။

ပါရမီရှင် ယောက်ျားမိန်းမတိုင်း၏ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ် ယူရာတောင်ပေါ်သို့ ရေထမ်း၍ ရေလှူရာရေခတ်သည့် ရေတွင်း ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခရီးဝေးမှ ခြေလျင်လာရောက်ကြသည့် ဘုရားဖူးများ၊ ပါရမီရှင်များအဖို့ ဤဇရပ်၌ ခေတ္တပစ္စည်းများချကာ ရေမိုးချိုးကြ ပြီးမှ ကိုယ်လက်သန့်စင်မှပင် စမ၊တောင်တော်သို့ တက်ရောက်ကြ သည်။ ဝါလုံးတန်းများအောက်သို့ လှည်းဖြတ်၍ မောင်းနှင်ပြီး နောက် စမ၊တောင်၏ စောင်းတန်းထိပ်ဝသို့ လှည်းနှစ်စီးယှဉ်

ကပ်မိကြသည်။

ဤမှခံဝမှစ၍ ရှေ့အဖို့ စိတ်ဓာတ်တစ်မျိုးထားကာ ကိုယ်
ရောစိတ်ပါ ဆန့်ကျင်အောင် ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ပေးခြင်း၊ တောင်းခြင်း၊ ရောင်းခြင်း၊ ပယ်ခြင်း အစရှိသည့်
လောဘ၊ မောဟ အတော်တပ်ထားသည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှန်
သမျှ ဤမှခံဝအပြင်ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို ဤအဆိုးတရား
သုံးပါးသည် ဓမ္မဝိဇ္ဇာမြို့တော်စခန်းနယ်မြေ၌ ကင်းဝေးခဲ့စေ၏။

‘မပေး၊ မတောင်း၊ မရောင်း၊ မဝယ်’ ဤစကားလေးရပ်
ကား ဝိသုဒ္ဓိနတ်မြို့တော်၏ စကားလေးလုံးဖြစ်ခဲ့သလို လောဘ၊
ဒေါသ၊ မောဟ အကြောင်းတို့ တရားသုံးပါးလည်း အကျင့်မရှိ
ခဲ့စေ၏။ စာဖတ်ပရိသတ်ထဲမှ အတော်ပါရမီ ရင့်သန်သော
ဗဟုသုတပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဝိသုဒ္ဓိနတ်မြို့တော်
အကြောင်းနှင့် အကျိုးတရား သုံးပါးတက်ပြီး ပဉ္စသီလ (ငါးပါး
သီလ) လုံခြုံကြောင်းကို ကြားဘူးပေးလိမ့်မည်။

စမတောင်ကား ဤနည်းသဘောအတိုင်း ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံရေးမှစ၍ ပါရမီရှင်ချင်း ဆက်ဆံရေးတို့သည် ရပေ၏။
စ,မတောင်ပေါ်၌ တစ်ဦးကတစ်ဦးကို လောကီစီးပွားရေးတစ်ခုခု
ဂုဏ်ပကာသန မျက်နှာကြီးငယ်တို့ကို ကြည့်၍ လိုက်၍ပေးခြင်း၊
လာဘ်ထိုးခြင်း၊လုပ်ငန်း မရှိချေ၊ လှူဒါန်းခြင်း၊ ဒါနဆက်ခြင်း၊
အလုပ်သာရှိပေ၏။

ပါရမီရှင်တစ်ဦးကလည်း လိုအပ်သော ဆေးလိပ်မီးဖြစ်

မှစ၍ ဆေးဝါးပစ္စည်းများကို တောင်းခြင်းမရှိချေ၊ သဒ္ဓါအလျောက်
စေတနာကိုကြည့်၍ အလှူခံခြင်းသဘောသာရှိခဲ့ပေ၏။ ရောင်းဝယ်
ခြင်းစကားသည် စ,မ တောင်တော်ပေါ်၌ ဆိတ်သုန်း နေပါသည်။
ပြောဆိုလုပ်ကိုင်လှူဒါန်းခြင်းတို့၌ သန့်စင်သောပရိသတ်မပါသော
လောကီအကျိုးမရှောင်သော ‘သဒ္ဓါ’လုပ်ငန်းစဉ်သာ ရှိခဲ့ပေ၏။

‘ဘယ်အရာရှိကြီးက ဘယ်ကို ဘုရားဖူးလာ၍ မျက်နှာချင်း
တန်းမိအောင် ခင်မင်ရင်းနှီးလာအောင်’ အစချီကာ မူမမှန်သည့်
အကြောင်းတရားတွေကို စ,မတောင်တော်ပေါ်၌ မရှိပေ။ သမထ
ဝိပဿနာ ထွက်ရပ်လမ်းစသည့် ရည်ရွယ်ချက်များနှင့်သာ
ပရိသတ်မစဲ တဖွဲဖွဲလာကြသည့် ပါရမီရှင်များသာ ရှိပါပေ၏။

စ,မတောင်တော်ကို ရောက်ရှိရန် အခြေခံပါရမီရှိရပေမည်။
ပါရမီမရှိလျှင် ရောက်ဖို့ပင် စိတ်မကူးနိုင်ချေ။ ရပ်နီးက ရွာသား
တော်တော်များများပင် စ,မတောင် မရောက်ခဲ့ဘူးသူများလည်း
ရှိနေပေ၏။ သူ့ပါရမီ သူ့ဘဝ ဆက်၊ သူ၏ အချိန်အခါမကျဘဲ
စ,မတောင်သို့ မရောက်နိုင်သည်မှာ ယုံမှားသံသယ ရှင်းနေစေ၏။

စမတောင်တော်တွင် လောကီဆန်လှသော လူများအနေ
နှင့် ပျော်ရွှင်မှုကင်းနေသော အတီးအရိုက်တူရိယာသံကင်းဝေး
နေသလို အင်မတန်ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်တတ်သည့် သူတော်ကောင်း
များ မှီခိုရာနေရာကောင်း၊ ချောင်ကောင်းတို့တွင် ဖြစ်ပျက်လေ့
ရှိသည့် သမီးရည်းစားထားခြင်း၊ ကလေးများလည်းလုံးဝ ကင်းစင်
နေပါသည်။

ထို့အပြင် အခြားအခြားသော သာသနာရေးဌာနများ၊ ဘုရားများ၌ ခပ်ပျော်ပျော်၊ ပျော်ပွဲစားထွက်စဉ် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့် ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ်များနှင့် အသားစုံထည့်ကာ တစ်ချိတစ်ချိပုလင်း နှင့် ဖန်ခွက်ပါ ယူလာသည့် ဖြူကြီးသားတို့၏ ဓလေ့ဆိုးလည်း လက်မခံချေ။ ပိုကာဒေါင်းခြင်း၊ ဂိတာတီးခြင်း၊ ဟိုအဖွဲ့၊ ဒီအဖွဲ့က လုံမငယ်များနှင့် လုလင်ပျိုများ ညှစ်ခြင်း၊ မျက်စိကစားခြင်း၊ စောင်းမြောင်း၍ သီချင်းဆိုသော ဓလေ့တုံးများလည်း စ၊မတောင်၌ မတွေ့ရချေ။ အဆိုးဝါးဆုံး အချက်မှာအသားစားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စ၊မတောင်တော်ပေါ်၌ အသားနှင့် ထမင်းဟင်းများကို လုံးဝလက်မခံပါ။ အဖေလူအစရှိသော တာဝန်ခံများက အတင်းအကြပ် တားမြစ်ခြင်းမဟုတ်သော်လည်း အသားဟင်းများနှင့် ဘုရားဖူးလာသူများသည် စ၊မတောင်တော်တော်ထဲ၌ ကရစ်ဝဲဝဲ ရွှေရောင်ဝင်းဝင်း ထုံးဖွေးဖွေးနှင့် တောင်တန်းများကို မှုတ်လျက် မမြင်တွေ့ရဘဲ မျက်စိလည်သော ထူးဆန်းလှသည့် အဖြစ်အပျက်တွေကို မကြာခဏ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရပေ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်မှ ပါရမီရှင်တစ်စု ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ထမ်းပြီး ခပ်မော့မော့တောင်တန်းအရှည်ကြီးအတိုင်း စ၊မတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယစောင်းတန်း သုံးတန်းအနက် ဒုတိယစောင်းတန်းအဆုံးတွင် စ၊မတောင် မြောက်ပိုင်း သုမဇ္ဈာဇရပ်ကြီးခြေရင်းရှိ

ထမင်းစားဇရပ်ပေါ်သို့ ကျွန်တော်တို့ အထုပ်အပိုးတွေ ချလိုက်ရပေ၏။ တောင်မှာ အတော်ကလေး မြင့်မားနေသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ လူစုအနည်းငယ် မောနေကြပါသည်။

ထို့နောက် လူစုံသည့်ကာလဝယ် စ၊မတောင်တော်ပိုင်း စ၊မတောင်စေတီငါးဆူရှိရာသို့ သွားရောက်၍ ကန်တော့ဝတ်ဖြည့်လိုက်ကြသည်။ စေတီတော်၏ အနောက်ဘက်ခြမ်း၌ရှိသည့် အဖေနွဲ့ 'လေးကြီးကိုင်းဆရာတော်' ကျောင်းပေါ်သို့တက်ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် အဖေနွဲ့အား ဝတ်ပြုရပါသည်။

ထို့နောက် ဘုရား၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း၌အစီအရီ ဆောက်လုပ်ထားကြသည့် မဟီဒ္ဓိဆရာတော်များ၏ 'ကွန်းထောက်နန်း' ကိုလည်းကောင်း၊ သူရဿတီမယ်တော်ကြီး၏ ဗိမာန်ကိုလည်းကောင်း၊ သိကြားမင်းနှင့် နတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ သာသနာငါးထောင်နန်းနှင့်တကွ တောင်ပိုင်ကြီးတို့ကို အစဉ်လိုက်သွားရောက်၍ ကန်တော့ဝတ်ပြုလိုက်ကြပါသည်။

မဟီဒ္ဓိဘိုးတော်ကြီးများမှစ၍ သူရဿတီမယ်တော်ကြီး၊ သိကြားမင်းနှင့် နတ်ကြီးလေးပါးတို့၊ တောင်ပိုင်ဘိုးတော်ကြီးတို့မှာ ကျွန်တော်တို့ထက် အသက်အရွယ်ကြီးမားမှု၊ သမာဓိအရာ၌ကြီးမားမှုနှင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများစွာရှိနေသည့်အတွက် သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်အရာ၌ ကြီးမားနေခြင်းတို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကမက ငါးမာန်သိက္ခာ ရှစ်စိုးကန်တော့ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက် စမတောင် မြောက်ဘက်ခြမ်းရှိ အဖေလူနှင့် ဘုန်းတော်ကြီးများရှိရာသို့ သွားရောက်၍ ကန်တော့လိုက်ကြပြန် ၏။ အဖေလူ ပျဉ်းမနားမှ သခင်မြကြီး၊ ကိုမင်းထူး၊ ကိုအောင် သန်း၊ ဦးထွန်းစိန် အစရှိသည့် ရဲဘော်ဟောင်းများကို တပျော်တပါး တွေ့လိုက်ရပေ၏။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့အရင်ကြို၍ရောက် နှင့် နေကြခြင်းပင်။ ခပ်ပိန်ပိန်ခေါင်းတုံးနှင့် ပင်နီအင်္ကျီကိုဝတ်ထား ပြီး ခါးတွင်ချည်လုံခြည် အဟောင်းတစ်ထည်ဝတ်လျက် ပကတိ တည်ငြိမ်သောမျက်နှာဖြင့် ထိုင်နေသော အသက်ခြောက်ဆယ် ကျော်ခန့်ရှိ အဖေလူအား ကျွန်တော်က ဦးဆောင်၍ ရန်ကုန်မှ ရောက်ရှိလာသည့် ပါရမီရှင်များကို ဝတ်ပြု ကန်တော့ခိုင်းလိုက် ကြသည်။

ကန်တော့ပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် အဖေလူအား...

‘အဘ ကျွန်တော်တို့ ချိန်းဆိုထားတဲ့ ရက်အတိုင်းရောက် လာကြပါပြီ’

အစီရင်ခံရာ အဖေလူသည် ကျွန်တော်တို့ကို စိုက်ကြည့်၍

နေရာမှ...

‘အေး ချိန်းထားတဲ့ ရက်အတိုင်းကို မပျက်မကွက်တမ်း ရောက်တာကောင်းတယ်။ ကတိသစ္စာ တည်ခြင်းဖြစ်တယ်’

ချီးမွမ်းလိုက်ပြီး ‘ကိုယ်လုပ်စရာလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြ ကိုင်ကြ၊ မဟာသိမ်တော်ကြီး လုပ်ငန်းတွေလဲ ဝင်လုပ်ကိုင်လိုက် ကြ’ တာဝန်များပေးအပ်ပါသည်။

အဖေလူသည် (၃၁)တုံ ဆရာကြီးအဖေနွဲ့၏ လုပ်ငန်းစဉ် အားလုံးကို လွှဲအပ်ခြင်းခံရသော ဆရာကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ အမေကြင်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ စားသောက်ရေး အတွက် စမတောင် ရိက္ခာဌာနတွင် စီစဉ်နေပါသည်။

အဖေလူ၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပါပေသည်။ ကောင်း စွာ မှတ်မိသေးသည်။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်မှတ်တမ်းတွင် ကောင်း စွာ အမှတ်တရ ရေးမှတ်ထားခဲ့သည်။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကို ပြန် သတိရသည်။ ထိုအချိန်က ဖ-ဆ-ပ-လနှင့်ခြမ်းကွဲပြီး အိမ်စောင့် အစိုးရတက်ခါစအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဝါဆိုလပွဲတော်အတွက် ကျွန်တော်ကခေါင်းဆောင်ပြီး ဗိုလ်သန်းမြင့်(ပထစည်းရုံးရေးမှူး)၊ ကိုကျော်(ပထစည်းရုံးရေးမှူး)၊ ကိုမင်းသူ၊ ကိုအောင်သန်း အစ ရှိသည့် ပါရမီရှင်များသည် စမတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်၍ ဥပါသ်စောင့်သောလုပ်ငန်း လုပ်ခဲ့ကြသည်။ တညနေ၌ အဖေလူ သည် ကျွန်တော်တို့ကိုခေါ်ယူကာ မြောက်ဘက်တွင် စုရုံးစေပြီး...

‘ခင်ဗျာ့တို့ ရေငန်ပိုင်းကလူတွေ အလုပ်ရှိတယ်၊ အောက် ဗမာပြည်မှာ ရေဂါဘယတွေထူလိမ့်မယ်၊ လူတွေအတော်များများ သေကြေပျက်စီးဘို့မြင်တယ်။ ဝမ်းရောဂါ ဆိုက်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားရဲ့ တောင်ဘက်မှခံက တတ်နိုင်သမျှဓာတ်ချေပါ။ ယတြာချေပေးကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ဓမ္မဝိဇ္ဇာလုပ်ငန်းစဉ်က ညွှာတွေရဲ့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ တားဆီးကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိနေတယ်...’

ပြောကြားလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့သြနေကြပါသည်။ ထိုအချိန်
အခါက ရန်ကုန်မြို့မှစပြီး အောက်ဗမာပြည်တစ်ပြည်လုံး ရောဂါ
နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာသာသတင်းဆိုးမှ မကြားရသေးချေ။

အဖေလူက ဆက်လက်၍...

'တောင်ဘက်ပုခံဝမှာ သပြေပန်းနှင့် ရေချမ်းအိုးလူ၊
သက်ကယ်မြစ်ကို စိုက်ကြပါ။ ဆန်တွေ စပါးတွေ ကြပေးပြီး
ရိက္ခာဆက်ကြ'

မှာကြားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အပါအဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များသည်
စိတ်ထဲ၌ ဇေဝေဝါဖြစ်လျက် အဖေလူ၏ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့
ကြသူများပီပီ ယတြာချေသည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရင်း...
ပြောတော့ ကြိုတင်ပြောပြီဗျို့၊ ဟုတ်မဟုတ် နေ့စဉ်
မှတ်တမ်းမှာ မှတ်ကြရအောင်၊ နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် အဖြေမှန်
ပေါ်မှာဘဲ'

ဝေဖန်ကြသည်။

သတ္တဝါတို့၏ အသက်ဘေးအန္တရာယ်ကို တစ်နှစ်ကျော်
ကာလမှစတင်၍ သတိပေးဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်
နှင့် ဗိုလ်သန်းမြင့်တို့လူစုသည် နောက်တစ်နှစ်ကာလဝယ်
အဖေလူ၏ဟောကိန်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် မှန်ခဲ့သည်
ကို တွေ့ရပေ၏။

ထိုအချိန်က အောက်ဗမာပြည်တစ်ပြည်လုံး ဝမ်းရောဂါ
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ မကြာခဏဝမ်းရောဂါကာကွယ်ဆေးတွေ ထိုးနေရ
ပေ၏။ ရန်ကုန်မြို့၌လည်း ဝမ်းရောဂါဖြစ်ခဲ့ပြီး အောက်ဗမာပြည်
သာမက အထက်ဗမာပြည် အချို့သော ဒေသများသို့ပင် ဝမ်း
ရောဂါကပ်များ ပျံ့နှံ့သွားသည်အထိ ဗမာပြည်လူထုခံစားလိုက်
ရပေ၏။

အဖေနွဲ့၊ အဖေလူကဲ့သို့ နေမြင်လမြင်ပုဂ္ဂိုလ်အသိဉာဏ်
ခြောက်ပါးရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကျွန်တော်တို့ ပါရမီရှင်များ
အနေနှင့် ကန်တော့ပူးမြော်ခြင်းမှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်
အောင် ကြီးမားလှပေ၏တကား။

အဖေနွဲ့၊ အဖေလူတို့ဦးဆောင်အုပ်ချုပ်သည့် စမ၊တောင်
နယ်မြေ၊ သို့မဟုတ် ဓမ္မဝိဇ္ဇာတို့၏ အောင်မြေဌာန၌သာ နေမှု
စားမှုတွေသည် အင်မတန်စည်းကမ်းကြီးလှပေသည်။ စမ၊တောင်
တော်သို့ လာသမျှပရိသတ်တို့အား စမ၊တောင် စားဖိုချောင်ဌာန
ကပင် တာဝန်ယူ၍ တစ်အိုးစားအနေဖြင့် ကျွေးမွေးသည်။
သက်သတ်လွတ်ကျွေးမွေးပြီး ပထမရောက်သည့် ဧည့်သည်
ထမင်းကျွေးသည်။ နောက်မှရောက်လာသည့် ရာထူးဂုဏ်ဒြပ်
မည်မျှကြီးမားသူလာလျှင် အစဉ်အလိုက် နောက်မှ စားသောက်ရ
သည်။ စမ၊တောင်၌ ဓနဂုဏ်အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှုမရှိပါ။
ကြွရောက်လာသူမှန်သမျှ အားလုံး တစ်တံထဲတသဘောတည်း
ထားပြီး ကျွေးမွေးဆက်ဆံသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဟင်းတစ်ခွက်
အရံပို၍ ကျွေးခြင်းမရှိသော အခွင့်အရေးနှင့် ကျွေးမွေးပြုစုသည်။

စမတောင်တော်ပေါ်၌ ဧရပ်ကြီးများ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းများများစွာ ရှိပါသည်။ ပွဲတော်ရက်၊ လုပ်ငန်းရက်များအတွင်း၌ တကယ် အလုပ်လုပ်ကြမည့် ပါရမီရှင်များမှာ အထက်မှ အောက်အရပ် ဒေသတွေက တဖွဲဖွဲ လာရောက်ကြသည်။ အရင်ရောက်နှင့်သူက ကြိုက်ရာနေရာနှင့် သင့်ရာနေရာရွေးပြီး စခန်းပြုကြ၏။ နောက် ရောက်လာသူများသည် နေရာမရှိလျှင် ဖြစ်သလိုကြိဖန်၍ နေရာ ယူရသည်။ နေရာကို ကြိုတင်ဦးထားခြင်းလည်း မရှိချေ။ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော် တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ၌ 'ကိုယ်ပိုင်ဧရပ်' တွေ လိုတော့ ခင်းထားခြင်းလည်းမရှိချေ။ မည်မျှ ရာထူးဂုဏ်ဒြပ် ကြီးကြီး နောက်ကျမှ ရောက်လာလျှင်ဖြစ်သလို နေရသည်။ အရင်ရောက်သောသူနေရာကို မဖယ်ခိုင်းရ။

စမ,တောင်သို့ ရောက်လာသူများအား မည်သည့်ပစ္စည်း လှူပါ။ ငွေဘယ်လောက်ယူလာစသည်ဖြင့် လှူရန်မတိုက်တွန်းရပါ။ ကိုယ့်သဘော၊ ကိုယ့်မနှောဆန္ဒရှိမှပေါ်မှ လှူချင်သလောက်လှူကြ ပါသည်။ ထို့ပြင် ရောက်လာသည့် ပါရမီရှင်များအား ဘယ်တရား အားထုတ်ပါဟူ၍ ကြိုတင်မတိုက်တွန်းရ။ သမထဝိပဿနာကို ကိုယ်စိတ်သဘောကျရာ၌ လုပ်ကိုင်နိုင်သည်။ မတတ်၍ နည်းနာ ပြပေးပါဟူ၍ လာရောက်တောင်းပန်လျှင် ဆိုင်ရာတာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ် တို့က ဂရုတစိုက် ညွှန်ကြားပေးသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းလောက်သော အချက်တစ်ချက်မှာ စမ တောင်ပေါ်၌ မည်သည့်အဘိုးတန်ပစ္စည်းများမှ မပျောက်မရှင်ခြင်း

ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းတွေကို တံခါးမပိတ်ဘဲဒီအတိုင်း ထားပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကြသည်။ လမ်းပေါ်ရှိ မတော်တဆသတိမေ့ ကာ ကျကျန်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှကို တွေ့ရှိသည့် ပါရမီရှင်က ယူငင်၍ လူပေါင်းစုံရာ စားဖိုချောင်အနီးရှိ လူမြင်ကွင်း၌တိုင်တွင် ဆွဲချိတ်၍ တွေ့ရှိသည့်ပစ္စည်းကိုလာယူရန် 'ဗျို,ဟစ်ကြေညာ' ပေးသည်။

ဤအကျင့်ကောင်းချက်ကို စမတောင်သို့ ရောက်ခဲ့ဘူး သည့် စာရေးဆရာစံထွန်းအောင်သည် များစွာနှစ်ခြိုက်၍ ကြည့်နူး မိပါကြောင်း ပြောသွားခဲ့သည်။ စမတောင်ပေါ်၌ ပါရမီရှင် အချင်းချင်း ဆက်ဆံရာ၌ ပကတိသဘောအတိုင်း ပရိရာယ်မပါ တမ်း ဟန်ပန်မသုံးတမ်း ဆက်ဆံကြသည်။ တစ်ယောက်က ပစ္စည်းတစ်ခုခု လိုချင်သူရှိက လက်မနှေးတမ်း လှူဒါန်းထောက်ပံ့ ကြသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်လုပ်သူတွေများပြား လှ၏။ ကိုယ်တိုင်ရေထမ်း၍ မီးဖိုချောင်သုံးဘုံ့ရေ၊ ဘုရားရေ၊ ဘုန်းတော်ကြီးများသုံးရန် ရေထမ်းများလှူကြ၏။ မဟာသိမ်တော် ကြီးဆောက်လုပ်ရာ၌ မြေညှိသူ၊ အုတ်သယ်သူ၊ သဲထမ်းသူများစွာ ရှိသည်။ ခြောက်နှစ်၊ လေးနှစ်နှင့် ကလေးငယ်များပင် အုတ်တစ်ခဲ သဲတပွေ့ ပါဝင်လှူကြသည်။ မည်သူမှ ခိုင်းစေခြင်းမဟုတ်၊ သဒ္ဓါနှင့်စေတနာအရင်းခံလှူခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့်ငွေကြေးပြား တစ်ချပ် အဘိုးအခမပေးရစေတမ်း စမတောင်စေတီတော် မဟာရံ

တံတိုင်းကြီးများ တံဆောင်းတက်လမ်းများသည် ပါရမီရှင်များ၏ သဒ္ဓါစေတနာဖြင့် ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့လေသည်။

စမတောင်နှစ်စထောင်သော လုပ်ငန်းစဉ်များ ရှိနေပါသည်။ လောကုတ္တရာနိဗ္ဗာန်ကို တောက်လျှောက်ကြိုက်နေသူက လောကုတ္တရာလုပ်ငန်းစဉ်ကို ဇောက်ချ၍လုပ်ကိုင်နိုင်သလို ဝိဇ္ဇာစခန်း၊ ဂန္ထာရီစခန်း ကြိုက်သူတွေကလည်း သမထလုပ်ငန်း၊ ပုတီးစိပ်လုပ်ငန်းတွေကို ဇောက်ချ၍ လုပ်နေကြသည်။

စမတောင်၏ ဘေးပယ်လည်၌မူကား ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်းနှင့် တောင်ငါးလုံးပတ်ရံကာ ဆည်းနေပါတော့သည်။ စမတောင်နှင့် တောင်ငါးလုံးကြား၌ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသော စမ်းရေများက မြှောင်ရစ်ခွေကာ ခြားနေပါသည်။

ဘေးဥပါဒ် အန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းလွတ်ထားသည့် ကျေးငှက်များ၊ တောကြောင်၊ ဂျီငယ်များ မကြာခဏ သဘာဝအားဖြင့် တွန်ကြူးမြူးသံများကို စမတောင်၏ ကြေးစည်ခေါင်းလောင်းသံများအကြား၌ ရံဖန်ရံခါ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

.....

ကျွန်တော်တို့ရန်ကုန်မှ ပါရမီရှင်များသည် အဖေလူအား မသိမရှင်းသော ကိစ္စများကို မေးမြန်းနေပါသည်။

‘စမတောင်ကို တချို့က ယက္ကန်းစင်တောင်လို့ ခေါ်ကြတာ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ရှိပါသလဲအဘ’

ပါရမီရှင်တစ်ဦးက မေးမြန်းလိုက်ရာ အဘလူသည်...

‘ခင်ဗျားတို့မေးလာလို့ရှိမှ ကျုပ်ကဖြေခွင့်ပြောခွင့်ရှိတာ ကလား၊ ကျုပ်ကိုဆရာကြီးထွက်ခင်မှာ ကျုပ်နှုတ်ပိတ်ပေးခဲ့တယ်၊ မေးမှပြော ခေါ်မှထူး အရူးလိုနေရမယ်တဲ့’
ပြောကြားလိုက်ပြီး...

‘ခု ခင်ဗျားတို့ရောက်နေတဲ့ တောင်ရဲ့မြေမျက်နှာကိုကြည့်ပါလား၊ ယက္ကန်းစင်ကြီးနဲ့ တူမတူမြင်ပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဒီနေရာက မူလပထမ ယက္ကန်းစင်တောင်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးတွေ၊ မဟိဒ္ဓိရှင်တွေက မှန်ကန်ကြောင်းလဲ တညီတညာတည်း လက်ခံအသိအမှတ်ပြုပြီး မကြာခဏ ဒီတောင်ပေါ်မှာတွေ့ဆုံပြီး ညီလာခံတဲ့နေရာအစစ်ဘဲ၊ ဒီတောင်ဟာ ငါးမည်ရတောင်တော်ဖြစ်ပါဇာယ်၊ ဘိုးဦးတောင်၊ ဘိုးဝန်တောင်၊ စမတောင်၊ ယက္ကန်းစင်တောင်၊ ဘုရားတောင်ဆိုတဲ့ နာမည်ငါးမျိုးရတဲ့ အတွင်းအမြတ်ဒေသဖြစ်ပါတယ်’

ပါရမီရှင်တစ်ဦးက ဝင်ရောက်၍...

‘ထွက်ရပ်ပေါက်ဆရာကြီးတွေ ဘယ်နှစ်ပါးရှိသလဲအဘ၊ ဘယ်သူက တာဝန်ယူပြီး အုပ်ချုပ်သလဲ၊ သိသင့်သလောက် သိပါရစေ’

မေးမြန်းလိုက်ရာ...

'ဘယ်က ကြီးကိုင်အုပ်ချုပ်တယ်ဆိုတာ နောင်တော့ ခင်ဗျားတို့လုပ်ငန်းလုပ်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်'

'ပေါက်ဆရာကြီး ခြောက်ဆယ့်လေးယောက်ကို အထက်က မဟိဒ္ဓိရှင်ဆရာကြီး ဆယ့်လေးဦးက စောင့်ရှောက်အုပ်ချုပ်ထားတယ်။ သူတို့ဟာ များသောအားဖြင့် ဘုရားဆုကြီးပန်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သူတော်ကောင်းကြီးတွေဖြစ်တယ်။ ဆုမပြည့်မီ သတ္တဝါတွေကို စောင့်ရှောက်ကူညီရင်း သာသနာပြုနိုင်ဖို့ ဝိဇ္ဇာစခန်းမှာ ဝင်ပြီး နားရင်း ပါရမီဖြည့်ကြခြင်းဖြစ်တယ်။ တရားဘက်ကနေပြီး ထွက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတယ်။ အင်းအိုင်ဆေးဝါးတွေနဲ့ထွတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲရှိတယ်။ သူတို့ကို သာမန်မျက်စိနဲ့ သာမန်လူတွေက မမြင်မတွေ့ကြတော့ သူတို့ ဆရာကြီးရှိတယ် ဆိုတာ မယုံကြည်ကြဘူးဗျာ...။ အဆုံးမှာတော့ ပါရမီချင်းတူမှ ဆုံမိကြတယ်။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ် မဟိဒ္ဓိရှင်တွေနဲ့ တွေ့နိုင်တာကိုး။ ဝိဇ္ဇာဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ကျုပ်တို့ ခုခေတ်လက်ထက်မှ ရှိကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားလက်ထက်တော်ထဲက ရှိခဲ့တာကလား၊ ဒါကြောင့် ဝိဇ္ဇာကတစ်ဆင့် ရဟန်းဝတ်လာတဲ့ ကာမစိတ္တိရှိတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးက သူ့ရဲ့ဆွမ်းဒကာမကြီးရဲ့ မြေးကလေးကို ဆင်းရဲတာမြင်ရတော့ သနားကရုဏာဖြစ်မိပြီး ရွှေလက်ဝတ်ရတနာတွေ လုပ်ကိုင်ဖန်ဆင်းပေးခြင်း၊ လက်ဆောင်ပေးခြင်းမပြုရလို့ ဘုရားကိုယ်တော်မြင်ပြီး ပညတ်ခဲ့ပြီး သိက္ခာပုဒ်တော်မှာ ရွှေငွေကို ရဟန်းတွေမကိုင်ရလို့ ပညတ်ခဲ့တာကို သတိပြုမိမယ်' ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့လည်း အဖေလူကို ကန်တော့ခဲ့ပြီး မဟာသိမ်တော်ကြီး တည်ဆောက်ရာ အရှေ့မြောက်ဖက်တောင်ပေါ်သို့ အုတ်သယ်မြေပေါက်လုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ရန် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ သုဓမ္မာဇရပင်၏ မြောက်ဖက် အမျိုးသမီးများ၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းရိပ်သာ အလယ်အူကြောင်းကျောပြင်က တညီတညွတ်တည်းတွေ့ရပြီး ယက္ကန်းစင်၏ ယက်ဖောက်ကျောပြင်အတိုင်း တစ်ပုံစံတည်းတွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။

အရပ်လေးမျက်နှာကို ရှုမျှော်လေတိုင်း မိုးတိမ်ပြာတွေက ဝေလျက်ရှိသလို အရှေ့ဘက်၌ လယ်ကွင်းဝါဝါနှင့်လည်းကောင်း၊ ကာလမ်းကိုကျော်၍ကြည့်လိုက်လျှင် ရေချိုပိုင်းဆိုင်ရာ ဆကေသဓာတု၊ ဓာတ်ဘုရားခြောက်ဆူအနက် မိဖုရားကုန်းစေတီတော်ကြီးကိုလည်းကောင်း ဖူးမျှော်နိုင်ပါသည်။

မြောက်ဘက်၌မူ တောင်တန်းများက နိမ့်ချိတက်ချိတွေ့နေရသလို လယ်ကွင်းတစ်ပိုင်း ယာတစ်ပိုင်း အခြေအနေနှင့် ကျောက်အိုးတောတန်းကိုလည်း မြင်ရပေ၏။

အနောက်ဘက်သို့ တစ်ဖန်လှည့်၍ ရှုမျှော်လိုက်သည့်အခါ တွင်မူကား ပဲခူးရိုးမ၏ အရှေ့ဘက်ခြမ်း တောင်စွယ်ကြီးတောင်ကျောကြီးကို ကျော်လိုက်လျှင် အောင်သာရွာနှင့် ဦးဘိုးဟန်တို့၏ မင်းရေးရွာသို့ ရောက်ရှိနိုင်ပေမည်တကား။ တောင်ဘက်၌မူ ဖောင်အိုင်စောက်ထိုးမြောင်များဖြင့် မှိုင်းမှုန်ပြာဝေလျက်ရှိသည့် တောင်တန်းကြီးကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပါတော့သည်။

သာသနာ့ ဝိသုဒ္ဓိမဟာသိမ်တော်ကြီးဆောက်တည်ရာဦးမူ
 ကား ပရိသတ်များစွာ တွေ့ရပေ၏။ ဆရာတော်ဦးကဝိန္ဒက
 ကြီးကြပ်ကာ လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသလို ကျွန်တော့်တပည့်
 ကျော်လှ၊ ကျွန်တော်အစ်ကို ဦးထွန်းစိန် (ပျဉ်းမနားယာဉ်မူး)
 တို့ကိုလည်း ချွေးတစ်လုံးလုံးကျအောင် ပေါက်တူးပေါက်လုပ်ကိုင်
 နေသည်ကို စတင်ကာ တွေ့နေရပါသည်။ ဆရာတော်ဦးကဝိန္ဒ
 သည် ကျွန်းကုန်းဇာတိဖြစ်ပြီး စမတောင်ကို စတင်၍လုပ်ငန်း
 လုပ်ကိုင်စဉ်ကပင် ရဟန်းဝတ်ဖြင့် အလုပ်စခန်းပါ ဝင်ခဲ့သော
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီး ယခုအခါ အဖေလူ၏ မြေး၊ ဦးပဉ္စင်းနှင့်အတူ
 စမတောင်တွင် တရားပြရင်း ဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်
 အားထုတ်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်ဦးကဝိန္ဒသည် အင်းရောင်းကြီးစခန်း၊ ပုပ္ပါး
 တောင်စခန်း၊ ပြည်ရွှေဘိုတောင်စခန်းစသည့်မဟိဒ္ဓိစခန်း၊ ဓာတ်
 စခန်းများနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင်လည်၍ ကျင့်သုံးအားထုတ်
 ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဖြစ်ပါသည်။ သက်တော် ခုနစ်ဆယ်နီးပါး
 ရှိသော်လည်း ဦးကဝိန္ဒ၏ ရုပ်ကိုကြည့်ရာတွင် အသက်လေးဆယ်
 ကျော်ခန့် ပူးမြင်နေရပေ၏။ တရားတော်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး
 ကြောင့်ဟူ၍ ထင်မြင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ပါရမီရှင်အားလုံးက ဆရာတော်နှစ်ပါးကို
 ဦးချကန်တော့ပြီး ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ်လုပ်ငန်းနှင့် စတင်ကာ
 ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရပေ၏။ မြေသယ်ခြင်း၊ သရိုးဖျော်နေသော

နေရာတွင်ရေထည့်ယူရခြင်းလုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော်တို့သည်
 အင်တိုက်အားတိုက် လုပ်ကိုင်ရင်း နံနက်ပိုင်းကို ကုန်လွန်ခဲ့ပါ
 သည်။

ထမင်းစားစခန်းဆီမှ နံနက်စာ သံချောင်းခေါက်၍
 ခေါ်ကြမှ နံနက်ပိုင်းလုပ်ငန်းတို့ကို ခေတ္တရပ်နားခဲ့ပြီး အစဉ်အတိုင်း
 ထမင်းစားစရပ်ဆီသို့ သွားရောက်၍ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်အလှည့်
 ကျချိန်တွင် သက်သတ်လွတ်ထမင်းကို တပျော်တပါး စားသောက်
 ကြရပါသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးသည့်ကာလဝယ် ကျွန်တော်တို့
 ရန်ကုန်စခန်းမှပါရမီရှင်များကို အဖေလူ၏ အမိန့်အရ တည်းခိုရန်
 နေရာချထားသော အဖေနွဲ့၏ လေးကြိုးကိုင်း ကျောင်းတွင်
 လောကဓာတ်တိုက်ဆီသို့ သွားရောက်ကာ စတင်၍ နံနက်ပိုင်း
 အချိန်ကာလအဖို့ ပုတီးစိပ်ကြပါသည်။

ညချမ်းအချိန်ကာလသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်တွင် အတော်
 ကလေးမှောင်မှပင် ဖယောင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များဖြင့်
 ဘုရားငါးဆူပူဇော်ခြင်း၊ ကိုယ်ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ထောင့်များ၊
 နံရံများမှနေ၍ သမထဝိပဿနာ ထိုင်ကြခြင်းများ၊ ပြုလုပ်ကြ
 သည်။ ကန်တော့ပွဲများ ပေးလှူထားသည့် မဟိဒ္ဓိဘိုးတော်များ၏
 ကွန်ထောက်နန်း သူရဿတိမယ်တော် ထီးနန်းအဆောင်၊
 သာသနာ ငါးထောင်နန်းဖြစ်သည်။ ဘိုးတော်သကြားနှင့် နတ်ကြီး
 လေးပါးများအဖို့ နန်းတော်ကန်တော့ပွဲများတွင် မီးပူဇော်ခြင်း။

ရေကပ်လှူခြင်းများ ပြုလုပ်ကြပြီး တောင်ပိုင် ဘိုးတော်ကြီး၏ နန်းတော်ကန်တော့ပွဲရှေ့တွင်လည်း မီးပူဇော်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း နေနိုင်သော နေရာရှိ သည်။ အဖေ့နွဲ့၏ လေးကကြီးကိုင်း ကျောင်းပေါ်၌ တက်ရောက် ကာ အိပ်ရာနေရာချထားပြီး သမတထိုင်ပါသည်။ အတော် ကလေး ညဉ့်နက်မှ လုပ်ငန်းပြီးစီးသည်နှင့် ဝေနေယျတို့အား မေတ္တာပို့အမျှဝေရင်း အင်မတန် အာရုံယူ၍ ကောင်းလှသော တိတ်ဆိတ်သည့် ခုနစ်ရက်လရောင်အောက်ဝယ် တရားနှလုံးသွင်း မိနေပါသည်။ ကြေးစည်ရိုက်သံများ ခေါင်းလောင်းထိုးသံများ သည် သာယာစွာထွက်ပေါ်လာကြသလို မေတ္တာပို့ဆုတောင်းသံ များကိုလည်း ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ဝယ် သာယာစိုပြေစွာ ကြားနေရပေ၏။

စမတောင်ပေါ်မှ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်မှ ညဉ့်ငှက်များ၏ အော်မြည်သံ ဒီဒုတ်မောင်နှံတို့၏ အစာရှာသံများ၊ အနောက်ဖက် တောင်တန်းဆီက ဂျီဟောက်သံများကလည်း မြိုင်ဆိုင်စွာပေါ် ထွက်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဖေ့နွဲ့၏ လေးကြီးကိုင်းဆရာတော်ကြီး ကန်တော့ပွဲကို ဝတ်ပြုလိုက်ပြီး ဘုရားသခင်နှင့်အဖေ့နွဲ့တို့ကို ရည်မှန်း၍ ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များဖြင့် ပူဇော်ကန်တော့ လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက်တွင် ပလ္လင်ခွေကာထိုင်ပြီး မေတ္တာပို့နေ မိသည်။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် မသိရဘဲ ကျွန်တော့်အဖို့

စိတ်အားငယ်သလိုလို ရွံ့သလိုလိုရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် တိုက်ပွဲများ စွာကို တိုက်နိုင်ခဲ့သော စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်၏ သတ္တိကို သတိရ မိပြီးလည်းကောင်း၊ တောကြီးတောင်ကြီးများအတွင်း ဆင်ဆိုး ကျားဆိုးများနှင့် ရင်ဆိုင်ပစ်ခတ်ခဲ့သည့် သတ္တိပြိုင်ပွဲများကို အောက်မေ့သတိရကာ စိတ်ကိုမနည်းပြန်တင်းထားလိုက်ရပေ၏။

ကြောက်စိတ်လည်း မဟုတ်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုးကို ကျွန်တော်က ဆက်လက်ခံစားနေမိသည်။ ဆီမီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်များစွာ ပေါ်ထွက်နေသည့်နေရာ၌ ဤကဲ့သို့ စိတ် အားငယ်သလိုလို ရွံ့သလိုလိုစိတ်များ ပေါ်လာခြင်းများလည်း ထူးဆန်းလှပါပေ၏။

တို့အခိုက်တွင် လေးကြီးကိုင်း ကန်တော့ပွဲပေးလှူထားရာ တနင်္ဂနွေဒေသိဒ္ဓိအရပ်ဆီ၌ ရေးရေးဖြူဖြူသဏ္ဍာန်ရိပ်တစ်ခုကို ရုတ်တရက်တွေ့မြင်လာရပါသည်။ မနည်းစိတ်ကိုတင်းပြီး စိတ်ထဲ စွဲလမ်းမှုများကြောင့် ထိုသဏ္ဍာန်ဖြူဖြူရေးရေးကို မြင်သလား ဟူသော သံသယဖြင့် စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးတင်းပြီး ထိုလူတစ် ယောက် ထိုင်နေသည့်သဏ္ဍာန်ဆီသို့ အာရုံပြု၍ စိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

စိတ်စော၍မဟုတ်၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် မဟုတ်သော ထိုသဏ္ဍာန်ရေးရေးစသည့် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ ပိုမိုထင်ရှားပြတ် သားလာပြီး ထုနှင့်ထယ်နှင့်သဏ္ဍာန်နှင့် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ တင်ပလ္လင်ခွေကာ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာဘက်ဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေ

သည်။ ထင်ရှားသည်။ ပကတိယောက်ျားတစ်ဦး၏ ပိတ်ဖြူ
ခေါင်းပေါင်း၊ ပိတ်ဖြူတိုက်ပုံအင်္ကျီ၊ လုံခြည်ဝတ်ထားသည်။
အင်မတန် ထူးဆန်းလှသော ကျွန်တော်တို့လို ရုပ်အင်္ဂါစုံဖြင့်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ဘွားကနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် သူတော်ကောင်းလုပ်ငန်းစဉ်ကို အားထုတ်
၍ အဖေနွဲ့၊ အဖေလူတို့ကို ကျွန်တော်၏ ခေါင်းပေါ်၌ထားစဉ်
ထမ်းရွက်ပြီး အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသည်ကို သတိရမိကာ တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသောစိတ်များကို ဖယ်ရှားစေနိုင်ပြီး မူလပကတိစိတ်ကို
ရရှိစေတော့သည်။

အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်၊ အသားအနည်းငယ်ညိုပြီး
မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ ပါးရိုးကြီးပြီး အနည်းငယ်
ကားထွက်နေသည်။ စေ့သောနှုတ်ခမ်း ပါးစပ်အထက်၌ နက်မှောင်
သော နှုတ်ခမ်းမွှေးနှစ်စကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ စင်္ဘာ
မျက်စိ၊ မုဆိုးမျက်စိတွေက ကောင်းစွာ မှတ်သားသတိပြုမိသည်။
ဆံပင်ရှည်ကို ရောင်ကြီးအဖြစ် ထုံးဖွဲ့ထားပြီး ပိတ်ဖြူခေါင်း
ပေါင်းကို ပေါင်းထားပြီး ညာဘက်ထိပ်တွင် ခေါင်းပေါင်းစကလေး
ထွက်အောင် ပေါင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်မိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော့်အား စိုက်၍ကြည့်နေရာမှ
အနည်းငယ် လှုပ်ရှားပြီး ပြီးလာတော့သည်။ ကျွန်တော်ကား
ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမည်ကို သတိမရနိုင်တော့ပါ။ ရုတ်တရက်
ဘွားကနဲ မြင်တွေ့ရသည့် တင်ပလွှင်ခွေထိုင်ကာ ကျွန်တော်

အား ပြီးကြည့်နေသော ပိတ်ဖြူဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အံ့အားသင့်စွာ
ဖြင့် ပြန်၍ကြည့်နေမိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်တော့်အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်
ပြီးမှ...

‘ငါမင်းကို တွေ့ချင်တာကြာပြီ၊ အချိန်မကျလို့ မင်းကို
မတွေ့ရဘူး၊ ခုမှ တွေ့ရတယ်’

လေးနက်ပြီး တလုံးချင်းကြီးမားသော အသံဖြင့် စတင်ကာ
ပြောလိုက်တော့သည်။

‘ငါ့မျက်နှာကို အသေအချာကြည့်စမ်း၊ မင်းနဲ့ငါ ဘယ်မှာ
တွေ့ဖူးသလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ ဗိုလ်တာရာ’

လှမ်း၍မေးလိုက်သည်တွင် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်ကို မည်သည့်နေရာ
တွင် တွေ့ဖူးမြင်ဖူးသလဲဟူသောစိတ်ဖြင့် အမြန်စဉ်းစားလိုက်
သည်။ တခဏ၌ အဖေနွဲ့ အတွင်းလမ်းသို့မဝင်မီ အိပ်မက်ထဲတွင်
အဖေနွဲ့က သူမရှိသည့်နောက် မောင်ဘုနှင့် မင်းကို ဒီပုဂ္ဂိုလ်က
တာဝန်ယူမည်ဟူသော မှာကြားချက်ကို မြန်းကနဲသတိရမိသည်
နှင့် ကျွန်တော်က...

‘အိပ်မက်ထဲမှာ အဖေနွဲ့တာဝန်လွှဲပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်
လား...’

ပြန်၍မေးလိုက်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အသာခေါင်းညိတ်ဝန်ခံ
လိုက်ပြီ။

‘မင်းကိုငါ ခုလိုတွေ့မြင်ရတာ မင်းရဲ့ စမတောင်ကို

ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ အရောက်လာပါ့မယ်ဆိုတဲ့ ကတိသစ္စာ တည်ကြည်မှုနဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့သမာဓိအဓိဋ္ဌာန်အဟုန်တွေကြောင့် ခုလို အမြင်သဏ္ဍာန် အတွေ့သဏ္ဍာန်၊ လူလူချင်းတွေ့သလိုတွေ့ခွင့် ရတာပါဘဲ'

အံ့ဩစရာ သတင်းစကားပြောကြားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ စိတ်အတွင်းမှ သံသယစိတ်တွေကို ကောင်းစွာ သိရှိသွားသည့် မျက်နှာဖြင့်

'ဘာလဲကွ မင်းက တစ်ခါမှ မကြုံစဖူး တွေ့ရတော့ စိတ်စောမှုကြောင့် သဏ္ဍာန်တွေဖြစ်ပေါ်နေသလားလို့ သံသယ စိတ်တွေနဲ့ စဉ်းစားနေတာလား။ မင်းတို့ခေတ်မှာ အတော်ကလေး ခေတ်စားနေကြတဲ့ ရုပ်ဝါဒကို အခြေခံပြီး မင်းက ရုပ်ဆန်ဆန် စဉ်းစားနေသလား ဗိုလ်တာရာ...'

အနည်းငယ် ရယ်မောသံနှင့် မေးလိုက်ပြီး...

'ရုပ်ဝါဒဟာ အခြေခံမခိုင်ပါဘူး။ ရုပ်ဝါဒသိပ်လုပ်လာရင် မိစ္ဆာစိတ်တွေ ပေါ်လာပြီး ရတနာသုံးပါး ကွယ်ပျောက်တတ်တယ်။ ကောင်းကောင်းသတိထားပါ ဗိုလ်တာရာ...။ ရတနာသုံးပါးသာ ကွယ်ပျောက်ပြီး ငါးပါးသီလ လူတွေမှာ မရှိကြရင် တိရစ္ဆာန် လောကနဲ့ ဘာခြားတော့မှာလဲ'

ကျွန်တော့်အား သတိပေးဆုံးမလိုက်ပြီး...

မင်းကငါ့ကို ဘယ်လိုသတ္တဝါဆိုတာ စဉ်းစားနေသလား။ ငါဟာ မင်းတို့လိုလူထဲက လူတစ်ယောက်ပါဘဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ထက် တန်ခိုးထူဒွိပါတ်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဘဲ။ မင်းတို့

မကြာခဏ ပြောကြားနေတဲ့ မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ငါဘဲ။ ကောင်း ကောင်းမှတ်ထား။ ငါ့ရုပ်ကို မင်းအမြင်ဘဲ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရုပ်စိတ်နာမ် မှတ်ခြင်းမတူဘူး။ ငါ့စိတ်က မင်းထက်ကြီးမားတော့ မင်းဟာ အလိုလို သိမ်ငယ်နေခဲ့တာ သတိရမိရဲ့လား...'

ဤတွင် ကျွန်တော်သည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ စိတ်အားငယ်မှု အကြောင်းရင်းကို သတိရမိတော့သည်။ တစ်သက်တွင် ဤကဲ့သို့ စိတ်အားတုန်လှုပ်မှုမျိုး မကြုံဘူးခဲ့သည်ကိုလည်း သတိရမိတော့ သည်။

'မောင်ဘုပုနဲ့ မင်းတို့ကို ငါတာဝန်ယူပြီးအမြဲစောင့်ရှောက် တယ်။ မကောင်းတာ မလုပ်မိဘို့ ငါထာဝစဉ်လိုက်ပြီး ကြည့်နေ ရတယ်။ မင်းအဘ လေးကြီးကိုင်းဆရာကြီးက ငါ့ကိုတာဝန်လွှဲပေး ထားလို့ မင်းတို့နောက်ကို အရိပ်လို တကောက်ကောက်လိုက် နေခဲ့ရတယ်...'

တစ်လုံးချင်း သူတာဝန်ယူထားရပုံတွေကို ပြန်ပြောနေပါ သည်။

ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာမှုရရှိလာ သည်နှင့်အမျှ...

'ဆရာက ဘယ်မှာနေသလဲ၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ၊ အဖေခွဲကို ကျွန်တော့် မဖူးတွေ့ရဘူးလားခင်ဗျာ'

စတင်ကာ ကျေးဇူးရှင်အဖေခွဲကို တွေ့ချင်ဖူးချင်လွန်း၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ လူပုဂ္ဂိုလ်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘မင်းဆရာကြီး အဖေ့ကို နောင်မှ တွေ့ရမယ်၊ တွေ့နိုင်ဖို့ ရှာ မင်းတို့ သမာဓိကြီးမားဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မင်းမှာလဲ ငါပါးအနက် လေးပါးကို လုံခြုံတယ်၊ တစ်ခါတရံ ဖိုလ်တာရာဟာ သူများအသက်ကို အမှောင်စိတ်နဲ့ သတ်ခဲ့တယ်၊ ဒီကိစ္စကို အခြေအနေအရ ငါစောင့်ကြည့်နေတာဘဲ၊ တဖြေးဖြေး ဝေးသွားအောင် ကင်းသွားအောင် ကြိုးစားပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပါ။ အရေးစိုက်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်သာသိတယ်လေ’ ဆုံးမသွန်သင်လိုက်ပြီး...

‘ငါ့နာမည် (.....) ငါက နေချင်တဲ့နေရာမှာနေလို့ ရတယ်၊ စာဖို့သောက်ဖို့လည်း မပူရဘူး၊ ကုသိုလ်စိတ်နဲ့ဘဲ ချမ်းသာနေတယ်။ ငါ့ကို လူတိုင်းမတွေ့ရဘူး။ မင်းမေးစရာရှိ တယ်။ မင်းတို့ရှေ့မှာ ပေးထားတဲ့ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီးတွေ နဲ့ အလှူပွဲတွေကိစ္စ၊ ဒို့မဟိဒ္ဓိရင်တွေကို မင်းတို့ပေးမှ လှူမှ စားရသောက်ရတယ်ထင်နေတယ်၊ မဟုတ်ဘူးမှတ်လား၊ မင်းတို့က ဒို့မဟိဒ္ဓိရင်တွေကို လှူတယ်၊ ဒါနဆက်တယ်၊ ဒို့က အရှင် မေတ္တယျဘုရားအလောင်းကို ပြန်လှူတယ်၊ မင်းတို့ကို အစားပြန် ဆက်တဲ့လုပ်ငန်းဖြစ်တယ်၊ ဒို့ဟာ အစာမစားဘဲ နေလို့လဲဖြစ် တယ်၊ ရတယ့် မင်းတို့က မင်းတို့ဘဝနဲ့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး ယုံချင်မှ ယုံကြမှာဘဲ၊ မင်းတို့က လူအထွာနဲ့ ထွာပြီးနှိုင်းပြီး ပြောကြစဉ်းစားကြတာကိုး’

(ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ နာမည်ကို ဖော်ထုတ်ရန် အချိန်အခါမဟုတ်၍ ချန်လှပ်ထားခဲ့ရပါသည်။)

ကျွန်တော်သည် ယခုခေတ်ကာလတွင် မြန်မာများ၏ စိတ်ဝါဒနှင့် သူတော်ကောင်းများ လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပျက်ရယ်ကာ ပြောဆိုရေးသားကြသည်။ တောင်မဟုတ် မြောက်မဟုတ် စာရေး ဆရာအချို့နှင့် ရုပ်ဝါဒဆန်လွန်းသော လူငယ် လူရွယ်များ အကြောင်းကို ဖြတ်ကနဲသတ်ရမိသည်တွင် ထိုဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

‘အိုမဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လူသတ္တဝါတွေရဲ့ ချမ်းသာမှု၊ အန္တရာယ်ကင်းမှုအတွက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေဟာ သိပ်ပြီး ရိုင်းခိုင်းတဲ့ သတ္တဝါနီးနီး မိုက်လုံးကြီးကြတယ်၊ ဘုရားမှန်း တရားမှန်း မသိကြဘူး။ အရေးလဲ မစိုက်ကြဘူး၊ ငါးပါးသီလဆိုတာ တပြားသားမှမရှိကြဘူး၊ အကုသိုလ်ဝင်ပြီး ဖိစီးနေကြတာကို ဒင်းတို့ သတိမရကြဘူး၊ ဒို့တတွေ ရင်နာနေကြပြီ၊ ဒင်းတို့အတွက် သနားလှတယ်၊ အပါယ်ငရဲစာတွေ သက်သက်ဘဲ အကုသိုလ် လုပ်ရမှာ သိပ်မကြောက်ကြ မရှက်ကြတော့ဘူး...’

စသည်ဖြင့် ဆရာကြီးက ပြောကြားလိုက်ပြန်သည်။ ဆက်လက်၍ ဆရာကြီးလည်း...

‘ခေတ်လူတွေဟာ ဒို့မဟိဒ္ဓိတွေအကြောင်း သိပ်မသိကြ တော့ဘူး၊ သိဘို့ဟာလဲမလွယ်ဘူး၊ ပါရမီချင်းကလည်း မစပ်ဟပ် ကြတော့လို့ သူတို့က အကျင့်ပျက်ကြတယ်၊ သီလ မရှိတော့ဆိုလို့ သီလသမာဓိနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဘယ်မှာတွေ့နိုင်ပါမလဲ စဉ်းစား ပေတော့’

'မှတ်ထားပါ။ ခေတ်က ခေတ်တစ်ခေတ်ပြောင်းခါနီးမှာ ဖြစ်စေ၊ မင်းတစ်မင်း ပြောင်းခါနီးမှာဖြစ်စေ၊ အမြဲတမ်း ဒို့က မြန်မာအမျိုးသားတွေ သတိရှိကြရအောင် သိနိုင်ကြအောင်နိုးဆော် သတိပေးကြတယ်။ လူတွေကို နိုးဆော်သတိပေးဖို့ဟာ ဒို့တာဝန်၊ ဝတ္တရားဘဲကိုး။ ဒို့အမျိုးသားတွေ အညွန့်တလူလူတက်လာဖို့ အရေးမှာဆိုရင် ဒို့ရဲ့မေတ္တာ သီလတန်ခိုးနဲ့ သီချင်းတဘောင်တွေ ကစပြီး ခလေးတွေပါးစပ်အဆုံးအထိ ခေတ်ပြောင်းတော့မှာကို သတိပေး ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒို့ကို မယုံကြည်တဲ့ လူငယ်အချို့က ကန့်လန့်လုပ်ပြီး ဘိုးဘိုးအောင်တဘောင်နဲ့ ပေါ်လာပြီဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဘိုးဘိုးအောင် ဓာမြှောင်နဲ့ ပေါ်လာပြီဆိုပြီး နိမိတ်ဖတ်တဲ့ အတိုက်အခံသီချင်းတွေ ဖျက်ဆိုကြတယ်။ အဲဒီတော့ လူတွေ ဘာဖြစ်သလဲ။ မသေသင့်ဘဲ လက်နက်ဘေးကြောင့် သေခဲ့ကြ ရတယ် မဟုတ်လား။ စကားကြောင့် တရားပါ ဖြစ်လာတာ ကလား'

စသည်ဖြင့် ပြောကြားပြန်သည်။

ဆက်လက်၍

'ခက်တယ် ကလေးရယ်'

ကျွန်တော့်အား အဖေနဲ့ကခေါ်သည့် 'ခလေး'ဟူသော စကားအသုံးအနှုန်းအတိုင်း...

'သတ္တဝါမှန်သမျှဟာ သူပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ် ကုသိုလ်ကံ တွေက ဘဝအဖြစ်နဲ့ စီမံသွားကြတယ်။ မကောင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့

အရေးကိစ္စမှာ ဒို့လို မဟိဒ္ဓိဝိစ္စာတွေက အဲဒီဒုက္ခရောက်တော့မယ့် ဆဲဆဲလူကို တတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းနဲ့ သတိပေးတယ်။ ဘေး အန္တရာယ်အတွက်ကို ကူညီကြတယ်။ သူ့အပေါ် ကျရောက်လာ မယ့် ဘဝဝင်ကြွေး အန္တရာယ်ကြီးကတော့ လုံးဝလွတ်မြောက် အောင် ဒို့ဝင်ပြီး မကယ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကံအတိုင်းဖြစ်ကြပျက်ကြ မှာကိုး။ အဲဒီလိုအခါမှာ သီလ၊ သမာဓိရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကြတော့ ဒို့ရဲ့ မေတ္တာဓာတ်ကို ရလွယ်ခံလွယ်တာမို့ သူ့အပေါ် ကျရောက် လာမည့် အန္တရာယ်ကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ဒက်ကနဲ သိသွားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် တရားမဲ့ သီလမဲ့တဲ့ လူမျိုးကျတော့ ကျွဲပါးစောင်းတီး တဲ့ ကိန်းဆိုက်တော့တာဘဲ။ သူ့ရဲ့ အကုသိုလ်တရားက သိပ်ကြီး ပြီး ကုသိုလ်ဆိုတဲ့ အထောက်အကူကလဲ ညံ့ပြန်တော့ ဒို့ပို့တဲ့ မေတ္တာ မရောက်နိုင်၊ လက်မခံနိုင် တဲ့အကြောင်း ရှိနေတာကလား ကလေးရယ်'

လူသတ္တဝါတို့ရဲ့ ကံတရားအခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြောပြ လိုက်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အရဲစွန့်၍ 'သာသနာမဲ့တဲ့ နိုင်ငံတွေ တိုင်းပြည်တွေ ဘယ်လို မြင်ပါသလဲ။ ဆရာကြီးသည် တိုင်းပြည် တွေရှေ့ရေး သိသင့်သလောက် သိပါရစေခင်ဗျား'

ကျွန်တော်က တောင်းပန်လိုက်ရာ မဟိဒ္ဓိရှင်ဆရာကြီး သည်

'မကြာခင် 'စီကနဲညံကနဲကြားရပါလိမ့်မယ်'ဟု ပြောပြပါ သည်။

ဆရာကြီးပြောသည့်အချိန်မှစ၍ တစ်နှစ်ခန့်မျှကြာသော် ဆရာကြီးပြောသည့်အတိုင်းအမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်းကျွန်တော် တို့ သိရပါသည်။

(မှတ်ချက်။ ။ ‘မကြာခင် စီကနဲညကနဲကြားရပါလိမ့် မယ်’ ကိစ္စကို နောက်တစ်နေ့တွင် ကိုကျော်တင်အား ပြောပြရာ ပြည်သူ့ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သူ ကိုကျော်တင်သည် ကျွန်တော့် အား လေးစားမှုကြောင့်သာ ပျက်လုံး မထုတ်ဘဲ မြို့ထားသည်။ အနည်းငယ်မျှ မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ အမှန်ပင် ဆရာကြီးပြောသည့် အတိုင်းဖြစ်တော့မှပင် ကိုကျော်တင်က ကျွန်တော့်အား ၎င်းအယူ အဆ မှားယွင်းခဲ့ကြောင်းကို ဝန်ခံတောင်းပန်ပါတော့သည်။)

တစ်တောင်လုံးလည်း ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှပါသည်။ စမတောင်စေတီတော်ငါးဆူမှ ဆည်းလည်းသံများသာလျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် တချွင်ချွင်မြည်ခတ်လျက်ရှိနေတော့သည်။

မဟိဒ္ဓိဆရာကြီးသည် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေ သော မျက်လုံးကြီးများနှင့် ကျွန်တော်၏မျက်နှာကို ကြည့်လျက် တိုင်းပြည်၏ ရှေ့ရေးများကို ဟောပြောသတိပေးနေပါသည်။

ဆရာကြီးက ခေါင်းတစ်ချက်ငြိမ်လိုက်ပြီး...

‘အဲဒီအထဲမှာ မင်းတို့ခေတ်ထဲကလူငယ်တွေ တော်တော် များများဟာ ဒို့မဟိဒ္ဓိလုပ်ငန်းရှင်တွေကို ပျက်လုံးထုတ်စရာ လှောင်ပြောင်စရာအနေ သဘောထားကြတယ်။ အတော်မှိုက်တဲ့ သတ္တဝါတွေဘဲ။ ဒို့ဟာ မင်းတို့အသိဘဲ မျက်စိလယ်နေတဲ့

ဝေနေယျအတွက် မကောင်းတဲ့ဘဝက ကောင်းတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်အောင် နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဟောပြောသွန်သင် နေကြရတယ်။ ဒို့ဟာ ဝေနေယျတွေကို အရက်သောက်စေ၊ ဖဲရိုက်စေဘို့ သူများ သားမယား ဖျက်ဆီးစေဖို့ ခိုင်းစေတာ မဟုတ်ဘဲ သံသရာက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်းကို သွန်သင်ဆုံးမနေတာကို ဒင်းတို့ သိလတစ်ပြားသားမှ မရှိတဲ့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဆန်ဆန် သူငယ်တွေကကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုတာ ဒင်းတို့အတွက် သနားလိုက်ပါဘိတော့တယ်။ သံသရာဘေးကို ဒင်းတို့ ရှောင် မလွတ်ဘူး။ ပြီးတော့ စတီအပြစ်ဒဏ်ကို ဒင်းတို့ ရင်ဆိုင်ခံရ လိမ့်ဦးမယ်’ စသည်ဖြင့် ခေတ်လူငယ်များ၏ မှားကွက်များကို ပြောလိုက်ပြီး...

‘ရာဇဝင်ရေတဲ့ဆရာတွေကလဲ ကိုယ် သန်ရာ သန်ရာ ဆွဲပြီးရေးကြတယ်။ မင်းတို့ငယ်စဉ်တုန်းက သင်တဲ့ရာဇဝင်နဲ့ ခုခေတ်သင်တဲ့ ရာဇဝင်တွေဟာ မှုကွဲပြားလာကြပြီ။ ကုန်းဘောင် ခေတ်အလယ်ပိုင်းက မင်းသားကြီး ဦးအောင်နဲ့ဘိုးတော်ဦးပိုင်း အဖြစ်အပျက်ကိုတောင် ရာဇဝင်ဆရာတွေက ခုခေတ်မှာ အမှန် ဖြစ်ရပ် ထည့်မရေးကြဘူး။ အဓိပ္ပါယ်က ဒို့ မဟိဒ္ဓိအတတ်ပညာကို မယုံကြည်ဘူး။ လက်မခံဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဘဲ။ အမှန်ကလဲ ဒင်းတို့လို လောကီဆန်တဲ့ ငွေကြေးမျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေကြတဲ့ လောဘသား ရာဇဝင်ဆရာတွေနဲ့ ဒို့လုပ်ငန်းစဉ်ဟာ ဘာဆိုင်တာ လိုက်လို့လဲ။ ဒါပေမယ့် ကလေးရယ် တစ်နေ့မှာ ဒို့မဟိဒ္ဓိပညာ

ရပ်ဟာ တိမ်ကောကွယ်ပျောက်လူ့နီးတဲ့ အခြေအနေက နေလိုလလို ပြန်စခန်းထဲလာဖို့ ကလေးကိုယ်တိုင် မြင်ရပါလိမ့်ဦးမယ် မဟိဒ္ဓိအတတ်ပညာဟာ ဘုရားဟောတဲ့ တရားတော်အတိုင်း ကျင့်သုံးလိုက်နာနိုင်တဲ့ ပညာရပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပါရမီရှိဖို့လိုတယ်။ တစ်သိန်းမှာတစ်ယောက် မဟိဒ္ဓိအတတ်ကိုရဖို့ ခဲယဉ်းတယ်။ ဒီလိုခဲယဉ်းတဲ့ ပညာအခြေအနေကြောင့် လူသိနည်းပါသလို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေများပြားလာတာကလား... ခလေးရယ်...'

တစ်လုံးချင်း လေးနက်သောအသံဖြင့် ပြောနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် တစ်ခုကံတွင် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ကို တုန်လှုပ်နေသော စိတ်ဇောဖြင့် ဝန်ခံရင်း မဟိဒ္ဓိဆရာကြီးပြောသမျှကို စိတ်ထဲ၌ မလွတ်တမ်း မှတ်သားနေပါတော့သည်။

ဆရာကြီးက ဆက်လက်၍ပြောပြန်သည်မှာ...

'ဒို့ဟာ တစ်ဘဝမှာ အသက်မသေဘဲ ခန္ဓာ နာမ် အိမ်မပြောင်းရွှေ့ဘဲ နေကြထိုင်ကြတာဟာ ခန္ဓာသစ်ဘဝ မဖြစ်ချင်လို့ဘဲ၊ ခန္ဓာသစ်ဘဝနဲ့ အမိဝမ်းတွင်းမှာ ခံရတဲ့ဒုက္ခကို ဒို့တတွေ ရွံရှာတယ်။ အမိဝမ်းတွင်းမှာ ကိုးလလွယ် ဆယ်လစောင့်ပြီးခဲ့တဲ့ ဒုက္ခနဲ့ ရက်ပိုင်းတွေအတွက် ခန္ဓာသစ်မလုပ်ရတဲ့ ဒီရုပ်နာမ်နဲ့ ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူတဲ့ သမထဝိပဿနာလုပ်ငန်းကို စိတ်လက်ချမ်းသာအောင် လုပ်နေကြတာကလား။ အေးလေ ဒို့တရားဘက်က... ပြည့်ဝတဲ့အခါမှာ တမင်ဖိုလ်ရတဲ့အခါမှာ ခန္ဓာသစ်ကို လှူချင်လဲလှူနိုင်တယ်။ ဒီအတိုင်း မသေမနာတမ်းလဲဒို့တတွေ

ဗုဒ္ဓတန်ခိုးတော်ကို အမှီသဟဲပြုပြီး ရရှိတဲ့ ပညာရပ်တွေနဲ့ ဆက်နေနိုင်တယ်။ ဒို့လူထဲက တချို့လူတွေဟာ ရောင်တော်ပြန်ဘုရားနဲ့ တစ်ပါတည်း နိဗ္ဗာန်ကိုလိုက်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိကြတယ်။ တချို့လဲ ကိုယ့်ဘဝ ဘဝက ပန်ထားတဲ့ဆုကြီးတွေကို မပြည့်ပြည့်အောင် ဖြည့်နိုင်ဖို့ မဟိဒ္ဓိစခန်းစဉ်ကနေပြီး ကြိုးစားနေကြတယ်။ အမှန်ကတော့ မဟိဒ္ဓိနှင့်မှန်သမျှဟာ မင်းတို့လူတွေထက် သာသနာရေးကိစ္စတွေ ပါရမီကိစ္စတွေအကြောင်းပြုပြီး သိပ်အလုပ်များနေကြတယ်။ တစ်ကွက်မှမအားရပါဘူး ခလေးရယ်။ မဟိဒ္ဓိအတတ်နဲ့ အသိနဲ့ဆိုလို့ ဒို့စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါတဲ့ဘဝမို့ ခံနိုင်တာလားကွာ...' အားရပါးရပြောနေတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ပညာ၌နာမည်ကြီးလှသော အိန္ဒိယယောဂီပညာရပ်များအကြောင်းကို သတိရမိ၍ -

'ကုလားပြည်က မဟိဒ္ဓိလုပ်ငန်းတွေမှာ သိပ်ခရီးပေါက်ရောက်တယ်ဆိုတာ မှန်ပါသလား။ စိတ်ပညာဘက်မှာ စိတ်ရင့်သန်ကြတယ်လို့ စာတွေထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်'

စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ရာ ဆရာကြီးသည်...

'ကုလားပြည်က သမထဘက်မှာစိတ်သန်တယ်။ ကုလားဂိဇ္ဇာတွေလဲရှိကြပါတယ်။ ပွဲကြီးအခါကြီးဆိုရင် စမ၊တောင်ပေါ်မှာ လူပရိသတ်တွေလဲများတယ်။ မင်းတို့ သာမာန်မျက်စိနဲ့ မတွေ့နိုင်ပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကို အပြီးအပိုင်သတ်တဲ့ပညာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိပဿနာပညာပိုင်းမှာ ကုလားပြည်က ကျန်ရစ်ခဲ့

တယ်၊ ဒို့ပေါက်ရောက်ပြီးတဲ့ မဟိဒ္ဓိပညာရှင်တွေဟာလဲသမထနဲ့ ဒီအဆင့်ကိုအောင်တယ်။ လူနဲ့ပျောက်အောင် ဝိပဿနာကို တစ်ဆင့်ထပ်ကူးရပါတယ်။ လူနဲ့ဆိုတာ ခလေးရယ်၊ တဏှာနဲ့ တွေ့ကိုပြောတာ၊ အာသဝေါကင်းမှ မဟာဂန္ဓာရုံစာရင်းဝင်နိုင် တယ်။ အနည်းဆုံးဟာ သောတပန်အဆင့်မှာ ရှိကြတယ်၊ 'စသည် ဖြင့် ကုလားပြည်မှ စိတ်ပညာရပ်များအကြောင်းကို ပြောကြား လိုက်ပြီး...

'တချို့ကုလားတွေဟာ သမထအကျင့်သန် အကျင့်အလွန် လို့ ဗြဟ္မာကြီးတွေရှိကြတယ်။ ဘုရားမပွင့်မီကဆိုရင် နတ်တွေထဲ မှာ တန်ခိုးအကြီးဆုံးက ဗြဟ္မာတွေမဟုတ်လား၊ ဗြဟ္မာကို သိပ်ပြီးအထင်ကြီးကြတယ်။ ဗြဟ္မာဖြစ်မှာတော့ သိပ်ကြောက်မိ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သိပ်တန်ခိုးကြီးပြီး အနုသယ ကိလေသာမစင်တဲ့ ဗြဟ္မာကြီးတွေဖြစ်နေပြီ။ ဘုရားပွင့်တော်မူ တဲ့အခါနဲ့တော့ လွဲတာတွေ တွေ့မြင်နေရလို့ သိပ်လန့်မိတယ် ခလေးရယ်'

ဗြဟ္မာဘဝအခြေအနေကို ဆရာကြီးက တည့်သွင်း ဆွေးနွေးပြောပြသွားပြီး...

'မင်းစာပေတွေ ရေးနေတယ်မဟုတ်လား၊ တောင်တန်း၊ ဧကရီဝတ္ထု၊ ဂူနန်းရှင်ကျိန်စာ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ရေးခဲ့တာမို့ မဟိဒ္ဓိ ပညာရပ်စခန်းတွေပါဝင်တဲ့တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ဦးအောင်နဲ့ ဦးဝိုင်းတို့အကြောင်း ပြန်ရေးစမ်းကွယ်၊ ရာဇဝင်ဆရာ တွေမသိတဲ့

အချက်အလက်တွေ အများကြီးကျန်နေတာ ငါထုတ်ပြီးပြန်ပြော ခဲ့မယ်၊ ရေးသားပေးပါ ရာဇဝင်ဆရာတွေရေးတာ မတူတဲ့အပိုင်း တွေရှိမယ်၊ နောင်လာနောက်သားတွေ ပညာဗဟုသုတရှိစေဖို့ မဟိဒ္ဓိပညာရပ်ဆိုတာ ဒီလိုပါကလားဆိုတာတွေကို နောင်လာ နောက်သားတွေသိဖို့ မင်းကိုတာဝန်ပေးရပါလိမ့်မယ်။ ရေးပုံပါ မလား၊ အဖြေကို တိတိကျကျ ငါအလိုရှိတယ်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတမည် မလှည့်စားနဲ့၊ မင်းငါ့အကြောင်းကို သိခဲ့ပြီမဟုတ် လား ဗိုလ်တာရာ'

ကျွန်တော့်အား ကတိခံ၍ ကျွန်တော့်ကိုမဟိဒ္ဓိဆရာကြီးက တင်းတင်းကြပ်ကြပ် တောင်းဆိုလိုက်ရာ 'အမှန်တရား' ကိုရှေ့ရှု သောစိတ်ဓာတ်ရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်က အချိန်ယူ၍ ရေးသား ပါမည်ဟူ၍ ကတိပေးလိုက်ရပေ၏။

'ကောင်းပြီ မင်းကတိသစ္စာကို ငါယုံကြည်တယ်၊ မှန်းစမ်း မင်းတကယ်ရေးဖြစ်ပါမလား'

ဆရာကြီးသည် တစ်ချက်တည်း ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အာရုံပြု လိုက်ပြီး

'အင်း မင်းရေးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါသာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်လိုက် ပါတယ် ခလေးရယ်'

ဖြေညှင်းစွာပြောကြားပြီး သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ပါ သည်။

ကျွန်တော်သည် ရေးရန်အချက်အလက်များကို အလိုရှိ သည့်အတွက်...

'ဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ဦးဦးရောဝင်ထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ရတယ်ဆရာ ကြီး၊ ဘိုးဘိုးအောင်ဆိုတာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ ဆရာကြီး၊ ဘယ်နှစ် ယောက်ရှိပါသလဲခင်ဗျာ'

စတင်း၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ

'မှတ်ထားဟဲ့ ကလေးရဲ့...၊ ဦးဦးနဲ့သူငယ်ချင်းဟာ ဘိုးဘိုးအောင်မဟုတ်ဘူး၊ ပြည်ကထွက်သွားတဲ့ မင်းသားကြီး ဦးအောင်တဲ့၊ ပဌမမဟိဒ္ဓိပညာနဲ့ထွက်လာလို့ သူ့ကိုနောင်လာ နောက်သားတွေက ဘိုးဘိုးအောင်လို့ ခပ်လွယ်လွယ်ခေါ်နေကြ တာကလား၊ သူ့အရင် မဟိဒ္ဓိစခန်းမှထွက်ပြီးသား ဘိုးဘိုးအောင် အမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရှိတယ်ကွဲ့၊ အတွင်း ပဌမဆရာကြီး၊ အပြင်ပဌမဆရာကြီးအစရှိတဲ့ ပဌမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦးက ပဌမဝိဇ္ဇာ အဖွဲ့ကို ဦးစီးထားတယ်'

'မှတ်ထားလူကလေး၊ အောင်လေးအောင်၊ ဗားလေးဗား ရှိတယ်၊ အောင်စခန်း မဟိဒ္ဓိရှင်တွေက ဘိုးဘိုးအောင်ကြီး၊ မင်းသားကြီးဦးအောင်၊ မောင်အောင်လေးခေါ်တဲ့ ဦးအောင် (လူသူတော်) ရသေ့ဦးအောင်ကွဲ့၊ ဗားလေးဗားကတော့ ဗားမဲ့၊ ဗားတီး၊ ဗားကရာ၊ ဗားတမော့ဆရာတော်ကြီးတွေဘဲဖြစ်တယ်၊ ဦးဦးနဲ့အကြောင်းအရာဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စစ်ကိုင်းဆက်မင်းသား ကြီး ဦးအောင်ဖြစ်တယ်' သေချာစွာ ခွဲခြား၍ ပြောပြလိုက်ရာ

ရာဝင်တော်တော်များများ ဖတ်ခဲ့ဘူးသည့် ကျွန်တော်သည် သံသယဖြင့်...

'ဟုတ်ပါ့မလား ဆရာကြီး၊ ရာဝင်တွေကတော့ ဘိုးဘိုး အောင်လို့ ရေးထားကြလို့'

ကျွန်တော်က ပြန်လှန်၍ စောဒကတက်လိုက်ရာ မဟိဒ္ဓိ ဆရာကြီး အနည်းငယ်ရယ်မောရင်း...

'ရာဝင်ဆရာတွေဟာ အများအားဖြင့် သုတစကားနဲ့ ရေးကြတယ်၊ ပေမူပရိုဂျက်တွေကတစ်ဆင့် ကူးကြတယ်၊ မင်း လိုက်၊ မင်းကြိုက်ရေးသားတာချည်းပဲ။ အမှန်တရားကို သိပ်မပါ ဘူး ဗိုလ်တာရာ၊ ငါတို့အနေနှင့် ဒီစကားတွေသိတယ်၊ ကြားတယ်၊ နားလည်တယ်၊ မင်းသားကြီးဦးအောင်ဆီကဘဲ ကိုယ်တိုင်မေးမြန်း ခဲ့လို့ အမှန်တရားတွေ ရခဲ့တယ်၊ ကဲရှင်းပြီလား ပြောစမ်းကွာ'

'သူများဆီက သုတစကား တစ်ဆင့်ကြားရလို့လည်း ကောင်း၊ ပေစာဟောင်း၊ တရားစာဟောင်းတွေကတစ်ဆင့်ကူး ရေးထားတာတွေ ဘုရင့်မျက်နှာကြည့်ပြီး ရေးခဲ့တဲ့ ရာဝင်ဆရာ တွေ၊ ကုလားဖြူခေတ် ရောက်ပြန်တော့ သူတို့ခေါင်းထဲက လက်တစ်ဆစ်ဉာဏ်ကလေးတွေနဲ့ ကုလားဖြူစာပေပညာကို ဖတ်လိုရတဲ့ အမြင်ကလေးနဲ့ပေါင်းပြီး ရေးခဲ့တဲ့ ကိုးယိုးကားယား အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ဒို့လို မဟိဒ္ဓိရှင်တွေလို သိကြ၊ ကြားကြ၊ မြင်ကြ၊ တွေ့ကြပြီး မင်းသားကြီး ဦးအောင်လိုပဲ အချိန်မရွေး တမ်းတွေ့နိုင်တဲ့ သိခဲ့ရတဲ့ ငါပြောခဲ့တဲ့ အချက်အလက် စကား

တွေနဲ့ မင်းဘယ်ဒင်းကို ပိုပြီး မင်းတို့ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် သဘာဝကျကျ ယုံကြည်မလဲဟေ့ ပြောစမ်း ဗိုလ်တာရာ'

ကျွန်တော်သည် အင်မတန်အချက်ပိုင်လှသည့် မဟိဒ္ဓိဆရာကြီး၏ စကားကို ယုံကြည်ကြောင်း ဝန်ခံကြေညာလိုက်ရပေ၏။

ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော်သိလိုသမျှ မေးခွန်းဟူသမျှကို စက္ကန့်မဆိုင်းဘဲ ဒတ်ကန့်ပြောကာ ရှင်းလင်းသွားပါသည်။ မှတ်စရာ ရှိသမျှကိုလည်း စက္ကူကြမ်းပေါ်တွင် အမြန်ရေးမှတ်ထားလိုက်ရပေ၏။ တစ်နေ့လုံးလည်း ပင်ပန်းကာ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ ညနေပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးလည်း ခိတ်ကိုတင်း၍ လုပ်ရသည်။ သမထလုပ်ငန်းများအကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထို့ပြင် အင်မတန်ထူးဆန်းသော တစ်သက်တွင် တစ်ခါမှမတွေ့၊ မမြင်ဘူးခဲ့သော ပြော၍မယုံကြည်နိုင်သည့်ဖြစ်ရပ်တို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပူထူပြီး အနည်းငယ် ဘုန်၍နေသည်ကို ကျွန်တော်က စာရေးမှတ်ရင်း သတိပြုမိသည်။

မဟိဒ္ဓိဆရာကြီးသည် ကျွန်တော်၏စိတ်ကို ပိုင်နိုင်စွာသိရှိနေသူပီပီ ကျွန်တော်၏ ရေးမှတ်ချက်များကို ပြီးဆုံးသွားသည် ကာလဝယ်...

'ကိုင်း... ငါသွားတော့မယ်၊ မင်းရဲ့ကတိသစ္စာတည်ကြည်တဲ့အချက်ကြောင့် ငါကိုယ်တိုင် မင်းဆီလာပြီး ကောင်းချီးဩဘာပေးတဲ့အနေနဲ့ အတွေ့ခံခြင်းဖြစ်တယ်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ငါ့ရဲ့ ရင့်မာတဲ့ ကမ္မဇီဒ္ဓိအရှိန်ကြောင့် မင်း တုန်နေတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ'

အားပေးစကားပြောသံ ကြားလိုက်ရပေ၏။

'မင်းအဘ အဖေနွဲ့ကိုယ်စား ငါနဲ့ မကြာခဏ တွေ့နိုင်အောင် မင်းရဲ့သမာဓိကို ပိုပြီးခိုင်ခံ့အောင် ကြိုးစားပါ ဗိုလ်တာရာ ကိုင်း... ငါပြန်မယ်'

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့အား ပြောဆိုဆုံးမ ဩဝါဒပေးနိုင်ခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်အား ရိုသေညွတ်ကျိုး လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပါသည်။

'ရှော... ရှော... ငါ့လက်ကို ကိုင်စမ်း၊ မင်းစိတ်တွေ ငြိမ်သွားရအောင်၊ ငါ့ဓာတ် ပေးခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ သူ၏ညာဘက်လက်ကို ကျွန်တော့ဆီသို့ ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည့်တစ်ပြိုင်နက် ကြိုင်သင်းသော အမွှေးနံ့များသည် လေးကြိုးကိုင်းကျောင်းဆောင်တဆောင်လုံး ဖုံးလွှမ်းသွားပါတော့သည်။

ကျွန်တော်က အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်၍ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲကလည်း လူ့ အတွေး လူ့အမြင်နှင့် အမျိုးမျိုးတွေးတောစဉ်းစားမိပါသည်။

'ဟေ့ ငါ့လက်ကို ကိုင်စမ်းကွ၊ မင်းဘာစိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ငါဟာ မင်းတို့လို လူထဲကလူဖြစ်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့လူပါ၊ တစ္ဆေသရဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို အထွဋ်အမြတ် သာသနာမြေအစစ်အမှန်မှာ ဘယ်က သရဲတစ္ဆေဝေမာနိကတွေ ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး ကွာ' ရယ်မောသံနှင့် ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကိုတင်းကာ

သတိကိုရှေ့တိုး ထုတ်လိုက်ရပေ၏။

ဆရာကြီးပေးသော ညာဘက်လက်ကို ကျွန်တော်ညာဘက်လက်ဖြင့် ထိတွေ့လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာတွင် အင်မတန် နူးညံ့သောအတွေ့ကို ရှေးဦးစွာထိတွေ့ခံစားလိုက်ရပေ၏။ နူးညံ့သော အတွေ့ဆိုသည်မှာ အမျိုးသမီး ချောချော၏လက်ကို လိုင်စိတ်နှင့် ကိုင်မိသည့် သဘောမျိုး လုံးဝမပါပါ။ မြင့်မြတ်သော သန့်ရှင်းသော သိမ်မွေ့သော ထိတွေ့မှုများသာဖြစ်ချေ၏။

ထို့နောက် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း၌ တစ်ဆက်တည်းပင် ပူနွေးနွေး အငွေ့ကို ခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်၏ ညာဘက်လက်မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခေါင်းပိုင်း၊ ရင်ပိုင်းနှင့် ဝမ်းဗိုက်မှ တစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးအဖို့ ပူနွေးသွားသော အတွေ့ဓာတ်ကို တလျှပ်လျှပ် ခံစားလိုက်ရပေ၏။ ယခင်ကာလက အနည်းငယ် တုန်နေသော ကျွန်တော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုးဖြစ်သွားပြီး အတုန်ရပ်သွားသလို တင်းမာသော စိတ်ဓာတ်များက တစ်ဟုန်တည်း သွေးအားအပြောင်းအလွဲနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာပါတော့သည်။ ဆရာကြီးကခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြလိုက်မှ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်ကို အသာပြန်၍သိမ်းလိုက်သည့်နောက်ဝယ် ဆရာကြီးသည် ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စူးစိုက်ကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ၏ မူလပကတိရပ်လုံးသည် အငွေ့အသက်သဏ္ဍာန်အဖြစ်သို့ တစတစ ပြောင်းလဲလာကာ တဖြည်းဖြည်းခြင်းပင် မှု့မွှားမွှားအရိပ်သဏ္ဍာန်မှ လုံးဝပင်ပျောက်ကွယ် သွားပါတော့သည်။

ဒိတ်ကနဲ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲ၌ဖြစ်သွားပြီး နာရီပေါင်းများစွာ အိပ်မောကျနေရာမှ ရုတ်တရက်နိုးလာသည့် လူတစ်ယောက်ဖမာ ကျွန်တော်သည် အရေးတကြီး လှုပ်ရှားလျက် မဟိဒ္ဓိဆရာကြီး ပျောက်ကွယ်သောနေရာကို အမြန်ဆုံးသွားရောက်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေစစ်ဆေးလိုက်ပါသည်။

သို့ရာတွင် အဖေခွဲ၏ လေးကြီးကိုင်း ကန်တော့ပွဲနှင့် ထွန်းညှိထားသော လက်တစ်ဖက်ဆန့်ကာ ကန်တော့သည် ဖယောင်းတိုင်များနှင့် သန့်ရှင်းသောကြမ်းပြင်ကိုသာ တွေ့ရပေ၏။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိရှေ့မှောက်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး မျက်စိရှေ့မှောက်တွင်ပင် မီးခိုးလုံးအသွင် နှင်းမှုဲများအသွင်ကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသည့် မဟိဒ္ဓိဆရာကြီးကို တွေ့မြင်ရသည့်အပြင် ယင်းအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကျောက်ရုပ်တုကြီးအသွင် ၎င်းတုတ်ထိုင်ကာ ငေးမောနေမိပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သွေးသံရဲရဲနှင့်စစ်ပွဲများကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်လူသားတို့အားသေလမ်းသို့ပို့ခဲ့စေသည့် ဆင်ဆိုး၊ ကျားဆိုးများကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက် သုတ်သင်ခဲ့ရာတွင် ဤကဲ့ သို့သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ရပါ။ သုံးလေးကြိမ်တော့ ခြောက်ခံရဘူး၏။ သို့သော်ကျွန်တော်၏ စိတ်၌မည်သို့မျှမဟုန်လှုပ်၊ မဖြူတမ်း ရယ်စရာသဘောမျိုးပင် နိဂုံးချုပ်ခဲ့ရပေ၏။

ယခု အသက်ကြီးမှ ပထမဦးဆုံး တစ်သက်တွင်တစ်ခါ ကြုံတောင့်ကြုံခဲစွာဖြင့် မမြော်လင့်သောကာလဝယ် တွေ့ရှိရသည်။

‘လူကိုယ်တိုင် ရုပ်အင်္ဂါအစုံဖြင့်’ တွေ့မြင်ရရုံမက သူနှင့်စကား
 ဆွေးနွေးမေးမြန်းပြောဆိုခဲ့ရုံမက သူ၏ညာလက်ကိုပါ ကျွန်တော်
 စိတ်တိုင်းကျ ကိုင်တွယ် ထိတွေ့ခွင့် ရလိုက်သည့် အတွေ့အကြုံ
 အဖြစ်အပျက် မှာ ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တွင်ဘယ်နည်းနှင့်မျှ
 မေ့မရနိုင်သော အင်မတန်ထူးဆန်းလှသည့်ဖြစ်ရပ်ဆန်း တစ်ခု
 ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းနံရံကို ကျောနှင့်မှီရင်း တစ်မိမိမိ
 ဖြစ်ပျက်သမျှ တွေ့ကြုံပြောဆိုခဲ့သမျှတို့ကို တစ်ယောက်တည်း
 ပြန်၍ တွေးတောစဉ်းစားရင်း ဆိတ်ငြိမ်နေသော ညကာလဝယ်
 ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် ‘ဩကာသလောကအကြောင်း’
 ကို လက်တွေ့ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေပြီတကား။

ချောင်းဟန်သံများနှင့်တကွ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် လက်
 ကနဲထိုးကာ ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ရာ လေးကြိုးကိုင်
 ကျောင်းလှေကားဆီသို့ တက်လာကြသည့် ခြေသံများနှင့်အတူ
 ကိုကျော်တင်၊ ကိုမင်းသူ တို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာတွေကို
 တွေ့လိုက်ရုံမှပင် ‘မနည်းအားယူ၍ ပြီးလိုက်ရပေ၏။’

‘ဗိုလ်မှူး ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ကိုမင်းသူက မေးလာတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကဘုရား
 ပေါ်မှာ ပုတီးစိပ်ရင်း ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောသံတွေ
 ကြားနေရတာမို့ မလာဘဲရှောင်နေခဲ့တယ်’

စတင်ကာ မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်တော်က ရုတ်တရက်
 စကားမပြောနိုင်ဘဲခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်ရပေ၏။ သူတို့နှစ်ဦး

သည် ဘုရားစင်နှင့်အဖေနွဲ့တို့အား ဖယောင်းတိုင်များဖြင့် မီး
 ပူဇော်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ကာဖိတစ်ခွက် ငဲ့၍ တိုက်ကျွေးပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤသို့ မကြုံစဖူး ထူးဆန်းလှသော
 ဖြစ်ရပ်ကို ရုတ်တရက်သူတို့အား ပြန်၍မပြောဝံ့သေးချေ။ ယုံချင်မှ
 ယုံကြလိမ့်မည်။ မယုံလျှင်မကောင်း။

ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ရာကိုသတိရ၍ ကျွန်တော်၏
 ဘေးတွင် အသာချထားခဲ့သည့် ဖောင်တိန်နှင့် စာရွက်များကို
 ရှိမရှိ၊ ဟုတ်မဟုတ် အရေးတကြီးကြည့်လိုက်ရာ ရေးခြစ်ထားသည့်
 မှတ်တမ်းများနှင့် ဖောင်တိန်အဖုံးဖွင့်ထားလျက် အဆင်သင့်တွေ့ရှိ
 နေပြန်သည်။ သို့မှပင် ကျွန်တော်၏ ထူးဆန်းစွာတွေ့ရှိရသည့်
 ကိစ္စမှာ စိတ်၏ လှည့်စားမှုမဟုတ်ဘဲ တကယ့်ဖြစ်ရပ်အဖြစ်
 ရေးမှတ်ပြီးသော မှတ်စုစာရွက်နှင့် ဖောင်တိန်တို့က အရှင်းသား
 သက်သေခံခြင်းကို သတိရမိပြန်ပါသည်။

ကာဖိပန်းကန်ကိုအသာကိုင်ရင်း လေးလေးနက်နက်
 ပြန်လည်ရှာသုံးသပ်စဉ်းစားမိနေပြန်ပါသည်။ ကိုကျော်တင်နှင့်
 ကိုမင်းသူတို့နှစ်ဦးသည် ဝတ်ပြုကြရာမှ ချက်ချင်းခေါင်းထောင်၍
 ဟိုဟိုဒီဒီ အရေးတကြီး ရှာဖွေကြည့်ရှုလိုက်ကြသည်။

‘ဗိုလ်မှူး ရေမွှေးပုလင်းပွင့်နေတယ်’

ကိုကျော်တင်က မေးလိုက်ရာ၊ ကျွန်တော်က...

‘ကျွန်တော်မှာ ရေမွှေးပုလင်းမပါခဲ့ဘူး’

ခပ်တိုတိုပြောကြားလိုက်ရပေ၏။ ကိုမင်းသူသည် ချက်

ချင်းသတိရမိပုံဖြင့် ပြီးလိုက်ပြီး ကိုကျော်တင်ကို လက်ဖြင့်တို့၍ သတိပေးလိုက်ပြီး အသာငြိမ်ခိုင်းလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အိပ်စက် ရာကျောင်းပေါ်တွင် တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးကို စိပ်လျက်ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အဆင်သင့်ခင်းထား သည့်အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲချလိုက်ပြီး မဟိဒ္ဓိဆရာကြီးအား ပေးထား ခဲ့သည့် ကတိသစ္စာကို ပြန်ကာသတိရမိပါသည်။

‘မင်းတာဝန်အရသာ ရေးသွားပါ။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ် လုပ်၊ ဘာမှ ဂရုစိုက်မနေနဲ့’

ဟူသောမှာကြားသည့် စကားလုံးများသည် ကျွန်တော်၏ နားထဲသို့ တဖန်ကြားယောင်၍နေပါသည်။ အင်မတန် ရုပ်ဝါဒ ဆန်နေသော ခေတ်ကာလဝယ် ဤကဲ့သို့ စိတ်ပိုင်းဆန်လှသည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို ရေးသားခဲ့လျှင် အဖြေမှန်မည်သို့ထွက်လိမ့် မည်ကို စဉ်းစားမိပြန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် တကယ် မှန်ကန်သော သစ္စာကို ရှေ့မှတင်၍ ဖြစ်ရပ်အမှန်ကို စာပေနှင့် တင်ပြခြင်းဖြင့် ကျယ်ပြန့်သော ဆွေးနွေးမှုကိုရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု မြော်လင့်ရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ပေးပြီးသောကတိစကားတစ်လုံးကို ငှေးဦး မဆွကပင် အလွန်ရိုသေလေးစားခဲ့သည့် စိတ်ဓာတ်ရှိသူပီပီ ရေးစရာရှိသမျှကို ယုံကြည်မှုများနှင့် အမှန်တရားကို ရှေ့မှတင်၍ ရေးသားရပေလိမ့်မည်။

မယုံကြည်သူများမှာက ကျွန်တော်အားသက်သေခံပြပါဟု တောင်းဆိုကောင်း တောင်းဆိုကြပေလိမ့်မည်။ ဆွဲပြစရာ သက်မဲ့

ပစ္စည်းရုပ်ဝတ္ထုမရှိခဲ့သည်ကြောင့် သူတို့လိုချင်သော သက်သေခံ ပစ္စည်းကိုပြရန် ခဲယဉ်းနေပေမည်။ ဆွဲပြစရာ သက်သေခံပစ္စည်း ကိုပြရန် ခဲယဉ်းနေပေမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်လို ကျင့်ကြံ ကျိုးကုပ်ကြခြင်းဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ကြပါဟူ၍ တိုက်တွန်းရပေ မည်။ တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးဝယ် လာလှည့် ရှုလှည့် ဟူသော အစီရင်ခံထိုက်သော ဂုဏ်ပုဒ်အတိုင်း တရားတော်ကို လေ့လာ စမ်းသပ်ကြည့်ကြပါဟူ၍ လေးလေးနက်နက် တိုက်တွန်း လိုတော့သည်။

နှစ်ပေါင်း ထောင်နှင့်ချီ၍ လွန်ခဲ့ကုန်သောကာလကတရား ဓမ္မများကို ဟောကြားခဲ့ကြသည့် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်၏ ဂုဏ်တော်များ ဓမ္မအဓမ္မအနှစ်များကို ယခုတိုင် ထင်ရှားသော သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့လျက် ဘုရားဂုဏ်တော် ဘုန်းတော်ကိုမှီ၍ တန်ခိုးရှိ မဟိဒ္ဓိရှင်များအနေနှင့်လည်း ယခုတိုင် ရှိနိုင် မရှိနိုင် စဉ်းစားချင့်ချိန်သင့်ပေသည်။

ရုပ်ပိုင်းဆန်ပြီး ရုပ်ပိုင်းအရ အတိတ်ဘဝတလျှောက်က လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဖော်ပြပါ ထူးဆန်းသော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို အကြောင်းပြု၍ နာမ်ပိုင်းစိတ်ပိုင်းကို လက်တွေ့ ရရှိသည့် သင်ခန်းစာများမှတစ်ဆင့် လက်ခံကူးပြောင်း လာခဲ့ခြင်းကိုလည်း ရိုးသားစွာဝန်ခံလိုက်ရပေ၏။

ကျွန်တော်ရေးထားခဲ့သည့် ရေးသားရမည့်အကြောင်းအရာ များကို စာဖတ်ပရိသတ်က မယုံကြည်ဘဲလည်း နေနိုင်ပါသည်။

အပျင်းပြေဒဏ္ဍာရီဝတ္ထုအဖြစ်နှင့်လည်း ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။ ပါရမီ အကြောင်း ယုံကြည်မှုရှိခဲ့သလို 'ပညာပေး'အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုအနေနှင့်လည်း လက်ခံလိုလျှင် လက်ခံနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်အနေနှင့် ပေးအပ်ပြီးသော ကတိသစ္စာအတိုင်း သိရှိသမျှ မှတ်မိသရွေ့အမှတ်အသားအဖြစ်အပျက်များကို သစ္စာကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ ရေးသားရပေတော့မည်တကား။

.....

ဤသုံးဦး

အင်းကိုဟင်္သာဆင်းဟော့မည်။ ညောင်ရမ်းမင်းဆက်၏ မင်းသက်ကုန်ကာနီး သက္ကရာဇ် ၁၁၀၅ ခုနှစ် သို့မဟုတ်ဒုတိယ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ရေတိမ်နစ်တာ ထီးကျိုးစည်ပေါက်မွန် တလှိုင်းအောက်သို့ ရောက်ရတော့မည် မလွဲမရှောင်သာသော ခေတ်ဦးကာလ...။

မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေအားလုံးနှင့် အုပ်ချုပ်မှုပိုင်းတို့ကို သိမ်းကြိုဝေဖန်လိုက်ရလျှင် မင်းလည်းညံ့၊ လူလည်းညံ့၊ သတ္တိ လည်းပြော့၊ စိတ်ဓာတ်နှင့် အမျိုးသားရေးလည်းပျက်ကာ အပျက် ခေတ်ဦးဆီ လွမ်းမိုးနေသော သမယ...။

ညောင်ရမ်းမင်းဆက်၏ နောက်ဆုံးမင်းဆက် မဟာဓမ္မ ရာဇာဓိပတိမင်းနန်းတက်၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၀၇ ခုနှစ်ကာလသို့

ချည်းနင်းခဲ့သော အချိန်အခါဖြစ်ပါသည်။ တောင်ငူဘုရင်တပင် ရွှေထီးသည် ထီးကျိုးစည်ပေါက် ကျွန်ခေတ်ရောက်နေခဲ့သည့် မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးအား ဘုန်းလက်ရုံး အားကိုးလျက် ယောက် ဖတော် ဘုရင့်နောင်နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်တွဲကာ ဒုတိယမြန်မာ နိုင်ငံတော်ကြီးကို ရန်သူများအား သုတ်သင်ရှင်းလင်းအောင်မြင် ဘိသက်ခံယူခဲ့နိုင်သလောက် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဒုတိယပိုင်းရာဇဝင် ခန်းကို ဖြိုခွင်းဖျက်စီးစေသည်။ ဤမဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ လက်ထက်၌ မြန်မာပြည်ကြီးသည် ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ်လာ ခဲ့လေပြီ။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါက မြန်မာဆိုလျှင် မော်ရွှ်မကြည့်ဝံ့သည် တောင် လေးတောင်မွှားကလည်း လူမျိုးများသည် ယခုအခါ၌ လှုပ်ရှားထကြွ သောင်းကျန်းကာ မြန်မာနယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ် ၍အက္ကပတ်မြင်းကောင်းများစီးလျက် အင်းဝရွှေမြို့တော်အနီးသို့ ပင် ကျူးကျော်လုယက်ချီတက်လာနိုင်လေပြီတကား။

မတ္တရာအုတ်ဖိုတိုက်က ဝေ့ရှမ်းလူမျိုးတို့သည် မဟာ ဓမ္မရာဇ ဓိပတိ၏ပြော့ညံ့သော အုပ်ချုပ်ကွတ်ကဲ၊ စစ်မက်အ ဂါချို့တဲမှုကိုရိပ်မိလာသည်နှင့်အမျှ မလေးစား၊ ပမာမခန့်ကြတော့ ဘဲ “ဂုဏ္ဍအိမ်” ဆိုသူ အကြီးအကဲကို ခေါင်းဆောင်တင်မြှောက်၍ ထိုတိုက်အတွင်းရှိ မွန်တလိုင်၊ လူမျိုးများနှင့် စည်းလုံးကာ မြန်မာနိုင်ငံကိုစတင်၍ တော်လှန်နေလေပြီ။

တော်လှန်ရုံမက အောက်မြန်မာပြည် တလှိုင်းသုံးရပ်ဒေ

သရို ဟံသာဝတီ၊ပဲခူး၊မုတ္တမ၊ဒလ အစရှိသည်မွန်အကြီးကံများ ဆီသို့လည်း အတွင်စာနှင့် လူလွတ်ကာ အင်အားပြော့သည်သည် မြန်မာဘုရင်ကို တော်လှန်ပုန်ကန်ကြရန်အမှာစာရေးသားပေး ဆက်လိုက်ကြပြန်သည်။

ပြည်တွင်း အုပ်ချုပ်ရေးကား ဗရမ်းဗတာ ရှိနေပြန်ပါသည်။ ဘုရင်အနီး ကပ်မြှောက်ကပ်ပါး လုပ်တတ်သူများသာ တန်ခိုးထွား သလို ဓါးထက်သော “အချောင်သမား” ကြီးစိုးသောအခြေအနေ သို့ ဆိုက်ရောက်နေရပေတော့သည်။ ရှင်ဘုရင်၏ စိတ်ဓာတ် ကလည်း ပြော့သည်။ အညံ့စားကပ်ပါး ရပ်ပါး မှူးမတ်တွေက ထင်ရာစိုင်း၊ စစ်ရေး ပြင်ဆင်မှုတွေကလည်းဗလာ၊ သတ္တိရှားသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်နေသမျှ မြို့တွင်းမြို့ပြင် လူထုသည် ဘယ်အရှင်သခင်ကိုမှအားကိုးရမှန်းမသိနိုင်အောင် အခြေအနေ ဆိုးရွားစပြုလာပါသည်။

တချိန်တခါက ရွှေဘုံရွှေနန်းနှင့် အရှိန်အဝါ ကြီးခဲ့သော သက္ကရာဇ် ၇၂၆-ခုနှစ်ခန့်တွင်၊ အချက်အချာဒေသတစ်ခုဖြစ်သော မြစ်ငယ်၊ဇော်ကျိမြစ်၊ နတ်မြစ်ဆုံရာ ငကျဉ်အင်း၊ကျောက်မော်အင်း၊ အင်းတူအင်း၊အုပ်စုံအင်းစသည်အင်းလေးအင်း၏ အဝတွင် နေရာကောင်ယူ၍ တည်ထားခဲ့သည် အင်းဝနန်းဆက်ကား သွက်သွက်ခါအောင် တုန်လှုပ်စပြုနေပေတော့သည်။

အင်းဝပြည်ကား ရွှေနန်းရှင်၏ ထီးနန်းစိုက်ရာ အချက် အခြာဒေသဖြစ်နေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်း

ဒေသဖြစ်သော စစ်ကိုင်းမြို့ သာသနာရေး၏ ထွတ်အထိပ်ဌာန အောင်မြေဖြစ်ပါ၏။ ကျောင်းကန်ဘုရား တံခွန်လွှားလျက် ကျောင်းများခြံရံကာ သာသနာ၏ အောင်လံစိုက်ထူရာဒေသလည်း ဖြစ်ပါ၏။

တစ်နေ့သောနံနက်ဝယ် အရှေ့ဆီကနေရောင်ခြည် ထွက် ချိန်ကာလဝယ် စစ်ကိုင်းအရှေ့ပြင်ရှိ ထူပါရုံမင်းကျောင်း ဆရာ တော်ရှေ့မှောက်ဝယ်မိစုံဖစုံကျောင်းသားသစ်ကို လာရောက်အပ်နှံ သည့် ထူးဆန်းလှသော ပြောစမတ်ထင်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ရပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရပေ၏။

အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်ခန့် ရောင်ပေစူးနှင့် မောင်စံသာ အမည်ရှိ ကျောင်းသားတစ်ဦးကို မိဘနှစ်ပါးကိုယ်တိုင် မင်း ကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားအား အပ်နှံကန်တော့လိုက်ပါသည်။

သိက္ခာပြည့်ဝသလို လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ဘက်တွင် ပေါက်ရောက်တော်မူသော မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး လည်း ကျောင်းလာအပ်သည့် မောင်စံသာ၏ရုပ်ရည်နှင့် မွေးနေ့ မွေးရက်ဇာတာကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်ရုံဖြင့် ကျေနပ်စွာ လက်ခံတော်မူပါသည်။

မောင်စံသာ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ကျောင်းပိုင်းအတွင်းမှ ပြန်ထွက်ချိန်ဝယ် နောက်ထပ်ကျောင်းသားသစ်တစ်ဦးကို မိဘ နှစ်ပါး စောင့်ရှောက်ခြံရံလျက် ကျောင်းလာအပ်ပြန်ပါသည်။ မင်းကျောင်းဆရာတော်သည် ဗေဒင်ကိန်းခန်းဘက်၌လည်း နှံစပ်

သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်မပီပီ နေရောင်နှင့်အခါကို စိတ်တွက်တွက်ကြည့် လိုက်ပြီး မသိမသာပြုံးလိုက်မိသည်။ နေ့ကား ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်ခဲ့သလို ထူးခြားတော်မူမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက် ကောင်း မြတ်ရမည့် အရေးကိုလည်းစဉ်းစားမိပါသည်။ အမောင်ကျောင်း သားရဲ့ အမည်နာမကို ဘယ်လိုမှည့်ခေါ်သလဲ'

မင်းကျောင်းဆရာတော်က ကျောင်းသားငယ်၏ မိဘနှစ် ပါးဖြစ်သော လူလတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ ဥပမိရုပ် ခန့်ညားသလို ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အဆင့်အတန်းမြင့်လှသည့် ဒါယိကာနှင့် ဒါယိကာမတို့ကို တစ်ချက်အကဲခတ်၍ကြည့်ရင်း မေးမြန်းလိုက် ရာ အရပ်မြင့်မြင့် သန်မာသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်နှင့် အသား ညိုညို မျက်နှာတွင် ကျောက်ပေါက်မာ သက်သက်ရှိနေသည့် ကျောင်းသားငယ်၏ဖခင် ဒကာကြီးက...

'မှန်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်၏သားနာမည် မောင်ဝိုင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တနင်္လာသားပါဘုရား'

အစချီ၍ ကလေးငယ်၏ မွေးနေ့မွေးရက်ကိုပါ ကုန်စင် အောင် လျှောက်တင်လိုက်သည်။

မင်းကျောင်းဆရာတော်ကလည်း ကျောင်းသားငယ် ကျောင်းအပ်သည့်အချိန်ကာလ၊ မိဘနှစ်ပါး၏ ရုပ်အင်္ဂါတို့ကို တစ်ချက်လေးလေးနက်နက် အကဲခတ်ရင်း စိတ်တွင်းမှ အင်္ဂုဇ္ဇာ နည်းအရ တွက်ချက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ကောင်းပြီ ဒကာတော်၊ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြတဲ့ ဒကာကြီး နဲ့ ဒကာမကြီးကစပြီး ကျောင်းသားမောင်ဝိုင်းအပါအဝင် ပုဂ္ဂိုလ်

တွေဟာ ဘုန်းရှင်ကံရှင် ပီသပါပေတယ်။ မကြာသေးသော ကာလနှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ ဒကာကြီးဟာ လက်ရုံးမီးတောက်လိမ့် မယ်။ ဘုန်းကြီးအတတ်ဟောလိုက်မယ်၊ ဒကာတော်ရဲ့ဘွဲ့နာမည် တော်ကို လျှောက်တင်စမ်းပါအုံးကွယ်'

မေးမြန်းလိုက်ရာ...

'မှန်လှပါ၊ တပည့်တော်ဟာ စစ်ကိုင်းဇာတိ မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ မုဆိုးဘိုရွာက မိုးညှင်းအနွယ်တော်ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ အောင်ဇေယျအမည်ရှိကြောင်းပါဘုရား'

လိုရင်းကို လျှောက်တင်လိုက်ရာ မင်းကျောင်းဆရာတော် သည် သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်၍...

'ယခုလက်ရှိ သီလသမာဓိကိုသာ မြမြအောင် ကျင့်ဆောင် ပါဒကာတော်ဟာ မကြာမီနှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ မြန်မာတမျိုးသား လုံးကို ကယ်တင်စောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မယ့် အထွတ်အထိပ်ဖြစ်လိမ့် မယ်'

နိမိတ်ဖတ်ကြားလိုက်သည်တွင် မောင်အောင်ဇေယျတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားကြပါသည်။ လူ့ဘွယ် တန်းရာများကို ကပ်လှူပြီးနောက် ဘုန်းတော်ကြီးအား သဒ္ဓါညွတ် ကြီး လက်စုမိုး၍ ကန်တော့ဝတ်ပြုကာ ကျောင်းပေါ်မှ မြို့တွင်းသို့ ပြန်ကြွသွားကြပါသည်။

အင်္ဂုဇ္ဇာပညာဘက်တွင် အတော်ပေါက်ရောက်သောမင်း ကျောင်း ဆရာတော်သည် သူ့အဖို့ ထိုနေ့နံနက် မွန်းမတည့်မီပင်

နောက်ထပ်ထူးခြားသော ကျောင်းသားတစ်ဦး လာရောက်အပ်နှံ ရမည့်ကို သိရှိသည့်အလျောက် ဆွမ်းဘုဉ်းမပေးသေးဘဲ အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေပါတော့သည်။

နေတက်တုန်းအချိန်ကာလတွင် နောက်ဆုံးကျောင်းသား သစ် တစ်ဦးအဖြစ် ဆိုက်ရောက်လာသူမှာ မိဘနှစ်ပါးခြံရံလျက် မင်းကျောင်းဆရာတော်အား ဝတ်ပြုကန်တော့လိုက်ပြီး အနည်းငယ် နွမ်းပါးပုံရသည့် မိဘနှစ်ပါးက ဆွမ်းကွမ်းပစ္စည်းများကို ဆရာတော်ရှေ့မှောက်တွင် ကပ်လှူပူဇော်ရင်း သူတို့၏ သားငယ်ကို ကျောင်းသားအဖြစ် အပ်နှံလိုက်ပြန်ပါသည်။

‘ကိုင်း... ဒကာတော်၊ မောင်ကျောင်းသားရဲ့ အမည်နာမ ကိုပြောပါအုံး’

မင်းကျောင်းဆရာတော်က အမိန့်ရှိလိုက်ရာ အသက် (၄၀) ခန့်ရှိ ယောက်ျားကြီးက အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်အဓိပ္ပါယ်ပါပါနှင့် လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

‘ကျောင်းသားနာမည် မောင်အောင်ပါဘုရား’

မွေးနေ့မွေးရက်ကအစချီ၍ ကျောင်းသားမောင်အောင်၏ မွေးနေ့မွေးရက်တို့ကို သေချာစွာ လျှောက်တင်လိုက်သည်တွင် မင်းကျောင်းဆရာတော်သည် ဒီတံကနဲမျက်လုံးပြူးသွားအောင် အံ့အားသင့်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် သင်ပုန်းကြီးတစ်ချပ်ကိုဆွဲယူကာ ကန့်ကူတစ်ချောင်းနှင့် အရေးတကြီး တွက်ကြည့်လိုက်ပါ

သည်။

မင်းကျောင်းဆရာတော်အဖို့ သူ၏ တစ်သက်တွင်တစ်ကြိမ် မှပင် ဤမျှလောက်အံ့အားသင့်စရာကိစ္စများ မကြုံခဲ့ဘူးသည့် အတိုင်း တွက်ချက်၍ရသည့် တွက်ကိန်းကို စူးစိုက်၍အသက်ပင် မရှုနိုင်အောင် ကြည့်၍အကဲခတ်နေပါတော့သည်။ ကျောင်းသား မောင်အောင်၏ မိဘနှစ်ပါးသည် မင်းကျောင်းဆရာတော်အား ဝင်ရောက်၍ တစ်တရမလျှောက်ရုံကြသည်ကြောင့် ခပ်ဆိပ်ဆိပ်ပင် အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်၍နေပါသည်။ ကျောင်းသား မောင်အောင် တစ်ယောက်သာလျှင် ရောင်ပေစူးကလေးတဝင့်ဝင့်နှင့် တစ်တရမအကြောက်အရွံ့မရှိသော မျက်နှာကလေးဖြင့် မင်း ကျောင်းဆရာတော်၏ မျက်နှာတော်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း သူ၏ပါးစပ်တွင်းမှ တစ်တရမရွတ်ဆိုနေသည်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ရှိနေရပေ၏။

မင်းကျောင်းဆရာတော်ကလည်း သူတွက်ရသည့် တွက်ကိန်းကိုကြည့်ပြီးမှ စိတ်မကျေနပ်သည့်အနေဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ တွက်ချက်စေားချ၍ ကြည့်လိုက်ပြန်ပါသည်။ သုံးကြိမ်တိတိ အပြန်အလှန် တွက်ချက်ကြည့်၍ မူလပထမအဖြေအတိုင်း အင်းဝိဇ္ဇာ အင်းလက်ရိုး ဗေဒင်နက္ခတ်အမြင်သုံးရပ် စုပေါင်း၍ ရသည့်အဖြေများကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဒကာတော်တို့ ဘယ်လိုပင် ရုပ်အင်္ဂါပျက်အောင် နွမ်းပါတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဆင်မြန်းလာလာ ဘုန်းတော်ကြီးတို့ ပညာစွမ်း

ကိုဖြင့် ရုပ်ဖျက်လို့မရနိုင်ပါဘူးလေ'

တစ်လုံးချင်း ပြောကြားလိုက်ပြီး...

'ခေတ်ကာလ အခြေအနေကလဲ မကောင်းတဲ့အတွက် မင်းသားမင်းသမီးတို့အဖို့လဲ စိုးရိမ်ရလို့ ခုလို မထင်မရှားနေတာ ကို ဘုန်းတော်ကြီးရိပ်မိနေပါပြီ'

ခပ်တိုးတိုးပြောကြားလိုက်ရာ အမျိုးသားသည် ရိပ်ကနဲ မျက်နှာပျက်သွားပြီးမှ ချက်ခြင်းမျက်နှာထားကိုပြင်၍ မှုန်အတိုင်း တင်းလိုက်ပြီး...

'မှန်လှပါဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ဆွေတော် မျိုးတော်တွေဟာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့ နေရတာကို ခွင့်လွှတ်တော် မူပါဘုရား၊ ခေတ်ကလဲ တပည့်တော်တို့ခေတ် မဟုတ်ကြောင်းပါ ဆရာတော်ဘုရား၊ စစ်ကိုင်းနဲ့ မြင်းစိုင်းအနွယ်တော်ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်ရဲ့တပည့်ရင်း 'မောင်အောင်' ကိုသာ ငဲ့ညှာစောင့်ရှောက် တော်မူပါဘုရား'

ဝမ်းနည်းပက်လက် အသံခပ်အုပ်အုပ်နှင့် တိုးတိုးကြိတ် ကြိတ်လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးသည် လက်ကိုခပ်တင်း တင်းကာ၍ ပြလိုက်ပြီး...

'မောင်အောင်အတွက် ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ ခေတ်ဘေးမရှိသလို သူတော်ကောင်းစစ်စစ် ဇာတာရှင်ဖြစ်တဲ့ဒကာတော်တို့ရင်သွေး 'မောင်အောင်' ကို စိတ်ရှိတိုင်း ကြိုနိုင်အောင် ကူညီတံ့လိုရာပြည့် မဲ့ ဇာတာရှင်ကွယ့်၊ ဒကာတော်တို့ ဘာမှပူမနေနဲ့၊ ဘုန်းတော်ကြီး အစစတာဝန်ယူလိုက်ပြီ'

လက်ရုန်းဆန့်တန်းကာ ပြောကြားလိုက်ရာ မောင်အောင် ၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြသည့် စစ်ကိုင်းမင်းဆက် အမျိုးအနွယ်တော် မင်းသားနှစ်ပါးနှင့် မင်းသမီးတို့သည် မင်းကျောင်း ဆရာတော် ဘုရားအား လျှောက်ထားလိုသည့် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်းရသည့် ကိစ္စများကို အလုံးစုံလျှောက်ထား တင်လျှောက်ခဲ့ပြီး ကျောင်းပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်သွားကြပါသည်။

မင်းကျောင်းဆရာတော်လည်း ကျောင်းသားငယ် မောင် အောင်၏ ညာလက်ကိုဆွဲယူ၍ အလင်းဝင်ရောက်သော ပြတင်း ပေါက်နားတွင် လက္ခဏာ အရေးအကြောင်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်လေ့လာလိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင် မောင်အောင်၏ မျက်နှာကိုစိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

'မ၊တစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွား တကယ့်ယောက်ျား၊ အာဇာနည်ပါကလားဟေ့'

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြွေးကြော်လိုက်ပါတော့သည်။

'ဒီနေ့ ကျောင်းလာအပ်တဲ့ ငါတပည့်သုံးယောက်စလုံး ဟာ လူတော်လူမော်တွေချည့်ဘဲ ကိုရင်ကြီး'

အနီး၌ဝတ်ဖြည့်ကာ ဆွမ်းပွဲပြင်ဆင်ပြီး၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ရန် ပင့်လျှောက်လာသည့် ကိုရင်ကြီးအား အမှတ်မထင်ပြောကြား လိုက်ပြီး မြေဖြူခဲကို ကောက်ကာငင်ကာ ယူငင်၍ ကျောင်းခါးပန်း တွင် မောင်စံသာ၊ မောင်ဝိုင်း၊ မောင်အောင် စသည်ဖြင့် ကျောင်းသားသစ် သုံးဦး၏နာမည်ကိုရေးပြီး အောက်နားမှ

ကျောင်းသား သုံးဦး၏ ရက်ချုပ်နှင့်မွေးဖွားချိန်တို့ကို အတိုကောက် ရေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

‘ကိုရင် နန္ဒိယ ကျောင်းသားသုံးယောက်ကို သပ်သပ်ခွဲ ပြီးကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပါ။ ကျောင်းသားဟောင်းတွေနဲ့ မရော ပါစေနဲ့၊ စားမှု၊ သောက်မှု၊ နေထိုင်မှုအဆင်ပြေဘို့ ကိုရင်ကြီး တာဝန်ယူလိုက်စမ်း’

အမိန့်ချမှတ် ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းမှစ၍ ကျောင်းသားသစ်များအဖြစ် မင်းကျောင်းဆရာတော်ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြရင်း မောင်စံသာ၊ မောင်ဝိုင်း၊ မောင်အောင်တို့ သုံးဦးသည် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး မြင့်တွေ့လိုက်ရ သည့် တခဏ၌ နှစ်ပေါင်းများစွာက ချစ်ကြည်လေးစားခဲ့သည့် ကစားဖော်ကစားဖက် ရောင်းရင်းများပမာ ပြီးကာရယ်ကာဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရှိနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှအရိပ် အခြည်ကို ချောင်းမြောင်း၍ အကဲခတ်နေသည့် မင်းကျောင်း ဆရာတော်ကြီးက ကျေနပ်သောအပြုံးဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ရှုနေသည်ကိုကျောင်းနေ ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ကိုရင်များက အံ့အားသင့်စွာဖြင့်မြင်တွေ့ရပေ၏။ မောင်စံသာကား ကျောင်းသား သစ်သုံးဦးအနက် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်သလို၊ မောင်အောင်ကား မောင်စံသာထက် တစ်နှစ်သာငယ်သလို မောင်ဝိုင်းကား မောင် အောင်ထက် တစ်နှစ်သာ ငယ်ရွယ်လေသည်။

မောင်စံသာသည် အရပ်အမောင်းမြင့်မြင့်ကိုင်းကိုင်းဖြစ် သကဲ့သို့ အသားအနည်းငယ်ညိုသည်။ မောင်စံသာ၏မိဘများ ကား ကုန်သည်မျိုးရိုးဖြစ်ပါသည်။ မောင်အောင်ကား မပိန်မဝ နှင့် အရပ်အမောင်းအလုံးအဝန်း ညီညွတ်ပြီး အမြဲတမ်းပြုံးရွှင် သောမျက်နှာကို ပေါ်လွင်စေပါသည်။ မောင်ဝိုင်းကား အရပ် မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူ ကိုယ်လုံးတုတ်ခိုင်သည်။ မာန်နှင့်ကြည့်တတ် သောမျက်စိအကြည့်မျိုးရှိသည်။ ကိုရင်ကြီးနန္ဒိယသည် ကျောင်း သား သစ်သုံးဦးအား နေရာချပေးပြီး စာအံ့ရန်အတွက် တာဝန်ယူ ပြင်ဆင်နေရပေ၏။

မောင်အောင်၏ မိဘမျိုးရိုးကား မဟာမျိုးမဟာနွယ်ဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း ထိုအချိန်အခါ၌ သွေတော်မျိုးတော်များက ထိုအချိန်၌ မရှိခဲ့ခြင်းကြောင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်သိုသိုသိပ်သိပ် နေထိုင်ရှာရပေ၏။ အချိန်အခါကလည်း အာဏာလက်ရှိ မင်းလုပ်သူက ထစ်ကနဲရှိ လျှင် ဘေးကမလိုသူများ မှူးမတ်များ၏ ဂုံးချောလျှောက်တင်ချက် ကို အစစ်အမေးမရှိ ကွပ်မျက်လျက် ဓားထက်နေသောကာလ အခြေအနေဆိုး၌ ရှိနေလေသည်။

မင်းကျောင်းဆရာတော်လည်း ဇာတာစန်းလက် အနေ အထားထူးခြားလှသော ကျောင်းသားသုံးဦး၏ လုပ်ပုံကိုင်းပုံ ကစားပုံမှစ၍ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံအထိ အမြဲတစေ အကဲခတ် လေ့လာမှတ်သားနေ ပါသည်။ မောင်စံသာကား စကားသိပ်နည်း ပြီး မောင်အောင်နှင့်မောင်ဝိုင်းတို့အား ဆိုဆုံးမစကားကို မကြာ

ခဏပြောကြားဆုံးမ လေ့ရှိသလို ငယ်ရွယ်သူနှစ်ဦး၏ အနံ့အနာ ကိုလည်းခံလျက် မောင်စံသာအဖို့ အင်မတန် အေးချမ်းငြိမ်းချမ်း သော နေရာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုလား တောင့်တတတ်သည်မို့ မင်းကျောင်းဆရာတော်က တွေ့မြင်ရလေသည်။

မောင်ဝိုင်းကား နေရာတကာတွင် ခေါင်းဆောင်လုပ်ချင် သောစိတ်၊ ဩဇာပေးလိုသော စိတ်ဆန္ဒများနှင့် စိတ်အနည်း ငယ် မြန်ဆန်သော သဘောသတ္တိတို့ကို တွေ့ရပြီး ရဲတင်း တည်ကြည်သော လုပ်ပုံကိုင်ပုံတို့ကိုလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။ မောင်အောင်မှာမူ စိတ်သဘောထားဖြူစင်သလို အေးအေးသက် သာ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သော အပြောအဆိုရှိသကဲ့သို့ သူ၏ အထိန်းအကြပ်ကို ကိုရင်ကြီးရှင်နန္ဒိယ၏ ပုရပိုဒ်များနှင့် ပေစာများ တွင်းမှ အင်းကွက်ဂါထာတို့ကိုမြင်ရလျှင် မလွတ်တမ်း အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် စွဲလမ်းနှစ်သက်သလို သူ၏ စေ့အင်္ကျီအတွင်း၌ သိုသိုဝှက်ဝှက်နှင့် တစ်ပိုင်းတစ်တွေ့မြင်ရသည့် စိပ်ပုတီးအနက် ကလေးတစ်ကုံးကိုလည်း ညအိပ်ရာဝင်ကာနီး ထိုင်၍ ထူးထူး ခြားခြား အပြင်သို့ထုတ်ယူပြီး စိပ်နေသည်ကို ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးက တွေ့ရှိနေရလေသည်။

ကျောင်းသားသုံးဦးသည် တမိဝမ်းတွင်းမှ သက်ဆင်းလာ ကြသလို အမွှာပူးညီနောင်သုံးဦးလို စားအတူ၊ သွားအတူ၊ အိပ် အတူ၊ မခွဲတမ်း တပူးပူးတတွဲတွဲ နေထိုင်လေ့ရှိသည်။ ဝတ်တက် ဝတ်စဉ်အချိန်မှန်မှန်ရှိနေသလို ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း တံမြက် ခတ်ခြင်း၊ သင်္ကန်းလျှော်ခြင်းများကိုလည်း မကပ်မခိုမသည်းည။

၂

၃

စတမ်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

အားလပ်သည်ကာလဝယ် ကျောင်းတိုက်၏ ဦးပိုင်းရှိ လောကရန်အောင် စေတီတော်တွင် သုံးဦးသားပန်းကပ်လှူခြင်း၊ ရေချမ်းကပ်လှူခြင်းတို့ကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းမှုစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကျင့်သုံးနေသည်ကို ကျောင်းရှိ ရဟန်း သံဃာအားလုံးတွေ့မြင်ကာ အသိအမှတ်ပြုကြရသည်။

ညနေဆည်းဆာအချိန်ကာလ တိမ်ရောင်တွေ တောက်ပ နေသော စစ်ကိုင်းမြို့၏ ညနေခင်းကာလဖြစ်ပါသည်။ လောက ရန်အောင် စေတီတော်အရှေ့ဘက်တဝဂ္ဂအနီးဝယ် မောင်အောင် တစ်ယောက်တည်း တင်ပလွင်ခွေချိတ်လျက် ပုတီးစိပ်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ဘုရား၏ တောင်ဘက်မျက်နှာ၌မူ မောင်စံသာသည် တံမြက်ခတ်ကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသလို ဘုရားမြောက်ဘက်အရပ်၌ မောင်ဝိုင်းသည်ရေချမ်းနှင့် ပန်းမာလ် များကိုလည်း ကပ်လှူပူဇော်နေတော့သည်။

အတန်ကြာသည့် ကာလ၌ မောင်စံသာသည် မောင်ဝိုင်း ရှိရာသို့ လာရောက်ပေါင်းကာ လုပ်ကိုင်ကူညီလေသည်။

‘လာလေ မောင်ဝိုင်း၊ မောင်အောင် တစ်ယောက်တည်း ပုတီးစိပ်နေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ပြီးလောက်ပြီ၊ သွားစကားပြော ရအောင်ဟေ့’

ခေါင်င်ကာ နှစ်ယောက်သား ဘုရားရှေ့ တဝဂ္ဂဆီသို့ ထွက်လာကြသည်။

မောင်အောင်ကား မည်သူ့ကိုမျှမကြည့်ဘဲ ဘုရားစေတီ

တော်မြတ်ကို အာရုံပြုလျက် သူ၏ အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်လုပ်ငန်း ပြီးဆုံးသည်အထိ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ဘုရားကိုဦးသုံးကြိမ် ဝတ်ချ ကန်တော့သည်ကို မောင်စံသာတို့နှစ်ယောက်က တွေ့ရှိလိုက်ပြီး

‘ပြီးပြီလား မောင်အောင်ရေ...’

စတင်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်တွင် အေးဗျာ၊ ကိုရင် စံသာ တစ်နေ့ကို ပုတီးကိုးပတ်ပြည့်အောင်စိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ဟဲ့အတိုင်း လုပ်ရကိုင်ရတာဘဲ ကြည်လင်သော မျက်နှာကလေး ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း...

‘ဒါထက် ကိုရင်စံသာ ဘုရားရှင်တော်ဆီမှာ ဘာဆု တောင်းသလဲ၊ ဆရာတော်ကြီးက အလှူဒါနလုပ်တိုင်း၊ ဘုရားရှိခိုး တိုင်း၊ ပုတီးစိပ်တိုင်း၊ ဆုတောင်းရမယ်လို့ မှာခဲ့တာ မောင်အောင် သတိရနေလို့ဗျာ’

စတင်ကာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် မျက်နှာစုံညီချိန်ဝယ် မောင်အောင်ကစတင်၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ အသက်အကြီးဆုံး မောင်စံသာသည်...

‘ငါကတော့ မောင်အောင်ရေ... ဆင်းရဲနှင့်ငရဲကင်းတဲ့ နိဗ္ဗာန်ဆုဘဲတောင်းတယ်၊ နိဗ္ဗာန်မရောက်မီကာလမှာ ဒို့မင်းတို့လို စိတ်စေတနာ ကောင်းကောင်းနဲ့ ဘုရားသာသနာတော်ကြီး အမြဲတမ်းစည်ပင်သာယာနိုင်အောင် ငါ့အနေနဲ့လေ သင်္ကန်း ဝတ်ပြီး လူတွေကို သိပ်တရားဟောချင်နေတယ် မောင်အောင်ရေ’ အားရပါးရပြောချလိုက်ပါသည်။

‘ဒါနဲ့ မောင်ဝိုင်းရော ဘယ်ဆုတောင်းသလဲ ပြောစမ်းပါ ဦးကွ’

မောင်အောင်က ထပ်၍မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်ဝိုင်းသည် ရယ်မောပြီး ရှက်သလိုလိုမျက်နှာဖြင့်

‘ငါတောင်းတဲ့ဆုက တစ်မျိုးဘဲ ကိုအောင်ရေ’

သူ၏တောင်းနေသည့်ဆုကို ရုတ်တရက်ဖွင့်ဟ၍ မပြော ပုံပုံဖြင့် စကားစသိမ်းလိုက်ရာ မောင်အောင်က...

‘ပြောပါအုံး မောင်ဝိုင်းရဲ့၊ ဒို့သုံးယောက်ဟာ အလွန်ချစ်

ကြတဲ့ ရောင်းရင်းတွေဘဲ။ ဒီပြင်ဘယ်မှာရှိလို့လဲ’

အားပေးစကားပြောလိုက်မှ မောင်ဝိုင်းသည်

‘ငါကတော့ကွာ ကိုရင်အောင်ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေကို တရားသဖြင့် အုပ်ချုပ်နိုင်တဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ ဆုတောင်းတယ်ဟေ့၊ မကောင်းတဲ့ မသမာတဲ့လူတွေ ဒို့မြန်မာ အမျိုးသားတွေရဲ့ ရန်သူတွေကို ဆုံးမ သုတ်သင်ရပါစေ လို့ ဆုတောင်းနေတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုရင်အောင်ကော ဘာဆုတောင်းသလဲ ပြောပေတော့ကိုရင်အောင်...

မောင်ဝိုင်းက မောင်အောင်ကိုလှည့်၍ပြောလိုက်ရာ မောင် အောင်သည်...

‘ငါ့ဆုတောင်းကတစ်မျိုးဘဲ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာတော် ကိုပြုဘို့ဘဲ။ ပြီးတော့ သတ္တဝါမှန်သမျှကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ဘဲ၊ ဘယ်သူမှလဲ ဒေါသမဖြစ်ဘူး၊ ဘယ်သူမှလဲ ရန်သူလို မမြင်တတ်

ဘူး။ ကိုရင်စံသာလိုတော့ သင်္ကန်းဝတ်ချင်တဲ့စိတ် မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့တန်ခိုးအစွမ်းရှိရှိနဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ ဘေးဒုက္ခတွေကို တားဆီးကူညီချင်တာကလား...'

သူ၏ အဓိဋ္ဌာန်ရည်ရွယ်ချက်ကိုပြောကြားလိုက်ရာ မောင်စံသာနှင့် မောင်ဝိုင်းတို့သည် မောင်အောင်ကို အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး...

'ဘယ်နဲ့လဲ မောင်အောင် မင်းဆုတောင်းတာက တစ်မျိုးကြီးပါလားကွ၊ ဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိမျိုးနဲ့ ကူညီဆောင်ရွက်ချင်တာလဲဆိုစမ်းပါအုံးကွ...'

ဝိုင်းရှုံ့မေးမြန်းလိုက်မှ မောင်အောင်သည် တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာကလေးဖြင့်

'ငါက စိတ်လိုရာ စေစားနိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိကို သိပ်လိုချင်တယ်၊ တရားတဲ့လုပ်ငန်းတွေကိုလဲ လုပ်လိုချင်တယ်၊ ဗုဒ္ဓသာသနာကြီး ကိုလဲ ပြုစုချင်တယ်မောင်စံသာ... မောင်ဝိုင်း။ တစ်ခါခါကွာအိပ်မက်ထဲမှာ ကိုရင်ကြီး နန္ဒိယပုရပိုဒ်ထဲက အင်းမျိုးတွေ တစ်ထပ်ကြီး ငါ့ရှေ့မှာ လာလာမြင်နေတယ်။

ဘာတွေမှန်းလဲမသိဘူး။ ဗျည်းတွေ၊ ကကြီးတွေ၊ ဇာကြီးတွေလဲပါတယ် ကိုရင်စံသာရဲ့...

စသည်ဖြင့် သူ၏ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တွင်း အဓိဋ္ဌာန်ကို ပြောပြနေပါသည်။

ဘုရား၏ တစ်ဘက်ထောင့်စွန်းမှကွယ်၍ ကျောင်းသား

သုံးဦး၏ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ပြောဆိုတိုင်ပင် နေကြပုံတို့ကို ထူပါရုံမင်းကျောင်း ဆရာတော်ကြီးက အသာချောင်းမြောင်းနားထောင်နေရာမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် မှတ်သားကာလေးနက်သည့် မျက်နှာတော်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါတော့သည်။

ပါရမီ ထူးလှသော ဤကျောင်းသား လူငယ်သုံးဦး၏ ဖြစ်ရပ်မှာ အစကနဦးတည်းကပင် ဆန်းကြယ်ပြောင်မြောက်လှပါပေ၏။

.....

ကတိသစ္စာ ဆုပန်ထွာလျက်

မင်းကျောင်းဆရာတော်သည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး တစ်နေရာတွင် ကျောင်းရေစက်ချ အလှူသို့ပင့်ကြားထားသည့်အတွက် နံနက်အရုဏ်ဦးကာလကပင် နောက်ပါ သံဃာတော်များနှင့် ကြွချီသွားခဲ့ပါသည်။ ကျောင်း၌ ကျောင်းစောင့်အဖြစ် ကိုရင်ကြီး နန္ဒိယနှင့် ကျောင်းသားသာကျန်ရစ်သည့် အခြေအနေကို အခွင့်ကောင်းယူထားကြသည့် မင်းကျောင်းဆရာတော်၏ တပည့်ဟောင်း ကျောင်းသားကြီးများက ကိုရင်ကြီးအလစ်တွင် ကျောင်းသားသစ်သုံးဦးကို အနိုင်ကျင့်ရန်စနေကြပါသည်။

'ဟေ့ စားပြီးတဲ့ ပန်းကန်တွေ စံသာက သိမ်းကြီးပြီးဆေးလိုက်၊ ဟိုနှစ်ကောင်က စားပွဲခုံတွေသိမ်း၊ တံမြက်လှည်းကြဟေ့'

ကျောင်းသားဟောင်း ခပ်ကြီးကြီးတစ်ဦးက လက်ညှိုးညွှန်၍ အမိန့်ဩဇာပေးလိုက်သည်တွင် မောင်ဝိုင်းသည် စိတ်ဆက်သူပီပီ...

‘နေပါအုံး ကိုရင်ရွှေလှ၊ အားလုံးစားသောက်တဲ့ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို ခါတိုင်း ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ ကိုယ်သိမ်းဆည်းလုပ်ကိုင်နေကြပါဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားသစ်သုံးယောက်ချည်း ဖိခိုင်းနေတော့ သိပ်မတရားပါဘူး။ မနက်ခင်းကလဲ ကျုပ်တို့သုံးရောက်စလုံးဘဲ ရေခန်းကြိုရ၊ ရေခပ်ရတဲ့အလုပ်ကို ကိုရင်ရွှေလှတို့ ကျောင်းသားကြီးတွေကိုယ်စား လုပ်ခဲ့ရပြီ။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့ လူငယ်တွေမို့ လုပ်စရာ ကိုင်စရာရှိရင် ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ရှိခဲ့တာ ကျောင်းသားကြီးတွေက တာဝန်ခံပြီး လုပ်ရကိုင်ရတာ ကိုရင်ရွှေလှ သတိရမိရဲ့လား’

ဧပီဧပီကြို သတ္တိခံပီပီ မောင်ဝိုင်းက ပြန်၍ မေးလိုက်ရာ ကိုစံသာထက် သုံးလေးနှစ်ကြီးပုံရသည့် ရောင်ကြီးဘွေနှင့် ကျောင်းသားကြီးများအနက် ကျောင်းသားသစ် သုံးဦးကို မျက်မှန်ကျိုးနေပုံရသည့် ခပ်စွာစွာ ခပ်မိုက်မိုက် ကျောင်းသားကြီး မောင်ရွှေလှသည်

‘ဟေ့ နောက်ထပ်စကားမရှည်နဲ့ ခိုင်းတာလုပ်ကြ၊ မင်းတို့ ကျောင်းသားသစ်သုံးယောက်ကို ဖိခိုင်းနိုင်မှ တော်ရုံကြတယ်၊ သိပ်ပြီး မခိုးမခန့်လုပ်ချင်တဲ့ ဝိုင်းသာမသားတွေ။ ဆရာတော်ကြီးက မြောက်စားလို့ သိပ်ခြေထောက်ချင်ကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ’

ရင်ရင့်သီးသီး နိုင်လိုမင်းထက် ပြောလိုက်ရာ...

ကိုရင်စံသာသည်...

‘ကောင်းကောင်းပြောဆိုကြရရင် ကောင်းပါတယ် ကိုရင်ရွှေလှ၊ ခုလိုဆဲရေးတိုင်းထွာတာတွေကို ဆရာတော်ကြီးသာ သိသွားကြားသွားရင် ကိုရင်ရွှေလှ အလကားသက်သက်မယ့် ဒဏ်ထိနေအုံးမယ်’

ဝင်ရောက်၍ ကြေရာကြေကြောင်း တောင်းပန်သည်တွင် မောင်ရွှေလှသည်

‘အဲမာ ငါ့ကိုများ အာခံလို့၊ ရွှေလှတဲ့ဟေ့၊ မင်းကျောင်းမှာ ငါထက်မိုက်တဲ့အကောင် မရှိဘူး၊ သတ္တိချင်းစမ်းချင်လို့လား၊ ကိုင်း တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းချင်တယ်ဆိုရင် သုံးယောက်ထဲက ကြိုက်တဲ့ကောင်တစ်ယောက် ထွက်ကြစမ်း၊ ခြေချင်းပြိုင်ကန်မလား၊ နဘမ်းကိုင်ကြမလား၊ ခေါင်းချင်းပြိုင်တိုက်ကြမလား’

ကြိမ်းဝါးပီး လေးကင်းပြလိုက်ရာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေခဲ့သည့်မောင်အောင်သည်...

‘ကိုင်း ကျုပ်ကတော့ ကိုရင်ရွှေလှလောက်တော့ သတ္တိရော အမိုက်ရော မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် မဟုတ်မခံတတ်တဲ့ စိတ်ကတော့ရှိတယ်ဗျို့၊ ကျုပ်ကိုလုပ်ချင်သလောက်လုပ်စမ်း ကျုပ်ကပြန်တော့ တစ်ချက်မှ မလုပ်ဘူး’

တင်းမာခိုင်ခန့်သောမျက်နှာဖြင့် သူတစ်ဦးတည်း ရှေ့သို့ ထွက်၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ခံလိုက်သည်တွင် မောင်ရွှေလှသည် သူ့အား မခိုးမခန့်ပြန်ပြောရမည်လားဟူ၍ မောင်အောင်၏ခေါင်း

ကို ခြေဖြင့် လှမ်းခတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မောင်အောင်၏ ခေါင်းဆီသို့ မောင်ရွှေလှခြေဖျားမရောက်ခင် ဒေါင်ကနဲအသံဖြင့် မောင်ရွှေလှသည် 'သေပါပြီ' ဟူသော အလန့်တကြား အော်ဟစ် သံနှင့်အတူ ခတ်ထုတ်ရန် လှုပ်ရှားလိုက်သည့် ခြေတစ်လှမ်းမှာ သွက်သွက်ခါသွားတော့၏။ အကြောင်းမှာ မောင်ရွှေလှ၏ ခြေဖျားပေါ်သို့ အနီးရှိကျောင်းတိုင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော သစ်သားသင်ပုန်းကြီးတစ်ချပ် သူ့အလိုအလျှောက်ပြုတ်၍အားဖြင့် ပစ်ကျကာ မောင်ရွှေလှ၏ ခြေဖျားပေါ်သို့ ကျရောက်လိုက်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

'မှတ်ကရော၊ ရန်လိုလှတဲ့ ရွှေလှ၊ လောက က သူ့ကို လှလှကြီး ဆုံးမလိုက်ပြီမဟုတ်လားဟေ့'

မောင်စံသာက လွှတ်ကနဲ ပြောလိုက်သည်တွင် အနာပေါ် တုတ်ကျနေသည့် မောင်ရွှေလှသည် 'မင်းတို့ကို မလုပ်ရရင် မနေဘူးဟေ့ ရွှေလှတဲ့' ဟူ၍ ကြိမ်းဝါးရင်း သူ့ခြေဖျားပေါ်သို့ ကျလာသည့် သစ်သားသင်ပုန်းကြီးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကောက်ကာ ဆွဲယူလျက် မောင်အောင်၏ ခေါင်းကို ရိုက်ချ လိုက်သည်တွင်...

'အမယ်လေးဗျ' ဟူ၍ အော်လိုက်သည့် မောင်ရွှေလှ၏ နာကျင်သောအသံဖြင့် မောင်အောင်က...

'မောင်ဝိုင်း အလကားဝင်လုပ်ရတယ်၊ သူ့ဘယ်လောက် သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ ငါထိုင်ကြည့်တာပါ'

လှမ်း၍ရိုက်နှက်လိုက်သည့်မောင်ဝိုင်းကို လှည့်ကာအပြစ်

တင်လိုက်သည့် တခဏ၌...

'ဟဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆူလို့ညံ့လို့' ဟူသော မင်းကျောင်း ဆရာတော်ကြီး၏ အသံကြီးကို ကျောင်းသားအားလုံး ကြားလိုက် ရသည် တစ်ပြိုင်နက် မီးကိုရှေ့နှင့်သတ်လိုက်သလို ငြိမ်ကျသွား ကြသည်။

'ကြည့်စမ်း၊ တုတ်တွေသင်ပုန်းတွေနဲ့၊ ဒါတွေက ဘာလုပ် ကြာတာလဲ၊ မိုက်ပါဘိတော့တယ်၊ ကိုရင်နန္ဒိယ မင်းလာစမ်း မြန်မြန်'

ဆရာတော်ကြီး၏ အမိန့်သံကြောင့် ကျောင်းအောက်ဇရပ် တွင် တရေးမေးရာမှ အိပ်မောကျနေသည့် ကိုရင်ကြီးသည် အိပ်ရာမှ လန့်နှိုးကာ ကဗျာကရာ ကျောင်းပေါ်သို့ ပြေးလာခဲ့ရ ပေ၏။

'သယ် ငမိုက်သားကိုရင်ကြီး၊ တော်ရာချောင်မှာ အိပ်နေ တယ်မဟုတ်လား၊ ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်နေတာ မသိဘူးလား'

ဆရာတော်ကြီးက ငေါက်ငန်း မာန်မဲလိုက်ပြီး သူ့အမြဲတမ်း စာချနေရာသို့ ကျောင်းသားတွေကို ခေါ်ဆောင်သွားပြီး...

'ငါ့ကျောင်းမှာ အချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်တာ မရှိခဲ့ဘူး၊ ခုလို ငါ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရတာ ငါသိပ်ပြီး ဝမ်းနည်းမိတယ်၊ လျှောက်ကြစမ်း၊ ဘယ်သူက ပထမရန်စတာလဲ၊ ရိုက်တဲ့နှက် တဲ့အထိ ဖြစ်ရအောင်ဟာ ဒီအရွယ်ကစပြီး မိုက်မဲကြရင်ကြီးပြင်း တဲ့အခါ ဘယ်လိုဆုံးမရနိုင်မလဲ'

မြည်တွန်ရင်းစစ်ဆေးလိုက်ရာ မည်သူမှ မဖုံးမကွယ်စတမ်း

အမှန်အတိုင်းအစစ်ခံလိုက်ကြရပေ၏။

မည်သူကျူးလွန်သည်။ မည်သူကတာဝန်ရှိသည်။ မည်သူက ပထမဆုံး လက်ရောက်မှုရှိသည်ကို ဆရာတော်ကြီးက အမှန်အတိုင်း သိရှိခဲ့သည်တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဆုံးအဖြတ် ပေးတော်မူလိုက်ပါသည်။

‘ရွှေလှဟာ ကျောင်းသားကြီး၊ ကျောင်းသားဟောင်းဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ထက်အရွယ်အားဖြင့် ပညာအားဖြင့်ငယ်ရွယ်တဲ့ ကျောင်းသား သစ်တွေကို ဂရုပြုစောင့်ရှောက်ရမည့်အစား နိုင်လိုမင်းထက် ပြုခြင်း၊ မတရား ခိုင်းစေခြင်း၊ ကြံရွယ်ချက်နဲ့ ပထမဦးစွာ ကိုယ်ထိလက် ရောက် နှိပ်စက်ညှဉ်းပမ်းရန် ပြုလုပ်သည့်အတွက် သဲဒဏ်၊ ရေဒဏ်နှစ်ရပ်စလုံး ခံစေရမယ်၊ မောင်ဝိုင်းဟာ ကိုယ့်ထက် အသက်အရွယ်ပညာအားဖြင့် ကြီးမားတဲ့ ကျောင်းသား နောင်တော်ကြီး မောင်ရွှေလှကို လက်ရောက်ကျူးလွန် အပြစ်ဒဏ်အတွက် ရေဒဏ်ဆယ်ပါးကို ခံယူရမယ်’

အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ချမှတ်ပြီး

‘ဟဲ့ နန္ဒိယ’ ဟူ၍ ဆရာတော်၏ တူအရင်းကိုရင်ကြီးကို ခေါ်တော်မူလိုက်သည်။ နန္ဒိယကို ငါက ကျောင်းကြီးနဲ့ စာသင်သားတွေကို စောင့်ရှောက်ပြီး အုပ်ချုပ်စာသင်ဘို့ မှာကြားတာပန် ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့စကားကို ချောင်ထိုးပြီး ငါပြန်လာတဲ့ အထိကျောင်း ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်ရာက မနိုးခဲ့တဲ့၊ တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့တဲ့ ကိုရင်ကြီး နန္ဒိယကို သဲဒဏ်ရေဒဏ် ချမှတ်မယ် မှတ်ကရော့’

ဒဏ်ခတ်လိုက်သည်တွင် မောင်အောင်သည် အရဲစွန့်ကာ ‘တပည့်တော်လျှောက်တင်ပါရစေဘုရား’

ဝင်ရောက် လျှောက်ထားလိုက်ရာ ‘ဘာများတုန်း မောင်အောင်၊ မြန်မြန်လျှောက်တင်စမ်း’

‘တခြားမဟုတ်ပါ ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ မောင်ဝိုင်းအခုလိုဖြစ်ရတာ တပည့်တော်ကြောင့်ပါ၊ ဒါကြောင့် မောင်ဝိုင်း ခံရမယ့် ရေဒဏ်ကို တပည့်တော်ပါဝင်ပြီး အညီအမျှခံယူပါရစေဘုရား’

ရဲဝံ့စွာလျှောက်လိုက်သည့် တခဏ၌

‘တပည့်တော် လျှောက်တင်ပါရစေ ဘုန်းဘုန်း၊ တပည့်တော် စံသာဟာ သည်သုံးယောက်ထဲမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ခုလို အချင်းကိစ္စ မဖြစ်ပွားရအောင် မစောင့်ရှောက်နိုင်တာ တပည့်တော်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ဝိုင်းခံရမယ့် ရေဒဏ်ကို တပည့်တော်ရှေ့ဆုံးမှ ခံပါရစေဘုရား’

ဝင်ရောက်၍ မောင်စံသာက တာဝန်ယူကြောင်းဒဏ်ကို အညီအမျှခံယူရန်’ အသနားခံလိုက်ကြပြန်သည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်အပြစ်နဲ့ တပည့်တော်တစ်ဦးတည်း ခံပါရစေ’

မောင်ဝိုင်းသည် သတ္တိရှိရှိနှင့် အတွင်သာ ငြင်းပယ်လိုက်သည်တွင်မောင်အောင်သည်

‘ဒို့နှစ်ယောက် လျှောက်ထားချက်ကို မောင်ဝိုင်းက

ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ထပ်ပြီးလျှောက်တင်ဟန့်.တာ:ရသလဲကွဲ့.'

မျက်စောင်းတစ်ချက် လှည့်၍ထိုးလိုက်မှ မောင်ပွင်းသည် အသာငြိမ်ကျသွားတော့သည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် ကျောင်းသားငယ် သုံးဦး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ

'ကောင်းပြီ၊ ကျောင်းသားသုံးယောက်စလုံး အညီအမျှ ရေဒဏ်ကို ခံယူကြစေ'

အမိန့်ကိုပြင်၍ ချမှတ်လိုက်ရပေ၏။

မောင်စံသာ၊ မောင်အောင်၊ မောင်ဝိုင်း အစရှိသည့် ဤသုံးဦး၏ စိတ်များကား အင်မတန်သင့်မြတ် ညီညွတ်ကြ ပါပေ၏။ တစ်ယောက်ထိက တစ်ယောက်မခံနိုင်ကြစတမ်း စိတ်ထိခိုက်ကြသည်။

ကိုရင်စံသာက ထမ်းပိုးနှင့်ရေအိုးကို အားစိုက်၍ထမ်းကာ ရေဒဏ်ဖြေနေသလို ကိုရင်အောင်နှင့် ကိုရင်ဝိုင်းတို့က ရေနစ်အိုးကို ဦးပဲ့ထမ်းကာ ရေဒဏ်ကို ဆောင်ရွက်နေရပေ၏။

မောင်ဝိုင်းသည် သူ၏နဖူးမှ စီးကျလာသော ချွေးစများကို ပုဝါနှင့်သုတ်ရင်း...

'ကျုပ်ကြောင့် ကိုရင်စံသာနှင့် ကိုရင်အောင်တို့ ဒဏ်ခံရ တယ်ဗျာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး'

ပြောကြားလိုက်ရာ...

'ပြောမနေနဲ့. မောင်ဝိုင်း၊ ဒို့သုံးယောက် တစ်စိတ်ထဲ တစ်ပမ်းထဲ ရှိနေကြတာကလား၊ ဒို့တတွေ အန္တရာယ်ဆိုက်ရောက် လာတဲ့အခါကောင်း ဒီလို တစ်စိတ်တစ်ပမ်းထဲရှိကြဘို့ အရေးကြီး

တယ် ကိုရင်ဝိုင်း'

မောင်အောင်က မတုန်မလှုပ်သောမျက်နှာဖြင့်ပြောလိုက် စဉ် ကိုရင်စံသာသည် သူ့အိမ်မှ ပို့လာသည့် ပေါက်ပေါက်လုံးကြီး တစ်လုံးကို လုံချည်ခါးပိုင်အတွင်းမှ အသာထုတ်ပြီး...

'အမောပြေစားကြအုံးကွာတို့...'

ရှေးဦးစွာ သူကတစ်ကိုက်ကိုက်စားလိုက်ရင်း နောက် မောင်အောင်လက်တွင်းသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ မောင်အောင် တစ်ကိုက်ကိုက်စားပြီးသည့်ကာလ မောင်ဝိုင်း၏ လက်ထဲသို့ လှမ်း၍ထည့်လိုက်သည်။ သုံးဦးသားသည် နောက်ပိုင်း မိဘများ ၏ တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာသည့် ပို့လာသည့် သွားရေစာများကို သုံးဦးသား မျှမျှတတ စားသောက်လေ့ရှိကြသည်။

မင်းကျောင်းဆရာတော်သည် ထူးခြားသော ကျောင်းသား သုံးဦးအား အမြဲတစေ လေ့လာအကဲခတ်ခဲ့ရာမှ သုံးလတင်းတင်း ပြည့်သည့် နောက်ဝယ် ရှေးဦးစွာ အခြေခံပညာရပ် ပရိတ်ကြီး၊ နမာကာရတို့ကိုသင်ကြားတတ်မြောက်စေပြီး၊ သဒ္ဒါသဂြိုဟ်ပိုင်းကို တစ်ဆင့်တက်လှမ်း' သင်ကြားစေပါသည်။

ထို့နောက် လောကုတ္တရာ အခြေခံပညာအတော်ကလေး ရခဲ့သည့် ကာလထယ် ကျောင်းသားသစ် သုံးဦးအား ပညာသုံးရပ်ကို ခွဲခြား၍ ကျောင်းသားကြီးတို့၏ ဇာဂစိတ်ကြိုက်အတိုင်း အစွမ်းအစပါရမီကိုကြည့်ကာ သင်ကြားပို့ချခဲ့သည်။

မောင်စံသာကို လောကုတ္တရာအကြောင်းသက်သက် ပညာ

ပို့ချသလို မောင်ဝိုင်းအား အဋ္ဌာရသ ဆယ့်ရှစ်ရပ်ပညာကို၎င်း၊ အချိန်အခါ နက္ခတ်ရွေးနည်းကိုလည်းကောင်း၊ မောင်အောင်အား လောကီအတတ်ပညာ၊ နေ့ နက္ခတ်အချိန်အခါ ရွေးနည်းပညာရပ်၊ အင်းလမ်း၊ စမလမ်း၊ ပညာရပ်အခြေခံများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သင်ကြားပို့ချခဲ့လေသည်။ ကျောင်းသားသုံးဦးလည်း ဆရာတော် ကြီးကိုယ်တိုင် ပို့ချသင်ကြားခဲ့သည့် ပညာရပ်များကို အာရုံစူးစိုက် သင်ကြားကာ တစ်နှစ်ကာလအချိန်အခါ ကျော်လွန်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားသည် မြို့တွင်း ဆွမ်းကျွေးအလှူပွဲမှ ပြန်ကြွလာပြီ 'သူ၏ ကျောင်းနေသံဃာ တို့အား အမှတ်မထင် တိုင်းရေးပြည်ရေးကို ပြောဆိုဆုံးမနေတော့ သည်။'

'မောင်ပဉ္စင်းတို့ ဘုရားကိုသာ နာနာဖက်ကြဘို့ လိုပြီ၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးကလဲမငြိမ်သက်နဲ့ ကြားရတဲ့ သတင်းကလဲ တယ်ဆိုးချက်သားကောင်းလှချေလား၊ ကသည်းကတစ်မျိုး မြောက်ဘက်စောင်းက ၄၀ ဂုဏ္ဍာအိမ်ကတမှောင့်နဲ့၊ မတ္တရာမြို့ နားက တလိုင်းတွေကလဲ ကြိတ်ကြိတ်ကြိတ်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လက်နက်တွေ ပြင်ဆင်နေကြတယ်ဆိုဘဲ၊ ဒကာတော်ရေမြေ ရှင်လဲ အပြင်အတွင်းရေးတွေကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ သတိရပုံမပေါ် ဘူး။ တိုင်းပြည်ကြီးဖြင့် ရေတိမ်မှာနစ်ဖို့ သိပ်နီးနေတာကလား မောင်ပဉ္စင်းတို့ရယ်'

ကျောင်းနေ ဦးပဉ္စင်းရဟန်းတို့ကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း

မြို့ပြင်မြို့တွင်း လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံနေသည့်ကာလမှပင် စစ်ကိုင်း နှင့် အင်းဝမြို့သူမြို့သားများ ပြောသံဆိုသံတွေ ကြားနေရသည့် အလျောက်...

'မှန်လှပါဆရာတော်ဘုရား၊ ကြားရတဲ့သတင်းတွေအတိုင်း ဆိုရင် ပြည်တွင်းရေးရာ စိတ်ဖျမ်းသာစရာ၊ စားရေးရိက္ခာကဏ္ဍ ပြတ်လပ်ပြီး ဈေးများသိပ်ကြီးမားနေပါသည်။ ဒကာ ဒကာမတွေ အနေမှာ သာသနာတော်ကြီး အစွန့်ရှည်စွာ ရပ်တည်နေရေးနဲ့ သမုဒိသံဃာအရှင်များကို ကြည်သဒ္ဓါခိုင်မြဲနေလို့သာ ရရာဆန် ရှာဖွေကုပ်ခြစ်လို့ရတဲ့ ဆွမ်းဟင်းရိက္ခာဘောဇဉ်တွေကို လှူဒါန်း နေရပါတယ်ဘုရား၊ ကသည်းရန်ထက် အလုံးအရင်း ထူထယ် ကြီးမားလှတဲ့ အောက်ပြေက တလိုင်းရန်ကို အင်မတန် စိုးရိမ်နေရ ကြောင်းပါဘုရား၊ ယမန်နေ့က အောက်ပြေက လှေထိုးရင်း ပြန်ရောက်လာတဲ့ သရက်ပင်ဆိပ်က လှေသမားဆွမ်းဒကာရဲ့ လျှောက်တင်ချက်ဆိုရင် အင်မတန်ရင်တုန်စရာပါဘုရား၊ ပဲခူး၊ ဒလ၊ မုတ္တမမွန်တလိုင်းတွေဟာ ပင်လယ်ရပ်ခြားက ကုလားဖြူ၊ ကုလားနက် ပန်းသေးတွေနဲ့ အလွမ်းသင့်အောင် ပေါင်းရင်း ပြည်တွင်း အဘိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတွေ တန်ဖိုး လက်ဆောင်တွေပေးပြီး ခေတ်နဲ့လျှော်ညီတဲ့ သေနတ်အမြောက် လက်နက်ကောင်းတွေ စုစည်းနေကြပါတယ်ဘုရား'

'တကယ်ထူးတဲ့ သတင်းစကားပါလား မောင်ပဉ္စင်း၊ ကြားခဲ့သမျှကို ငါ့အား မချွင်းမချန် လျှောက်ထားစမ်းပါ မောင်ပဉ္စင်း၊ ကြားရတဲ့သတင်းအတိုင်းဆိုရင် ဒို့မြန်မာတွေဇာတာ

မိန့်ပြီး ရေတိမ်နစ်မယ့်ကိန်း ဆိုက်ဖို့ဘဲ'

ဆရာတော်ကြီးက ဆက်လက်၍ ဆွမ်းခံရပ်ရင်း၊ ရဟန်း
ငယ်ကြားခဲ့သည့် သတင်းများကို အရေးတကြီး လျှောက်တင်
ခိုင်းလိုက်ရာ...

'မှန်ပါ ဆရာတော်ဘုရား၊ လှေသမား ငပိုက်ဟာ
မွန်တလိုင်တွေနဲ့ လှေလိုက်တဲ့အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျွမ်း
တဝင်ရှိသလို တလိုင်စကားကို ရောနှောတတ်ပါသဖြင့်
အောက်ပြေ အောက်ရွာက ငပိုက်နဲ့ ဖော်မြစ်ကိုမသိတဲ့ တလိုင်မော့
က ငပိုက်ကို တလိုင်အမျိုးသားလို့ မှတ်ယူနေကြပုံနဲ့ သူတို့
လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှုတွေကို သရက်ပင်ဆိပ်က ငပိုက်ကကုန်စင်
အောင် သိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ ဒီတစ်ခေါက် အောက်ပြေခရီး
မှ ငပိုက်ဟာ ငါးပိငါးခြောက်ရလို့မူကြောင့် ပဲခူးဒေသတစ်လျှောက်
နှံစပ်အောင် ရေလမ်းခရီးမှ ရောက်ရှိခဲ့သည့် အကျိုးကျေးဇူးကြောင့်
ဒီအခွင့်အရေးသတင်းတွေ ကြားသိရခြင်းဖြစ်ပါတယ် ဆရာတော်
ဘုရား...'

'အောက်ပြေ မွန်တလိုင်တွေဟာ တညီတညွတ်ထဲ
စည်းရုံးနေကြပြီး ဗညားဗလအမတ်ကြီးကို ဝိုင်းပြီး မင်းမြှောက်ပြီး
လူသူလက်နက် စုဆောင်းနေကြရာက မြေထဲအရပ်ကို ဆန်တက်
လာပြီး ပြည်မြို့ကို အပိုင်သိမ်းခဲ့ရုံမက အင်းဝရွှေနန်းကိုပင်
တက်သိမ်းဘို့ကြံစည်နေပုံ သတင်းစကားရပါတယ် ဆရာတော်
ဘုရား'

ရဟန်းငယ်သည် ကြားသိရသမျှ သတင်းစကားတွေကို

ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးအား လျှောက်တင် လိုက်ရာ...
ဆရာတော်သည် မျက်စိမျက်နှာမကောင်းနိုင်ရှာဘဲ...

'ခက်ချေပြီကွယ်တို့၊ အနောက်ဘက်က ကသည်းရန်၊
အရှေ့ဘက်က ကွေ့ရှမ်းရန်နဲ့၊ တောင်ဘက်က တလိုင်ရန်
မီးသုံးပွင့်ဆိုင် အန္တရာယ်ကြီးက ဒို့မြန်မာနိုင်ငံတော်ကို ဝိုင်းရံ
လို့ပါကလား၊ အရေးထဲအန္တရာယ်ဆိုသလို ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား
အစရှိတဲ့ စားနပ်ရိက္ခာတွေကလဲ ကြောက်ခမန်းလိလိပါကလား၊
ငါ၏ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတော်ကြီးများ မိန့်မှာခဲ့တဲ့ စကားအချက်
အရဆိုရင် ကပ်ကြီးသုံးပါးမှာ ကပ်ကြီးတစ်ပါးဆိုက်မိရင် ကျန်နေ
ရစ်ခဲ့တဲ့ ကပ်ကြီးနှစ်ပါးဟာလဲ အလိုလိုလိုက်ပါ ဆိုက်ကပ်
ဒုက္ခပေးတတ်သတဲ့၊ အစစ သတိရှိကြမှ မောင်ပဉ္စင်းတို့ သီလ
ကို စင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းကြဖို့ အရေးကြီးတယ်'

အစရှိသဖြင့် ရှေ့ရေးကို စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။ ထို့ကြောင့်
သံဃာကြီးပီပီ သတိပေးကြားလိုက်ရာ၊ ဆရာတော်ကြီး၏
နောက်ပိုင်းတွင် မိမိတို့ သင်ကြားတတ်အပ်စေသည့် ပညာပိုင်းဆိုင်
ရာ စာပေများကို လေ့ကျင့်သင်ကြားရင်း ဆရာတော်ဘုရားပြောဆို
သတိပေးချက်တွင် ရဟန်းငယ်၏ လျှောက်တင်ချက်မှန်သမျှကို
ကုန်စင်အောင် ကြားသိလိုက်ရသည့် ကျောင်းသားငယ်သုံးဦးအဖို့
ဝမ်းပန်းတနည်း နှလုံးမသာယာဖြစ်သွားပါသည်။

'လောကဓံဘဲ မောင်ပဉ္စင်းတို့ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်ဖို့အမှန်ဘဲ
မဟုတ်လား၊ ဘုရားကိုယ်တော်ကြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့
သင်္ခါရသဘောတရားအတိုင်း မမြဲခြင်းတရားကို နှလုံးသွင်းကြရင်း

မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်းကို နာနာဖိပြီး စီးဖြန်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်
 ကြပေတော့။ တဘောင်ကိန်းခမ်းလဲ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား၊
 'အင်း ကိုဟင်္သာဆင်းလတ်'ဆိုတာ ဒီအရေးဒီအရာဖြစ်ပုံ ရတယ်၊
 အင်းဆိုတာ အင်းဝရွှေပြည်ကို ပြောခြင်းဖြစ်တယ်၊ ဟင်္သာဆိုတာ
 အောက်ပြေအောက်ရွာက မွန်တလင်းတို့ရဲ့ အထွဋ်အမြတ်
 တံဆိပ်ဖြစ်တဲ့ 'မခင်ငှက်'ကို ဆိုလိုတယ် မောင်ပဉ္စင်းတို့၊
 မွန်ရာဇဝင် သမိုင်းကို ကြားဖူးကြပါလိမ့်မယ်၊ ဥဿာပဲခူးမြို့ကို
 ကုန်းတော်စတည်တဲ့အခါမှာ ဟင်္သာဖိုမ နှစ်ကောင်ရဲ့ ကိန်းဝပ်နေ
 တဲ့နေရာကို အောင်မြေအဖြစ် စပြီးတည်ထောင်တယ်ဆိုတဲ့
 နိမိတ်ဟာ ငါတို့မြန်မာတွေအဖို့ ရှေးဝေါဟာရ ဥဿာပဲခူး၊
 ယနေ့အဖို့ ဟံသာဝတီကိုကြည့်ရင်း ဂရုစိုက်ဖို့ သင့်ကြပြီကွယ်တို့'

ပြောကြားသတိပေးလိုက်ပြန်သည်တွင် ရဟန်းငယ်များ
 နှင့် ကိုယ်ရင်ကြီးများအဖို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ဆရာတော်ကြီး၏
 ကြိုတင်သတိပေးချက်ကို အသာနားထောင်နေကြပါသည်။

'ဆရာတော်ဘုရား'
 မရဲတရဲအသံကလေးဖြင့် သူ၏နောက်ပါးမှ ကပ်၍
 လျှောက်တင်ချက်ကြောင့် မင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီးက စောင်းငဲ့
 ကာ ကြည့်လိုက်ရာတွင် ပေစာတစ်ရွက်ကို ရှေ့၌ ချထားပြီး
 ဆရာတော်ကြီးအား ဦးခိုက်နေသော ကျောင်းသားငယ်
 မောင်အောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်တွင်...

'ဘယ်လိုလဲ မောင်ကျောင်းသာ ဆိုစမ်း...''ဟူ၍ ဆရာ

တော်ကြီးက အမှတ်မထင် ခွင့်ပြုလိုက်ရာ...

'မှန်လှပါဘုရား သိုက်စာအဆက် ကျန်ရှိနေကြောင်းပါ
 ဘုရား...၊ အင်းဝကို ဟင်္သာ ဆင်းလတ်၊ မုဆိုးလေးနှင့်ခွင်းလတ်
 ဆိုတဲ့ အပိုဒ်အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ဆက်တည်း လင်းတော်မူပါဘုရား'
 လိမ္မာရေးခြားစွာဖြင့် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် လျှောက်
 တင်လိုက်ရာ မင်းကျောင်းဆရာတော်ကြီးသည် လင်းကနဲ ချက်နှာ
 တော် ရွှင်ပြလာပြီး...

'အိန်း ဟုတ်ပေသားဘဲ... မောင်အောင် လျှောက်တင်
 ချက်ကို ဒို့မာတွေအဖို့ မြောင်လင့်ချက်ရှိနေပါသေးလား...'

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် အမိန့်ရှိပြီး ရှေ့ရေးနှင့် မင်းရေး
 တာ ကိစ္စကို စဉ်းစားမိပုံဖြင့်...

'တော်လောက်ပြီကွယ်တို့ ရဟန်းသာမဏေနှင့် မစပ်အပ်
 တဲ့ တိုင်းရေးပြည်ရာ ကိစ္စတွေကို ဒီတွင်ဘဲ စခန်းရပ်လိုက်ကြစို့၊
 ကိုင်း-မောင်ကျောင်းသားတွေ တအေအင့်တနား ကစားခွင့်ပေး
 လိုက်တယ်၊ ဘာလိုလိုနဲ့ နေ့စာဝါချဖို့ အချိန်တောင်နီးလာပြီ
 ပြင်ကြဆင်ကြ မောင်ပဉ္စင်းတို့'

စကားကိုလမ်းလွဲကာ အလုပ်စခန်းဘက်ဆီသို့ လမ်း
 ပြောင်းကာ ဆရာတော်ဘုရားက ပြုပြင်စီမံလိုက်ပါသည်။

ကျယ်ဝန်းပြီး အရိပ်အာဝသကောင်းလှသော ထူပါရုံ
 ကျောင်းဝင်း တစ်နေရာတွင်မူကား ကျောင်းသားသုံးဦးသည်
 ဒိုးထိုးလျက် လူငယ်တို့ဘဘာဝ ကစားလျက်နေကြသည်ကို

တွေ့မြင်ရလေသည်။

‘ဘယ်နှယ့်လဲကွယ်မောင်ရှေ့...၊ ဆရာတော်ကြီး အမိန့် ရှိတဲ့ ကိန်းခမ်းအတိုင်းဆိုရင် မင်းတို့ငါတို့ တလိုင်းကျွန်ဖြစ်ရအုံး မှာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီပကောကွယ်’

မောင်ဝိုင်းသည် သံဂျိုကို မြေညီညီတွင် စမ်းသပ်၍ မွေ ခတ်ရင်းက လှမ်းပြီး တိုင်ပင်လိုက်ရာ...

မောင်အောင်သည် ဒိုးငါးလုံးကို နေသားတကျ စိုက်ထူပေး လိုက်ပြီး...

‘ကြားရတာ သိပ်ဝမ်းနည်းမိတယ်မောင်ဝိုင်း၊ သူ့ကျွန်ဖြစ်ရ တဲ့ ဘဝဆိုတာဘဲမဟုတ်လား၊ ကိုရင်စံသာ ဘယ်လိုသဘော ရသလဲ၊ ဆိုစမ်းပါအုံးလေ...’

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ဆိတ်ငြိမ်သောအသွင် ဖြင့် ထိုင်နေသည့် မောင်စံသာကို လှမ်း၍တိုင်ပင်လိုက်ရာ...

‘ကိန်းခမ်းတွေရှိနေတာ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ စိတ်မကောင်း ရုံ၊ ဒို့တတွေဝမ်းနည်းရုံရှိမှာဘဲ မောင်အောင်တို့ရာ၊ ကိုရင်ကြီး နန္ဒိယတို့အရွယ်ဆိုရင် ယောက်ျားပီပီ တစ်ပွဲတစ်လမ်းလောက် တော့ လက်ရုံရည်အစွမ်းပြပြီး သူသေသေ ငါသေသေ ရွှေနန်းရှင် ကြီးရဲ့ရှေ့က ရဲမာန်တင်းပြစမ်းပါကွယ်’

မချင့်မရဲအသံဖြင့် ညည်းညူလိုက်ရာ မောင်ဝိုင်းသည် ကိုရင်စံသာ စကားများကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျသွားသလို...

‘ဒါမှပေါ့ ကိုရင်စံသာ၊ ကိုယ့်အမျိုးဘာသာ သာသနာ

နဲ့ လူရှင်ရဟန်းတွေအတွက်ဆိုရင် စွန့်စားဝံ့ရမှာပေါ့လေ၊ ကျုပ် စိတ်ဓာတ်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း ကျပါတယ်၊ ဒါထက် ကျုပ်တို့ သုံးယောက်ဟာ သေအတူရှင်မကွဲ တစ်ကိုယ်ထဲဖြစ်ချင်စမ်း ပါဘိတယ်၊ ကတိတစ်ခု ထားကြရအောင်လေ၊ တစ်ယောက် ကောင်းစားရင် တစ်ယောက်ကူညီစတမ်း၊ ဘယ်ဘဝ ဘယ်အခြေ ရောက်ရောက် ကတိသစ္စာမဖျက်တမ်း၊ တစ်ယောက်အသက် အန္တရာယ်ကို ပာဏိယောက်က ကိုယ့်အသက်နဲ့လဲပြီး စောင့်ရှောက် ကြစတမ်း၊ ကိုင်း... ဘယ်လိုတုန်း၊ ကျုပ်တို့ သုံးဦး ဒီလောက် ချစ်နေကြတာဗျာ’

မောင်ဝိုင်းကစ၍ ကတိသစ္စာစကားကို တောင်းလိုက်ရာ မောင်အောင်သည် လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘ကတိသစ္စာတည်ကြည်ရင် ကျေနပ်စရာပ၊ ငါ့ဘက်က တော့ အချိန်မရွေးစတမ်းပါ မောင်ဝိုင်း၊ ကိုရင်စံသာကကော ဘယ်လိုတုန်း’

‘ငါဟာ ဒို့သုံးယောက်ထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး မင်းတို့လူငယ်တွေက ကတိပေးရဲရင် ငါ့အနေနဲ့လဲ ထိပ်ဆုံးက တင်လိုက်ထားလိုက်ကြဟေ့...’

ဝမ်းပန်းတသာ အဖြေပေးလိုက်ကြသည်။

‘ဒီလို ပေါ့ပေါဆဆနဲ့ ကတိပေးကြလို့ ဘယ်မှာရမလဲ၊ တစ်နေ့ ကျုပ်တို့သုံးဦး ဆုတောင်းအလွန်ပြည့်တဲ့ ကောင်းမှုတော် စေတီကြီးမှာ သွားရောက်ကြပြီး ဘုရားရှင်တော်ရှေ့မှောက်မှာ

ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကတိသစ္စာပြုပြီး ဆုချီ အဓိဋ္ဌာန် ပြုကြပါစို့ရဲ့၊
 မောင်အောင်က အကြံပေးလိုက်ရာ ကျန်သူငယ်ချင်းနှစ်
 ယောက်မှာ အနူးအညွတ် သဘောတူလိုက်ကြပါသည်။
 လူငယ်လူရွယ်သုံးဦး၏ ကတိစကား နောင်အခါတွင်
 ရာဇဝင်တွင်ရစ်စေတော့မည့် ဖြစ်ရပ်အဖြစ် စတင်ဖန်တီးနေပါ
 တော့သည်။

.....

လောကဓံဟူသည်

နံနက်နေထွက်စ ကာလ...။
 နှင်းမှုန်နေသောမြင်ကွင်းကို နေရောင်ခြည်များက
 မတိုးဝန် တိုးဝန် သဏ္ဍာန်နှင့် ကြဲကြဲပြော့ပြော့ ကျရောက်
 ဖောက်ဖျက်လျက်...

လူသူတိတ်ဆိတ်သောအချိန်ဖြစ်၍ ကောင်းမှုတော်စေတီ
 ၊ တော်ကြီး၏ ယင်ပြင်တော်ဝယ် ဘုရားဖူး ပရိသတ် ခပ်ပါးပါ
 အခြေအနေအဖြစ် တွေ့ရှိနေရပေ၏။

ထုံးသင်္ကန်းလူထားသည့် စေတီတော် ယင်ပြင်ကြီး၏
 ကြည့်ညိုစရာ ဉာဏ်တော်နှင့်တကွ ရွှေရောင်ဝင်းနေသောထီးတော်
 ၊ ဆည်းလည်းသံများက လေပြေညက်သွေးတိုင်း သာယာကြည်နူး
 စရာအသံများအဖြစ် တလျှပ်လျှပ်ထွက်ပေါ်နေစေတော့သည်။

ခေါင်းတွင် ခပ်မောက်မောက် ရောင်ထုံးများကို ချည်ပုဂါ
 ထူထူဖြင့် ပေါင်းထားပြီး ရင်ဖုံးအင်္ကျီကိုယ်စီ ဝတ်ဆင်ထားလျက်
 ပန်းချိတ်တင် ချည်ချောလုံခြည်ကို ခါးတွင်စည်းကာ သပြေပန်း
 စည်း ကိုယ်စီနှင့် ကျောင်းသားသုံးယောက်ကို အမှတ်မထင်
 တွေ့မြင်ရပေလိမ့်မည်။ သူတို့သုံးဦးသည် စေတီတော်ကြီးကို
 လက်ျာရစ် တစ်ပတ်လှည့်သည့်ကာလတွင် ကျောင်းသားငယ်
 တစ်ဦးက...

‘ကိုင်း... တနင်္ဂနွေဒေါင့်တော့ရောက်ပြီ ကိုရင်စံသာရေ၊
 ကျုပ်တို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ခံကြစို့ရဲ့’

အချက်ပေးလိုက်သည်တွင် အသားညိုညိုနှင့် အရပ်
 မြင့်မြင့် ကျောင်းသားကြီးက...

‘ကောင်းပြီ မောင်အောင်၊ ငါက ရှေ့ကတိုင်ပေးမယ်၊
 မင်းတို့အားလုံး လိုက်ဆိုကြ’ ပြောကြားလိုက်ပြီး...

‘သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်မတိုင်မီ ဒို့တတွေ အဓိဋ္ဌာန်ပြုမယ့်သစ္စာကို
 တကယ်မြဲမြံနိုင်ကြပါ့မလားလို့ ပြန်စဉ်းစားကြအုံး၊ အချိန်ရနိုင်

သေးတယ်၊ စကားဆိုတာ ဆိုခဲ့စေ မြဲခဲ့စေတဲ့ ကိုရင်တို့’

အမိန့်ပေးလိုက်ရာ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် မောင်ဝိုင်းသည်
‘ဟာ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ဆိုကြဖို့ ဆရာတော်
ဘုရားဆီက တမင်ခွင့်ပန်ပြီး ကောင်းမှုတော်စေတီတော် ယင်ပြင်
တော် ပေါ်ကို ရောက်လာမယ့်ဟာဘဲ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ
ကိုရင်စံသာ၊ ကျုပ်က လုပ်မိရင် နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး၊ ဖြစ်ချင်ရာ
ဖြစ်ပါစေလေ’

ခပ်တင်းတင်းမျက်နှာထားနှင့် ပြောလိုက်ရာ မောင်အောင်
ကလည်း

‘ကတိသစ္စာမြဲတဲ့နေရာမှာ ကျုပ်အသက်ကို အပ်နှင်းပါ
မယ်ဗျာ၊ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့၊ ကျုပ်နာမ်ကလဲတနင်္ဂနွေသား၊
နာမည်ကလဲ မောင်အောင်တဲ့၊ ကျုပ်တို့ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် အောင်ရ
မယ်ဗျာ၊ ကိုရင်စံသာက ဘယ်လိုသဘောရှိသလဲ၊ အဲဒီသဘော
ထားကို အရှင်းသား သိပါရစေ၊ ဆုတ်ရင်ဆုတ်နိုင်ဖို့ အချိန်အခါ
ဖွင့်တဲ့စကားတွေ ပြောနေဖို့လေ’

သူ့တို့သုံးဦးအနက် အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကြီးနေသည့်
ကိုရင်စံသာကို လှည့်၍ စစ်မေးလိုက်သည်တွင်

‘အင်း ကောင်းရောပေါ့ကွာ မင်းတို့က ကျုပ်ကိုများ
လှည့်မေးနေရသလား၊ ပြောလိုက်ပါရစေမောင်ရင်တို့ရာ၊ မင်းတို့
မိဘက်ဖဘက်တွေကလို မဟာဆီမဟာမျိုး မနွယ်ခဲ့ပေမယ်လို့
စံသာတို့သွေးကလဲ ရဲပါတယ်၊ ကတိတစ်လုံးကို အသက်နဲ့ဘဲ

အခါမရွေးတမ်း လဲဝန့်တဲ့သွေးပါ မောင်အောင်၊ ကိုင်း အလုပ်စ
ကြမယ်’

ရှေ့ဆုံးမှတက်၍ နေရာယူကာ ဘုရားကိုယ်တော်ကြီးဘက်
သို့ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကြားတွင် သပြေ
ပန်းတို့ကို ဖျစ်၍ကိုင်းရင်း

‘ကိုင်း လိုက်ဆိုကြကွာတို့၊ ပရိသတ်ရှင်းတုန်း ဒို့အလုပ်ကို
ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ကြကိုင်ကြရအောင်’

အစချီကာ သူ၏ပါးစပ်မှပင်

‘ဘုရားတပည့်တော်သုံးဦးတို့သည် ယနေ့ဤအချိန်အခါ
ဤကောင်းမြတ်သော ကာလမှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး သစ္စာ
အဓိဋ္ဌာန်ပြုအပ်ပါသည်။ ဤသုံးဦးအနက် မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်က
ကောင်းစားသည်ဖြစ်စေ၊ နိမ့်ကျသည်ဖြစ်စေ၊ ချစ်ဘက်ညီညွတ်
သော စိတ်မနှောသည် ဖောက်ပြန်ခြင်း မရှိစေရပါ အရှင်ဘုရား၊
တစ်ဦးတစ်ယောက်ကောင်းစား၍ အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင်
ကျန်ရောင်းရင်းနှစ်ဦးက ရောက်ရာဒေသ၊ ကြားရာဌာနတို့မှ
မတွေ့မနေ မပျက်မကွက်တမ်း မိမိနှင့်အတူ အေးအတူ ပူအမျှ
စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို ကောင်းမြတ်သော မနှော စေတနာတို့ဖြင့်
မျှတတူညီ နိဗ္ဗာန်သို့ ရည်မှန်းလျက်သား ခိုင်မြဲမှန်ကန်
ဘည်ကြည်သော သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုအပ်ပါသည် ဘုရား’

‘ကတိသစ္စာပျက်ယွင်းခဲ့သည်ရှိသော် တပည့်တော်တို့သည်
ဏ်အပေါင်းသင့်လျက် ငရဲ၌မကျွတ်ဘဲ ခံရပါစေသား၊

ကတိသစ္စာ တည်ကြည်မှုရှိခဲ့သော် ကြံသမျှအကြံအစည်ဆန္ဒတို့ သည် အောင်မြင်ပြီးမြောက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရောက်ဆုကို ရရှိပါစေ သတည်း။ နှုတ်၏ပေးစကား သိကြားဗြဟ္မာ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တပသီနှင့် ရသေ့ရှစ်သောင်း ဆရာကောင်းတို့နှင့်တကွ သာသနာ စောင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ဘုရားစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နတ်များအသိသက်သေ တည်ပါစေသတည်း’

ရှေ့မှ တိုင်ပေးသမျှ မောင်အောင်နှင့် မောင်ဝိုင်းတို့က ပီပီသသ ရွတ်ဆိုလိုက်ကြပါသည်။ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီးသည့် ကာလဝယ် သုံးဦးသား ကောင်းမှုတော်စေတီ ရင်ပြင်ဝယ် အောင်သပြေပန်းတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းကာ သစ္စာရေအဖြစ် ဘုရားရှေ့တော်ဝယ် ကပ်လှူထားသည့် ငွေဖလားအတွင်းမှ သစ္စာရေတို့ကို မောင်စံသာက စတင်၍ တစ်လှည့်စီသောက်သုံး သစ္စာပြုကြသည်။ သစ္စာပြုပြီးသည့် အချိန်ကာလဝယ် ချစ် သူငယ်ချင်းသုံးဦးသား လည်ပင်းဖက်ကာ ဝမ်းပန်းတသာဖြစ်နေ ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် မောင်စံသာနှင့် မောင်ဝိုင်းတို့က ရင်ပြင်တော်ဝယ် တံမြက်စည်းလှဲကာ သန့်ရှင်းနေသလို မောင် အောင်က သူ၏ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးကို တင်ပလ္လင်ခွေကာ ထိုင်လျက် စိပ်နေပါသည်။

မောင်အောင်အဖို့ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပါရမီထူးချွန်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ သူသည် ပုတီး စိပ်ခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း လုပ်ငန်းစဉ်ကို ဝတ်တက်ဝတ်စဉ်

ကဲ့သို့ မှန်မှန် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ညတွင် မောင်အောင်က သူ၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးကို အိပ်ရာမှထကာ

‘ဟေ့ မောင်စံသာနဲ့မောင်ဝိုင်း အင်မတန်ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်မက်တယ်၊ ငါ့ကို လူသူတော်ကြီးတစ်ဦးက ရှေးပေမှ ပုရပိုဒ်တွေ တစ်ထပ်ကြီး လာပေးတယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြီးစား ပါမောင်အောင်၊ ဘိုးဘိုးမင်းကို အမြဲစောင့်ရှောက်လျက် ရှိတယ်လို့ ပြောကြားသွားတယ်’

ထူးဆန်းလှသောအိပ်မက်ကို ညကြီးသန်းခေါင်တွင် နိုး၍ ပြောကြားတိုင်ပင်လိုက်သည်တွင် မောင်စံသာနှင့် မောင်ဝိုင်း တို့က

‘မင်း ကောင်းစားတော့မယ်၊ အင်မတန်နက်နဲတဲ့ပညာ တွေ တတ်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ဒို့ကို မမေ့ပါနဲ့’

ထပ်တလဲလဲမှာကြား သတိပေးလိုက်ကြသည်။

မောင်အောင်၏စိတ်ထဲ၌ ဖော်ပြပါ ရှေးဟောင်းပေမှ ပုရပိုဒ်ကို သူတွေ့နေကြ၊ လေ့လာနေကြ ပုရပိုဒ်များ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ ထင်မြင်လာသလို အတွင်းခြံဝှံရှိသည့် လောကီထွက်ရပ် ကား စ၊မစခန်း၊ အင်းစခန်းများကိုပါ မျက်စိထဲ၌ တရိပ်ရိပ် ထင်မြင်သိရှိလာတော့သည်။

တစ်နေ့တွင် အင်းပညာကို လေ့လာဆည်းပူးလိုသော ကိုရင်ကြီး နန္ဒိယသည် သမ္မဒေအင်းကွက်ကိုချပြီး အင်းဆံထည့် နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ကိုရင်ကြီး လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို စောင့်ကြည့်

နေသည် ကိုရင်စံသာ၊ ကိုရင်အောင်နှင့် ကိုရင်ပိုင်းတို့ လူငယ်
သုံးဦးအနက် ကိုရင်အောင်က

‘ကိုရင်ကြီး အလယ်က အင်ဆံထည့်တာ မှားနေပြီဗျ၊
ပြင်ထည့်အုံး’

အသာ သတိပေးလိုက်ရာ

‘ဟယ် မင်းတို့နဲ့ မဆိုင်တဲ့ကိစ္စ ဘယ်နှယ့်ကြောင့်ဝင်ပြီး
ပြောရသလဲ၊ မင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ၊ ငါအင်းကစားလာတာ
သုံးနှစ်သုံးမိုး ရှိခဲ့ပြီဟာဘဲ’

ပြန်၍ မာန်မဲလိုက်သည်တွင် ကိုရင်အောင်သည်

‘စေတနာနဲ့ ပြောတာပါဗျာ၊ ကိုရင်ကြီးအင်တော် ရာဟု
ထောင့်က နံနံစောင်းနေတာ ကိုရင်ကြီး သတိပြုမိရဲ့လား၊ ချစ်
လို့ ပြောမိတာပါ ကိုရင်ကြီးရယ်’

ထပ်လောင်း၍ သတိပေးလိုက်ရာ ကိုရင် နန္ဒိယသည်ပြန်၍
သူ၏အင်းကွက်ချရာကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်အောင်
ပြောသည့်အတိုင်း ရာဟုဒေါင့်ကအင်းတော် ချွတ်ယွင်းပေါက်ပျက်
နေသည်ကို တွေ့ရသလို အလယ်အင်းဆံထည့်ရာ၌ မှားယွင်း
ထည့်မိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မောင်အောင်၏ လက်တစ်ဖက်ကို
လှမ်း၍ဆွဲကိုင်ရင်း

‘ပြောစမ်းပါဘိ ကိုရင်အောင်၊ ကိုရင်ကြီးထက်ဘဲ အင်း
ပညာ မြင်တတ်တာကိုး၊ ဘယ်အချိန်ကစပြီး တတ်မြောက်
ကျွမ်းကျင်ခဲ့သလဲ ကိုရင်အောင်’

အနူးအညွတ် မျက်နှာကြီးဖြင့် မေးလိုက်ရာ
မောင်အောင်သည် စဉ်းစား၍မရနိုင်သော မျက်နှာကလေး

ဖြင့်

‘ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူးဗျ ကိုရင်ကြီးရဲ့၊ အင်းကွက်တွေ
ကြည့်ရုံနဲ့ ဘယ်နေရာက ချွတ်ယွင်းတယ်၊ အင်းဆံတွေ ဘာဖြစ်
နေတယ်ဆိုတာ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုနေရင်း မြင်သာ သိလာတယ်။
နတ္တော်လပြည့် အိပ်မက်မက်ပြီးကတည်းက ဒီလိုမြင်တာဘဲ
ကိုရင်ကြီး’

အိပ်မက်အကြောင်းကို အမှတ်တရ ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ
အံ့အားသင့်နေသော မျက်နှာဖြင့် ကိုရင်ကြီး နန္ဒိယသည် အစ
အဆုံး နားထောင်လိုက်ပြီး

‘အင်း ကိုရင်အောင်၊ အင်းဘက် စမ၊ဘက်မှာ ပညာက
အောင်မြင်လိမ့်မယ်၊ ဆရာတော်ကြီးကို ဒီအိပ်မက်မက်တာ
လျှောက်ပြီးပြီလား ကိုရင်အောင်’

လှမ်း၍မေးလိုက်ရာ ကိုရင်အောင်က

‘မလျှောက်မိခဲ့ပါဘူး ကိုရင်ကြီး’

ဖြေကြားလိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် သူ၏ အင်းကစားသည့်
အလုပ်စခန်းကို သိမ်းလိုက်ပြီး၊ မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားဆီ
သို့ ကိုရင်အောင်၏လက်ဆွဲကာ ကိုရင်အောင်၏ အိပ်မက်
အကြောင်းကို လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ရှေးဦးမဆွကပင် မောင်အောင်၏
ဇာတာခွင်ကို တွက်ချက် သိရှိခဲ့သည့်အတိုင်း မောင်အောင်၏

ထူးခြားသော လောကီပညာရပ်ဆိုင်ရာ အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို အကျယ်မိန့်တော်မမူတော့ဘဲ

‘ကိုင်း သီလ သမာဓိ ရင့်ကျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ် မောင်ကျောင်းသား၊ မင်းရဲ့ ဇာတာက ပါရမီတစ်မျိုး ထူးခြားလှတယ်၊ ကျန်တဲ့ မောင်ကျောင်းသား နှစ်ယောက်ကလဲ ပါရမီတစ်မျိုးစီ ထူးခြားလှတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မင်းတို့သုံးဦးကို တမင်ကလာ လက်ရွေးစင်အဖြစ် ရွေးထုတ်ပြီး မင်းတို့နဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ပညာအခြေခံတွေကို သင်အံ့ ပို့ချပေးခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား၊ ကိုရင်ကြီး’

အမိန့်ရှိတော်မူပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင် အခြေအနေကား သိသိသာသာကြီး ဆိုးရွားလာချေသည်။ မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိမင်းသည် စိတ်သဘော အင်မတန်လွယ်လျက် ပညာရှိမှူးမတ်များနှင့် တိုင်ပင်နှိုးနှော အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းယူခြင်းကို မရှိစေဘဲ၊ ဗရမ်းဗတာ အုပ်ချုပ်နေခဲ့သည်။ သူများမလိုမှန်းထား၍ ဂုံးချောပစ်စကားကို အင်မတန်ယုံလွယ်တတ်ပြီး ပြည်တွင်း ရိက္ခာဖူလုံရေးကိုလည်း မဆင်ချင်၊ မပြုပြင်ကြချေ၊ သီရိဇေယျနော်ရထာ အစရှိသည့် ပညာရှိမှူးမတ်ကြီးများကို တစ်ဖက်ကမလို သူများဂုံးချောပစ်စကားကို ယုံကြည်၍ ရွှေနန်းရှင်က ကွပ်မျက်ခဲ့သလို ဂုဏ္ဍာ၏ ကွေ့ရှမ်း သူပုန်များသည် ဆူပူသောင်းကျန်းလာခဲ့သည်တွင် ရွှေကြက်ယက် သို့ပင် ရောက်ရှိလာခဲ့နိုင်သည်။

မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားသည် မဟာဓမ္မရာဇာဓိပတိ မင်း၏ မွေးနေ့ဇာတိနှင့် တကွ လောလောဆယ်တည်ရှိသည့် ကောင်းကင်ပြိုဟ်များ တည်ရှိနေပုံကို တွက်ချက်ကာ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်ရာ မြန်မာနိုင်ငံတော်၏ ဇာတာမှာ အင်မတန်ဆိုးရွားနိမ့်ကျနေသလို အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေကြောင်း အဖြေထွက်လာသည်နှင့်အမျှ များစွာဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေမိပါသည်။

တစ်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှထ၍ ဘုရားဝတ်တက်ချိန်ဝယ် များစွာ စိတ်မချမ်းမသာနှင့် မျက်နှာပျက်နေသည့် မောင်အောင်၏ အခြေအနေကို မောင်စံသာတို့က တွေ့ရှိရသည်တွင် အသာတကြည် စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ကြသည်။

‘ကိုရင်စံသာနဲ့ မောင်ဝိုင်းရေ မင်းတို့ငါတို့ မကြာခင်လူစု ခွဲရတော့မယ်၊ ငါအင်မတန် ဝမ်းနည်းမိတော့တယ်’

လွတ်ကနဲမောင်အောင်၏ပါးစပ်မှ အဖြေထွက်လာသည် တွင် ကိုရင်ကြီးက ပြောဆိုသံကိုကြားရ၍ ဝင်ရောက်၍နားထောင် လိုက်ရာ မောင်အောင်သည် ကိုရင်ကြီး၏ လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ

‘ကျုပ်တို့အားလုံး ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှေ့မှောက်မှာ သွားကန်တော့ရင်း အိပ်မက် အဓိပ္ပာယ်ကို လျှောက်ကြားရ အောင်’

တစ်စုတဝေးကြီး ဆရာတော်ကြီး နံနက်အရုဏ်ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးရာသို့ သွားရောက်၍ ကန်တော့လိုက်ကြသည်။

‘ဘာများတုန်း မောင်နန္ဒိယ၊ မောင်ကျောင်းသားတွေနဲ့ ဘယ်လို အရေးအကြောင်းလဲ လျှောက်ကြစမ်းကွယ်တို့’

မောင်အောင် မျက်နှာမူနံနဲပုံကို အကဲခတ်ရင်း ဆရာတော်ဘုရားက ခွင့်ပေးလိုက်ရာ

‘မှန်းလှပါ ဆရာတော်ဘုရား၊ အရုဏ်တက်ခါနီးမှ ဘုရားတပည့်တော် မကောင်းတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးမြင်မက်မိပါတယ် ဘုရား လျှောက်ထားပါရစေ...’

မောင်အောင်က လျှောက်ထားလိုက်ရာ

‘အိမ်း လျှောက်ကွယ် မြန်မြန်’

ခွင့်ပြုလိုက်သည်တွင်

‘ဆံလေးတို့နဲ့ ဆေးနီထိုးထားတဲ့ ခါးတောင်းကျိုက် ထားတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်က လှေငယ်တစ်စင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်

အတိုင်း ဆန်တက်လာပြီး ကောင်းမှုစေတီတော်ကြီးက ထီးကို ဆွဲဖြုတ်ယူသွားပြီး အင်းဝရွှေကျွန်းတော်ဦးကို ခြေနဲ့နင်းဖြိုတာ မက်ပါဘုရား၊ နောက်ပြီးတော့ တပည့်တော်တို့ကောင်းမှုစေတီ ကြီးမှာ လူ့ခဲတဲ့ သပြေပန်း သုံးစည်းကို တပည့်တော်တို့ မိဘတွေက တစ်စီးစီခွဲယူသွားကြတာ မြင်မက်ပါတယ်ဘုရား’

မောင်အောင်က သူ၏ထူးခြားစွာမြင်မက်သည့် အိပ်မက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိလို၍ လျှောက်တင်လိုက်ရာ မင်းကျောင်း ဆရာ တော်ဘုရားသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာက မျက်နှာတော်ညှိုးသွားကာ ချက်ချင်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ခပ်သုတ် သုတ် လက်ကိုသုတ်သင်ကာ

‘မောင်ကျောင်းသားတို့ စာသွားအံကြ၊ ကိုရင်နန္ဒိယ သုံး ယောက်စလုံး ခေါ်သွားကြမြန်မြန်’

အိပ်မက်၏အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်စုံတစ်ရာ မလျှောက်ကြ တော့ဘဲ အတွင်းခန်း စာသင်ခန်းဆီသို့ ကိုရင်ကြီးနှင့် ကျောင်း သား သုံးဦးကို နှင်လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ဆရာတော် ဘုရားသည် မြန်မာပြည်၏ ရှေ့ရေးကို ကောင်းစွာရိပ်မိသွားသည့် အလျောက် သင်္ကန်းအသာ ခေါင်းမြီးခြံလိုက်ပြီး မျက်ရင်စ တွေကိုသုတ်ကာ ဖြစ်ပျက်တရားကို နှလုံးသွင်းလိုက်ရပေ၏။

ပြာသိုလ ကုန်သည့် နောက်ပိုင်းဝယ် အောက်ပြေ အောက်ရွာမှ မြန်မာကုန်သည် အချို့သည် ကသောကမြော အထက်အညာသို့ ကုန်ပစ္စည်းဗလာ သက်သက်ဖြင့် ပြန်ရောက် လာကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ သတင်းဆိုး

တွေပါလာပါတော့သည်။

ထိုသတင်းဆိုးကား ဟံသာဝတီပဲခူးမှ အမတ်ကြီး၌ မွန်ဘုရင်ဖြစ်လာသူ ဗညားဒလသည် စစ်သူကြီး ဒလဗန်း၊ ညီတော်ဥပရာဇာတို့နှင့်အတူ ကြည်းတပ်ရေတပ်များစွာ ဖွဲ့စည်းကာ ဥပရာဇာတို့နှင့်အတူ ကြည်းတပ် ရေတပ်များစွာ ဖွဲ့စည်းကာ အထက်အင်းဝ ရွှေနန်းသို့ သိမ်းယူရန်အတွက် ဧရာဝတီ မြစ်အတိုင်း ဆန်တက်လာကြသည်ကြောင့် သေပြေး ရှင်ပြေး ပြန်ပြေးခဲ့သည့် မြန်မာကုန်သည် လှေသမားတို့၏ သတင်းကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ခြောက်ရက်မြောက်သောနေ့ နံနက်တွင် မောင်ဝိုင်း၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်ကြသည့် မုဆိုးဖိုရွာစား ဦးအောင်ဇေယျနှင့် ရွာစား ကတော် ခင်ကောင်းစံတို့ အရေးတကြီး၊ ကျောင်းဆရာတော် ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ကျောင်းသားမောင်ဝိုင်းအား လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေနှင့် တလှိုင်းတပ်များချီတက် လာသည့်သတင်းကြောင့် မုဆိုးဖိုရွာသို့ ပြန်ခွင့်ပြုပါမည်အကြောင်း ထောင်းပန်လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က လျော့လျော့ရှုခွင့်ပြု ကာ မောင်ဝိုင်းအား သူ၏ မိဘများလက်သို့ ထည့်လိုက်ရပေ၏။ ထို့နောက် နှစ်ရက်အကြာတွင် မောင်စံသာ၏ မိဘနှစ်ပါးက မောင်စံသာကို ပြန်ခေါ်သွားသည်နှင့် မောင်အောင်တစ်ယောက် သာ မျက်နှာငယ်ငယ်နှင့် ကိုရင်ကြီးနန္ဒီယကို အမှီသဟဲပြု၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသည်။ အကြောင်းမှာ မောင်အောင်၏ မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်ကြသည့် မင်းသား မင်းသမီးတို့သည် မဟာဓမ္မရာဇာပတိနှင့်

အပြစ်ရှာ၍ ဒုက္ခပေးနေသည့် အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရှားကာကွယ် ရန် မြစ်အနောက်ဘက် အရပ်ဆား၌ ခရီးလှန်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အင်းဝရွှေမြို့တော်ဘက်မှ တလှိုင်းစစ်သည်များ ချီတက် လာသည့်သတင်းဂယက်ကြောင့် မြစ်မြောက်ဘက် စစ်ကိုင်းမြို့သို့ လှေတစ်တန်၊ မေါင်တစ်တန်နှင့် ကွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာကြ သည့် ပရိသတ်များမှာ နေညမစရှိခဲ့ချေ၏။

အင်းဝရွှေနန်းရှင်လည်း မိုးကုန်မှ လယ်ထွန်ချသော လုပ်ငန်းကို ထိုအခါမှပင် သတိရရှိပြီး လုပ်ဆောင်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ အင်းဝရွှေမြို့တော်ကို အတွင်းတပ်၊ အပြင်တပ်၊ တည်ဆောက်ကာ မြို့တွင်းသို့ လူသူ စစ်မြင်းစားရေရိက္ခာများ နေ့စဉ်ဖြည့်သွင်းလျက် သူ၏ဩဇာအာဏာမီရာ မြို့စားရွာစား များဆီမှ တပ်တော်သားများ အမြန်ဆုံးစုဆောင်းကာ ဖွဲ့စည်းနေ သည်ကို တွေ့ရပေ၏။ ဂရုစိုက်လောက်သော မြန်မာစစ်ခံ အကြောင်း အဟန့်အတား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တစ်ခုတလေမှ မတွေ့ရသည့် အင်အားကြီးမားလှသည့် ဟံသာဝတီတလှိုင်းဘုရင် နှင့် တပ်များသည် ရေကြောင်း၊ ကြည်းကြောင်းတို့မှ မရပ်မနား အပြင်းချီတက်လာခဲ့ သည့်တွင် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၀၃ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း (၆) ရက်နေ့၌ အင်းဝအပြင်ခံတပ်ကို လက်ရ သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ မွန်တလှိုင်းတို့အား နောက်ကြောင်းမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် မြန်မာစစ်တပ် တစ်စုံတရာ မတွေ့ ရုံမက အင်းဝမြို့တွင်း၌ စားရေးရိက္ခာပြတ်လပ်နေသည်ကို အတတ်သိရှိသည့် မွန်တလှိုင်းဘုရင်သည် ရှိသမျှ အင်အားတို့ဖြင့်

အတင်းဖိ၍ တိုက်ကြသည်တွင် တန်ခူးလဆန်း (၈) ရက်နေ့တွင် အင်းဝရွှေနန်းရှင်စံရာ အတွင်းမြို့ကို လက်ရသိမ်း၍ စီးနင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ မင်းနှင့်တကွ မှူးမတ်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ လက်နက်နှင့်မြင်းကောင်း မှန်သမျှကို သိမ်းဆည်းခေါ်ဆောင်ကာ ဟံသာဝတီတော်လှန်ရန် အောင်စည်အောင်မောင်း ရိုက်ဆော် တီးခတ်ရင်း အောက်ပြေ မွန်တလိုင်းဒေသသို့ ပြန်လည်စုန်ဆင်း သွားခဲ့သည်။

အုပ်ချုပ် သိမ်းပိုက်ပြီးသော အင်းဝရွှေနန်းရှင်တို့စံရာ နယ်မြေတစ်လျှောက်၌ သစ္စာတော်ပေးရန် အလိုငှာ တလိုင်း စစ်သူကြီး တလပန်းကို ဆင်တပ်မြင်းတပ် ခြေလျင်တပ်ကြီးများ ပေးအပ်ကာ တောတောင်အားကိုးပြီး မခန့်မညားရှိသည်မှန်သမျှ ကို မြေလှန်၍ ကွပ်မျက်သုတ်သင်ရန် တစ်ချက်လွတ်အမိန့်ကို ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

မောင်အောင်ကား မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကကိုရင် ငယ်အဖြစ်ဖြင့် သင်္ကန်းစည်းပေးထားခဲ့သည့်အလျောက် ဘေး ဥပါဒ် အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာဖြင့် သာမဏေဘဝဖြင့် ကြံတွေ့ရ ပေ၏။ မောင်အောင်အဖို့ မြန်မာ့ကျက်သရေဆောင် ဒေါင်းအလံ တော်ကိုလှဲချကာ မွန်တလိုင်းတို့၏ တံဆိပ်အမှတ်အသား ဟင်္သာ ရုပ်အလံကို လွှင့်ထူထားစေပြီး နေရာတော်ဝင်း အဆောက်အဦများ ၌ ဆံပင်ကိုဖြတ်ထားသည့် ဆံတော်တိုလေးနှင့် တလိုင်း စစ်သား များ၏ မောက်မာသော မျက်နှာများကို မြင်တွေ့ရသည်တွင်များ စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိသည်။ တစ်ခါတရံ သူ၏ ရောင်းရင်း

မောင်စံသာနှင့် မောင်ပိုင်းတို့ကို သတိရလွှမ်းချင်မိသော်လည်း ဤကဲ့သို့သော သေရေးရှင်ရေးအရွပ်အထွေးကာလဝယ် လူကြို မကောင်းသော ဤစာပေပူးလွှာမကပ်နိုင်အောင် လွှမ်းလျက် သတိရလျက်နှင့် စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ခံနေရပေ၏။ တစ်ညတွင် မောင်အောင်သည် ခါတိုင်းအိပ်မက်ထဲ၌ တွေ့နေရသည့် လူ လူသူတော်ကြီးနှင့်တွေ့ဆုံပြီး လူသူတော်ကြီးက မောင်အောင်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ဆေးတစ်လုံး ကျွေးမွှေးခဲ့ပြီး

'ဘာကိုမှမကြောက်နဲ့၊ ဘိုးဘိုးပေးခဲ့တဲ့ ပုတီးစိပ်နည်း ကို နက်ဖြန်ကစပြီး စိပ်ပါ။ သက်သတ်လွတ်စားပြီး မေတ္တာများ ပို့ပေးပါ။ ကိုရင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မမြင်ချင်တဲ့ တလိုင်းစစ်သည် တွေ မကြာခင်မှာ သူတို့ထက်ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ မြောက်အရပ်က မင်းလောင်းက တိုက်ခိုက် ရှင်းလင်းလွတ်လိမ့်မယ်'

ရှေးဖြစ်မည့် မင်းရေးစိုးရေးကိစ္စကိုပါ ထည့်သွင်းပြော ဆိုသွားပြီးနောက်

'ကိုရင် ဘယ်သူဘယ်ဝါကိုမှ သတိရ လွှမ်းဆွတ်မနေနဲ့ ကိုယ့်ပါရမိနဲ့ကိုယ်ဘဲ၊ ပါရမိချင်းတူရင် ဆုံကြမယ်၊ ကိုရင် သွားရတဲ့ ခရီးက တစ်ယောက်ထဲခရီး ထီးတည်းသာဖြစ်တယ်၊ ဘုရားရှေ့တော်မှာ မကြာခဏဆုတောင်းခဲ့တဲ့အတိုင်း ကိုရင့်အကြံ အဓိဋ္ဌာန်အထမြောက်ချင်ရင် ဘိုးဘိုးပြောခဲ့ မှာခဲ့တဲ့ ပုတီးစိပ်နည်း ကို မပျက်မကွက်လုပ်ပါလေ'

မှာကြားခဲ့သည့် အိပ်မက်ကို မက်ခဲ့ရလေသည်။ နံနက်

လင်းလျှင်လင်းချမ်း ဆရာတော်တရားအားအသာကပ်၍ အိပ်မက်ကို လျှောက်ထားလိုက်ရာ မင်းကျောင်းဆရာတော်သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာလျက် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌအား သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်နိုင်ရန် စီမံပေးလိုက်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ချိန် သတ်သတ်အတွက် အချိန်ပိုရရှိရန်ပါ စီမံပေးလိုက်ပါသည်။

သူ့ကျွန်မခံလိုကြသော မြန်မာပြည်သူများအဖို့ တကယ်အားကိုးအားထားပြုနိုင်သည့် ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက် ပေါ်ထွက်ရေးကို မြှော်လင့်တောင့်တနေကြသည်။ တလိုင်းစစ်သည်များကလည်း လက်လှမ်းမှီရာအရပ်ရှိ မြန်မာပြည်သူလူထုကို စစ်နိုင်သူများအနေနှင့် နှိပ်စက်ကလူ ပြုကြသကဲ့သို့ အင်းဝရွှေနန်းရှင်လက်အောက်ခံ မြို့စားရွာစားများကို ဓါးကွပ်ကာ သစ္စာရေသောက်စေ၏။

မြန်မာပြည်သူများအဖို့ တခဲနက် ဝမ်းမြောက်စရာ သတင်းကား မုဆိုးဖိုမြို့စား ဦးအောင်ဇေယျသည် သူ၏အိမ်တည်ရာ နယ်ပယ်အတွင်း၌ လူသူလက်နက်စုကာ တလိုင်းစစ်သည်များကို ခုခံတိုက်ခိုက်သည့် သတင်းကောင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုသုံးဘိုတွင် ဘိုမီးတောင်တန်းဟူသော သတင်းစကားအရ အုတ်ဖိုနယ်က ကွေ့ရှမ်းခေါင်းဆောင် ဂုမ္ဘာအိမ်ကလည်း မြန်မာပြည်ကို လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်ရန် အားထုတ်လျက် ရှိနေပါသည်။

သူ့ကျွန်မခံလိုသော မြန်မာစစ်မှုထမ်းဟောင်းများ မှူးမတ်ရွာသားများသည် မုဆိုးဖိုမြို့သို့ တလိုင်းစစ်သည်များကို

ကျော်ဖြတ်ကွင်းရှောင်သွားကြပြီး ဦးအောင်ဇေယျ၏ သစ္စာတော်ကို ခံယူကြသည့် သတင်းများသည် တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့ လျင်မြန်လှစေ၏။

‘မုဆိုးဖို အလိုလိုနေရင်း ဘုန်းတော်ကြီးမင်း’ဟူသော တဘောင်ကိန်းခမ်းအရ ဦးအောင်ဇေယျသည် ထန်းလုံးတပ်ကြီးတည်ကာ ဗိုလ်ရှစ်ရင်း ပြင်းပြသော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်များဖြင့် မြန်မာ့ရွှေနန်းကို သိမ်းပိုက်ဖျက်ဆီးသည့် တလိုင်းမင်းနှင့်တကွ တလိုင်းတပ်ကြီးကို အမြစ်လှန် တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် နေ့ညမပြတ် ပြင်ဆင်နေပါတော့သည်။

စစ်ကိုင်းမြို့သို့ဝင်လာစဉ် အခြေအနေကိုကြည့်၍ စစ်ကိုင်းမင်းသားလည်း မင်းကျောင်းဆရာတော်ထံ လျှို့ဝှက်စွာ အပ်နှံထားသည့် သူ၏ရင်သွေးတော် မောင်အောင်ကို သူတို့ ဆွေတော်မျိုးတော်များ ပုန်းအောင်းရာဒေသသို့ လိုက်ပါစေရန် ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်တွင် မောင်အောင်ကိုယ်တိုင်က မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်သဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်ရှိခဲ့ရသည့် အထောက်တော်သည် လက်လျှောက်က ရုပ်ဖျောက်၍ စစ်ကိုင်းမြို့ တွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့ရပေ၏။

* *

လက်ရုံးတော်မီးတောက်သည် နိမိတ်အတိတ်အရ ဦးအောင်ဇေယျသည် သစ္စာရေအတိုက်လာသည့် လက်နက်ကိုင်

တလှိုင်းစစ်သည်များကို ပြန်လမ်းမရှိစတမ်း ပိုင်နိုင်စွာ သုတ်သင်နိုင် လိုက်ခဲ့သည်ကြောင့် အင်းဝမြို့တော်၌ တပ်စခန်းချနေသည့် တလှိုင်းစစ်သူကြီး တလပန်းသည် မုဆိုးဖိုကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် သမိန်ဖိတ်ပြီး၊ အဲနရုံတပ်တို့ကို တပ်ပေါင်းနှစ်တပ်၊ မြင်းသုံးထောင်၊ စစ်သည်သူရဲနှစ်ထောင် အင်အားဖြင့် သက္ကရာဇ် ၁၁၁၄ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း (၈) ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းမှတစ်ဆင့် ကူး၍ မုဆိုးဖိုက ခြောက်လှန်ပစ်ရေး စီမံကိန်းအရ ချီတက်လာတော့သည်။

ဦးအောင်ဇေယျသည် အသေခံဗိုလ်လက်ရွေးစင်မြင်းယာဉ် တက်ခြောက်ကျိပ်ရှစ်ယောက်ကို ရဲမက်များအနက်က ရွေးထုတ်ကာ မုဆိုးဖိုပတ်လည်ရှိ လေးဆယ့်ခြောက်ရွာကြီးများကို ခံတပ်မြို့လုပ်ကာ တပ်ပေါင်းလေးဆယ်ခြောက်တပ် စနစ်တကျဖွဲ့စည်းကာ ချီတက်လာသည့် တလှိုင်းတပ်ကြီးကို ရင်ဆိုင်ရန်အသင့်ရှိစေ၏။

ဦးအောင်ဇေယျက တပ်ပေါင်းစုကို ဗိုလ်ရှုခံပြီးစစ်သဘောသည် အင်အားများသံည ကြီးမားသည် ပဓာနမဟုတ်။ လျင်မြန်မှုနှင့်လက်ဦးမှု သူရသတ္တိစွမ်းရည်ရှိမှုတို့ကသာကဘဲ အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်စေနိုင်သည်။ 'တစ်ယောက်ကောင်းက တစ်သောင်း ဗိုလ်ခြေညက်ညက်ကျေရမည်သာတည်း' ဟု အားပေးစကား မိန့်ကြာသည်တွင် မြင်းယာဉ်တက်ခြောက်ကျိပ်ရှစ်ယောက်တို့ကလည်း 'ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်လျှင် တလှိုင်းရန်သူတစ်ရာနှင့် အသက်လဲကြရန် အသင့်ရှိကြောင်း၊ စိုးရိမ်တော်မမူပါနှင့်' ဟု

ကြိုးဝါးလိုက်ကြသည်။

မွန်တလှိုင်းတပ်များသည် မုဆိုးဖိုခံတပ်ကြီးကို တောင်မျက်နှာမှစတင်၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း မြန်မာတပ်များ၏ သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ ခုခံတွန်းလှန်မှုကြောင့် နောက်သို့သာ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပေ၏။ အကြိမ်ကြိမ် အင်အားစမ်းသည့် သဘောဖြင့် မုဆိုးဖိုခံတပ်ကြီးကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြိုခွင်းရန် ကြိုးစားသော်လည်း ဦးအောင်ဇေယျ၏ အကွပ်အညှပ်အစီအမံကောင်းခြင်းကြောင့် တလှိုင်းများ အကျအဆုံးများစွာဖြင့် နောက်ဆုတ်ရပြီး အဝေးရပ်မှ ဝိုင်းရံထားရလေသည်။ တလှိုင်းတို့၏ မုဆိုးဖိုခံတပ်ကို ဖြိုခွင်းရန် တိုက်ပွဲ၌ နာမည်ကြီးလှသော တလှိုင်းတို့ဘက်မှ သံလျင်ဝန် ကျဆုံးခဲ့ရပေ၏။

ဦးအောင်ဇေယျသည် သူ၏သားတော်များ၊ ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးများနှင့် အရေးတကြီးတိုင်ပင်လိုက်ကြရပေ၏။ သူတို့၏ ခံစစ်မှ ထိုးစစ်အခြေအနေသို့ ပြောင်လည်း၍ တလှိုင်းတို့ စစ်နားချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်မောင်းနှင်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ကြသည်။

ဦးအောင်ဇေယျသည် မုဆိုးဖိုခံတပ်မြို့ကို စနစ်တကျ ဝိုင်းဝန်းရန်စီစဉ်ပြီး တိုးစစ်ဆင်ရေးအတွက် မြန်မာတပ်များကို ခိုင်ခန့်စွာ ဖွဲ့စည်းခန့်ခွဲလိုက်သည်။

မင်းကျော်ပျံချိုကို တပ်ပေါင်းဆယ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်စေပြီး လက်ျာစစ်ကြောင်းအဖြစ်လည်းကောင်း၊ မင်းလှစည်သူကို တပ်ပေါင်း ဆယ်တပ် အုပ်ချုပ်စေပြီး လက်ဝဲစစ်ကြောင်းမှူးအဖြစ်

လည်းကောင်း၊ မင်းရဲကျော်စွာကို တပ်ပေါင်း ဆယ်တပ်အုပ်ချုပ်
စေပြီး အလယ်စစ်ကြောင်းမှူးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သေနတ်ဆွဲ
သူရဲတပ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကိုလည်း ခံတပ်မြို့၏ မြောက်ဘက်
မျက်နှာက ကြွကြွပျံပျံစေကာ ဦးအောင်ဇေယျသည် သားတော်
ကြီးများနှင့်အတူ တိုက်စည်တိုက်မောင်း ငြိမ့်ငြိမ့်ညစ်စေလျက်
အရှေ့ မင်္ဂလာ တံခါးမှ မုဆိုးဖိုမြို့ကို လုပ်ကြံ ဝိုင်းရံထားသည့်
တလိုင်းတပ်ကြီး ရှိရာသို့ စတင်ကာ ထိုးစစ်ဆင်လိုက်ကြသည်။

တလိုင်းတပ်မိုလ် အဲဘဲကောင်း၊ သမိန်စိတ်ဖြိုး၊ အနရ်
တို့လည်း တလိုင်းတပ်ကြီးကို မနားမနေ စည်းကွပ်၍ ခုခံ
တိုက်ခိုက်သော်လည်း မြန်မာတပ်များ၏ နှောင့်မြောက်သော
သတ္တိ၊ ကြောက်မက်ဖွယ် ထိုးစစ်ဆင်မှုကို မခုခံနိုင်ဘဲ တလိုင်း
တို့တပ်ကြီးသည် ကစဉ့်ကလျား ရွှေရဆုတ်ရလေသည်။

ဤတိုင် မြန်မာတပ်များကလက်ဝဲလက်ကျံညှပ်၍ အတင်း
ဖိကာ တိုက်ခိုက်သည့်တွင် တလိုင်းတပ်ကြီးသည် ကဆုန်လပြည့်
ကျော် ၄ ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းသို့ စာပံပျက်ကာ ဆုတ်ခွာပြေး
ကြလေသည်။ တလိုင်းစိုလ်မှူးများသည် မြင်းနှင့် အပြင်းဆုတ်ခွာ
ခဲ့၍သာ မြန်မာများ၏ သံပန်းများအဖြစ်သို့ မရောက်ခဲ့ပေ။

မောင်ဝိုင်းကား ငယ်ရွယ်သူဖြစ်၍ ခံတပ်မြို့အတွင်းမှ
သူ၏ မယ်တော် ခင်ကောင်းစံအနီး၌ ကူညီလုပ်ကိုင်ရင်း သူ၏
ဖခင်ဦးအောင်ဇေယျ၏ စစ်ရေးဆင်ပုံကို မှတ်ယူသင်ကြားနေပါ
တော့သည်။

ဦးအောင်ဇေယျသည် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တလိုင်း

တို့ဘက်၌ သစ္စာခံကာ လိုက်ပါအမှုထမ်းနေကြသည့် မြန်မာများ၊
ရှမ်းများ၊ ကဒူးများ၏ ယုံကြည်အားကိုးမှုကို ပုဂံယာယံကြွယ်ဝမှု
ကျေနပ်စွာဖြင့် ရှိခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဦးအောင်ဇေယျသည် အချိန်ရခိုက်ဝယ် သူ၏ တိုက်
စွမ်းရည် အရှိန်အဝါကြောင့် သူ့ဆီသို့ အာရုံစိုက်လာကြသည့်
မြန်မာလူထုကြီးမှာ စစ်ရေးစကားအရ များစွာရယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။
တပ်ပေါင်းစု ဗိုလ်ရှစ်ပြီးနောက် ဦးအောင်ဇေယျသည် မုဆိုးဖိုနှင့်
မနီးမဝေး၌နေပြီး မုဆိုးဖိုကို ဒုက္ခပေးနိုင်အည့် ရွှေဒေါင်းပေါင်း
တပ်၊ ညောင်လှတပ်၊ ခင်ဦးတပ်တို့မှ တလိုင်းရန်သူများကို
မနားမနေ လိုက်လံတိုက်ခိုက် သုတ်သင်ပြန်ပါသည်။

တလိုင်းရှင်ဘုရင်အား သစ္စာခံထားပြီး မြန်မာအမျိုးသား
လက်ရုံးရည်ကောင်းသော ခင်ဦးစား လူရပ်ပျံချီချေစံညိုအား
မြန်မာအချင်းချင်း သွေးစည်ညီညွတ်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသော်လည်း
ယခင်က ရန်စဟောင်းရှိခဲ့ဘူးသည့် ငချစ်ညိုသည် အလောင်း
ဘုရားအား ပမာမခန့်သဝဏ်လွှာပြန်လိုက်လေသည်။

ဖေါ်ပြပါ စာလိုင်းတပ်ကြီးကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း
တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့်နောက်ဝယ် တလိုင်းတပ်များမှရရှိသော
လက်နက်ကောင်းများ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ကျွဲ၊ နွား တို့ကို ဦးအောင်
ဇေယျ၏ တပ်ဖွဲ့အတွက် ပထမတန်း လက်နက်အားဖြည့်ခြင်း၊
ကျည်အားဖြည့်ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သလို ဦးအောင်ဇေယျ၏
တပ်ဖွဲ့များအဖို့ စစ်ရေးစစ်ရာအရ လှုပ်ရှားနိုင်သော နယ်မြေ
များမှာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာပါတော့သည်။

ဦးအောင်ဇေယျသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၁၅ ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလပြည့်ကျော် ခြောက်ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် မုဆိုးဖိုမြို့ကို ရတနာသိင်္ခ ကုန်းဘောင်မြို့တော်ဟူ၍ သမုတ်တော်မူပြီး မင်းဧကရာဇ်အဖြစ် ကြေငြာ၍ 'အလောင်းဘုရား'ဟူသော ဘွဲ့တော်ကို ခံယူတော်မူသည်။

ထို့နောက် သားတော်ကြီးငယ်တို့မှစ၍တပ်မှူး၊ ဗိုလ်မှူး၊ မြင်းယဉ်တက်ဗိုလ်မှူးတို့ကို ထမ်းရွက်ခဲ့သည့် ပြောင်မြောက်လှသော တိုက်ပွဲကြီးငယ်၏ အောင်မြင်မှုအရ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူသည်။

အလောင်းဘုရား၏ အကြီးဆုံးရန်သူဖြစ်သည့် ခင်ဦးစားလက်ျာပျံချီဘွဲ့ခံ ငချစ်ညိုလည်း ခင်ဦးတပ်ပျက်ကာ တလိုင်းအင်အား စုများရာ ကျွန်းတင်ကြီးဘက်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခဲ့ရပေ၏။

သခွပ်ပင်က မီးတကျည်ကျည်ဆိုသည်သို့ တလိုင်းတပ်ကြီးများနှင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်နေရသည့် အလောင်းဘုရားအား နောက်ကျောမှ ဓါးနှင့်ထိုးသည့် အပြုအမူမျိုးကို ပြုလုပ်သူ တစ်ဦးမှာလည်း မဏ္ဍရာအုတ်ဖိုဘက်က ကွေ့ရှမ်းများ၏ ခေါင်းဆောင် 'ဂုဏ္ဍာအိမ်' ဆိုသူပင်ဖြစ်ပါသည်။

တလိုင်းများ၏ မြောက်ပင်ပေးချက်အရ 'ဂုဏ္ဍာအိမ်'သည် ကွေ့ရှမ်း၊ မြန်မာ၊ တလိုင်းတပ်များကို စုဆောင်းကာ ဧရာဝတီမြစ် အရှေ့ဘက်တလွှားတွင် လူသူသိမ်းသွင်းကာ တောင်သုံးဆင့်အရပ်တွင် တပ်ကြီး အခိုင်အမာ ခိုလာတော့သည်။

အလောင်းဘုရားသည် သားတော်သတိုးဓမ္မရာဇာကို ဗိုလ်ချုပ်ခန့်လျက် မြင်းသုံးရာ၊ စစ်သည်ရဲမက် လေးထောင်နှင့် လည်းကောင်း၊ သားတော်သတိုးစောကို မြင်းသုံးရာ သူရဲသုံးထောင်နှင့် အုတ်ဖိုကြောင်း ချီတက်စေသည်။

ဤတွင် ဂုဏ္ဍာအိမ်သည် စစ်နှစ်ဖက်ညှပ်ကာ ပြေးပေါက်မရှိစတမ်း အလောင်းဘုရား၏ စစ်ဆင်မှုကို သတိရှိသည်ကြောင့် ရင်မဆိုင်ဝန်တော့ဘဲ တောတောင်ကြီးရာ ဒေသသို့ သားမယားများဖြင့် ကိုယ်လွတ်ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားပါသည်။ မြန်မာတပ်များက ဆင်များ၊ မြင်းများ လက်ရသိမ်းပိုက်ပြီး ရတနာသိင်္ခရွှေမြို့တော်သို့ စစ်တံခွန် လွှင့်ခဲ့ရပေ၏။

အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် တလိုင်းတို့တပ်ကြီး အခိုင်အမာစွဲထားသည် အင်းဝမြို့ကို အပြီးအပိုင်သိမ်းယူရန် အမြန်စီစဉ်လုပ်ဆောင်ရလေသည်။ တလိုင်းစစ်သူကြီး ဒလပန်သည် ဟံသာဝတီသို့ ခေတ္တပြန်နေခိုက် အင်းဝသို့ တလိုင်းစစ်ဗိုလ်ရွှေရွှန်ဝန်၊ စစ်တောင်းဗိုလ်ကျော်ဗိုလ်တို့က မြင်းသုံးထောင်တို့ဖြင့် တပ်စွဲထားခဲ့လေသည်။

အင်းဝမြို့တော် လောင်းတာအရပ်၌လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ် တောင်ဘက်ရှိ မြို့ပြများ၌လည်းကောင်း၊ တလိုင်းတပ်များကို နေရာအနှံ့အပြား တပ်စွဲတည်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားနှင့် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌတို့သာမက အင်းဝရွှေနန်းတစ်ခွင်တွင် သူတော်စင်များ ခိုးအောင်းနေထိုင်ရာ စစ်ကိုင်းမြို့သူမြို့သားများအဖို့ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်စရာ

သတင်းတစ်ရပ်ကား ဦးအောင်ဇေယျ၏ မုဆိုးဖိုသားများ ပါဝင် ဖွဲ့စည်းထားသည့် မြန်မာတပ်ကြီးသည် အင်းဝသို့ ရေအား၊ ကုန်းအားဖြင့် အပြင်းချီတက် ဝိုင်းရံလာသည်ဟူသော မင်္ဂလာ သတင်းပင်ဖြစ်သည်။

တလိုင်းစစ်သူကြီး ရွှေနန်းဝန်နှင့် တလိုင်းတပ်မှူးများအဖို့ ဤသတင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း ဆောက်တည်ရာမရနိုင် တော့ဘဲ မြန်မာတပ်တွေကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သည့် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ညတွင်းချင်းပင်တလိုင်းတပ်တွေဆုတ်ကာ အောက်ပြည်သို့ ဆုတ်ခွာပြေးကြလေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပြာသိုလဆန်း ၉ ရက်နေ့တွင် ဦးအောင်ဇေယျနှင့် မြန်မာတပ်ဖွဲ့များသည် အင်းဝမြို့တော်ကို သိမ်းပိုက်ရရှိခဲ့လေသည်။

အခြေအနေ ကောင်းမွန်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း လွတ်လပ်မှုကိုရရှိခဲ့သည့် မြန်မာတို့သည် လုပ်ငန်းကိုင်ရာ များကို အမြန်စည်းကြပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သလို ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌခေါ် မောင်အောင်အဖို့၌လည်း စစ်ကိုင်းဗျာဒိတ်ပေး ဘုရားဆီသို့ တစ်ပါး တည်းထွက်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ သူ၏နားထဲသို့ မမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏၏အသံဖြင့်

‘ကိုရင်မွန်းတည့်ချိန် ဗျာဒိတ်ပေးဘုရားကို သွားဖူးပါ။ ဘုရားရဲ့ တနင်္ဂနွေဒေါင့် ပထမပစ္စယံကို တက်ကြည့်ပါ။ စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးနဲ့ စမအင်းတစ်ချပ် တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အင်းကို ပြာချပြီး သောက်ပါ။ စိပ်ပုတီးကိုလည်း ကိုရင်လည်ပင်းမချပါနဲ့ နာနာဖိစပ်ပါ’

ဟူသော မှာကြားချက်ကြောင့် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဗျာဒိတ်ပေးဘုရားရှိရာသို့ အဆောတလျင် ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။ မွန်းတည့်ချိန်ဝယ် တနင်္ဂနွေထောင့် အောက်ခြေမှ ပထမပစ္စယံ ပေါ်သို့ တက်ကြည့်လိုက်ရာ ဆေးဖြင့်စီစဉ်ထားသော နက် မှောင်နေသည့် ပုတီးဟောင်းတစ်ကွင်းနှင့် စမေဝ အင်းတစ်ချပ် ကို တွေ့ရပေ၏။ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ပုတီးကို ကဗျာဆရာ လည်ပင်း၌ စွပ်လိုက်ပြီး အင်းကို ၎င်း တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ပါလာသည့် မီးခတ်ကျောက်ကိုခတ်ကာ ပြာချလိုက်ပြီး အနီးရှိ ရေအိုစင်မှရေနှင့် တစ်ခါတည်းသောက်ချလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင် နက်တည်း ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ဖိန်းရိုန်းပူထု သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသလို ကိုယ်ကာယ အခြေအနေမှာ လည်း ပေါ့ပါးလျင်မြန်လာသည်ဟု ထင်လိုက်ရပေ၏။ ထို့ နောက် သူ၏စိတ်အာရုံထဲ၌ သူ့သီတင်းသုံးရာ မင်းကျောင်း ဆီသို့ ဧည့်သည်နှင့် မင်းအမှုထမ်းအချို့ ရောက်နေသည်ဟူသော စိတ်အာရုံကိုရရှိသည်တွင် ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစွာဟူသော သံသယ စိတ်များဖြင့် နေပူကြိုကြိုတွင် သင်္ကန်းကို ခေါင်းမြီးမြို့ကာ မင်းကျောင်းဆီသို့ ပြန်ကြွချီခဲ့သည်တွင် ရှေးဦးစွာ သူ၏ ပြန်ကြွ အလာကို လည်ပင်းတရှည်ရှည်နှင့် စောင့်ကြိုနေသော ရောင်းရင်း ငယ်ချစ် မောင်စံသာကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

မောင်စံသာသည် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏လက်ကိုဆွဲကာ ‘ကိုရင်ရေ ကျုပ်လဲ ကိုရင်လို သင်္ကန်းဝတ်မယ် ရည်ရွယ် လိုက် သတိရလိုက်လေကိုရင်ရယ်’

မျက်စည်စတွေနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်ရာတွင် ကိုရင် ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဝါးပြင်ပေါ်ဝယ် မျက်စည်စတွေဖြင့် ...

‘ကျုပ်လဲ ကိုရင်စံသာလိုပါဘဲ၊ ညတော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ဘူး၊ ခွဲစတုန်းကဖြင့် တစ်ယောက်ထဲ တစ်ကောင်ကြွက် ပီပီ ကျန်ရစ်နေလို့ သိပ်အားငယ်မိတာ အဟုတ်ပါဘဲ’

ပြောကြားကာ ကျောင်းပေါ်သို့အဆောတလျင်ဆက်တက် ခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ဘုရား၏ စံပယ်ရာ ကျက်သရေခန်းအပြင် ဘက်၌ကား မင်းမှုထမ်းအချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသလို လူဖွယ် တန်းရံများကို အုပ်ကြီးအုပ်ငယ် တောင်းကြီးတောင်းငယ်တို့ဖြင့် ဆရာတော်ရှေ့မှူးဝယ် တွေ့မြင်ရပြန်ပါသည်။

ဆရာတော်သည် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌကို လှမ်း၍ခေါ်ယူလိုက်ပြီး ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌနှင့် မောင်စံသာတို့က ဆရာတော်အား ကန်တော့ အပြီးတွင်...

‘ဟော ဒါပါပဲ ဒကာကြီး၊ မင်းသားမောင်ဝိုင်းရဲ့ သူငယ် ချင်းနှစ်ယောက်၊ ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်ကာလအတွင်းမှာ ကိုရင်အောင် ကို ကျုပ် သင်္ကန်းစည်းပေးခဲ့တယ်’

မင်းမှုထမ်း အကြီးအကဲတစ်ဦးအား ပြောပြလိုက်သည် တွင် မင်းမှုထမ်းအကြီးအကဲသည် ကျောင်းသားငယ်နှစ်ယောက် ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ ကြည့်ရှုလေ့လာပြီး...

‘အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းတွေပါကလား၊ သခင်ကလေး ကတော့ ကိုရင်တို့နှစ်ယောက်ကို သိပ်သတိရနေရှာတယ်။’

ခမည်းတော်ဘုရားနဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့က ပြန်ခေါ်လိုသာ ကြောက်ရွံ့ ရိုသေစိတ်နဲ့ ပြန်ပြီး ရတနသိင်္ကံကို လိုက်ခဲ့တယ်။ ဟိုကျတော့ ပွဲ တော် သုံးလေးရက် မတည်နိုင်ဘူး။ စစ်ကိုင်း ဘက်ကို ကြည့်ကြည့်ပြီး မှိုင်နေရှာတယ် ဘုရား။ သခင်ကလေး က သူငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းနှစ်ဦးကို အမှတ်တရလွမ်းဆွတ် ကြောင်း ပြောလိုက်ပါလို့ မှာအမိန့်တော်ရှိတာနဲ့ တပည့်တော် ကလေးနှစ်ယောက်တွေ့အောင် စောင့်နေခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား’

လျှောက်တင်လိုက်ပြီး

‘ရှော ရှော ခလေးတို့၊ ရောင်းရင်းမင်းသားကလေးရဲ့ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကတ္တီပါအိတ်နှင့် ထည့်ယူလာသည့် ငွေသားနှင့် ကောင်းအထည်နှစ်စတို့ကို ပေးအပ်လိုက်ပါသည်။ မကြာမီ မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် မင်းသားငယ်မောင်ဝိုင်းဆီမှ ခြေမြန် တော်များ သည် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို ကန်တော့ပြီး ကျောင်းသား ငယ်နှစ်ဦးအား ရင်းရင်းနှိန့်နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွား ကြပါသည်။

‘ကိုင်း မင်းတို့ကို မောင်ဝိုင်းက ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ သိမ်းကြလေ’

ဆရာတော်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မောင်အောင်သည် မောင်စံသာ၏မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကိုရင်စံသာ ကျုပ်အတွက်ပါ အားလုံး သိမ်းယူ ပေတော့...’

ရသင့်ရထိုက်သောငွေနှင့် အထည်စကိုပါ မောင်စံသာကို လွှဲပေးလိုက်ရာ မျက်လွှာချ၍ ငြိမ်သက်စဉ်းစားနေသည့် မောင်စံသာက ခေါင်းခါပြလိုက်ပြီး

‘ဆရာတော်ဘုရား တပည့်တော်လျှောက်ထားခွင့်ပေးတော် မူပါဘုရား’

စတင်ကာ ခွင့်တောင်းလိုက်ရာ ဆရာတော်ကြီးက

‘ကောင်းပြီ လျှောက်တင်ပေတော့ မောင်ကျောင်းသား’

ဟု ရှော့ရှော့ရှုခွင့်ပေးလိုက်ရာ...

‘တပည့်တော်မောင်ဝိုင်းဆီက ပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းအတွက် လဲ မခင်တွယ်ပါဘုရား တပည့်တော်ကို သနားငဲ့ညှာသောအားဖြင့် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌလိုသာမဏေအဖြစ် သင်္ကန်းစည်းပေးတော်မူပါဘုရား...’

ရုတ်တရက် လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဆရာတော်ကြီးသည် အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားသည်ကြောင့် မောင်စံသာ၏ မျက်နှာကု စိုက်ကြည့်လိုက်နေမိရှာသည်။

‘ဟေ့ ကိုရင်စံသာ၊ ကျုပ် သင်္ကန်းဝတ်လို့ လိုက်ဝတ်တာလား၊ ကျုပ်က ထွက်ချင် လူပြန်ထွက်မှာဗျာနော်...’

ကိုယ်စိတ်နိုင်မှ သစ္စာမှန်မှ သင်္ကန်းဝတ်ပါဗျာနော်၊

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌက ဝင်ရောက်၍ သတိပေးလိုက်ရာ ကိုရင်စံသာသည်

‘သယ် ရှုပ်ရန်ကော ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျုပ်စိတ်ဆန္ဒအရ

ကျုပ်သင်္ကန်းဝတ်ချင်နေတာ ကြာပြီကော။ ကောင်းမှုတော်စေတီကြီးမှာ ဆုပန်ပြီးကတည်းက စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့တာ။ ခုလို ခေတ်ပျက်ခဲ့ရသလို နစ်နာတာကလား၊ ကျုပ်ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌထက် အသက်ကြီးသလို စိတ်ကလဲ ပိုနိုင်တယ်...’

ပြန်၍ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ သတိပေးချက်ကို ချေပလိုက်ပြီးနောက်...

‘တပည့်တော်ကို သင်္ကန်းပရိက္ခရာ ချီးမြှောက် ပေးသနားတော်မူပါဘုရား’

ထိခြင်းငါးပါး ညီညွတ်စွာဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဒုတိယအကြိမ် လျှောက်ထားတောင်းပန်လိုက်ရာ ဆရာတော်ကြီးသည်လေးလေးနက်နက် သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပြီ မောင်ကျောင်းသား ငါ အချိန်မတော် အခါကောင်းရွေးပြီး သင်္ကန်းစည်းပေးမယ်’ ခိုဝှဲခြံသော အာမခံချမှတ်တော်မူပြီးနောက် ကိုရင်စံသာ၏ ရောင်ထုံးကို ရိတ်ပစ်ရန် ကိုရင်နန္ဒိယကို ခေါ်ယူအမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သူ၏ တပည့်ရင်း ဦးပဋ္ဌင်း ကြီးကိုလည်း သင်္ကန်းပရိက္ခရာတို့ကို အသင့်ပြင် ခိုင်းလိုက်စေ သည်။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဗေဒင်ပညာ၌ထက်မြက်သောပုဂ္ဂိုလ် ပီပီ မောင်စံသာ၏ မွေးနေ့မွေးရက် ဇာတာခွင်ကို ဆေးကြောသုံးသပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေရှာသည်။ မောင်စံသာ၏ ဇာတာမှ သူတော်ကောင်းစစ် ရဟန်း ဇာတာ

ဖြစ်နေသည့်အတွက် ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် မောင်စံသာ၏ သင်္ကန်းစည်းခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဆရာတော်ကြီးကား သိမြင်တော်မူပြီးဖြစ်သလို မောင်အောင်ဇာတာမှာ သူတော်ကောင်းဇာတာပင် ဖြစ်သော်လည်း ရဟန်းဇာတာ မတွေ့ရသည့်အတွက် အဋ္ဌာရသအတတ်၌ တတ်မြောက်အောင်မြင်မည်သာ တွေ့ရသည့်ဇာတာဖြစ်ကြောင်းကိုပါ စဉ်းစားမိပြန်ပါသည်။

မကြာမီတွင် မောင်စံသာအား မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကပင် ဥပဇ္ဈယ်ဆရာအဖြစ် ချီးမြှင့်သွတ်သွင်းလိုက်တော်မူပါသည်။ မောင်ဝိုင်း၏ လက်ဆောင်များကိုမူ သာသနာသုံးရပ်ကို တည်ထောင်ချီးမြှင့် သီတင်းသုံးနေကြသည့် နှမ်းပါးသော ရဟန်းသံဃာတော်များ အလျဉ်းသင့်သလို လှူဒါန်းထောက်ပံ့ကြရန် ဆရာတော်ကြီးရှေ့တွင် ကိုရင်နှစ်ပါးစလုံး ရေစက်သွန်းချ၍ လှူဒါန်းလိုက်ကြပါသည်။

ကိုရင်နှစ်ပါးသည် စာစသင်သည့် ကိုရင်ကြီး နန္ဒိယနှင့် သီတင်းသုံးကာ စာဝါလိုက်ကာ အချိန်နှင့်အတူ စာဝါလိုက်ကြသလို ကျန်အချိန်ပိုင်းများတွင် ကိုရင်ဇောတိကသည် တစ်ကိုယ်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ ဝိပဿနာကျမ်းများကို တကုတ်တကပ် လေ့လာဖတ်ရှုလျက်လည်းကောင်း၊ ပုတီးစိပ်၍လည်းကောင်းတွေ့ရသလို ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌအနေနှင့်လည်း သူ့အား အမည်မဖော်နိုင်သည့်မမြင်ရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက ချီးမြှင့်လိုက်သည် ဆေးပုတီးက ဂုဏ်တော်တစ်ထောင်ပြည့်အောင် စိပ်ကာ တစ်ခါ

တစ်ခါ သမထလုပ်ငန်းစဉ်ဖြစ်သည့် အာနာပါနလုပ်ငန်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးနေကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

ကိုရင်စံသာခေါ် ကိုရင်ဇောတိက၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ သူတို့၏ရင်သွေးကို သာမဏေအဖြစ် ပူးတွေ့ရစေသည်တွင် များစွာအံ့ဩကာ ဝမ်းနဲဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ကိုရင် ဥက္ကဋ္ဌက သမာဓိလုပ်ငန်းစဉ်အခြေအနေမှာ သိသိသာသာကြီး တိုးတက်အောင်မြင်လာသလို တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားမှုဖြစ်ပေါ်ကာနီး၌ ကြိုတင်၍ သူ၏မျက်စိအတွင်းမှ ဖြစ်ပေါ်မည့် အရေးကိစ္စများ အကြောင်းအရာများကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုသူ၏ နားနှစ်ဖက်အတွင်းဝယ် မကြာခဏသူ၏ သမာဓိလုပ်ငန်းစဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ဆောင်ရမည်။ စိတ်အာရုံကို မည်သို့ထားရမည် စသည် ညွှန်ကြားချက်အမိန့်များ အလိုလို နေရင်းထိုင်ရင်း ကြားနေရလေသည်။ စည်းစိမ်ဂုဏ်ဒြပ်တို့အလယ်၌ စကားဖော်မဲ့နေသည့် မင်းသားကလေး မောင်ဝိုင်း တစ်ယောက်သာလျှင် ငါးမည်ရ ပြည်ရွှေဘိုမြို့တော်ဆီမှ စစ်ကိုင်းအရှေ့ပြင် မင်းကျောင်းဆီသို့ မျှော်ကာ ရည်ကာ လွမ်းဆွတ်သတိရနေရာသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ မြင်းတော် တပ်တော်များသည် ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်း ရေတက်နှင့် မြစ်နှင့်ဝဲဘက်တို့တွင် အင်အားကြီးမားသည့် တလိုင်တပ်များကို ညက်ညက်ကြေအောင် အောင်ပွဲရသည့် သတင်းဂယက်ကား မြန်မာပြည်အထက်အောက်ပိုင်း၌ အုတ်အော်ရိုက်ခတ်နေပြီတကား။

မွန်တလိုင်လက်အောက်၌ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်

ရောက်နေရသူ မြန်မာမှုထမ်းသူရဲကောင်း၊ မြို့စားရွာစားတို့သည် ယခုအခါ၌ မိုးကုန်မှ ထွန်ချသလိုဖြစ်စေသည်။ အားကိုးအားထား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည် ပြည်မြို့ဝန် အာကာရွှေတော် သည် အတွင်းကြိတ်လုပ်ငန်းစဉ်အရ မြန်မာစစ်မှုးတို့နှင့် လက်ကြိတ်ထိုးပြီး ပြည်မြို့တွင်တပ်စွဲထားကြသည့်တလိုင်ဗိုလ် သမိန်သံလိုက်၏ တပ်ဆယ့်ငါးတပ်ကို အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သုတ်သင်ကြပြီး ပြည်မြို့ကို အခိုင်အမာ စီးနင်းထား လိုက်ကြသည်။ အလောင်းမင်းတရားကြီး ထံတော်သို့လည်း ပြည်မြို့ကို အပိုင်စီးထားကြောင်း သဝဏ်လွှာကို အရောက် ဆက်သကာ အလောင်းမင်းတရား၏ အမိန့်ပြန်ကြားချက်ကို နားဆင်ကြလေသည်။

မွန်ဘုရင်လည်း ဤသို့ အခြေအနေကြားလျှင် အလောင်း ဘုရား အောက်ပြည်သို့ ထိုးစစ်မဆင်နိုင်ရန် ရေအားကုန်းအား တပ်ကြီးများဖွဲ့ကာ တလိုင်မင်း သားမက်ဖြစ်သူ စောမြက ရေတပ်ကြီးကို အုပ်ချုပ်ကာ အထက်သို့ဆန်တက်လာပြီး ရောက် အောင်ချီတက်ကာ မြစ်အရှေ့ဘက် အနောက်ဘက် ကျေးရွာ များကို မြန်မာတပ်များအတွက် ရိက္ခာမထောက်ပံ့နိုင်ရန် မီးတင်ရှို့ ဖျက်ဆီးလိုက်ကြသည်။ ကြည့်ကြောင်းကမူ တလိုင်မင်း၏ ညီဗညားဒလကို အုပ်ချုပ်စေပြီး ဆင်မြင်းရဲမက် အစုံအလင်ဖြင့် ပြည်မြို့အနီးသို့ တပ်စွဲချထားကြသည်။

မြန်မာတို့လှေများဆီ မင်းလှစည်သူ၏ ရေတပ်နှင့် တလိုင်၏ ရေတပ်တို့သည် ရေနံချောင်းမြို့ အောက်တွင် ဆုံမိ

ကြပြီး ရေတပ်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ တလိုင်ရေတပ် ဆုတ်ခွာရလေ သည်။ မြန်မာရေတပ်သားများသည် ကမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် ပြည့်အောင် မလွတ်တမ်း စိန်ပြောင်းသေနတ်အမြောက်တို့ဖြင့် သွန်ချကာ အတင်းဖိ၍ လိုက်တိုက်ခဲ့သည်တွင် ရဲရဲလှ သော မြန်မာရေတပ်၏ ထိုးစစ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ တလိုင်စစ်သူကြီး ဒလန်ပန်ဦးစီးသည့် ရေတပ်သည် အောက်ပိုင်းသို့အတင်းဆုတ်ခွာ ပြေးခဲ့စဉ် ပြည်မြို့သားတို့အဖို့ အင်မတန် ကြည့်ရှုကောင်းလှ သော တလိုင်မြန်မာ ရေတပ်တိုက်ပွဲကြီးကို မြို့တွင်းကကြည့်၍ နေရပေ၏။

မကြာမီ မြန်မာတပ်များ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်းကို ခိုင်လုံစွာ သိရှိရမှ ပြည်မြို့တံခါးကို ဖွင့်ကာ မြန်မာရေတပ်ကို ရိက္ခာအစားအသောက်များ ပို့ဆောင်ကူညီကြလေသည်။

ပြည်မြို့လို အချက်အချာ နေရာကောင်းမြို့ကို မြန်မာတပ် များ သိမ်းပိုက်နိုင်မှ အထက်ပိုင်းအင်းဝနှင့် ရွှေဘိုမြို့ဘက်က မြန်မာတို့ပင့်သက်ကြီးကို ချနိုင်ကာ ရန်စွယ်တစ်ထစ်ဖြုတ်ခဲ့လေပြီ ဟူ၍ ကြွေးကြော်နိုင်ကြသည်။

‘အင်းကို ဟင်္သာဆင်းမည်၊ မုဆိုး လေးနှင့် ခွင်းမည်၊ ကိန်းခမ်းတဘောင်အတိုင်း သွေးထွက်အောင် မှန်လေပြီတကား၊ အင်းဝရွှေနန်းကို ဆင်းသက်ရောက်ရှိခဲ့သည့် ဟံသာဝတီမွန်တို့ကို မုဆိုးတို့တည်းဟူသော မုဆိုးဆက်အလောင်းဘုရားက ဖြိုးခွင်း ချက်ကား တလိုင်တို့ စစ်ရှုံးခြင်းအဖြေ ထွက်ခဲ့လေပြီ။’

ပြည်မြို့ကို ဝိုင်းရံထားသည့် မွန်တလိုင်တပ်များကို အလောင်းမင်းတရားက ဖြိုခွင်းရှင်းလင်းပြီးနောက် တလိုင်မင်း နေရာဌာနေဖြစ်သည့် ဟံသာဝတီနယ်မြေသို့ ကြည်းတပ်၊ ရေတပ် များဖြင့် တစ်ဟုန်တည်းလိုက်ပါတိုက်ခိုက်လျက် ရှိနေတော့၏။

လောကဓံနှင့် သံသရာကား အင်မတန်ကြောက်မက်ဖွယ် ရာ အလှည့်အပတ် ပရိယာယ်ကြွယ်လှပါတကား...။

.....

ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦးလမ်းသုံးသွယ်

ထူပါရုံ ကျောင်းတစ်ဝိုက်တွင် အစောင့်အရှောက် အရံ အတားများဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ အခြေအနေကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ လမ်းဆုံးလမ်းထောင့်များ၌ လက်နက်ကိုင်မြန်မာတပ်များ ကင်းလှည့်များကိုလည်း မပြတ်မလပ်အောင် တွေ့ရှိပေ၏။ အကြောင်းကား အလောင်းမင်းတရား၏ အဂ္ဂမဟေသီ ဒေဝီဖြစ် သော ခင်ကောင်းစံ ငယ်မည်မိဖုရားခေါင်းကြီးသည် မင်းကျောင်း ဆရာတော်ဘုရားရှေ့မှောက်သို့ ပူဇော်ကန်တော့ရန် ပဉ္စမမြောက် သားတော် မောင်ဝိုင်းနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်ဝိုင်းကား ငယ်အမည်သာတည်း။ ယခင်မောင်စံသာ မောင်အောင်တို့နှင့် မင်းကျောင်းဆရာတော်ဘုရား ရှေ့မှောက် ပညာသင်ကြားစဉ်က မောင်ဝိုင်းဟူသော သာမညအရပ်သူအရပ် သား နာမည်ဖြစ်သလို ယခုအခါ၌ မုံရွာအနီးရှိ အချက်အချာ အရေးကြီးသည့် ဌာနဖြစ်သည့် ပဒုံမြို့ကိုစားရသော သတိုး မင်းစောဟူသော ဘွဲ့တော်အမည်ဖြင့် အလောင်းဘုရား၏ ရင်သွေးတော် ပဉ္စမမြောက်သားတော် မင်းသားအဖြစ်ကိုတွေ့မြင် ရပေ၏။

ဆရာတော်ကြီးနှင့် ရဟန်းတော်တို့သည် ကော်ဇော ငွေထည်ကြီးများ ခင်းကျင်းထားသည့် ကျက်သရေခန်းတွင် ဣန္ဒြေသိက္ခာတော် ရင့်ကျက်စွာဖြင့် သီတင်းသုံးနေတော်မူခဲ့သလို မိဖုရားခေါင်ကြီးနှင့် ရံရွှေတော်များ စစ်ကိုင်းမြို့ရှိအမှုထမ်း အရာထမ်းတို့ကလည်း ရှိခိုးပူဇော်ကာ အထူးထူးသော လှူဖွယ် တန်းရာများကို လှူဒါန်းပူဇော်လျက် တွေ့ရပေ၏။

‘မှန်လှပါ ဆရာတော်ဘုရား၏ အမိန့်ကို တပည့် ဦးထိပ် ပန်ဆင် နေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ သာသနာ့ ဒါယိကာ မင်းတရားကြီးအဖို့မှာ စစ်ရေးစစ်ရာကိစ္စနဲ့ အောက်တလိုင်တို့ အရပ်မှာ ရက်ကြာမြင့်စွာ ရောက်ရှိနေတာမို့ သားတော်သမီးတော် ပညာသင်ကြားရေးအဖို့ တပည့်တော်မှာသာ တာဝန်ဖြစ်နေပါ တယ်ဘုရား’

မိဖုရားခေါင်ကြီးက လျှောက်တင်လိုက်ရာ မင်းကျောင်း ဆရာတော်ကလည်း...

'ဒကာမကြီး၊ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့တော့ မောင်ကျောင်းသား မင်းသားကလေးတွေကို ကျုပ်ကျောင်းမှာ ပညာဆက်ပြီး သင်ကြားဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ မင်းသားကလေးကို ကျောင်းလာအပ်စဉ်ကတည်းက သူ့ရဲ့ဇာတာနေ့ရက်ကို တွက်ချက်ကြည့်ပြီးသည့်အတိုင်း မင်းတို့တတ်အပ်တဲ့ အဋ္ဌာရသဆယ်ရှစ်ရပ်ကို သင်ကြားပြသပြီးခဲ့တာမို့ လုံလောက်ပြည့်စုံခဲ့ပေပြီ ဒကာမကြီး...'

စသည်ဖြင့် အကျိုးအကြောင်း အမိန့်ရှိတော်မူသည်တွင် 'မှန်လှပါဘုရား...၊ တပည့်တော်တို့အနေနဲ့ ဆရာတော်ဘုရားရဲ့အမိန့်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်နေရသည့် ဒကာ ဒကာမများ ဖြစ်ကြပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားအား ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ်ကို ထာဝစဉ် ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူပါဘုရား၊ ပစ္စည်းလေးပါးဒါယကာအဖြစ်ကို ချီးမြှင့်ရန် လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဆရာတော်ကြီးက...

ကောင်းလေစွ ဒကာမကြီး၊ အခြားအခြားသော နွမ်းပါးလှသော ရဟန်းတော်များနဲ့ ကျောင်းထိုင်များကိုလည်း ဘုန်းကြီးကို လှူသကဲ့သို့ ဒကာမကြီးတို့ ဝါယမပြုကြပါစေ' တွန်းမှာကြား လိုက်ပါသည်။

ကျောင်းအောက်တစ်နေရာ၌မူကား ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် မင်းသားမောင်ဝိုင်းတို့သုံးဦး ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် လေးနက်သော စကားများကို ပြောဆိုနေကြလေသည်။
'ကိုရင်ဇောတိကနဲ့ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌကို ငါခွဲပြီး ရတနာသိမ်ကို

ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ငါထားခဲ့တဲ့ ကတိတွေ ပျက်တော့မယ်' မင်းသားမောင်ဝိုင်းက ပြောလိုက်ရာ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌက မင်းသားကျောကို ပွတ်ကာ ချောမော့ရင်း...

'ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကိုရင်ဝိုင်းရယ်၊ ကိုရင်ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကိုလဲ ကြည့်အုံးမှပေါ့။ ဒို့ကိုရင်နှစ်ပါး မင်းတို့ရွှေမြို့တော်ကို မကြာမကြာ လာပါမယ်၊ လာလယ်တဲ့အခါသာ မင်းမူထမ်းတွေ မနောက်ရှက်ရအောင် ကြိုတင်မှာကြားထားပါ ကိုရင်ဝိုင်း...'

'စိတ်ချပါ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ မောင်ဝိုင်းရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာမှန်သမျှဟာ ကိုရင်တို့နှစ်ပါးအတွက် ဖြစ်စေပါမယ်။ ဒါကြောင့် စောစောကပြောခဲ့တာပဲ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌရယ်၊ ကျုပ်နဲ့တစ်ပါတည်း ရွှေမြို့တော်ကို လိုက်ခဲ့ပါ။ လူဝတ်လဲပြီး ကျုပ်နဲ့ စည်းစိမ်ခံစားပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြရအောင် ကျုပ်စားရတဲ့ ပဒုံမြို့ကိုသွားပြီး လည်ပတ်ကြရအောင်...'

ကိုရင်ကပြောလိုက်ရာ 'မဖြစ်သေးပါဘူး ကိုရင်ဝိုင်း၊ ကျုပ်တို့မှာ ကြံစည်အားခဲ ထားတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ကိစ္စတွေရှိနေကြတော့ အဓိဋ္ဌာန်တွေ ပျက်မသွားရအောင် လုပ်ဆောင်ရအုံးမယ်...'

ရှင်ဥက္ကဋ္ဌက ပြောပြလိုက်ပြီး 'ကိုင်း... ကျောင်းပေါ် တက်ကြရအောင် ကိုဝိုင်းရယ်၊ မယ်တော်ကြီး မျှော်နေရော့မယ်...'

ခေါင်ငင်ကာ သုံးဦးသားလည်ပင်းဖက်၍ ကျောင်းပေါ်သို့ တပျော်တပါး တက်ခဲ့ကြသည်တွင် မိဖုရားခေါင်းကြီးသည် သားတော်မင်းသားမောင်ဝိုင်းနှင့် အင်မတန်အကျွမ်းတဝင်ရှိနေခဲ့ သည့်အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ များစွာ ရွှင်လန်းအားရတော်မူကာ...

'ဆရာတော်ဘုရား သားတော်ရဲ့ ရောင်းရင်းနှစ်ဦးကိုလဲ ဘုရားတပည့်တော်သားအဖြစ် မွေးပါရစေဘုရား၊ ဆရာတော် ဘုရားက ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် လူဝတ်လဲပြီတပါတည်း ခေါ်ဆောင် သွားပါရစေဘုရား'

ခွင့်တောင်းလိုက်ရာ ဆရာတော်ကြီးက ပြုံးတော်မူပြီး...

'သူတို့ပညာတွေ မတတ်ကြသေးပါဘူး ဒကာမကြီး၊ တဆိတ်သည်းခံပါဦး၊ ပညာစုံတော့ သူတို့သဘောအတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီး ခွင့်ပြုလိုက်ပါ့မယ်...'

တောင်းပန်လိုက်ရပေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌ တို့ ကိုရင်နှစ်ပါးကို ရွန်းရွန်းစားစားဖူးမျှော်ကာ

ကိုရင်တို့ သာသနာတော်မှာ မပျော်ခဲ့ရင် အချိန်မရွေး ရွှေမြို့တော်ကို ကြွခဲ့ကြပါ။ သားတော်မောင်ဝိုင်းနဲ့ အတူထားပြီး မင်းရေးစိုးရေးကိစ္စ ပြည့်စေရပါ့မယ်၊ မယ်မယ် ကတိပေးပါ တယ်...'

မှာကြားလိုက်ပြီး ဆရာတော်ဘုရားအား ဝတ်ပြုကာ မြို့တွင်းသို့ ပြန်လည်ကြွချီရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်တွင် မောင်ဝိုင်း သည် သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအား ခွဲရမည့်အရေးကြောင့် မျက်နှာငယ်

နေရာမှ မျက်ရည်တွေကျလာသည်တွင် မောင်အောင်က

'ဟေ... ကိုရင်ဝိုင်း၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျရ သလဲ၊ ကိုရင်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ရေမြေ့ရှင်သခင်ကြီးရဲ့ပါရမီ ကိုဖြည့်ဖို့ ကျန်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့လဲ အခါအခွင့် သင့်တိုင်း ရွှေမြို့တော်ကို ကြွလာပါ့မယ်၊ ယောက်ျားဘဲ စိတ် တင်းမှပေါ့...'

လှမ်း၍ သတိပေးလိုက်သည်ကို မိဖုရားခေါင်းကြီးသည် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ ပညာစွမ်းသတ္တိကို များစွာ ကျေနပ်သဘောကျ တော်မူသွားပါသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းမှစ၍ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် လောကီပညာရပ် များအကြောင်းပြု၍ တန်ခိုးကြီးဘုရားများ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ ဒေသများကို မကြာခဏ ဂန္ထာရီခရီးထွက်ကာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေရ သည်။ ကိုရင် ဇောတိကအနေနှင့်လည်း မင်းကျောင်းဆရာတော် ဘုရား၏ ခြေရင်း၌ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုကာ လောကုတ္တရာ စာပေကျမ်းဂန်တို့ကို သင်ကြားနေခဲ့ရပေ၏။

ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ဗျာဒိတ်ပေးဘုရား တနင်္ဂနွေဒေါင့် မှ ရရှိခဲ့သည့် ဆေးပုတီးနှင့်စ၊မအင်းတစ်ချပ်ကို ရရှိခဲ့သည်ကာလ မှစ၍ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌမှာ လူသူကင်းဝေးရာ ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကျောင်း သစ်ဖင်းဘုရားတို့တွင် လှည့်လည်၍ သီတင်းသုံးခြင်း စသည့် သူတော်ကောင်း လုပ်ငန်းစဉ်ကို ပြင်းပြစွာ လုပ်ဆောင်လိုသော ဆန္ဒများ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေ၏။

အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ်ရှိခဲ့လျှင် ကြိုတင်၍ သူ၏ စိတ်မကောထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်တွေ့ကြုံရမည့် ကိစ္စရပ်များကို အလိုလို သိမြင်လာခဲ့သည် တန်ခိုးသတ္တိများကိုလည်း ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ ရရှိခဲ့ပေ၏။ ယခင်ကာလ ငယ်စဉ်က ကြောက်ရွံ့စိတ်များသည် ယခုအခါတွင် လေနှင့်အတူလွင့်ပါးကင်းပျောက်ခဲ့သည်။ ညကြီးမှောင်မိုက် သည့် အချိန်ကာလမျိုး၌ပင် အဖော်မပါတမ်း တစ်ယောက်တည်း ဝေးဝေးလန်လန် ဘုရားကျောင်းကန်များကို သွားရောက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်စွမ်းရရှိလာခဲ့ပေ၏။

တစ်နေ့တွင် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ယမန်နေ့ ညနေခင်းက စစ်ကိုင်း တောင်ပေါ်ဒေသသို့ ဘုရားဖူး၊ ပုတီးစိပ်ထွက်သွားရာ၌ နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းစားချိန်အထိ ကျောင်းသို့ပြန်မကြမလာသည့် အရေးအခင်းကြောင့် တာဝန်ရှိနေသည့် ဦးပဉ္စင်းကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သလို ဦးနန္ဒိယက စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး မေးမြန်းပါက မည်သို့ဖြေရန်ပင် မလျှောက်ဝံ့အောင် ရှိခဲ့သည်ကြောင့် ရှင်ဇောတိက ...

‘ဘယ်ပုံဖြစ်နေတာလဲကိုရင်၊ ရောင်းရင်း ရှင်ဥက္ကဋ္ဌဟာ တရားလွန်ပြီထင်တယ်၊ ကျုပ်ကို ဘုန်းကြီးမေးလာရင် ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါမလဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် ဒီတစ်ခါပြန်လာရင် ဘယ်ကိုမှမကြွနိုင်အောင် ကြိုးနဲ့တုတ်ထားပြီးမှ ကောင်းမှာဘဲ၊ ဘာတွေ ရောက်ပြီး စိတ်ထင်ရာလုပ်နေတယ်မသိဘူး...’

ဒေါသအလျှောက် ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းမိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ညနေစောင်းမှ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌပြန်ကြွလာသည်ကို စိတ်ပြေ

နေသော ဦးပဉ္စင်းကြီး နန္ဒိယက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာဖြင့် ... ‘ကိုရင် သိပ်လည်တယ်နော်၊ ဆွမ်းများရော ဘုဉ်းပေးခဲ့ရ ရဲ့လား...’

ရောက်မဆိုက် ကျောင်းလှေကားမှ ဆီးကြို၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဦးပဉ္စင်းကြီးကို ဦးချကန်တော့လိုက်ပြီး...

ဆွမ်းကိစ္စအပွားကဲ့တော့ မပူပါနဲ့၊ ဦးပဉ္စင်းကြီး၊ ဘုရားမြေးပီပီ ဘုရားကိုယ်တော်ရဲ့ တန်ခိုးတော်ကြောင့် အချိန်နဲ့ ဘုဉ်းပေးရပါတယ်၊ တပည့်တော်ကို တော်တော်စိတ်ဆိုးနေသလား ဘုရား၊ ဒီတစ်ခါပြန်လာရင် ကြိုးနဲ့တုတ်ချည်မလိုကြိမ်းနေတာ ကြားပါတယ်ဘုရား...’

ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် လျှောက်တင်လိုက်ရာ ဦးပဉ္စင်းမှာ ကျောင်းခန်းထဲမှထွက်လာသည့် ကိုရင်ဇောတိကမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့အချင်းချင်း ပြောဆိုတိုင်ပင်ခဲ့သည့် စကားတွေကို ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌကြားသိနေသဖြင့် အံ့ဩနေပါသည်။

‘ဟုတ်တယ်ကိုရင် အဲဒီတုန်းကာလကတော့ ဦးပဉ္စင်း စိတ်ဆိုးမိတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ဆိုးတာကို ကိုရင်ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ ပြောစမ်းပါအုံး’

စတင်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းလိုက်ရာတွင် ‘သိတဲ့နည်းနဲ့ သိရပါတယ် ဦးပဉ္စင်းကြီး၊ ဒါထက် တပည့်တော်နဲ့ ဦးပဉ္စင်းတူတူပုန်းတမ်း ကစားရအောင် အပြင်းပြေတမ်း ကစားရအောင်...’

စတင်၍ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌကက ပြောလိုက်ရာ
'ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံနဲ့ ကစားမှာလဲ။ အာပတ်တွေ သင့်
ကုန်အုံးမယ် ကိုရင်...'

ပြန်၍မေးမြန်းလိုက်သည်တွင်

'ဒီလိုကစားကြရအောင်ပါ ဦးပဉ္စင်းကြီး၊ ဦးပဉ္စင်းကြီး
ခါးပန်းကြိုးထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တပည့်တော်က
ပညာမျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး ရှာမယ်။ တပည့်တော် ခါးပန်းကြိုးထဲက
ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဦးပဉ္စင်းကြီး အကုန်တွေ့အောင် ပညာ
မျက်စိအနေနဲ့ရှာပါ။ ကျေနပ်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ အာပတ်သင့်စရာ
မရှိတော့ဘူးပေါ့...'

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌကစတင်၍ စိမ်ခေါ်လိုက်ရာ ဦးပဉ္စင်းကြီးမှာ
မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးသွားအောင် အံ့အားသင့်သွားပြီး

ကြိကြိဖန်ဖန် ကိုရင်နှယ်၊ ဘယ်ကလာပြီး ခါးပန်းကြိုးထဲ
မှာပစ္စည်းတွေ ဝှက်ထားရမှာလဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပညာမျက်စိနဲ့
မြင်နိုင်မှာလဲ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါအုံး ကိုရင် ဘယ်လောက်တတ်
လို့သိလို့လဲ...'

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌစစ်မေးသည်တွင်

'ဘယ်နည်း မုသာဝါဒပြောချင်ရသလဲ ဦးပဉ္စင်းကြီး၊
ခါးပန်းသီးထဲက အလုံးကလေးတစ်လုံး ပီယကောင်း အဆောင်
အနေနဲ့ သိမ်းထားရတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု၊ ပြီးတော့ ခါးပန်းကြိုးထဲ
မှာ ထည့်ချုပ်ထားတဲ့ ပယောဂအခဲ အင်းတစ်ချပ်၊ ငွေပြားခတ်

မောင်းဟောင်းကလေးတစ်ခု၊ နောက်ပြီး အင်းတက်လမ်းအခြေပြု
တဲ့ သရဏဂုံအင်းတစ်ချပ်၊ သပိတ်ကွဲချထားတဲ့ အင်းတစ်ချပ်
ဦးပဉ္စင်းကြီး ဘယ်လိုဖြေအုံးမှာလဲ၊ ပြန်ပြီးပြင် ပြီးဖြေပါ။
အလကား နေရင်း အာပတ်တွေ သင့်ပါ လိမ့်မယ်...'

မျက်နှာထားအေးအေးနှင့် မေးလိုက်စဉ် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌအား
ဦးပဉ္စင်းကြီးသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် လှမ်း၍ လက်ဆွဲကာ
သူ၏မျက်နှာအနီးသို့ ကပ်လိုက်ပြီး...

'မှန်လှချည်လား ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သိသလဲ၊ ပြောစမ်းလျှောက်စမ်း ကျုပ်ကို။ အာဂကိုရင်ပါကလား၊
ကျုပ်ကို ဒီပညာ သင်မပေးနိုင်ဘူးလား...'

အတင်းကပ် မေးမြန်းစစ်ကြောရာတွင် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ
သည်ပြီးလျက်...

'တပည့်တော်လိုကျင့်ပါ ဦးပဉ္စင်းကြီး၊ စိတ်ကိုနိုင်ဘို့
အရေးကြီးပါတယ်၊ ဒါထက် ဒီနေ့ မြောက်ပိုင်းက ဆွမ်းဒကာ
ကြီး သမီးမပိုးအူက ဦးပဉ္စင်းသိချင်နေတဲ့ စကားလေး ဘာလေး
များမရဘူး၊ မပြောဘူးလားဘုရား ဘာတွေပြောလိုက် သေးသလဲ
ဘုရား...'

'ရှင်ဥက္ကဋ္ဌကဆက်၍ မေးလိုက်သည်တွင်

'ဟာကိုရင်ကလဲ တော်ပါတော့၊ ဘယ်နှာတွေ မေးနေတာ
လဲ၊ သိရင်လဲ ကိုယ့်ဝမ်းထဲမှာ အသာထားစမ်းပါ။ ဆရာတော်ကြီး
ကြားသွားရင် ကျုပ်ကို ရေဒဏ်သံဒဏ်တွေ ထိနေလိမ့်မယ်...'

ကဗျာဆရာ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ရပေ၏။

အစအဆုံး နားထောင်နေလော့ကိုရင်ဇောတိက ကလည်း အားရ ပါးရ ရယ်မောနေရတော့သည်။

ဦးပဉ္စင်းကြီးသည် ကိုရင်နှစ်ပါးကို ချစ်ခင်လေးစားနေ သလို ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌအပေါ်၌ များစွာအားကိုးအားထား ဖြစ်လာခဲ့ သည်။

ဦးပဉ္စင်းကြီး သာသနာတော်မှာ မပျော်လို့ လူမထွက်နဲ့ မောင်မှားသွားလိမ့်မယ်၊ ပညာစခန်းဘက်ဖြစ်တဲ့ အင်းလမ်းကို ပြန်လုပ်ပါ။ သမာဓိတည်တည်ထား လုပ်ပါ။ တပည့်တော် က အစ်ကိုရင်လို လွန်းလို့ လျှောက်ထားနေတာပါဘုရား...’ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌက ဦးပဉ္စင်းကို ထပ်၍ သတိပေးလျှောက်ထား လိုက်လေသည်။

သုံးနှစ်ခန့်ကြာသည့်ကာလတွင် ဆောင်း၏အလယ်ပြာသို လ၏ နေ့ခင်းအချိန်ကား ငါးမည်ရ မင်းနေပြည်တော်၊ ပြည် ရွှေဘို၊ သင်္ကန်း ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးသည် နန်းတော် ကြီးအနီး မင်းညီမင်းသားများ စံနေရာ အိမ်တော်အဆောင် အနီးသို့ ရဲတင်းစွာဖြင့် ကြွရောက်လာသည်တွင် မင်းလှင်များက လမ်းခုလပ်မှနေ၍...

‘ကိုရင်တို့ ဘယ်ကို ကြွမလို့လဲ၊ ဘယ်လိုအရေးအခင်း ရှိပါသလဲ...’

လျှောက်ထားလိုက်ရာ ရှင်ဥက္ကဋ္ဌက

‘ကျုပ်တို့ စစ်ကင်းကကြွလာတဲ့ အာဂန္တုတွေပါဒကာကြီး တို့ ‘မင်းသားမောင်ဝိုင်းကို တွေ့ချင်လို့ဘဲ၊ ပြောလိုက်ကြစမ်းပါ

ဗျာ’

မင်းလှင်တို့မှာ များစွာအံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ပဒုံစား သတိုးမင်းစောဘွဲ့ခံ အလောင်းဘုရား၏ ရင်သွေးတစ်ဦးကို ငယ်နာမည်ကို ဖော်ထုတ်၍ တွေ့ချင်သည်ဟူ၍ ပြောနေသည့် ကိုရင်နှစ်ပါးကို အကဲခတ်ကာ ချီတုံချီတုံနှင့် ဖြစ်နေကြသည်တွင် စိတ်မြန်ပုံရသော ကိုရင်ဇောတိကက...

‘ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေရသလား ဒကာကြီးတို့၊ ကျုပ်တို့ကို မယုံကြည်ရင် ကြီးတုပ်ပြီး မောင်ဝိုင်းဆီကိုရောက် အောင် ပို့လိုက်ကြစမ်းပါဗျာ... ကြာတယ်’

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်လေသည်။

‘သည်းခံကြပါကိုရင်၊ ဒီနေရာဟာ အင်မတန် အရေးကြီး တဲ့ သားတော်သမီးတော်များ ပျော်စံရာ အဆောင်တော်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ တစ်စုံတရာ အရေးကိစ္စဖြစ်ခဲ့ရင် တော်ကြီး ဘုရားရဲ့ တပည့်တော်တွေပါ ငဲ့ညာမှာ မဟုတ်ပါ။ အကျိုး အကြောင်း ဝေဖန်ပါရစေအုံး ကိုရင်တို့...’

တာဝန်ရှိသူ့လက်နက်ကိုင်တစ်ဦးက တောင်းပန်လိုက်ပါ သည်။

မင်းတွေစိုးတွေ တွေ့နေရတာ တယ်ခက်ပါလား’ ကိုင်း ဒီ လောက်တောင် စိုးရိမ်နေမိရင် ကျုပ်တို့ ပြန်ကြွမယ်’

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ ပြောဆိုပြီး၊ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် မင်းညီ မင်းသားများပျော်စံရာ အဆောင်များဆီသို့ လှည့်၍ အားရပါးရ ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့်

‘ဟေ့ ကိုရင်ဝိုင်း ဒို့ပြန်ပြီဟေ့’

အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။ ထိုအချိန်၌ မိဖုရား ခေါင်ကြီးသည် အနည်းငယ် နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် ပခုံးစား မင်းသားငယ် မောင်ဝိုင်း၏ နန်းတော်အတွင်း၌ နေစဉ်တွင် ဤကဲ့သို့ ဩဇာရင့်ညောင်းသော အသံမျိုးမကြားစဘူး ကြားရရုံ မက ပထမမြောက်သားတော်၏ ငယ်နာမည်ကို ခေါ်ထုတ်နေသော ရဲဝံ့စွာနှုတ်ဆက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်အသံကြောင့် ကဗျာကရာ မင်းချင်း တစ်ဦးကို စေလွှတ်၍ အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်သည့် အသံရှင်ကို ရှေ့တော်သို့ သွင်းခိုင်းလိုက်၏။

မင်းချင်းလုင်များသည် သင်္ကန်းညစ်ညစ် ဖုံတွေပေနေသော ကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးကို မိဖုရားကြီးရှေ့မှောက်သို့ ပင့်လျှောက်ခဲ့ကြသည်တွင်

‘ကိုရင်တို့ ဘယ်က ကြွလာပါသလဲဘုရား’

မိဖုရားခေါင်ကြီးက လျှောက်တင်လိုက်ရာတွင်

ဒကာမကြီး၊ ကျုပ်တို့ စစ်ကိုင်းမင်းကျောင်းက ကိုရင်နှစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ဝိုင်းဆီကို တွေ့ဘို့ လာကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်’

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ရဲဝံ့စွာ မြေကြားလိုက်မှ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည် ချက်ချင်း သတိရကာ

‘အလို လက်စသတ်တော့ မယ်မယ့်သား ကိုရင်ကြီးတွေ ပါကလား။ ဟဲ့ အပျိုတော်ကြီးတွေ သားကြီးနှစ်ပါးအတွက် နေရာထိုင်ခင်းအမြန်စီမံကြဟဲ့၊ ခရီးပန်းလာကြတယ်ထင်ပါရဲ့’

ပျာပျာသလဲ နေရာထိုင်ခင်းတွေ စီမံလိုက်ကြသည်တွင် ရှင်ဥက္ကဋ္ဌက

‘မောင်ဝိုင်း နာမကျန်းဖြစ်နေကြောင်းအိပ်မက်ရလို့ ကိုရင်နှစ်ပါး ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ ခွင့်ပန်ပြီး အရေးတကြီး လှည်းဖြန့်လိုက်ခဲ့ရတယ် ဒကာမကြီး’

ကြွရောက်လာခဲ့ရသည့် အကြောင်းရင်းကို ပြောပြလိုက်ရာ မိဖုရားခေါင်ကြီးသည်

‘မှန်လှပါသားကြီး ကိုရင်ကြီးတွေ၊ ကိုရင်ကြီးတို့ ရောင်းရင်း မင်းသားနေမကောင်းဖြစ်နေပါတယ်။ သမား တော်ကြီးတွေနဲ့ လဲ ကုစားလျက်ပါဘဲ’

မင်းသားငယ်၏ မယ်တော်ကြီး မိဖုရားခေါင်ကြီးက ပြောကြားလိုက်ရာ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌက

‘သိရ၍ အဆောတလျင် ရတနာသိမ်နေပြည်တော်ကို ကြွလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကတိစကား ထားခဲ့သည့် အတိုင်း အသက်စား အရေးကြုံခဲ့သော် စောင့်ရှောက်ကြစတမ်း ကတိသစ္စာအရ ကြွလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကိုရင်ဝိုင်း၏ ရောဂါ အခြေအနေမှာ အပူငုပ်ရာက မတည့်သည့် အစာကို စားသုံးမိ၍ ငန်းဖမ်းစပြုနေခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း’

ရောဂါအခြေအနေကို ပြောလိုက်သည်တွင် ဘုရင့်သမားတော်ကြီးလေးပါးစလုံး များစွာအံ့အားသင့် မျက်လုံးပြူးသွားစေ၏ အကြောင်းမှာ ပုခုံးမင်းသားကလေး၏ ရုပ်အင်္ဂါကို မမြင်ရဘဲ ရောဂါအခြေအနေကို အပ်ကျ မတ်ကျ ပြောနိုင်စွမ်းရှိသော

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ စွမ်းရည်သတ္တိကြောင့်ပင်တည်း။

မိဖုရားကြီးသည် သမားတော်ကြီးလေးပါးနှင့်အတူ မင်းသားကလေး၏ စက်တော်ရာ အဆောင်တွင်းသို့ ကိုရင်နှစ်ပါးကို ပင့်ဆောင်သွားကာ ငန်းဖမ်းနေသည့် မင်းသားကလေးကို ပြသပါသည်။ ကိုရင်နှစ်ပါးသည် မင်းသားမောင်ခိုင်း၏ လက်တစ်ဘက်ဆီကို အသာအယာကိုင်ကာ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလိုက်ကြရင်း သတိလစ်စပြုနေသည့် ရောင်းရင်း၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်၌ အသီးသီးကျဆင်းလာတော့သည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးလည်း သား၏ အခြေအနေနှင့် ကိုရင်နှစ်ပါး၏ မေတ္တာဓာတ်ကြီးမားပုံကို ကြည့်ရှုရင်းငိုကြွေးမိပါသည်။ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် သူ၏ခါးပန်းသီး အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ထုတ်၍ လက်ဝါးပြင်ပေါ်တွင် သမားတော်ကြီးများ မြင်သာအောင် ပြသလိုက်ရင်း...

‘ဒကာကြီးတို့သဘောတူရင် ကျုပ်ရဲ့ဓာတ်လုံးနဲ့ ဆေးတောင့်ကို အနည်းငယ်ထည့်သွေးပြီး ကျုပ်ရဲ့ရောင်းရင်းကို တိုက်ကျွေးပါရစေဗျာ...’

ခွင့်တောင်းလိုက်ကာ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ လက်ဝါးပြင်ပေါ်၌ ဖြူးဖြူးလျက် အရောင်တွေဖြာထွက်နေသော ပြဒါးလုံးတစ်လုံးနှင့် ဆေးတောင့်ကို တွေ့လိုက်ရပေ၏။

သမားတော်ကြီးများလေးဦးအနက် ဦးမင်းရောင်ဆိုသော သမားတော်ကြီးက

‘ကျုပ်တို့မှာ ဆေးစွမ်းရှိသလောက်တော့ ကုသလျက်ပါဘဲ ကိုရင်မင်းသားလေးက မတည့်တဲ့ ပုန်းရည်နဲ့ ဇောင်းခြမ်းချဉ်သုပ်ကို ကျုပ်တို့မသိအောင် သုံးဆောင်ခဲ့လို့ ဒုလိုငန်းဝင်ရတဲ့ အထိ ဖြစ်လာတာဘဲ...’

ပြောကြားလိုက်ပြီး ဆေးတောင့်ကို လှမ်း၍ယူကာ လျှာတွင် အရသာခံ၍ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အိမ်း ကောင်းပါတယ်ကိုရင်၊ တကယ်စွမ်းတဲ့ဆေးပါလား ကျုပ်မှာလဲ ဆေးရဲ့ အရသာထူးဝင်သွားတယ်ထင်လိုက်ရတယ်၊ ပူစပ်ခါးဆိုတော့ ငန်းဖမ်းတဲ့ ရောဂါနဲ့ သင့်ပါတယ်၊ ထိပ်ခေါင်တင် သခင်မကြီးဘုရား...’

မိဖုရားခေါင်ကြီးဆိုသို့ လှမ်း၍ ထောက်ခံချက် ပေးလိုက်ပါသည်။ မိဖုရားခေါင်ကြီးက

‘တိုက်ကျွေးဘို့ ပြင်ဆင်ကြပါကွယ်တို့...’

အမိန့်ပေးလိုက်စဉ်တွင် ကိုရင်နှစ်ပါးသည်ကျောက်ပြင်ငယ် တစ်ခုပေါ်တွင် ဆေးတောင့်ကို အနည်းငယ်သွေးလိုက်ပြီး ဆေး အတွင်းဝယ် ပြဒါးကိုစိမ်လိုက်ကာ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌက အရှေ့စူးစူးသို့လှည့်၍ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ပြီး

‘အတုမရှိသော ဘုန်းတော်၊ ကံဖော်၊ ဉာဏ်တော်၊ တန်ခိုးတော်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင်များ၏ တန်ခိုးတော်၊ မေတ္တာတော်၊ ဦးထိပ်ထားလျက်လည်းကောင်း၊ သာသနာစောင့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သိကြား နတ်မင်းကြီးလေးပါး၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ဆရာတော်ရှင်မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်ကျော်ခြောက်ဆယ့်လေးပါးတို့ မေတ္တာ

တော်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သာသနာပြုရမည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ အတွင်းအပြင်ရောဂါဟူသရွေ့တို့သည် ယနေ့ဤ အချိန်ဤအခါ မှစ၍ ပိန်းကြားပက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ ကင်းစင်ရွေ့ပျောက် ချမ်းသာခြင်းသို့ ရောက်ပါစေသတည်း။

ဆုတောင်းအဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ ကြေးဇွန်းအကြီးနှင့် ကိုရင် ဇောတိကသည် မင်းသားကလေး၏ ပါးစပ်ကို ကလန့်စေပြီး ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌမေတ္တာပို့သရင်း ဆေးစက်ချပေးလိုက်ပါသည်။

‘ကိုင်း ကိုရင်ဇောတိက၊ က ခေါင်းရင်းကထိုင်ပြီး ပရိတ် ကြီး ဆယ်တစ်သုတ်၊ ဓါရဏပရိတ်တော်၊ စက်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပါ။ ကျုပ်က ကိုရင်ဝိုင်းရဲ့ ညာဘက်မှထိုင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး စိပ်ပါမယ်...’

ပြောဆိုလိုက်ပြီး ကိုရင်ဇောတိက၊ က ပရိတ်တော်ကြီးများ ကို ထံကရိုက်ကျကျ ရွတ်ဖတ်သလို ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် တင် ပလ္လင်ခွေကာ အဓိဋ္ဌာန်ဂုဏ်တော်ကို မျက်စိစုံမှိတ်ကာ ပုတီးစိပ် နေပါသည်။

သားမှ စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် အံ့သြခြင်း၊ စိုးရိမ် ခြင်းဖြင့် ဝိုင်း၍ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေကြသည့် မိဖုရားခေါင် ကြီးနှင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ သမားတော်ကြီးလေးပါး တို့အဖို့ အသက်မရွံနိုင်ကြစတမ်း မင်းသားကလေး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေကြသည်။ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၏ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး သုံးပတ် ပြည့်သည့် ကာလဝယ် မင်းသားကလေး၏ မျက်နှာမှာ အနည်း ငယ် နီမြန်းသည့် အသွင်သို့ ပြောင်းလဲလာပြီး အသက်ရှူမှုနုလာ

သည်ကို သမားတော်ကြီးလေးဦးနှင့် ပရိတ်သတ်အားလုံးက တွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။

အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးခြောက်ပတ်မြောက်သည့်ကာလ၌ မင်းသား ကလေးသည် အနည်းငယ် လွန်လူးလာပြီး နဖူးပြင်တို့၌ ဈေး ပေါက်ကလေးတွေ စို့လာတော့သည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီး ကိုးပတ် စေ့သည့်အချိန်ကာလဝယ် မင်းသားကလေးသည် ပါးစပ်မှ ‘ရေ- ရေ’ဟူသော သတ်ရရှိကြောင်းအနေနှင့် ရေကို တစာစာ တောင်း လာတော့သည်။

သမားတော်ကြီးတစ်ဦးက ရေကျက်အေးကို တိုက်ကျွေး မည်အပြုတွင် ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ရေကျက်အေး ပန်းကန်ထဲတွင် သူ၏ ဓာတ်လုံးကို စိမ်စေပြီးမှ တိုက်ကျွေးပြုစုပါသည်။

စက်နာရီ တစ်နာရီခွဲခန့်အကြာတွင် မင်းသားကလေး သည် အသာအယာမျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ စောင်းငဲ့၍ ကြည့်ရှုလိုက် သည်။

‘သတိရလာပြီလား ကိုရင်’

မိဖုရားကြီးက အသာကပ်၍ မေးလိုက်ရာ မင်းသား ကလေးသည် ခေါင်းညိတ်၍ ပြလိုက်ပြီးနောက် မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ၏ ရောင်းရင်းကိုရင်နှစ်ပါးကို မြင်လိုက်ရသည်တွင်

‘ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကိုရင် ဇောတိက...’

ပါးစပ်မှ ဖျော့တော့သောအသံ ပြုလိုက်သည်တွင် ကိုရင်

နှစ်ပါးသည် မင်းသားကလေး၏ လက်တစ်ဖက်ကို အသာ ဆုပ်ကိုင်ကာ

‘ကျုပ်တို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီကိုရင်ဝိုင်း၊ အားတင်းပါ၊ ရောဂါလဲ ကျသွားပါပြီ...’

ကိုရင်ဇောတိကသည် အားပေးစကားပြောလိုက်သည်။

‘တယ်စွမ်းတဲ့ ဓါတ်လုံးနဲ့ ထက်မြက်လှတဲ့ ဆေးတောင့် ပါကလား ကိုရင်၊ ကျုပ်တို့သမားတစ်သက်မှာ ဒီလိုအစွမ်းထက် တဲ့ ဆေးဝါးမျိုး မမြင်ဘူးခဲဘူး...’

သမားတော်ကြီး ဦးရွှေနိုင်က ပြောလိုက်တော့သည်။

‘ကိုရင်ဝိုင်း ဘုရားအောက်မေ့ပါ။ ကျုပ်တို့ကိုရင်ဝိုင်းတို့ စစ်ကိုင်း မင်းကျောင်းမှာနေစဉ်က ကျောင်းဦးစေတီတော်မှာ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်ခဲ့တာ၊ ရေလူးခဲ့တာတွေကို သတိရနေပါ။ ကိုရင်ဝိုင်း ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး’

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌက ကိုရင်ဝိုင်း၏ အနီးသို့ကပ်၍ သတိပေး ပြောကြားလိုက်စဉ် ကိုရင်ဝိုင်း၏ မျက်နှာပြင်သည် သွေး ရောင်တက်လာသလို နီမြန်းကာ ချွေးပေါက်တွေ ယိုထွက်လျက် ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စတွေနှင့် ရောကာ သူ၏ ရောင်းရင်း၏ လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

‘ကိုရင်တို့... ကျုပ်ကိုပစ်ထားပါနဲ့’ဟု ဝမ်းနည်းသည် လေသံ ဖြင့် တောင်းပန်ရှာပါသည်။

.....

ကန္တာရခရီးစဉ်

ကိုးရက်မြောက်သော နံနက်ပိုင်းကာလ...။

နန်းဦးမှန်နန်းဆောင်ဝယ် အလောင်းမင်းတရားကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့က သံဃာတော်မြတ်များနှင့် ကိုရင်နှစ်ပါးတို့ ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးနေကြပါသည်။

နလံထစပြုလာသည့် ကိုရင်ဝိုင်းအမည်ခံ ပုခံမင်းသား လည်း ကိုရင်နှစ်ပါးအနီး၌ မှီအုံးနှင့်မှီလျက်ထိုင်ကာ ကျန်းမာခြင်း အခြေအနေ၌ တွေ့မြင်နေရပေ၏။

မင်းတရားလည်း ‘သားတော် ပုခံမင်းသား၏ ရောဂါ ဝေဒနာမှ ကင်းရှင်းပပျောက်ခဲ့သည်ကြောင့်’ ရွှင်လန်းသော မျက်နှာတော်ဖြင့် ဆရာတော်သံဃာတော်များ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပုံကို သဒ္ဓါကနေသော မျက်နှာတော်ဖြင့် ကြည့်ရှုဝမ်းမြောက်နေသည် ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

သက်သတ်လွတ်ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေသော ကိုရင်နှစ်ပါး သည် ပုခံမင်းသားဆီသို့ စောင့်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌက လှမ်း၍...

‘ဘယ့်နယ်ကြောင့် ကိုရင်ဝိုင်း ကျုပ်တို့ စားသုံးနေတဲ့ အဟာရတွေဆီ စိတ်ရောက်နေသလဲ၊ ကိုရင်ဝိုင်းနဲ့ မအပ်စပ်လို့ မကျွေးတာ သတိပြုစမ်းပါ၊ ရေမန်းရေကလွဲလို့ ကိုရင်ဝိုင်းဘာမှ

မသုံးဆောင်ရပါ’

လှမ်း၍သတိပေးလိုက်ရာ ကိုရင်ဝိုင်းသည် အနည်းငယ် ရယ်သွမ်းလိုက်ပြီး

‘မှန်ပါတယ်၊ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျုပ်ခံတွင်းကလဲ လိုက်ချင်စ ပြုနေပါပြီ။ သဟာကြောင့် ကျုပ်စိတ်တွေဟာ ကိုရင်တို့ ဘုဉ်းပေး ရာ အဟာရတွေဆီသို့ စိတ်ရောက်မိပါတယ်။ ဆင်ခြင်လိုက် ပါ့မယ်လေ’

တောင်းပန်လိုက်ရှာပါသည်။

ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် သားတော်တို့၏ အချိအချ ဆုံးမသတိ ပေးပြောဆိုသံကို ပြီးနေသော ရွှေမျက်နှာတော်ဖြင့် အစအဆုံး နားထောင်နေခဲ့သော မင်းတရားကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့က

‘ကိုရင်ရောင်းရင်း ပုဒုံစားကိုဆုံးမသွန်သင်ကြပါ။ ကိုရင် တို့ စကားကျမှ အင်မတန်ရှိသေတာလား ဒင်းကိုဆုံးမနိုင်တဲ့ အာဇာနည်နှစ်ပါးကို ဒီတစ်ခါတွေ့ရပြီကော မိဖုရားကြီးရဲ့ ...’

ရယ်မောရင်း အမိန့်တော်ရှိလိုက်သည်တွင်

‘တကယ်လို့ သာသနာတော်မှာ ကိုရင်နှစ်ပါး မပျော်ပိုက် ခဲ့ရင် မယ်မယ်တို့ဆီ ထွက်ခဲ့ကြပါ။ သားတော်ပုဒုံစားနဲ့ မခွဲခြား စတမ်း ချီးမြှောက်ပါ့မယ်။ မယ့်သားဟော်ကြီးများ ...’

ကိုရင်နှစ်ပါးကို လျှောက်တင်လိုက်ရာ မင်းတရားကြီးက လည်း...

‘အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကတိသစ္စာကြီးမားနေ ကြသလို ဟစ်ဦးအရေးကိုတစ်ဦးရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကိစ္စတွေရှိ

တိုင်း မဆိုင်းမတွ စောင့်ရှောက်ကူညီကြတဲ့ ရောင်းရင်းပီသတဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်အနေနဲ့ အင်မတန်လေးစားတယ်။ ဗြတ်နိုး တော်မူတယ်။ ကိုရင်နှစ်ပါးကို ကျုပ်နှင့်မိဖုရား ရင်တွင်းက မွေးထုတ်တဲ့သားတော်နှစ်ပါးအဖြစ်နဲ့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါ တယ်။ ဘယ်သောအခါမှ နိမ့်ကျဆင်းရဲမှု မရှိစေရပါ ...

ရဲဝံ့စွာအာမခံပေးလိုက်ပါသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီးသည် သားတော်များ ရှေ့ရေးကို စဉ်းစားပုံဖြင့်

‘ကိုရင်နှစ်ပါးအနေနဲ့ ပုဒုံမင်းသားကို စောင့်ရှောက်သလို သားတော်ကြီးတွေကိုလဲ နောင်တော်အရင်းအချာသဖွယ် သဘော ထားတော်မူပါ။ သားတော်များရဲ့ရှေ့ရေးကို မည်ကဲ့သို့ သိမြင် ပါသလဲ။ သိသင့်သိထိုက်တာတွေ တစ်ဆိတ်လောက် သိစမ်းပါရ စေဗျာ...’

သူ၏သားတော်ကြီးငယ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် မေတ္တာရပ်ခံ လိုက်သည်တွင်

‘ဒကာတော်ရေမြေ့ရှင် ကိုရင်ဝိုင်းအဖို့ ကျုပ်တို့ချင်း ကတိသစ္စာရှိခဲ့သည်ကြောင့် လုံးဝညသံ တာဝန်ယူအပ်ပါသည်။ ကိုရင်တို့မှာ ဝေနေယျ သတ္တဝါများအဖို့ မေတ္တာမပျက်စေပါဘူး။ တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ အဓိက အရေးအကြီးဆုံးက တော့ မင်းဒကာကြီးရဲ့ သားတော်တွေကို ဒကာကြီးရဲ့ စိတ်ဆန္ဒ အတိုင်း နောင်တော်ညီတော်အစဉ် နန်းစဉ်နန်းဆက်လက်ခံကြာဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ မောင်ဝိုင်းကတော့ တစ်နေ့မှာမူချ ဒကာ

တော် ရေမြေ့ရှင်ရဲ့ ထီးမွေနန်းမွေ့ကို ဆက်ခံရမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလဲ ညီတော်နောင်တော်အစဉ် ထီးနန်းအရိပ် အရာလက်ခံဖို့ ကြပ်မတ် အမိန့်တော်ချမှတ်စေလိုပါတယ်။

စသည်ဖြင့် မင်းတရားကြီး၏သားတော်များ၏ နောင်ရေးကို အရိပ်အမြှက်အသိပေးပြောကြားခဲ့ပါသည်။

‘ကောင်းလေစွ ကိုရင်၊ ကောင်းလေစွ သားတော်ကြီးငယ် တို့လဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်နန်းစဉ်နန်းဆက် စိုးစံဖို့ အမိန့်တော်ချမှတ်မယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူက စေတနာမေတ္တာနဲ့ ပြောပြော သားတော်တွေလိုက်နာမှဖြစ်ကြမှ ကောင်းစားကြမှာကိုး’

အလောင်းမင်းတရားကြီးက အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်ပြီး ‘ကိုရင်နှစ်ပါးကို တင်လျှောက်ပါရစေဗျား။ သာသနာတော်မှာ မပျော်မွေ့ရှင် ကျုပ်တို့ရင်သွေးသားစစ်တွေနဲ့ မခြားတမ်း ချီးမြှင့်ပြုစုပါရစေ’

ကိုရင်နှစ်ပါးအား သူတို့သားတော်များကဲ့သို့ ချီးမြှင့်မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်လျှောက်လိုက်ရာ

‘ဝမ်းမြောက်လှပါတယ် ဒကာတော်ဖခင်ကြီး။ ကျုပ်တို့မှာ သံသရာကို ကြောက်ရွံ့နေကြသူများပီပီ လောကီကို ရှောင်ခွာလျက် သာသနာတော်တွင် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ကာ သားလှတော်ရဟန်းဘဝမှာ ပျော်မွေ့နေလိုပါတယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုလည်း မခင်တွယ် နိုင်စတမ်း သံသရာမှ လွတ်ရာနိဗ္ဗာန်လမ်းကို ရည်မျှော်ကျင့်သုံး နေလိုပါတယ်။ ဖခင်

မင်းတရားကြီး’
ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် လောကီကိုစွန့်ပယ်လိုသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဖြေကြားလိုက်ပါသည်။

‘သာဓု သာဓု သာဓု’

စသည်ဖြင့် မင်းတရားကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့က သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုပြီး

‘သားလိမ္မာကိုရင်ကြီးနှစ်ပါးတို့ကို မည်သည့်အချိန်ကာလအရေးအကြောင်း ရှိစေကာမူ ငါ၏ရှေ့တော်သို့ တံခါးမရှိ ခါးမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်စေ၊ ငါ၏ အမှုထမ်းအရာထမ်း တာဝန်ရှိသူတို့ သိကြစေ’

အလောင်းမင်းတရားကြီးက သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ အချိန်ကာလမရွေးတမ်း ဝင်ရောက်နိုင်ခွင့် အထူးအမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ် လိုက်တော်မူပါသည်။

ကိုရင်နှစ်ပါးသည် စစ်ကိုင်းသို့ပြန်ကြွခဲ့ကြပြီး ကိုယ်လုပ်ငန်းစဉ်များကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေကြပြန်ပါသည်။ ကိုရင်ဇောတီကသည် ဝိပဿနာဘက်တွင်အထူးကြိုးစားလုပ်ကိုင်သလို ဥက္ကဋ္ဌလည်းသမထလုပ်ငန်းတွင် မအိပ်မနေ ကြိုးပမ်းနေသည်ကိုတွေ့ရပေ၏။

စစ်ကိုင်းချောင်တစ်လျှောက်ရှိ အဓိကနေရာများ တောများနှင့်အနှောင့်အယှက်များသည်ဟူ၍နာမည်ကြီးခဲ့သည့် ကျောင်းများချောင်များ၌ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် အကြောက်အရွံ့မရှိစတမ်း အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ငန်းစဉ်များ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကိုလည်း သိရပေ၏။

မန်းစက်တော်စခန်းသို့ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် ဘုရားဖူးများနှင့် လိုက်ပါသွားရောက်ကာ လေးဆယ့်ကိုးရက် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့သည့် အောင်မြင်ချက်တစ်ရပ်သည်လည်းကောင်း၊ မန်းစက်တော်မှတစ်ဆင့် ပုပ္ပါးတောင်ကလပ်သို့တစ်ဆင့်ကူးကာ ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည် အဓိဋ္ဌာန်စခန်း ဆက်ခဲ့ကြပြန်ပါသည်။ ပုပ္ပါးတောင်စခန်းအပြီး၌

ကိုယ့်လုပ်ငန်းစဉ် ကိုယ့်လမ်းကြောင်း ကံတရားအတိုင်း ရောင်းရင်းသုံးဦးတို့သည် အစဉ်တစိုက် လုပ်ကိုင်လာကြသည်တွင် ကိုရင်ကြီးဇောတိကသည် လောကုတ္တရာစာပေ၌ ပေါက်ရောက်မှု ရှိသလို ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော်ကြီးကို အာဂုံရွတ်ဆို နိုင်သော မင်္ဂလာသတင်းကောင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကိုရင် ဇောတိက၏ ဝိပဿနာလုပ်ငန်းစဉ်ကို စစ်ကိုင်းချောင်နေရာ ကောင်းတို့တွင် လူတွေ့မခံစတမ်း ကျင့်ဆောင်နေသည့် သတင်းများသည် ကိုရင်ဇောတိက၏ အောင်မြင်မှုအနေဖြင့် မှတ်တမ်း တင်နိုင်စေသည်။

ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသတင်းကား ခရီးယာယီ သွားနေသော သတင်းဖြစ်လျက် ပုပ္ပါးတောင်ကလပ်တွင် ကိုရင်ဝတ်မှထွက်ကာ လူသူတော်အဖြစ် ပုပ္ပါးတောင်ကလပ်တွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ကာ နောက်ပါကပ္ပိယအဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့သည့် ဦးစံမတူနှင့် အဘူလောကီထွက်ရပ်ပေါက် ပညာရပ်ကို ဆက်လက်အားထုတ်နေလေသည်။

လူအမည် မောင်အောင်၊ ဆရာအောင်ဟူသော နာမည်ဖြင့် တရားအားထုတ်ခဲ့သည်တွင် တစ်နေ့ ည ကာလဝယ်

ဆရာအောင်အဖို့ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရင်း မကောင်းသော နိမိတ်အာရုံတစ်ရပ်ကို မြင်၍လာလေသည်။ မေတ္တာပို့သပြီးနောက် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် နိမိတ်အကြောင်းကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်ရာတွင် သူ၏အဖို့မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ရောင်းရင်းမောင်ဝိုင်း၏ အဖို့ဖြစ်ကြောင်း သိရသလို မောင်ဝိုင်း၏ ဖခင် အလောင်းမင်းတရားကြီးနှင့် ဆက်တိုက်သက်ဆိုင်နေသည်ကို သိလိုက်ရပေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာအောင်သည် ဘုရားကိုယ်တော်ရှေ့မှောက်တွင် ဆီမီးခွက်ထွန်းညှိပူဇော်ရင်း ကိုရင်ဝိုင်းအဖို့သားဥပါဒ်အန္တရာယ်ကင်းရှင်းရန်နှင့် စိတ်ချမ်းသာမှုရရှိစေဘို့ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သနေပါသည်။

‘ဘိုးစံမတူရှေ့၊ ကျုပ်တို့ သာသနာဒါယကာ မင်းတရားကြီးတော့ မကြာခင်ကာလမှာ နတ်ရွာစံတော်မူမယ်ဗျ၊ ကျုပ်ရောင်းရင်း မောင်ဝိုင်းအတွက် စိတ်ပူတာတစ်ခုဘဲ၊ ဒင်းကလေး သိပ်ပြီးမင်းတရားကြီးအတွက် စိတ်ဆင်းရဲရှာလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုရင်ဝိုင်းဆီ ကြိုတင်သိစေရဘို့ တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်အုံးမယ်၊ ဖိပ်မက်ကလေးဘာလေး ပေးဖြစ်အောင်ပေါ့ဗျာ’

ဆရာအောင်ကပြောကြားလိုက်ပြီး မနောစေရသည့် စမ၊ အင်းတစ်ချပ်ကို မီးတင်၍ထွန်းညှိကာ ဘုရားရှေ့မှောက်၌ မီးပူဇော်ကာ ဆုတောင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။

ပုပ္ပါးတောင်၏ ပတ်ပတ်လည်၌ ညအမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးချယ်လှယ်နေပါသည်။ မိုးကောင်းကင်နဘန်ဆီမှ ကြယ်ပွင့်ကလေးများသာလျှင် မှိတ်တုပ်မှိတ်တုပ်နှင့် လမ်းပြညွှန်လျက်

ဘုရားစေတီကြီးများဆီမှ ဆည်းလည်းသံများသည်လည်းကောင်း၊
 ကြေးစည်သံများသည် တဖုံ၊ ခေါင်းလောင်းသံများ ကလည်း
 မြိုင်ဆိုင်စွာဖြင့် ပဲ့တင်ရှိက်ဟည်းကာ အင်မတန်ကြည်နူးစရာဌာန
 အဖြစ်ချီးမြှောက်တင့်တယ်ပါသည်။ ညဂုဏ်များနှင့် သားကောင်
 များ၏ အော်မြည်သံများကလည်း ညကာလကို တန်ဆောဆင်
 လျက် ရှိစေတော့သည်။

ဆရာအောင်နှင့် နောက်ပါကပ္ပိယကြီး စံမတူတို့သည်
 ဆီမီး အလင်းရောင်အောက်ဝယ် မကြောက်မရွံ့သော သူတော်စဉ်
 များအဖြစ်ဖြင့် လူသူမနီးသည့် ပုပ္ဖါးတောင်မြတ်ဝယ် ပညာပါရမီ
 ကို ဖြည့်တင်းနေခြင်းဖြစ်ကြပေ၏။

မောင်ဝိုင်းအမည်ကား သတိုးမင်းစော၊ သို့မဟုတ် ပဒုံမြို့
 စားလည်း လင်းကာနီး၌ အိပ်ရာမှလန့်နိုးလာစေ၏။ မြင်မက်
 သော အဆန်းတကြယ် အိပ်မက်သည် သူ့အားများစွာ တုန်လှုပ်
 စေ၏။ အရွယ်တော်အားဖြင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ် တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့
 သည်တွင် သတ္တိနှင့်ရာဇသွေးတို့က ပဒုံစားမင်းသားကို လူရေး
 လူရာ တင့်တယ်စေခဲ့သည်။

အိပ်မက်လိုလို၊ တကယ်လိုလိုနှင့် ပဒုံမင်းသားသည် သူ
 ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အာရုံဆန်းပြားမှုကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေ မိ၏။
 သူ၏ရောင်းရင်း ကိုရင်ဥက္ကဋ္ဌသည်သူတော်စင်အဝတ်ဖြင့် ညောင်
 စောင်းဆီသို့လာပြီး...

ကိုရင်ဝိုင်း သိပ်စိတ်မပူနဲ့၊ ကျုပ်လာပြီး အချိန်မှီ သတင်း
 ပေးစကား ပြောကြားခဲ့မယ် မကြာခင်ကိုရင်ဝိုင်းဟာ အင်မတန်

ပုပန်စရာကိစ္စကို တွေ့ကြုံလိမ့်မယ်၊ တရားနဲသာဖြေ ပါ။
 လူမုန်သမျှဟာ သေမျိုးချည်းပဲ ကိုရင်ဝိုင်း၊ ရတနာသုံးပါးကို
 တယ်အခါမှ မမေ့နဲ့...

ပြောကြားကာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟူသော မြင်ကွင်း
 အာရုံဆန်းဖင် ဖြစ်ပါသည်။

ပဒုံမင်းသားသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် စိတ်ပူပန်
 စရာ အိပ်မက်ကိစ္စကို သူ၏မယ်တော်ဘုရားထံသို့ သွားရောက်၍
 သံကော်ဦးတင်လိုက်ရာ စဉ်းစားတတ်သော ပါရမီ ရင့်သန်သူပီပီ
 မိဖုရားကြီးသည်

‘တကြောင်းကြောင်းပဲ သားတော်၊မင်းခမည်းတော်ဘုရား
 အတွက် မယ်မယ် စိတ်ဆင်းရဲမိတယ်၊ မယ်မယ် မျက်ခမ်းတွေ
 လှုပ်တာ သုံးရက်ရှိပြီကွယ်’

ခပ်တိုးတိုးပြောကြားလိုက်သည်။ နောက်နှစ်ရက်အကြာ
 တွင် အောက်မြန်မာပြည်မှ စစ်စေကျော်များ အပန်းတကြီး
 ရတနာ သိမ် ရွှေမြို့တော်သို့ ဆိုက်လာပြီး အလောင်းမင်းတရား
 ကြီးသည် ယိုးဒယားစစ်မျက်နှာမှ ပြန်ဆုတ်လာခဲ့စဉ်တွင် ဗုတ္တမ
 နယ် အင်းရွာအနီး၌ နတ်ရွာစံတော်မူကြောင်းကို နန်းစောင့်
 မင်းသားကြီး နောင်တော်ကြီးနှင့် မိဖုရားခေါင်ကြီးတို့အားဦးတင်ရ
 လေသည်။

မိဖုရားခေါင်ကြီးမှစ၍ တနန်းတော်လုံးရှိ မင်းဆွေ မင်းမျိုး
 နှင့် အရာထမ်းအမှုထမ်းတို့အဖို့ ပရိဒေဝသောကမီး တောက်
 လောင်ကာ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်စတမ်း ရှိခဲ့ကြလေသည်။

အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ နန်းဆက်ကို အမှာတော်ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း နောင်တော်ညီတော်အစဉ်လိုက် နန်းဆက်စိုးစံရန် အမှာတော်အရ အိမ်ရှေ့မင်းငယ်မည်မောင်လောက်က ထီးနန်းဆက်ခံသိမ်းပိုက်တော်မူသည်။

ရှင်လူထွက် ဆရာအောင်ကား နေရာအတည်တကျမရှိစတမ်း ထွက်ရပ်ပညာရှာဖွေရင်း သူ၏အတွင်းပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၊ ဆရာကြီးများ၏ စေခိုင်းချက်အရ ဦးထိပ်ပန်ဆင်လျက် တစခန်းပြီး တစခန်းကျင်လည်ကာ ဘုရားဖူးရင်း အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်သုံးတည်ဆောက်နေရပေ၏။

ဆရာအောင်၏သတင်းကား တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားကျော်ကြားလာတော့သည်။ လူသူတော်ဦးအောင် ထွက်ရပ်ပုဂ္ဂိုလ်ဆရာအောင်ဟူသောသတင်းသည်လည်းကောင်း၊ မလိမ္မာသောပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လိမ္မာအောင် တရားဖက်လာအောင် ဟောပြောဆုံးမသည့် သတင်းများသည်လည်းကောင်း၊ ကျားများ၊ ဆင်များ၊ ပေါများသောင်းကျန်းသည့် တောတောင်များအတွင်း၌ အားကိုးအားထားလက်နက်တစ်စုံတရာမပါဘဲ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း၊ ပုတီးတစ်ကုန်းဖြင့် နေ့ညမရွေး မကြောက်မရွံ့သွားရောက်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်းတို့ဖြင့် ပျော်မွေ့နေသောသတင်းများ လူသိများလာသလို ကြည်ညိုသည့် ပရိသတ်များပြားလာလေသည်။

တစ်ခါက တောနယ်အနီးတွင် တန်ခိုးကြီးစေတီတော်အနီးတွင် ဥပုသ်စောင့်နေကြစဉ် ဆရာအောင်နှင့် ဘိုးစံမတူတို့

နှစ်ဦးအား ချင်းရိုင်းများက ဖမ်းဆီးရန် လူစုလူဝေးနှင့် ဆင်းလာပြီး ဘုရားကို ပတ်လည်ဝိုင်းရံထားကြသည်။ ဆရာအောင်တို့နှစ်ယောက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေရာသို့ သွားရောက်၍ ဖမ်းဆီးရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည့် ချင်းတစ်စုအဘို့ အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်သွားစေသော မြင်ကွင်းကား ဆရာအောင်တို့တင်ပလွှင်ခွေ၍ ထိုင်နေရာ ခြောက်လှမ်းကွာအနီး၌ ကြီးမားသော ကျားကြီးသုံးကောင်က အမြီးတလှုပ်လှုပ်နှင့်ဝပ်ကာ ချင်းရိုင်းများဆီသို့ ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးကြီးတွေနှင့် ကြည့်နေသောအဖြစ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ချင်းရိုင်းများသည် ရှေ့သို့ မတိုးဝံ့တော့ဘဲ နောက်သို့ လှည့်၍ ပြန်ခဲ့ရသည်ဟုသတည်း ထိုနေ့ညကာလ၌ ဆရာအောင်တို့ကိုမကောင်းကြံမိသော ချင်းရွာတွင် တောဆင်အုပ်ကြီးက ဝင်ရောက်၍ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်ကြောင့် ချင်းလူမျိုးများမှာ ချမ်းချမ်းစီးစီးကာလ၌ ခိုကပ်စရာအဆောက်အဦးအိပ်ရာ တစ်ခုမှ မကျန်ရစ်အောင်ဒုက္ခတွေ့ရပြီး ဆရာအောင်တို့ကိုများစွာကြောက်လန့်ကာ ဝေးလန်သော တစ်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြေးကြရသည်။

ရွှေစက်တော်သို့ ရပ်ဝေးမှ ဘုရားဖူးလာကြသည့် ချင်းအမျိုးသားများ၊ မြန်မာအမျိုးသားများသည် ခြေလျင်ခရီးဖြင့် ရွှေစက်တော်သို့ သွားနေကြပါသည်။ ထိုခေတ်ကာလက လမ်းအခြေနှင့် လုံခြုံမှုမှာ စိတ်မချရသော အခြေအနေ၌ တည်ရှိနေပါသည်။ ချင်းတစ်ချို့ကလည်း လစ်လျင်လစ်သလို မြန်မာကျေးရွာ

များကို ဆင်းကာ ပြန်ပေးဖမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်နေသကဲ့သို့ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်၌ ကျားများ၊ ဆင်များနှင့်လည်း မကြာခဏ တွေ့ရှိနေရသော အချိန်အခါလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကို ဦးထိပ်တင်ကာ အားကိုး အားပြု သွားရောက်ရသည့် အခြေအနေတွင် တည်ရှိနေပါသည်။

ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဘုရားဖူးခြေလျှင် ခရီးသည်ပေါင်း သုံးဆယ်ခြောက်ယောက်တို့သည် နားလိုက်၊ ခရီးဆက်လိုက်နှင့် တောဆင်များ၏ အသံကိုနားစွင့်ရင်း မြေလမ်းကလေးအတိုင်း ခရီးသွားနေကြရပေ၏။ လမ်းဆုံတစ်ခုအနီး ရောက်ခဲ့ကြသည် တွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်ဝယ် ဣန္ဒြေရရထိုင်လျက် ရပ်နားနေကြသည့် ခရီးသည်နှစ်ဦးကို ဘုရားဖူးများ မြင်တွေ့ရ လိုက်ပေ၏။

ထိုခရီးသည်နှစ်ဦးမှာ ဝတ်ကြောင်ပုဂ္ဂိုလ်များမဟုတ်ဘဲ ဝတ်ဖြူဝတ် ယောက်ျားနှစ်ဦးလည်းဖြစ်၍ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် ရှိ လူရွယ်မှာ ဥပတိရုပ် အင်မတန်ကျက်သရေရှိလှပေ၏။ အရပ် မြင့်မြင့်၊ အသားလပ်လပ် မျက်ခုံးနှာတံပေါ်လွင်သလို မျက်လုံး နှစ်လုံးမှာ အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေကြောင်း တွေ့ရ ပေ၏။ ဘုရားဖူးများသည် ညောင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ပိတ်ဖြူ ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးအနီးတွင် ဝင်ရောက်၍ ရပ်နားကာ ဆေးလိပ်၊ ရေ၊ သွားရေစာတို့ကို စားသောက်လိုက်ကြသည်။

‘ဘုရားဒကာ၊ ဘုရားအမကြီးတို့ ဘယ်ကနေပြီးဘယ်ကို ကြွမလို့ပါလိမ့်’

လူငယ်ကယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်ပြီး မေးမြန်းလိုက် ရာ ခေါင်းဆောင်အကြီးအကဲနှင့်တူသည့် ဦးမင်းညိုဆိုသူက

‘ကျွန်ုပ်တို့လား မောင်ရင်၊ ဗန်းမော်ရွာက ရွှေစက်တော် ဘုရားဖူးလာကြခြင်းပါ ကိုရင်လဲ အဘယ်သို့ သွားကြမည်လဲ’

ပြန်၍မေးလိုက်ရာ

‘ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးသွားဖို့ပါဘဲ ဘုရားဒကာကြီး... ခပ်တိုတိုပင် ဖြေကြားလိုက်သည် လူရွယ်၏ညာဘက်လက် အတွင်း၌ စိပ်ပုတီးကို အာရုံမပြတ်ကမ်း စိပ်လျက်ရှိသလို သူ၏ နောက်၌ ကွမ်းမြိုနေသောအသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်အဘိုးကြီး သည် စကား တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ အနားယူနေကြပါသည်။

‘ကိုင်း နားကြတာ တော်လောက်ပြီပဲ၊ ခရီးဆက်ကြစို့’

လူရွယ်ကစတင်၍ ရှေ့ဆုံးမှပင် စတင်၍ ခရီးဆက်ကြ ရန် ဆော်ဩလိုက်ကြသည်တွင် ဘုရားဖူးတစ်သိုက်မှာ အထုပ် အပိုးများ ထမ်းရွက်ကြကာ ခရီးဆက်ရေး ပြင်ဆင်လိုက်ကြ သည်။

‘ကိုရင်ရှေ့က ခရီးမထွက်ပါနဲ့၊ ရှေ့တတိုင်ခရီးအတွင်းမှာ အလွန်ဆိုးရွားတဲ့ ဆင်ရိုင်းတစ်အုပ်ရှိလေရဲ့၊ အကျွန်ရှေ့က သွားမည်။ အကျွန်က ဆင်အကြောင်းကိုသိကျွမ်းခဲ့သည်။ ဆင် ဦးစီးဟောင်းဖြစ်ခဲ့တယ်မောင်ရင်’

နောက်ပိုင်းမှ လူရွယ်အဖို့ စိုးရိမ်သည်ကြောင့် အရွယ် လတ်ပိုင်း ဆင်ဦးစီးဟောင်းတစ်ဦးက သတိပေးလိုက်ရာ

‘လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ပါဦး၊ ဒီအန္တရာယ်ကို မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ’
 လှည့်၍ပြောကြားကာ ရှေ့ဆုံးမှပင် လက်မှပုတီးကိုကိုင်ဆွဲ
 လျက် ဘယ်ဘက်လက်မှ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်
 လမ်းလျှောက်ရင်း ပကတိတည်ငြိမ်သော မျက်နှာအသွင်ကို ပေါ်
 လွင်ထင်ရှားစေတော့သည်။

တစ်မိုင်သာသာသို့ရောက်ခဲ့သည်တွင် တောကလည်းနက်
 လာသလို ဆင်သံများ၊ ဝါးချိုးသံများ အလျှိုအလျှိုကြားသံကြ
 သည်တွင် နောက်ပါဘုရားဖူး ပရိသတ်များအဖို့ မျက်လုံးပြူး
 လာစေတော့၏။

‘ခရီးဆက်ကြပါ၊ မစိုးရိမ်ကြပါနဲ့၊ ဘုရားသခင်၏
 ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်ကို မေ့မိမိမေ့မိပြီး ဦးထိပ်မှာ တင်ကြပါ
 ဘုရားဒကာ၊ ဘုရားအမတို့’

ပိတ်ဖြူတော်ဝတ်လူရွယ်က အားပေးစကားပြောဆိုပြီး
 ရှေ့သို့ မရဲတရဲ ခြေလှမ်းများဖြင့် တက်ခဲ့ကြသည်။

ရှေ့ဆုံးမှလူရွယ်သည် လမ်း၏ညာဘက်သို့ တစ်ချက်
 စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် နောက်ပါပရိသတ်အား ဆိတ်ငြိမ်
 စွာ နေကြရန် လက်ကာ၍ ပြသလိုက်သည့် တခဏ၌ ရှုံ့များ
 အတွင်းမှ ကြီးမားသော တောဆင်ကြီးတစ်ကောင်က အရွယ်
 ဖွေးဖွေးနှင့် လမ်းကိုဖြတ်၍ ကန့်လန့်ဆီးကာ တွေ့ရှိရတော့၏။

‘ဟယ်... အကျိုးနဲ့ကြပြီကော’

ဘုရားဖူးပရိသတ်များက အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်
 သည်တွင် တောဆင်ကြီးသည် ဦးခေါင်းကြီးကို လှန်ကာမာန်

သွင်းသော အချင်းအရာဖြင့် ဘုရားဖူးတစ်သိုက်ကို စိုက်စိုက်ကြီး
 ကြည့်လျက် ခတ်နေသော နားရွက်ကားကားကြီးသည် တန်ကနဲ
 သွားစေ၏။

‘ဟဲ့ ခုထိမိုက်ချင်တုန်းလား၊ နင့်လမ်းကို နင်သွားစမ်း’

‘ရှေ့ဆုံးမှ လူရွယ်က တောဆင်ကြီးကို စိုက်၍တစ်ချက်
 ကြည့်ရာမှ အမိန့်ပေးလိုက်ရာ တောဆင်ကြီးသည် ဦးစီးကို
 အင်မတန် ကြောက်ရွံ့၍နေရသည့် ဆင်ယဉ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့
 ကျိကနဲ ကြောက်လန့်တကြား အော်မြည်ကာ နောက်ပိုင်းသို့
 ကဆုန်ချကာ ပြေးသွားတော့သည်။

လုလင်နောက်မှဘုရားဖူးတစ်သိုက်မှာ မကြုံစဖူး အာဏာ
 တည်လှသော လုလင်ကို ရင်သပ်အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်ရှု လျက်
 ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိချေ၏။ လုလင်ကား မည်သို့မျှ
 စကားပြန်၍ မပြောစတမ်းပင် သူ၏ပုတီးကိုစိပ်လျက် စိတ်ငြိမ်
 စွာဖြင့် လမ်းလျှောက်နေလေသည်။

‘ကိုရင်မှာ ဆင်ကိုအင်မတန်နိုင်နင်းတဲ့ ဆေးဝါးကောင်း
 အဆောင်ကောင်းတွေကို ရမည်ပ၊ အကျွန်ကို ထိုက်သင့်
 သလောက် ချီးမြှင့်စမ်းပါဘိ ကိုရင်...’

ဆင်ဦးစီးဟောင်းက လုလင်ကိုကပ်၍ တောင်းလိုက်သည်
 တွင် လုလင်က...

‘ဦးရီးအမြင်မဟုတ်လား၊ အကျွန်မှာ ပုတီးနှင့် တောင်ဝှေး
 ကလွဲပြီး ဒီပြင်ဘာဆေးဝါးမှ မဆောင်ပါ၊ အတုမရှိသော ဘုရား
 သခင်၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်ကို ဦးထိပ်မှာအမြဲထားဝရ

တင်ရွက်ထားသည်။ ဤမဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် ဆေးစွမ်းပင် ဆင်ဆိုး၏ ရန်သူကို အောင်မြင်ခွဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဘုရားဆုပန်ဆင် ယုံကြည်စိတ်ချ၍ ပုတီးစိပ်ကြပါလေ'

အဘိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ဆေးစွမ်းအကြောင်း ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ချီးကျူးဦးထိပ်တင်ကာ ဖြေကြားလိုက်သည်။

တစ်ညအိပ် စခန်းပြုခဲ့ပြီးနောက် ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးများသည် တပျော်တပါးပင် ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ ကျေးဇူးရှင်လုလင်ကို ဘုရားဖူးပရိသတ်များက ပါလာသည့် ထမင်းဟင်းများကို ပေးလှူကြသည်တွင် လုလင်က ထမင်းကိုသာ လက်ခံပြီး သားငါးဟင်းကို အရှင်လက်မခံပါ။ မုံ့ဆီကြော်၊ ငှက်ပျောသီး၊ ဆားတို့ဖြင့် လုလင်က ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ပြီး တစ်ညလုံးအိပ်သည် မရှိစတမ်း သမထ ထိုင်ခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တောခရီးမှ ကျေးရွာများဆီသို့ ရှေ့ရှုသော ခရီးလမ်းကို ဘုရားဖူးများကစတင်၍ ထွက်ရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်တွင် ဓားလှံသေနတ် ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသော ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သည့် လူစုကို ဘုရားဖူးခရီးသည်များက ရင်ဆိုင်မိကြပြန်သည်။

'ရပ်ကြစမ်း၊ ဘယ်ကိုမှ မပြေးကြနဲ့...'

ခါးလွယ်ကိုင်ထားသော အသားမဲကြုတ်ကြုတ် အရပ်မြင့်မြင့် အင်္ကျီဗလာနှင့် လူဆိုးခေါင်းဆောင်က ဘုရားဖူးတွေကို ဓားလွတ်ကြီးတဝင့်ဝင့်မြှောက်ကာပြသရင်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

နောင်ကြီး ကျုပ်တို့ဘုရားဖူးတွေပါ အလိုရှိတာပြောပါ။ လူအချင်းချင်းဒုက္ခပေးချင်ပါနဲ့'

ရှေ့ဆုံးမှ ပိတ်ဖြူဝတ်ထားသည့် လူရွယ်က စတင်၍ တောင်းပန်လိုက်ရာ

'စကားမရှည်နဲ့ ခေါင်းပြတ်သွားချင်သလား၊ နင်တို့မှာ ပါသမျှအကုန်သိမ်းရမယ်၊ မိန်းမတွေထဲက ငယ်ရွယ်သူတွေကို ငါတို့ သိမ်းပိုက်မယ်၊ တောင်ရင်းခိုတဲ့ ဓားပြကြီး ငမဲခေါင်ဆိုတာ နင်တို့နာမည် မကြားဘူးဘူးလားဟ'

ခက်ထန်စွာဖြင့် ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာ ငယ်ရွယ်ကြသော ယောက်ျားမိန်းမတစ်သိုက်မှာ စိကနံ ငိုကြွေးလိုက်ကြသည်။

ဓားမြကြီးနောက်မှ ငယ်သားတွေကလည်း ဘေးမှဝိုင်းရံလျက် ချဉ်းကပ်လာကြသည်တွင်

'ရှေ့ကို တစ်လှမ်းမှ မတိုးရဘူး၊ ကျုပ်အမိန့် ရပ်လိုက်ကြစမ်း'

လူရွယ်က ကျယ်လောင်ထက်မြက်လှသော အာဏာသံဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင် ဓားမြဗိုလ်ကြီးနှင့် ငယ်သားများအဖို့ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းမှ မတိုးနိုင်မလှမ်းနိုင်ကြစတမ်း ခြေဝါးတွေနှင့် မြေကြီးသည် ညောင်စေးနှင့် ငြိတွယ်ထားသည့် ငှက်ခါးကောင်ပမာ မလှုပ်နိုင်မရွေနိုင်ကြတော့ချေ။

'သယ်... ဒီက မြင်းထီးကောင်ကို ဝိုင်းသတ်ကြဟဲ့၊ ခေါင်းကို မလွတ်တမ်းဖြတ်ကြဟဲ့'

ဓားမြဗိုလ်ငမဲခေါင်က ဆဲရေးတိုင်းထွာရင်း အမိန့်ပေးနေပြန်ပါသည်။

မိုက်လှချည့်လား၊ ကံအကြောင်းတရားကြောင့် မနုဿလူ ပင်ဖြစ်ခဲ့သော်လဲ ခုအထိ သတိတရားမရနိုင်တဲ့ မိုက်လုံးကြီးနေတဲ့ ငမဲခေါင်ရဲ့ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ကြစမ်း၊ မြင်တွေ့နေရတဲ့ မျက်လုံး နှစ်လုံးကို အမှောင်ဖုံးပစ်လိုက်၊ အတုမရှိသော ဂုဏ်တော် ကိုးပါး ရှင် ဘုရားအမိန့်တော်၊ ငါ၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး အမိန့် တော်...'

အမိန့်ပြန်လိုက်သည့် တခဏ၌ ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းနေ သည့် လူဆိုးဗိုလ်ကြီးမှာ ပါးစပ်မှ စူးစူးဝါးဝါးဖြင့် ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ အော်မြည်လိုက်ပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးအသွင် မလှုပ်နိုင် မအော်နိုင်ဖြစ်သွားပါသည်။

'နောင်ကို ဒီလို မိုက်လုံးကြီးပြီး သူတော်ကောင်းမှန်မသိ၊ သတိမရနိုင်စတမ်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဖိစီးပြီး မိုက်ချင် ဆိုးချင်အုံး'

လူရွယ်တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်သလို နေရာမှပင် မရွှေ့နိုင် မလှုပ်နိုင်သည့် ဓားပြဗိုလ်၏ ငယ်သားများသည် များစွာနောင်တ ရရှိကာ အပြစ်မှခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်ငိုကြွေးနေကြသည်။

.....

လူသူတော်မောင်အောင်နှင့်မင်းသားဦးပိုင်

မလှုပ်မယှက်နိုင်စတမ်း ငိုကြွေးနေကြသည့် ဓားပြငယ် သားများကို လူရွယ်က စိုက်၍ကြည့်လိုက်ပြီး

'ပါးစပ်ကလဲ သေရည်တွေ သောက်ထားကြောင်း သက်သေခံ အနံ့တွေနဲ့ပါကလား၊ ကိုင်းနေရစ်ခဲ့ကြအုံး၊ နောက် လာကြမယ့် ဘုရားဖူးတွေကိုတော့ လက်တွေ့သင်္ခန်းစာတွေ ပြကြစေဘို့'

အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး ကျေးရွာများဆီသို့ ဣန္ဒြေရရလျှောက် လာကြသည်။

'အကုသိုလ်ဆိုတာ သံသရာအနေနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ အကျိုး မရှိနိုင်ကြောင်း တွေ့နေရပြီမဟုတ်လား ဘုရားဒကာတို့၊ ဒါ ကြောင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ဆိုသည်မှာ ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ ရန်သူကြီးသုံးဦးလို့ သူတော်ကောင်းတွေဆိုဆုံးမခဲ့တာ ကလား။ ဘုရားဒကာတို့'

လူရွယ်က မြောကြားလိုက်ရာ ဘုရားဖူးပရိသတ်များအဖို့ ဤဟာသော နောင်တ တရားသံဝေဂများ ရရှိလာခဲ့စေ၏။ လူသူတော်နှစ်ဦးကို ဘုရားဖူး ခရီးသည်အပေါင်းများစွာ ကြည့်ညှိ ကြည့်ညှိအလျှောက် စဉ်ကြွေးပစ္စည်းဥစ္စာ လှူဒါန်းကြသည်တွင် လူသူတော်နှစ်ဦးက တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ လက်မခံကြပါ။

‘အကျွန်ုပ်တို့ရွာမှာ တစ်သက်လုံးလိုက်နေကြပါ။ လုပ်ကျွေး ပြုစုကြပါရစေ...’

လုံမငယ်များက လူသူတော်ကို တောင်းပန်သည်တွင် လူရွယ်သည်

‘ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါပြီအမေ၊ နမငယ်တို့ အကျွန်ုပ်မှာ ဆရာကြီးများ၏ အမိန့်အာဏာကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုဖို့ တွေ့ရှိနေပါတယ်။ အမေ့ညီမတို့ကို ဘဝက ဆွေမျိုးသားချင်း တွေ့ကိုလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့တာဝန်ရှိသေးတယ်’

တောင်းပန်လိုက်ရှာသည်။

ရွှေစက်တော်တွင် လူသူတော်နှင့် နောက်က ဦးစံမတူတို့ သည် သတ်သက်လွတ်အဓိဋ္ဌာန်ကို ကိုးပါးသီလခံယူလျက် သုံးဆယ့်ခြောက်ရက်တိတိကို လူ့တွေ့မခံ စကားမပြောကြစတမ်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြန်သည်။ ဘုရားဖူးပရိသတ်များ၏ တစ်ဆင့်စကား တဆင့်နားကြောင့် လူသူတော်မောင်အောင်တို့နှစ်ဦးအဖို့ စားကောင်းစရာ သက်သတ်လွတ်ပစ္စည်းများမှာ ပြည့်စုံလုံလောက်နေပါတော့သည်။

ချောင်ကောင်းရာ နေရာကောင်းတွင် မောင်အောင်သည် အာနာပါနုလုံးသွင်းကာနေသလို ဘုံစံမတူလည်း မောင်အောင်နှင့်မနီးမဝေးတွင် အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ သူတို့၏ခရီးလမ်းကား ရှည်လျားစေသကဲ့သို့ မြစ်ကို အလျားလိုက် လက်ပစ်ကူးနေရသည့် အထူးထူးအပြားပြား ဆန်းကြယ်သော မဟိဒ္ဓိလုပ်ငန်းစဉ်တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ရွှေစက်တော်တွင် အဓိဋ္ဌာန် သုံးဆယ့်ခြောက်ရက် အောင်မြင်ပြီးသော မောင်အောင်တို့အဖို့ စစ်ကိုင်းဆီသို့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရပေ၏။

စစ်ကိုင်းမြို့စွန် မထင်ရှားသော ရပ်ကွက်တစ်ကွက်၏ ဆင်းရဲသော အိမ်တစ်အိမ်တွင် အသက်ကြီးရင့်သော အမျိုးသား အမျိုးသမီး တစ်စုံတဲနှင့် လူသူတော် မောင်အောင်တို့ကို တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးသည် မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်ကာ တစ်စုံတရာ တောင်းပန်နေသကဲ့သို့ အမျိုးသားကြီးကမူ စဉ်းစားတွေ့ဝေနေသော မျက်နှာဖြင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် မောင်အောင်ကို ကြည့်နေရှာသည်။

‘သားတော်ရယ် မယ်မယ်မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ ရာဇဝင်ကြောင်းတွေ ရှိနေပေမယ်လို့ အခြေအနေနဲ့ အခွင့်အခါ မပေးတော့သားတော်ကို အားကိုးအားထားပြုခဲ့မိတယ်။ ခုတော့ မယ်မယ်စကားကို သားတော်နားမထောင်ပြန်တော့ မယ်မယ်တို့ မရွှေရင်ကျိုးဘို့ဘဲ ရှိတော့တယ်’

အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးက မောင်အောင်ကို အသနားခံနေပြန်သည်။

‘မဖြစ်ဘူးမယ်တော်၊ မဖြစ်ဘူး၊ ကိန်းခမ်းလဲ မမြင်ဘူး၊ ပြီးတော့ သားတော်အနေနဲ့လောက်အလုပ်ကို အင်မတန်စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာမိပြီမို့၊ အိမ်ထောင်သားမွေးခြင်း စကားကို မကြားပါရစေနဲ့တော့၊ ကိန်းခမ်းအရလဲ မုဆိုးဖိုဆက်ဆယ့်သုံးဆက်ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်မှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကုလားတွေ မြန်မာမြေမှာ လွှမ်းမိုး

လိမ့်မယ်။ မိစ္ဆာအယူရှိတဲ့ ကုလားတွေကို ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ မိုးကြိုးထိပ်က ပစ်ခွင်းသုတ်သင်လိမ့်မယ်။ အရှေ့ အဝေးတွေးမနေပါနဲ့။ မယ်တော်ခမည်းတော်ဘုရားရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေထုစွဲပြီး နောင်တမလွန်ဘဝ ကောင်းစားရေးအတွက် ဘာဝနာတရား အားထုတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ရွှေပြည်ကို ဆုပန်လှမ်းရွယ်ဘို့ ကြိုးပမ်းပါ။

သူ့အား ဆွေတော်မျိုးတော်တွင်းမှ မင်းသမီးတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ရန် တိုက်တွန်းနေသော စစ်ကိုင်းမင်းဆက်မှ မင်းသားကြီးဦးထွန်းညိုအမည်ခံ မင်းသားကြီးနှင့် မယ်တော် မြင်းစိုင်းအဆက်အနွယ် မင်းသမီးကြီးဒေါ်ပြည့်စုံကိုတရားပြကာ လမ်းမှန်ဘက်သို့ ပြောင့်ဖျလျှောက်တင်နေပါသည်။

‘တကယ့်အရေးကိစ္စရှိလျှင် သားတော်ဟာ ခမည်းတော်နဲ့ မယ်တော်တို့ အနားမှာ အမြဲရှိပြီး ကျရောက်မယ့် ဘေးအန္တရာယ်တွေကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိရှင်တစ်ယောက်မို့ ခမည်းတော်မယ်တော် ရွှေနားတော်ဆင်သထားပါ။’

အားပေးလျှောက်ထားခဲ့ပြီး မင်းကျောင်းဆီသို့ အဆောတလျှင် ပြန်ခဲ့လေသည်။

နိုင်ငံတော်၏ အခြေအနေကား နောင်တော်ကြီးမင်းနတ်ရွာလားပြီးနောက် ညီတော်မြေဒူးမင်းသားမောင်ဂွ နန်းတက်တော်မူသည်။

ညီတော်၊ နှမတော်များ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်အပေါင်းတို့အား ယခင်စည်းစိမ်ဥစ္စာအယောင်တို့ဖြင့် ဆက်လက်ချီးမြှင့်တော်

မူပြီး ရတနာသိခံနေပြည်တော်ကို အင်းဝနေပြည်တော်သို့ ရွှေပြောင်းနန်းစိုက်တော်မူခဲ့သည်။

လူသူတော် မောင်အောင်လည်း မဟိဒ္ဓိပညာရပ်ကို ဇွဲလုံလ တို့ဖြင့် ဆက်လက်ကျင့်ကြံကျိုးကုတ် အားထုတ်ခဲ့သလို သမဓိတိုးတက်ခိုင်မာသည့်အလျောက် အစွမ်းသတ္တိကိုလည်း ရသင့်သည့်အားလျော်စွာ ရရှိခဲ့သည်။

တစ်နေ့နံနက်တွင် သူ၏အာရုံအတွင်းဝယ် စစ်ကိုင်းဗျာဒိတ်ပေးဘုရားဆီသို့ သွားရောက်စေရန်သိရှိရသည့်အလျောက် လူသူတော် မောင်အောင်သည် တစ်ကိုယ်တည်း စစ်ကိုင်းဗျာဒိတ်ပေးဘုရားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ဘုရားကို လက်ျာရစ်ပတ်ပြီး အော်ဟစ်ကာ ရှိခိုးပူဇော်ဖူးပြီး အရှေ့တည့်တည့်အရပ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်တွင်

‘ကျုပ်သားတပည့်ကြီး ရောက်လာပြီလားဗျ’

ဟူသော အသံဩဇာနှင့် ပြည့်စုံသလောက်ကြားရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အဖို့ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားစေတတ်သည့် အသံတစ်သံကို မောင်အောင်က ကြားလိုက်ရပေ၏။

မောင်အောင်က အသံရှင်ကို အရေးတကြီး ရှာဖွေလိုက်ရာတွင် တဝဂ္ဂဝတွင် တင်ပလွင်ခွေကာ အေးဆေးသော မျက်နှာဖြင့်ထိုင်လျက် ကွမ်းတမြို့မြို့စားရင်း ကြည့်နေသည့် အသက်မြောက်ဆယ်ခန့် လူသူတော်ကြီးတစ်ဦးကို တွေ့မြင်ရပေ၏။

နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်ကို ခန့်ညားစွာ ရောင်ထုံးထားပြီး ပုဝါဖြူဖြင့် ပေါင်းထားကာ ရိုးရိုးအနေအထားဖြင့်

ညာဘက်ဒေါင့်၌ ပုဝါစကိုချထားပြီး ပွင့်ဖြူရင်ပုံးအင်္ကျီ၊ လုံချည် တို့ဖြင့် ဝတ်ဆင်ထားသော အသားညိုညို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရပေ၏။

မောင်အောင်သည် ချက်ချင်းပင် အိမ်မက်ထဲ၌ မကြာခဏတွေ့ရသည့် သူ့အားထားဝစဉ် စောင့်ရှောက်ကာ ပညာသင်ကြားပေးသည့် ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးမှန်း ချစ်သူသည် တွင် အပြေးသွားရောက်ကာ ထိခြင်းငါးပါးနှင့်အညီ ကန်တော့ ဝတ်ဖြည့်ကာ ဆရာကြီး၏ ခြေဖဝါး၌ သူ့ဆံပင်ခေါင်းတို့ကို တိုက်ကာ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်မိပါသည်။

‘ကိုင်း ကျုပ်သားကြီးကို ဒီကနေ့အဖို့ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဆုံပြီး ထိုက်သင့်သည့်အားလျော်စွာ ချီးမြှင့်ရတာပဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ သားတပည့်ကြီးဟာလဲ ကျုပ်ခိုင်းစေရာအမိန့်ကို မြေဝယ် မကျနားထောင်ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လေတော့ ဒီကနေ့ ဒီရက်မှာ ကျုပ်အတွေ့ခံပြီး၊ ပြောစရာ၊ မြည်စရာ၊ ဆုံးမစရာတွေကို ဆုံးမရလိမ့်မယ်ဗျ’

တည်ကြည်လေးနက်သောမျက်နှာဖြင့် မောင်အောင်ကို ကြည့်၍ပြောလိုက်ပါသည်။

မောင်အောင်သည် ဆရာ၏မျက်နှာမှစ၍ ခြေအဆုံး စေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်မှတ်သားနေမိပါသည်။ ဆရာကြီး၏ ညာဘက်လက်ညှိုးသည် ထူးခြားစွာဖြင့် တုတ်ခိုင်သလောက် လက်သူကြွယ်နှင့်အညီ ပိုမိုရှည်ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရမေ၏။

‘ဟုတ်ပါပေ၏ ငါ့ရဲ့တပည့်၊ အဘရဲ့ ညာလက်ညှိုးကို ကြပ်ကြပ်ဂရုစိုက်မှတ်သားထား၊ အဘလက်ညှိုးဟာ သာမန်ယောက်ျားတွေထက် ပိုရှည်ပြီး တုတ်ခိုင်တယ်၊ ဘယ်လိုရုပ်တွေ ပြောင်းပေမယ့် ဒီလက်ညှိုးကို ဘယ်တော့မှ ပုံမပြောင်းဘူး၊ ကိုင်း အဘ တပည့်ကြီးကို ဘယ်လို သိဒ္ဓိနဲ့ ဆုတွေ လိုချင်သလဲပဲ၊ တောင်းပန်ပေတော့၊ သက်သက်ပေးဖို့ လာခဲ့တယ်’

ရှင်းလင်းစွာ ပြောလိုက်သည်တွင် မောင်အောင်သည် ဝေဖန် စဉ်းစားတတ်သော ပညာရှိတစ်ဦးပီပီ

‘တပည့်တော်အား ချီးမြှင့်အပ်သော သိဒ္ဓိများ ချီးမြှင့်တော်မူပါ၊ မည်သည့် သိဒ္ဓိတွေ ချီးမြှင့်ထိုက်တယ်ဆိုတာက အဘဆရာကြီး တပည့်တော်ထက် သိပြီး မြင်ပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အဘ ဆရာကြီး’

လောဘမဖက်သောစိတ်သဘောဖြင့် လျှောက်တင်လိုက်ရာ

‘ကောင်းလှပါပေတယ် သားတပည့်ကြီး၊ ဆရာသမားတို့ မည်သည့်အခါအားလျော်စွာဖြင့် တပည့်သားမြေးတို့ရဲ့ အတွင်း စိတ်ဓာတ်ကို စမ်းသပ်ရမြဲမဟုတ်ပါလား၊ ကျုပ်တပည့်ကြီး လောဘမဖက်ဘဲ ကိုယ့်သမာဓိနဲ့ ထိုက်သလောက် သိဒ္ဓိတန်ခိုးကို တောင်းခံခြင်း မည်ပေတယ်...’

အနည်းငယ် ခေါင်းကိုမော့ကာ အထက်ကောင်းကင်သို့ ကြည့်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်သားကြီးမှာ မနောမယ သိဒ္ဓိနဲ့ အာဏာစက်ကို ထိုက်သင့်သည့်အားလျော်စွာ ချီးမြှင့်ပေးအပ်ခဲ့ပြီ၊ ကောင်းပေပြီ၊ ကာယသိဒ္ဓိ၊ မကာရသိဒ္ဓိ၊ ပီယသိဒ္ဓိ၊ ဓနသိဒ္ဓိ၊ သိဒ္ဓိငါးဆင့် သိဒ္ဓိများ ခုချိန်က စပြီး တည်စေဗျာ၊ ရှေ့... ရှေ့... ဒီကွမ်းကို ကျုပ်သားကြီး မျိုချလိုက်စမ်း...’

ဆရာကြီး တဖြူဖြူဝါးနေသော ကွမ်းကို အဆင်သင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ယူနေသည့် မောင်အောင်အား ပေးအပ်ချီးမြှင့် လိုက်လေ၏။

‘ကျုပ်သားအလိမ္မာကြီး မှတ်ထားပေတော့၊ ကျန်ရှိနေ သော သိဒ္ဓိငါးပါးကို ဆက်လက်ကြိုးစားပါ၊ ဒီတစ်ခါ သိဒ္ဓိချီးမြှင့် ဘို့အရေးမှာ ကျုပ်သားကြီးရဲ့ ကြိုးစားမှုနဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ပေါ်မှာ တည်နေတယ်၊ လုပ်စရာ ဆောင်စရာ ပညာခန်းများ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ငန်းစဉ်ကို ကျုပ်ဆရာ မနောနဲ့ အကြားနဲ့ အမိန့်ပေး စေညွှန်းမယ်၊ မှတ်မိပါစ တပည့်ကြီး...’

‘မှတ်မိပါတယ်အဘ၊ သားတပည့် တဆိတ်သိအပ်သော ကိစ္စရပ်ကို သိပါရစေ အဘနာမည်ရင်း ဘယ်လိုခေါ်ဝေါ်ရပါ မလဲ...’

မောင်အောင်အဖို့ အင်မတန်သိချင်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ကို လျှောက်တင်လိုက်ရာ

‘ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ မပြောလိုဘူး သားတပည့်ကြီး၊ ဘဝ ဘဝက မောင်အောင်ရဲ့ပါရမီ ဖြည့်တင်းလာတဲ့ ပါရမီနဲ့ ဆုကြီးပန် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းအရလည်းကောင်း၊ ဘဝ ဘဝက

ကျုပ်နဲ့ သားတပည့် တလှည့်တချီ ဖြည့်တင်းလာခဲ့တဲ့ အကျိုး ဆက်ပါရမိတို့ကြောင့် ကျုပ်ဆရာကြီးကို ‘ပထမဆရာကြီး’ လို့ဘဲ အလွယ်ဆုံး ခေါ်ဝေါ်ပေတော့၊ ကျုပ်လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းတွေကလဲ ပထမပညာတွေသာဖြစ်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာသုံးပါးအနက် ကျုပ်ဆရာကြီး ပညာရပ်ကို သားတပည့် ဘယ်စခန်း ဘယ်လမ်းကနေ မြင်ပါ သလဲ၊ ဖြေစမ်းတော့ သားတပည့်ကြီး...’

မောင်အောင်အား မေးမြန်းလိုက်ရာ မောင်အောင်က အဓိဋ္ဌာန်အာရုံယူ၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး မဟာဂန္ဓာရီ၊ ဓူဠဂန္ဓာရီ၊ ဓနပဒဂန္ဓာရီ သုံးလမ်းရှိရာ ဓနပဒ ဂန္ဓာရီပညာရပ်သည် နဟံ၊ ကဝေ၊ လက်ဖွဲ့မန္တာန်တို့မှ တက်ရသော ဝိဇ္ဇာလမ်း၊ ဓူဠ၊ ဂန္ဓာရီပညာရပ်သည် မူလဖိုဝင်၊ ပြဒါး၊ သံတို့ဖြင့် ဖိုဝင်ရပ်ကူး နာမ်ကူးရသော အလယ်အလတ် ဝိဇ္ဇာလမ်း၊ မဟာဂန္ဓာရီ ပညာရပ် ဖြစ်ပါသဖြင့် အဘဆရာကြီးရဲ့ ပထမပညာရပ်သည် မဟာ ဂန္ဓာရီအဆင့်ဝိဇ္ဇာလမ်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဘုရား...’

‘မှန်ပေ၏ သားတပည့်ကြီး၊ ခန္တီကို လက်ကိုင်ပြုသစ္စာ ကို စုလိုက်၊ သမာဓိကို ခွင်းအောင်ထား၊ ကျင့်ကြံကြိုးကုပ်ပေ တော့ သားတပည့်ကြီး ကျုပ်တို့ မဟီဒ္ဓိပညာရင်ကြီးများသည် များသောအားဖြင့် ဆုကြီးပန်ပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်ကြသလို ဓေတ္တ ခဏရပ်နားရာ နိဗ္ဗာန်ခရီးတလျှောက်ဝယ် ပါရမီဖြည့်ဘက် သူတော်စင်များကို တစ်ပတ်ပို့ဆောင်ခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းနှင့် ဘုရားသခင်တို့၏ သာသနာတော်ကို အခွန်ရှည်စွာ ထွန်းလင်း တောက်ပသည့် အားထုတ်ကျိုးကုပ်ခြင်းပြုလုပ်နေရသည်။ ကိုင်း

အဘဆရာကို ဝတ်ဖြည့်ပေးတော့၊ ကျုပ်တပည့်ကြီး ဒီအချိန်အခါ ကစပြီး စိတ်ရှိတိုင်း ကြံပြီး ဣစ္ဆိတ်ပြည့်စေသတည်း။’

အမိန့်ချမှတ်လိုက်ရာ မောင်အောင်သည် ထိခြင်းငါးပါး နှင့်အညီဝတ်ပြုလိုက်ရပေ၏။ ပထမဆရာကြီးသည် မောင်အောင် ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မီးအလင်းအရောင် ရှိသည့် ဖယောင်းတိုင်မှ မီးကို လေနှင့်ထိတွေ့၍ မီးငြိမ်းသတ် လိုက်သကဲ့သို့ တမဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

မောင်အောင်သည် ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရှေ့တွင် ကိုးပါးသီလကို ခံယူလိုက်ပြီး သူ၏ ပန်ရွယ်ထားသည့် ဆုကြီး ပန်ဆုကြီးကို တခဲနက်အဓိဋ္ဌာန်ပြုကာ တောင်းဆိုကန်တော့ လိုက်ပါသည်။

ပဒုစားမင်းသားကြီး ဦးဝိုင်းကား အင်းဝရွှေပြည်နန်း အနီး၌ စံအိမ်တော်တွင် မင်းသမီးကြီးရှင်လွန်းမယ်နှင့် စံမြန်း နေခိုက်ဖြစ်ပါသည်။ မောင်ဝိုင်းအဖို့ အရွယ်တော်ကား နှစ်ဆယ့် ခြောက်နှစ်ရှိခဲ့သလို တကယ့်ယောက်ျားပီသသော ဖြူဖြူတုတ် တုတ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ရာဇရုပ်ပီသလျက် နောင်တော်ကြီး ဆင်ဖြူရှင် နတ်ရွာစံခဲ့လျှင် နောင်တော် သုဓမ္မရာဇာဘွဲ့ခံ အမြင့် မြို့စားက ဆင်ဖြူရှင်မင်းဟောင်း၏ အရိပ်အရာကိုဆက်ခံရပေ မည်။ ထို့နောက်မှ မင်းသားငယ် မောင်ဝိုင်း၏ နန်းမွေ့နန်းစံ အလှည့်သို့ ဆိုက်ရောက်လာမည်ကို မောင်ဝိုင်းက ချွင်းချက်မရှိဘဲ ယုံကြည်ကိုးစားထားခဲ့ပေ၏။

‘သခင်ကြီးဘုရား၊ စစ်ကိုင်းမှ အရှင်ဇောတိကနှင့် လူသူတော်ဦးအောင်အမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရောက်ရှိနေကြောင်း ပါဘုရား...’

အဆောင်ကိုင်တစ်ဦးက ပုဒုံမင်းသားကြီး ဦးဝိုင်းအား လျှောက်တင်လိုက်ရာ မင်းသားကြီးသည် ဒိတ်ကနဲ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး...’

‘ခွင့်ပြုလိုက်ကြပါဟဲ့၊ ပင့်ခွဲကြပါ မောင်မင်းတို့ဟဲ့... ရှင်လွမ်းမယ် ဆွမ်းကွမ်းတွေ အမြန် ပြင်ဆင်ကြဟေ့၊ မောင် တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ရောင်းရင်းနှစ်ဦး ဆိုက်ရောက်လာလိမ့် မယ်ကွယ့်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ လွန်ပါရောတဲ့ကွယ်တို့’

အရေးတကြီးပြင်ဆင်လိုက်ပြီး ကိုယ်တော်တိုင် နန်းအပြင် ဘက်သို့ မြန်းကြွကာ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ရန် ဆင်းလိုက်လေသည်။

မောင်အောင်နှင့် သင်္ကန်းရုံကာ မျက်လွှာချလျက် ကြွချီ လာသည့် ရှင်ဇောတိကသူမြတ်နှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အင်မတန်ကြည့်၍ တင့်တယ်လှသည့် လူသူတော် ဆရာအောင် တို့ကို ရှေ့နောက်လှမ်းရင်း နန်းတော်ထဲသို့ဝင်ရောက်လာစဉ်တွင် မင်းသားကြီးဦးဝိုင်းနှင့် မင်းသမီးကြီးတို့က ဖူးတွေ့ကြိုဆိုလိုက် ကြသည်။

အိတလီလုပ် အမွှေးရှည်ကော်ဇောကြီးပေါ် ရှင်ဦးဇောတိ က ကထိုင်လိုက်ပြီး ခင်းဖျာချောတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ဆရာအောင်က နေရာယူ လိုက်ပြီးကာလဝယ်...

‘ဒကာကြီး ကျန်းမာရွှင်လန်းပြီး ငြိမ်းချမ်းသာယာရဲ့ မဟုတ်လား...’

ဦးဇောတိကက မေးမြန်းလိုက်ရာ

‘မှန်လှပါရောင်းရင်း သူတော်စင်နှစ်ဦးရဲ့ မေတ္တာဖြင့် ကျန်းမာရွှင်လန်းကြောင်းပါဘုရား...’

ပြောကြား လျှောက်တင်လိုက်ပြီး

‘ဘယ်နှယ့်လဲကိုရင်အောင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ဆိုတော့ သိပ်ကြည့်လို့ ကျက်သရေရှိတယ် ကိုရင်အောင်၊ မတွေ့ရတာလဲ ကြာနေတာမို့ အထောက်တော်တွေကိုလွှတ်ပြီး ပင့်ဖိတ်မလိုဘဲ ရပ်ရေးရွာရေးတွေက ရှုပ်နေတာကလား ကိုရင်အောင်ရယ်။ ပို့လှ လိုက်တဲ့ရိက္ခာတော်နဲ့ ငွေတစ်ပိဿာကို ရကြီရဲ့လား ရောင်းရင်းတို့...’

မင်းသားဦးဝိုင်းက မေးမြန်းနှုတ်ဆက်လိုက်ရာတွင်

‘ရပါတယ် ကိုရင်ဝိုင်း ခရီးလဲ ရောက်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် လောကီလောကုတ္တရာ တရားကိစ္စတွေမှာ မျှတစွာ ခွဲဝေသုံးစွဲနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ပြုပြုသမျှ ကုသိုလ်ဒါန အမျှသာ ယူပေ တော့ ကိုရင်ဝိုင်း...’

မင်းသားဦးဝိုင်းနှင့် မင်းသမီးကြီး ရှင်လွမ်းမယ်တို့မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ သာဓုခေါ်လိုက်ကြသည်။

သုံးဆောင်ဖွယ်ရာ မုန့်ပဲသွားရေစာများကို နှစ်ဌာနခွဲ၍ ရှင်ဇောတိကနှင့် ဆရာအောင်တို့ကို ခွဲဝေကပ်လှူကြပြီးနောက်

ဆရာအောင်က

‘ဘယ်လိုလဲကိုရင်ဝိုင်း ကျုပ်မှာကြားခိုင်းစေခဲ့တဲ့ အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်လုပ်ငန်းတို့ကို မှန်မှန်လုပ်ကိုင်နိုင်ရဲ့လား၊ ဖြေစမ်းပါ ကိုရင်ရယ်’

လှမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ မင်းသားဦးဝိုင်းသည်

‘အိမ် တစ်ခါတစခါတော့ မှတ်မိတယ် ကိုရင်အောင် အာရုံတော့ အမြဲရှိပါတယ်၊ ကျုပ်လဲ ဆုကြီးပန်ထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်မို့ ဝီရိယတော့တယ်ပြီး မလျော့ချင်ပါဘူးလေ ...’

‘ဘောက်မယ့်ကြောင့် ပျက်ကွက်ရသလဲ ကိုရင်ဝိုင်း ဆုကြီးပန်တို့မည်သည် အင်မတန်ထူးကဲသော ဝီရိယလုံ့လကို ရှေ့ဆောင်ပြုမှုနိုင်မှ သုံးလူထွင်ထားဘုရားအဖြစ်ကို ရယူနိုင်တဲ့ အကြောင်း ကိုရင်ဝိုင်းသိကောင်းပါရဲ့ဗျာ’

သတိပေးနှိုးဆော်လိုက်ရပေ၏။

‘ဟောဒီဒကာကြီး ဆရာအောင်က ဒီနေ့အဖို့ ကျုပ်တို့ နှစ်ဦး ဒကာကြီးမောင်ဝိုင်းဆီ မရောက်မနေသွားကြမှဖြစ်မယ်ဆို တဲ့ လျှောက်ထားချက်ကြောင့် ဦးပဉ္စင်းပါ မနေသာလို့ ကြွလာ ရတယ်ဗျ၊ ကိုင်း ပြောချင်တဲ့စကား၊ မှာကြားချင်တဲ့ အချက်တွေ ကိုသာ ပြောကြတိုင်ပင်ကြပါ ဆရာအောင်ရေ’

ဦးဇောတိကသည် စကားလမ်းကြောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

ဤတွင် မင်းသားဦးဝိုင်းသည် သူ၏ကြင်ယာတော် မင်း သမီးသည်ကို လှည့်၍ အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ကြည့်လိုက်ရာ မင်းသမီးကြီးက အလိုက်သိစွာ ဘေးသို့ ရှောင်ကာထွက်၍

သွားရပါသည်။

‘ဟေ့ ကိုရင်ဝိုင်း၊ သခင်ဘုရားရဲ့ ချမှတ်ခဲ့တဲ့ နောင်တော် ညီတော် နန်းတော် စိုးစံဘို့ကိစ္စအတွက် ငါတို့အရေးတကြီး လာခဲ့တယ်’

သုံးဦးသား မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်သည့်အခါတွင်

‘ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းလဲ ကိုရင်အောင်၊ နောင်တော် ကြီးဂ္ဂက ခမည်းတော်မင်းတရားကြီးရဲ့ အမိန့်အာဏာကို ဦးထိပ် ပန်ဆင်ပြီးသားဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်လျက်ပါဘဲ’

မင်းသားဦးဝိုင်းပြောလိုက်ရာ ဆရာအောင်သည်

‘အေး မပြောမရှိနဲ့ ကိုရင်ဝိုင်း၊ လူ့စိတ်ဟာ တယ်ဆန်း ပါကလား။ မျောက်စိတ်နဲ့ အတူတူဘဲ၊ နောင်တော်ကိုဂ္ဂ နတ်ရွာ စံခဲ့လျှင် သူ့ရဲ့အမိန့်နဲ့ ထီးတော်နန်းတော် တစ်မျိုးဖြစ်သွား လိမ့်မယ် စောင့်သာကြည့်ပါ။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ ဆရာသမားများ ချီးမြှင့်တဲ့ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော် အကြောင်းပြုတဲ့ မဟိဒ္ဓိပညာကြောင့် ရှေ့ဖြစ်မယ့် ကိစ္စတွေ၊ အပြောင်းအလွဲတွေ၊ အကုန်မြင်တယ်၊ မယုံမရှိလေနဲ့။ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်သား ကောင်းမှုတော်ဘုရားမှာသစ္စာဆိုခဲ့ကြတဲ့ ရောင်း ရင်း အစစ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသလို ကိုရင်ဝိုင်းကို ကျုပ် ကြိုတင်ပြီး သတိလာပေးတာဗျ၊ နောင်တော်မောင်ဂ္ဂက သူနတ်ရွာစံခဲ့လျှင် သူ့သားတော်စဉ်ကူးစားကို နန်းတင်လိမ့်မယ်ဗျ၊ ကျုပ်ပြောတာ ပုရပိုက်မှာ ရေးမှတ်ထားပြီး လုံခြုံအောင် သိမ်းဆည်းပေတော့၊ အဲဒီအခါမှာ ခမည်းတော်ကြီးရဲ့ ရင်သွေးဖြစ်ကြတဲ့ မောင်ဝိုင်း

တို့အပြင် မင်းသားတို့ကိုအမျက်ထားပြီး အသက်ကိုရန်ရှာတဲ့အထိ ကြံစည်လိမ့်မယ်၊ ဒီအရေးတွေ မြင်လို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်လာပြီး ကြိုတင်ပြောကြားထားခြင်းဖြစ်တယ်၊ ရော့ ဟောဒီအင်းကို ယူ ထား၊ ပုတီးမှန်မှန်စိပ်၊ ကိုရင်အသက်ကို ကျုပ်ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရလိမ့်မယ်’

မင်းသားကြီးမောင်ဝိုင်းသည် ဆရာအောင်ပြောနေသမျှကို မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့် နားထောင်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ နောက်ကြောင်းပြန်စဉ်းစားလိုက်သည့် တခဏာ ဌှိ ဆရာအောင် ပြောခဲ့သမျှသည် မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ မှန်ကန် ကြောင်းတွေ့ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကိုရင်အောင်တို့နှစ်ယောက် ကျုပ်ကို ပစ်မထားပါနဲ့၊ ဒါထက် ကျုပ်အနေနဲ့ရော ထီးမွေနန်းမွေများ မြှော်လင့်စရာ ရှိသေးရဲ့လားဗျာ’

စိုးရိမ်ပူပန်သည့်မျက်နှာနှင့် မေးမြန်းလိုက်ရာ ဆရာအောင် က

‘ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်ပါ ကိုရင်ဝိုင်းရယ်၊ မုချအန္တရာယ် တွေအပေါင်က ကျော်နင်းနိုင်မယ်၊ နောင်တော်ကြီး မောင်ဂ္ဂ နောင်မင်းနှစ်ဆက်အလွန်မှာ ကိုရင်ဝိုင်းမုချ မင်းဖြစ်မယ်၊ ကျုပ် ပြောတာ မှတ်မိရဲ့လား၊ အဲဒီအခါကျတော့မှ ကျုပ်တို့ နှစ် ယောက်ကို’

ဆရာအောင်က ရှေ့သို့ ဆက်၍မပြောတော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်း ထားသည်တွင်...

'ကျုပ်အထွဋ်အထိပ်ရောက်ခဲ့ရင် ကိုရင်တို့နှစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်နှံတန်းတူ အခွင့်အရေးအာဏာရှိရမှာပဗျာ၊ ကျုပ်ကတိသစ္စာ ခြံပါတယ်၊ အမှန်ကလဲ ကိုရင်အောင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့တာကိုကျုပ်ဘယ်အခါမှ မမေ့ပါဘူးလေ'

ဆရာအောင်က ဦးဝိုင်းကို လက်ကာ၍ ပြသတောင်းပန်လိုက်ပြီး

'ကိုရင်ဝိုင်းကို ကျုပ်တို့ ကျေးဇူးဆပ်အောင် လာပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ ရောင်းရင်းရဲဘက်တို့ရဲ့ ဟာဝန်ဝတ္တရားနဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ ကတိသစ္စာရှိနေလို့ အချိန်မှီ လာရောက်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်တယ်'

ပြောကြားလိုက်ပြီး ဆရာအောင်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားပြီး

'အင်း လူဆိုတာ အခက်သားကလား၊ အာဏာအရှိန် ယစ်မူးလာတဲ့အခါမှာ ကိုရင်ဝိုင်းဟာ ကျုပ်တို့ကို ရန်သူလိုအထင်မယားဘို့ အရေးကြီးတယ်ဗျာ၊ အဲဒီအချိန်အခါမှာ ကိုရင်ဝိုင်းဟာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို တကယ့်ရန်သူကြီးတွေလို မြင်နေတော့မှာ ကျုပ်မြင်သဗျာ၊ ဒီအချိန်အခါ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကိုရင်ဝိုင်းဟာ မင်းစည်းစိမ် အာဏာတက်ပြီး ဆွေတော် မျိုးတော်မှန်းမသိ၊ ရောင်းရင်းမှန်းမသိ၊ ဖမ်းလား၊ ဆီးလား၊ သတ်လား၊ ဖြတ်လား၊ အမှားမှားတွေ ပြုလုပ်လိမ့်မယ် မြင်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ကို မဟာရန်သူကြီးလို တွေ့ရာသင်းမျိုး ခါးမဆိုင်ကမ်း လိုက်

သုတ်သင် ခိုင်းမှာတွေ'

'ဟင် မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုရင်အောင်၊ ကျုပ်ရဲ့ ရောင်းရင်း ကျေးဇူးရှင်နှစ်ပါးကို ကျုပ်ဟာ ဘယ်အခါမှ ရန်မလုပ်ပါ၊ ဒီနေရာက သစ္စာပြုပါတယ်၊ ဒါမှကိုရင်အောင် မယုံကြည်သေးရင် ရောဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်စွဲတော်ဆောင်ခါးနဲ့ ကျုပ်ရဲ့လည်ပင်းကို အကွင်းလိုက်ဖြတ်ပစ်ခဲ့ အေးရောဟုတ်လား'

ရဲရင့်သော မဟာသွေးပီပီ သူ၏ဆောင်ခါးရည်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာ ဆရာအောင်က ပြီးနေသော မျက်နှာဖြင့်

'အသာထားလိုက်စမ်းပါ ကိုရင်ဝိုင်း သစ္စာကတိသစ္စာ တည်ကြည်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်'

ရှေ့ရေးကို အသေးစိပ် ပြောကြားသတိပေးလိုက်ပြီး

'ကျုပ်ပေးခဲ့တဲ့ အင်းချပ်ကို ကိုရင်ဝိုင်းကိုယ်နဲ့ မခွာစေနဲ့၊ အန္တရာယ်အပေါင်း ဘေးအပေါင်း ကင်းဝေးလိမ့်မယ်'

ဆက်လက်၍ ရှေ့ရေးအဘို့ ပြောဟောပြီး

'ဒါထက် ကိုရင်လက်ထက်ကျရင် ဆွေတော်မျိုးတော်များကို ညာညာတာတာ သဘောကြီးကြီး ထားပါလေ။ ဘယ်သူ့ကို ဖြစ်ဖြစ် ပေးအပ်ပြီးခဲ့တဲ့ ကတိသစ္စာ တည်ကြည်အောင် စောင့်ရှောက်ဖို့ လိုတယ်ဗျာနော်၊ ကျုပ်ကလဲ ဆရာသမားတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အင်မတန်မြင် အင်မတန်သိနေတာကလား ကိုရင်ဝိုင်း၊ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဖို့ဟာ မင်းဆွေမင်းမျိုးတို့ရဲ့ အကူအထောက်ပံ့နဲ့ နန်းရိပ်ရာကို ရလာလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဆွေမျိုး အရင်းအချာ တစ်ဦးကို ကိုရင်ဝိုင်း ကွပ်မျက်မိပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ရင်

ပထမအကြိမ် ဝတ်ပျက်ခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ် မှတ်ထားပေတော့
မှာတမ်းရှည်ကြီးကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ရှင်ဇောတိက
မထေရ်ကလည်း

‘သတိကြပ်ကြပ်ပြုနော် ဒကာကြီး၊ မင်းတို့ဆိုသည်မှာ
မင်းတို့စကား မိုးကြိုးသွားမည်သတဲ့၊ လူမှာသစ္စာ၊ မင်းမှာ
ကတိတည်မှနော်’
မှာကြားလိုက်ပါသည်။

.....

နိမ့်တုံမြင့်တုံလောကဘုံဝယ်

ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီး ရုတ်တရက် နတ်ရွာစံခဲ့သည်
တွင် အလောင်းမင်းတရား၏ အမှာစာရှိခဲ့သလို၊ ဆွေတော်၊
မျိုးတော်တွေ မြှော်လင့်ခဲ့ကြသလို နောင်တော် ညီတော် အစဉ်
အဆက် ထီးနန်းရိပ်ရာကို ဆက်ခံသည့် ရုတ်တရက် ပြောင်းလွှဲမှု
တစ်ရပ်ကို အံ့အားသင့်စရာ မြင်တွေ့ရလေ၏။ စဉ့်ကူးမင်းသား
က ခမည်းတော် အရိပ်အရာကို သိမ်းပိုက်ကာ ရှင်ဘုရင် အာဏာ
ကို အရယူလိုက်လေသည်။

စဉ့်ကူးမင်းသည် ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပြီး အရက်သေစာ
သောက်စားတတ်သူပီပီ အမှားမှား အယွင်းယွင်းလုပ်ခဲ့သည်။
ဝန်ကြီးမဟာသူရကိုလည်း စိတ်တော်နှင့် မသင့်၍ ရာထူးမှ

နှုတ်ပယ်ကာ စစ်ကိုင်းတွင် ခြေချုပ်နှင့် ထားလေသည်။

ဆင်ဖြူရှင်ထီးနန်းကို ဆက်ခံရမည့် အလောင်းဘုရား၏
စတုတ္ထမြောက်သားတော် အမြင့်မင်းသားကိုလည်း အပြစ်ရှာကာ
သီးနှန်းလုမည် ကြံသည်ဟူ၍ ကွပ်မျက် သုတ်သင်လိုက်သည်။
ပဒုံမင်းသားကို ကြံစည်ရန် ကြီးစားရာ၌ စဉ့်ကူးမင်းအဘို့
သနားစိတ်ဝင်လာပြီး ပဒုံမင်းသားဦးဝိုင်းအား စစ်ကိုင်းမြို့သို့
ပို့ထားသည်။ မင်းသားဦးဝိုင်းအား လူသူတော် ဦးအောင်၏
ကြိုတင် သတိပေးချက်မှာ ထပ်ဆင့် မှန်ကန်ကြောင်း မျက်မြင်
ကိုယ်တွေ့ တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မင်းသားဦးဝိုင်းသည် ကံကျွေး ရှိခဲ့သည့် ပဒုံမြို့ကို
လက်လွှတ်ခံရသည်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ၏ အိမ်တော်၌
နောက်လိုက် နောက်ပါများပြားခဲ့ရသည့်အတွက် ငွေရေးကြေး
ရေး မပြေမလည်ခဲ့သလို ဆင်းရဲနွမ်းပါးလာခဲ့လေသည်။

ဇွဲနှင့် သစ္စာကိုအရင်းပြု၍ ဆိုးတူကောင်းဘက် ဒုက္ခကို
မကြောက်တမ်း ရင်ဆိုင်နေသည့် ပေါ်ဦး၊ မြယာထင်၊ ကျော်ရွဲ့
အစရှိသည့် နောက်ပါအမှုထမ်းတစ်စုနှင့်ပင် ဖြစ်သလို ကြံဖန်၍
စားသောက်ခဲ့ရပေ၏။

မင်းသားဦးဝိုင်းအဘို့ ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်ရသော
လောကစံ ရှစ်ပါး၏ အလှည့်အပတ်ကို ခံစားရရင်း စိတ်အား
ငယ်မိတော့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဆီသို့ မကြာခဏလာရောက်၍
အားပေးခြင်း၊ တရားစမ္မပြသခြင်းနှင့် ရောင်းရင်း ကောင်းတို့
အင်္ဂါနှင့်အညီ ရောက်ရှိလာသူနှစ်ဦးကား ဆရာအောင်နှင့် ရှင်

ဇောတိက မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးသာ ရှိပါတော့သည်။

‘ဒီလိုပဲ နှမငယ် ရှင်လွမ်းမယ်၊ ဒီလောကခံတရားရှစ်ပါးကို အတုမရှိတဲ့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကြီးပင်လျှင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား၊ ဒင်းတို့ကို ကြံကြံခံနိုင်မှတော်မယ်၊ ဒီနေ့ ဆင်းရဲပေမယ့် နက်ဖန် ရွှေထီးပြန်ဆောင်းချင် ဆောင်းရမှာ ပါဘဲ၊ အားတင်းမှပေါ့ နှမငယ်’

ဆရာအောင်သည် ရောင်းရင်းဦးခိုင်း၏ ကြင်ယာတော် ရှင်လွမ်းမယ်ကို အားပေးစကား ပြောကြားလိုက်သည်။ ဝိုင်၍ နေသည့် မင်းသားမောင်ဝိုင်းသည် ရှိသမျှ၊ ရတတ်သမျှ ဆွမ်းဟင်းများဖြင့် ရှင်ဇောတိက မထေရ်မြတ်နှင့် ဆရာအောင်တို့ကို ကျွေးမွေးလှူဒါန်းရန် ပြင်ဆင်လိုက်ရပေ၏။

ဆရာအောင်သည် မင်းသားဦးဝိုင်းကို လက်တို့၍ အပြင်သို့ခေါ်ယူပြီး

‘ဣန္ဒြေမပျက်စေနဲ့နော် ကိုရင်ဝိုင်း၊ စဉ့်ကူမင်းဆီက အထောက်တော်တွေ လွှတ်ထားတယ်၊ အပြေအဆို အနေအထိုင်မှစပြီး ဆင်ခြင်ကြ၊ ဂူသစ် ကျွန်သစ်တွေ လက်မခံနဲ့ ကြားရဲ့လား ကိုရင်ဝိုင်း၊ နန်းတက်ဘို့ အလှည့်ဟာ သိပ်မဝေးတော့ဘူး၊ နီးကပ်ခဲ့ရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အခါလာပေးမယ်’

မှာကြားလိုက်ရာ မင်းသားဦးဝိုင်းသည်

‘ကျေးဇူးတော်အန္တပါဘဲ ကိုရင်အောင်၊ ကျုပ်မှာ ခုအချိန်အခါ လက်ချည်းပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကျွေးမွေးပြုစုရတာ စိတ်မချမ်းသာပါဘူး’

တောင်းပန်လိုက်ရာ ဆရာအောင်သည် ရယ်မောရင်း

‘ကျုပ်တို့ သူတော်ကောင်းတွေဟာ အဟာရအတွက် ဘာနဲ့စားစား ဟင်းဟိမ်စမြဲဘဲ၊ ဒီအတွက် စိတ်အား မငယ်နဲ့’

ပြောကြားလိုက်ပြီး အနီးတစ်ဝိုက်သို့ ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး သူ၏ဖျင်ကြမ်းလွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကိုထုတ်၍ ကိုရင်ဝိုင်းလက်သို့ ခပ်သူတ်သူတ်ပေးအပ်လိုက်သည်။

‘အခိုက်အတန့်အတွင်းမှာ ဒါနဲ့ ကျေနပ်သုံးနှင့်အုံး ကိုရင်ဝိုင်း၊ ကျုပ်မှာ မိဘနှစ်ပါးဆီက ရှိတဲ့ဥစ္စာ ဆွဲယူလာခဲ့တယ်’

မှာကြားလိုက်သည်တွင် ကိုရင်ဝိုင်းက မိုင်းကိုင်စက္ကူနှင့် ပတ်ထားသည့် လေးလံသော အထုပ်ငယ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဝင်းမှည့်နေသော ရွှေတုံးတစ်တုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။

‘အင်မတန် ကောင်းတဲ့ စစ်တဲ့ ရွှေပါကလား ကိုရင်အောင်၊ ငါးဆယ်သားအထက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်အဖို့ ဒုက္ခများပါဘိ ကိုရင်အောင်ရယ်’ ရွှေအကြောင်းကို အကဲခတ်နိုင်သော မင်းညီမင်းသားပီပီ ရွှေထုပ်ကို လက်မှာဆွဲ၍ ပြောလိုက်သည်တွင်

‘သုံးသာသုံးပါ ရောင်းရင်း၊ ကျုပ်တို့လို လူသူတော်က ရွှေနဲ့မအပ်စပ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်ဆီမှာ မိုင်းကိုင်စက္ကူက စမအင်တွေ အများကြီးချနိုင် ဆိုနိုင်တာဏီလား’

ပြောကြားလိုက်သည် အမှန်မှာ ဆရာအောင်တို့ လောကီပညာရပ်မှ စီမံထုတ်လုပ်ထားသော ပထမတန်း အဂ္ဂရိတ် ရွှေများပင် ဖြစ်ပါသည်။ မင်းသားဦးဝိုင်းအဖို့ ငွေကြေးပြတ်လပ်သည့်

ကာလတွင် အိမ်တော်ပါ ကျွန်များဖြစ်သူ ပေါဦး၊ မြတင်တို့ တစ်သိုက်ကို ဟင်းရွက်ချေးရောင်းခိုင်းခြင်း၊ လှေထိုးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ကာ သူတို့ အိမ်ထောင်ကြီး တစ်အိမ်ထောင်အဖို့ ရှာဖွေ ကျွေးရသည်အထိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးခဲ့သည့် ကာလ၌ ရွှေကောင်း ငါးဆယ်သား ရရှိခဲ့သည်မှာ ထ၍ ခုန်ပေါက်မိခမို့ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိသည်။

ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၃-ခုနှစ်၊ နှင်းငွေ့မစဲသည့် ချမ်းဆဲအေးဆဲတပို့တွဲလဆန်း ရက်ပိုင်းကာလ၊

ဝေလီစေလင်း ကာလတွင် ဆရာအောင်တစ်ယောက် ထည်း အရေးတကြီးပင် မင်းသားဦးပိုင်း၏ စံအိမ်တော်သို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့သည်။

‘စောစောစီးစီးပါလား ကိုရင်အောင်၊ ဟဲ့ မြတင်တို့ လက်ဘက်ရည်ပဲပြုတ်အကြော်တို့ကို ပြင်ဆင်ကြဟဲ့’

ဦးပိုင်းက စည်ခံရေးကိစ္စကို လုံးပန်းလိုက်ရာ ဆရာအောင် က မင်းသားဦးပိုင်း၏ လက်ကိုဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး

ဒီဟာတွေ အသာထားစမ်းပါ ကိုရင်ပိုင်း၊ သိပ်အရေးကြီး တယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ နားထောင်စမ်း၊ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲဖြစ်လိမ့် မယ်၊ ထီးမွေနန်းရံမခံခင် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အချင်းချင်း လုပ်ကြံကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနောက်ပိုင်းကာလဟာ ကိုရင်ပိုင်းရဲ့ အချိန်အခါဘဲ၊ ထီးနန်းကို ကြံစည်ပေတော့၊ ကျုပ် ပေးခဲ့တဲ့ စမအင်းကို ကိုယ်နဲ့မခွာနဲ့၊ ကိုရင်ပိုင်းပြောသမျှ ဆွေတော်မျိုးတွေ အားလုံးလိုက်နာလိမ့်မယ်၊ ဒီကနေ့ကစပြီး ကိုရင်ပိုင်း အချိန်အခါ

ရောက်လာပြီ၊ ကြံသမျှအောင်ရမည်၊ ကျုပ် အခါပေးခဲ့တယ်၊ ဒါမယ့် ကိုရင်ပိုင်း၊ ကတိစကားကို အဆောတလျှင် မပေးနဲ့၊ ပေးခဲ့ရင် ကတိမြဲခဲ့စေ၊ ပြီးတော့ကာ ကိုရင်ပိုင်း အထွတ်အထိပ် ရောက်ရင် ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ သက်သက်ညာညာ စဉ်းစားကြည့်ရပါလေ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း အသက်ဇီဝိန်ကို သတ်ဖြတ်မှုမပြုလုပ်ဖို့ ကျုပ်ကို ကတိပေးစမ်း ပါလေ’

ပြောကြားလိုက်ရာ ဦးပိုင်းသည် ဆရာအောင်၏ လက် နှစ်ဖက်အတွင်းသို့ သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ပေးအပ်ပြီး

‘ဆွေတော်မျိုးတော်တွေရဲ့ အသက်ဇီဝိန်ကို ကျုပ်မသတ် ဖြတ်ပါဘူး၊ ခမည်းတော် ဘုရားရဲ့ အမိန့်တော်အတိုင်း နောင် တော်ညီတော်အစဉ်အဆက် ထီးနန်းကို စိုးအုပ်ပါမယ်၊ ကိုရင် အောင်နဲ့ ရောင်းရင်းဦးပဉ္စင်းကြီးတို့ရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာကို ဘယ် သောအခါမှ မပျက်စေရပါဘူး၊ မင်းကောင်းမင်းမြတ်တို့ ရှိအပ် ထားအပ်သော ကတိသစ္စာကို ကျိန်ဆိုပါမယ်’

တည်ကြည်သောအသံဖြင့် ကတိပြုလိုက်ရာ ဆရာအောင် သည် မည်သို့အကြောင်းကြောင့် မသိရဘဲ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာ ဖြင့် သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

မင်းသားဦးပိုင်းသည် တကွတပြားစီ နေရာချထားခြင်း ခံရသော ညီတော်နောင်တော်များဆီသို့ အမှတ်မထင် အတွင်း လူများ လွတ်ကာ သွေးညှိသွေးစည်းလိုက်ကြသည်။ စဉ့်ကူးမင်း သည် တိုင်းပြည်၏ စည်ပင်ပြောမှုကို ဂရုမစိုက်၊ ကြက်တိုက်၊

ငါးဖမ်း၊ အရက်သောက်စားခြင်း၊ ပွဲလမ်း သဘင်ခံခြင်းတို့ဖြင့် ပျော်မွေ့နေလေ့ရှိသည်။

စဉ်းကူးမင်းသည် အညာသီဟတော်ဘုရားသို့ ဘုရားဖူး ထွက်သွား သည်ကို ချက်ကောင်းယူ၍ ချောင်းမြောင်းနေသည်။ နောင်တော် ကြီးမင်းသားကား ဖောင်းကားစား မောင်မောင်ကို လှေတစ်စင်းနှင့် ကျွန်ယုံတော်များကိုတင်ဆောင်ကာ မင်းဧက ရာဇ်ဟန်ဆောင်၍အင်းဝမြို့တော်သို့ ညဉ့်အချိန် ပြန်တက်လာ သည့်အခါ မူကား မင်းဧကရာဇ်ထင်၍ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ မောင်မောင်သည် နန်းတော်ကိုစီးပြီး အရာထမ်းအမှုထမ်းများကို ခါးကွပ်၍ သစ္စာခံစေ၏။

အင်းဝရွှေနန်းကို အလိုတော်ဖြည့်သည့် မောင်မောင်သည် ပဒုံမင်း၊ ပခန်းမင်း၊ ပင်းတလဲ စည်သားမင်းတို့ကို မယုံကြည်၍ အင်းဝအိမ်တော်ဟောင်းတို့၌ ပြောင်းရွှေ့ စံနေစေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဆင့်ဆက်၍ ဘဏ္ဍေးတော်များ၏ အထိန်းတော်ကြီးများကို အချုပ်ချထားပြီး နောက်ပါကျွန်ယုံတော် လူရင်းများကို ပေးအပ် ရန် တောင်းဆိုလာသည်။

ဤတွင် မင်းသားဦးဝိုင်းအဖို့ အခွင့်ကောင်းရယူစေသည့် အကွက်ဆိုက်ရောက်လာ၏။ စုဝေးမိကြစဉ် အလောင်းဘုရား၏ သားတော်စဉ်များဖြစ်ကြသည့် ပင်းတလဲမင်းသား စည်သား မင်းသာ တို့နှင့် တညီတညွတ်တိုင်ပင်ကြသည်။

'ခမည်းတော် အလောင်းမင်းတရား၏ ချမှတ်ခဲ့သည့် ငါ၏ သားတော်များ အစဉ်အတိုင်း မင်းပြုရမည်ဟူသော အမိန့်

တော်ကို ဖိဆန်ခဲ့သည့် စဉ်းကူးမင်းသားအား လည်းကောင်း၊ ဖေါင်းကားစား မောင်မောင်အားလည်းကောင်း၊ ငါတို့ကွပ်မျက် ရှင်းလင်းရမည်၊ ငါ နန်းတက်တော်မူခဲ့လျှင် ညီတော် ပင်းတလဲ မင်းသားက အိမ်ရှေ့အရာကို ဆက်ခံပေရမည်'

အမိန့်တော်ရှိပြီး ဝန်ကြီးမဟာသီဟသူရကို အတွင်းစကား ထည့်အပ်ထားသည်။ ဖေါင်းကားစားမောင်မောင်သည် နန်းတက် စတွင် မနိုင်မနင်း ပရမ်းပတာ ရှိနေသည်တွင် မင်းသားကြီး ဦးဝိုင်းက အောက်ပါအစီအစဉ်ကို အဆောတလျင် စီမံခန့်ခွဲ လိုက်လေသည်။

ညီတော် ပင်းတလဲ မင်းသားနှင့် စည်သာ မင်းသာတို့က ငယ်ကျွန်တော်တပ်ဖွဲ့၍ နန်းမြို့မြောက်တံခါးကလှည့်၍ ရှေ့ရုံးတော်အတိုင်း ကွပ်ကဲတိုက်ခိုက်ရမည်၊ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် သည် သားတော်သုံးပါးနှင့်အတူ ငယ်ကျွန်တော်များ တပ်ဖွဲ့ကာ နန်းမြို့တံခါးကလှည့်၍ အရှေ့ရွေးတော်မှူးတံခါးက တိုက်ခိုက် ဝင်မည်။ စီစဉ်ခန့်ခွဲတော်မူမည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၄၃ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁၄ ရက် နေ့တွင် အစဉ်အတိုင်း နန်းမြို့တော် လမ်းမအတိုင်း ချီတက် ကြစဉ် ရှေ့ရုံးတော်၌ အမှုထမ်း အရာထမ်းများကို ခါးကွပ်ကာ သစ္စာခံစေပြီး ရွေးတော်တံခါးက ရှေ့တော်သို့ချီခဲ့ကြသည်။ အတွင်းနန်း တံခါး ပိတ်ထားသည်ကြောင့် ဆင်တင်းကုတ်မှ ဆင်ကောင်ပောက်ကန်နံ့ကို သိမ်းယူတော်မူပြီး ဆင်ဦးစီးချမ်း သာ လို့ ခါးကွပ် တော်မူကာ ဆင်တော်ပေါ်တက်စေပြီး မြန်မြန်ဖြင့်၍တံခါးအနီးဆီသို့ အပြင်းလှင့်တော်မူသည်။ ရှမက်တော်

သမျှ ကျုပ်ကတိပျက်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ရှိတဲ့သူပီပီ ခေါင်းငုံ့ခံရယုံပါ။ ရောင်းရင်းရှင်ဇောတိကလဲ ပါမလာဘဲကိုး၊ ကိုင်း ကျုပ်နဲ့ ပွဲတော်အတူ တည်ကြရအောင်”

စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရှိစေရန် ထမင်းလက်ဆုံစားရေးကို ဘိုးတော်ဘုရားက စီစဉ်လိုက်ရာ ဆရာအောင်သည် ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီ။

“ကျုပ်မစားတော့ပါဘူး ကိုရင်ဝိုင်း၊ သစ္စာကတိမတည်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ထမင်းလက်ဆုံ စားလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ ရှင်ဇောတိကလဲ ကိုရင်ဝိုင်းကို ကျဉ်ပြီမှတ်၊ ကိုရင်ဝိုင်းထမင်းဟာ မဟာဆီ မဟာသွေးစော် သိပ်နံ့တယ်၊ ကျုပ်မျိုကျမှာ မဟုတ်ဖူး ကိုရင်ဝိုင်း၊ ကျုပ်နဲ့ ကိုရင်ဝိုင်းဟာ မျက်နှာချင်းပြန်ဆုံဘို့ တွေ့ဘို့ဟာ လမ်းမမြင်တော့ဘူး”

“ကျုပ်ကိုသာ လက်သုံးတော်စားနဲ့ တချိထဲ ကွပ်မျက် သွားပါတော့ ကိုရင်အောင်၊ ကျုပ် မှားခြင်းကြီး မှားခဲ့ပြီးပေါ့”

မျက်ရည်များစက်လက်နှင့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းက ပြောပြ လိုက်ရာ

“ကျုပ်ဟာ လူတဖက်သား သတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ အသက်သတ်ဘို့ မပြောနဲ့ လက်သည်းနဲ့ နာနာဆိတ်ဘို့ စိတ်မရှိတော့ဘူး၊ တကယ်လို့သာ ကိုရင်ဝိုင်းဟာ ကျုပ်စကား နားထောင်ခဲ့ရင် မြန်မာပြည်တွင်မက ကမ္ဘာတစ်ဝှေ့ကို ခြေတင်နင်း နိုင်အောင် ကျုပ်က ချီးမြှင့်စောင့်ရှောက်မလို့ ကြံရွယ်ထားတာ ခုတော့ ကိုဝိုင်းမှာ ကံခြားပြီ၊ ရေစုံမျောပြီ၊ ကိုရင်ဝိုင်း မကြာခဏ

ဘုရားမှာ ဆုပန်တဲ့ သမ္မာသမ္မာဓိ ဘုရားဆုကြီးကိုလဲ လူတွေ သတ်တဲ့ကံကြောင့် မျှော်တိုင်း ဝေးခဲ့ပြီပေါ့။ မင်းစဉ်းစိမ်ဟာ ဘာ ခံစားရတာလိုက်လို့ ကိုရင်ဝိုင်းရယ်၊ မဟုတ်တာကို တပ်မက်ပြီး အထင်ကြီးလို့ မင်းဆိုတာ ရှေးက သူတော်ကောင်းတွေကို ကျိန်စာအဆိုခိုင်းတဲ့ နေရာမှာ မမှန်တာပြောရင် ဘဝတိုင်း မင်းချည်း ဖြစ်ရပါစေဆိုပြီး မကောင်းတဲ့ အရာတွေဖိုလ်နဲ့ ကျိန်စာထဲမှာ ထည့်ပြီးဆောင်ကျဉ်းရတဲ့သူများ အကုသိုလ်ကို လိုက်ပြီး အပုံလိုက်ခံယူရတဲ့ ဘဝဆိုးပါ ကိုရင်ဝိုင်း”

နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများရှေ့၌ သက်ဦးဆံပိုင် ရှင်ဘုရင်ကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပက်ပက်စက်စက် အပြစ်တင် နေသော လူသူတော် ဆရာအောင်၏ တန်ခိုးသတ္တိမှာ ကြီးမား လှပါပေ၏။

“ကိုင်း လူချင်းခွဲကြစို့၊ ကျုပ်သွားပြီ၊ မှာခဲ့အုံးမယ်၊ မင်းစည်းစိမ်မက်ပြီး ကျုပ်ကိုလဲ ဒုက္ခပေးအုံးပေါ့၊ ကိုရင်ဝိုင်း”

တည်ကြည်သောအသံ ထက်မြက်သော မျက်နှာကြီးဖြင့် တစ်ခွန်း လှည့်၍ ပြောလိုက်ပြီး ဆရာအောင်သည် နန်းတော်တွင်းမှ ချာကနဲ လှည့်၍ တလှမ်းချင်းထွက်သွားပါသည်။

ဆရာအောင်အား မည်သူမှ တားရန် ဆီးရန်၊ ဖမ်းရန် အကြံအစည်လည်း မပေါ်ဘဲ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းမှစ၍ မိဖုရားကြီး၊ မှူးမတ်များ၊ လက်နတ်ကိုင် အမှုထမ်းများပါ မှင်သက်မိကာ ကျောက်ရုပ်ကြီးတွေလို ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှပေ၏။

ထမင်းအိုး တစ်လုံးချက်ခန့်ကြာမှ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည် ရှေ့ဦးစွာ သတိရလာပြီး

“ဟယ် မှားကုန်ပြီ လွဲကုန်ပြီ၊ ငါသည် ခွေးထက် မိုက်ခဲ့ပေပြီ၊ ငါ၏ ကျေးဇူးရှင် ရောင်းရင်း ဆရာအောင်ကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာကြတော့”

အရေးတကြီး အမိန့်ပေးလိုက်ရာ မင်းချင်းတွေ ယောက်ယတ်ခတ်သွားကြ၏။ မိဖုရားကြီး ရှင်လွမ်းမယ်တစ်ဦး သာလျှင် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဘိုးတော်ဘုရားကို နှုတ်ပစ် တင်နေပါသည်။ ဆရာအောင်ကား သူ၏ အထတ်ပညာအရ လေနှင့်အတူ နန်းတော်တွင်းမှာပင် ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီတကား။

ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းကာ အကုသိုလ် ဖိစီးနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်ပြီး ကာလတွင် သူ၏ ညီတော် ပင်းတလဲမင်းသားကို အိမ်ရှေ့အရာ ပေးပါမည် ဟူသော ကတိသစ္စာကို ဖျက်လိုက်ပြန်ပါသည်။ အကြောင်းကား သူ၏ သားတော်ကြီးကို အိမ်ရှေ့အရာနှင့်လိုက်ပြီး အလောင်း ဘုရား၏ သားတော်အစဉ်အဆက် ထီးနန်းခံမှုစနစ်ကို ပြောင်ပြောင်ကြီး ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ဤသို့ ကတိသစ္စာ မဲ့သည့် အချက်ကို ဖောင်းကားစား မောင်မောင်အား လုပ်ကြံစဉ်က အသက်စွန့်ကာ ဘိုးတော်ဘုရား နှင့် ပုခုံးချင်းယှဉ်၍ ကိုယ်တိုင်လုပ်ကြံခဲ့ကြသည့် ပင်းတလဲ မင်းသားသည် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကာ ဘိုးတော်ဘုရားမှာ တနေ့တွင် ဆင်စီး၍ ထွက်အလာတွင် သေနတ်နှင့် ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ် သည်တွင် ဘိုးတော်ဘုရား၏ ချိုင်းအောက်မှ ကျည်ဆံဖြတ်သွား ခဲ့သည်။

ဤတွင် ဘိုးတော်ဘုရား၏ မင်းလုလင်တို့က ပင်းတလဲ မင်းသားကို ဝိုင်း၍ ဖမ်းဆီးကြပြီး စစ်မေးသည်တွင် ဘိုးတော် ဘုရား၏ ကတိသစ္စာ မတည်ကြည်မှုကြောင့် လုပ်ကြံကြောင်း ကို အလောင်းဘုရား၏ သွေးပီပီ ဖြောင့်ချက်၌ အစစ်ခံသည်။ ဘိုးတော်ဘုရားသည် သူ၏အဖို့ ကြီးမားသော အသက်စည်းစိမ် အန္တရာယ်ကို တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ခင်းကျင်းလိုက်ပြီး တမိဝမ်းတွင်း ဆင်းခဲ့ကြသည့် ညီရင်းခေါက်ခေါက် ပင်းတလဲ မင်းသားသည် စည်သာ မင်းသားနှင့် အလောင်းဘုရား၏ ငယ်ကျွန်ရင်း ဖြစ်ခဲ့သူ ဝန်ကြီး မဟာသီဟသူရတို့ကိုပါ ကွပ်မျက်သုတ်သင် ပစ်လိုက်သည်။

တမြို့လုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ညံ့သွားလေတော့သည်။ မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက် ထင်တတ်သူများက ပင်းတလဲ မင်းသားကို ဤကဲ့သို့ လုပ်ကြံခြင်းမှာ လူသူတော်ဆရာအောင်က အခါပေး၍ ဖြစ်ရမည်။ အဆင်းတွင် ဘီးတပ်ပေးလေ့ရှိကြသည်။ မင်းလောကသားများပီပီ ဝိုင်း၍ ဆရာအောင်ကို ထည့်သွင်း၍ လျှောက်တင်ကြပြန်၏။ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း အဆွေတော် မျိုးတော်အရင်း၊ ကျွန်ကောင်း သမားကောင်းများကို ရုပ်ရက် စက်စက် လူသတ်ပွဲကြီး ကျင်းပနေခိုက်တွင် စစ်ကိုင်းမြို့၌ အုပ်အော် ဒေယျ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို စစ်ကိုင်းမြို့သူမြို့သားများ တွေ့ကြုံနေကြရပေ၏။

ထိုသတင်းဆန်းများမှာ စလယ်ဝင်အိုးငယ်ဖြင့် ဆန်အပို မပေါစတမ်း ဖိုနောက်ပေါ်တွင် ကည်ရုံဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ ခွေးလေ

ခွေးလွင့်များကို လူသူတော် ဆရာအောင် ကိုယ်တိုင်လိုက်လံ၍ အနံ့အပြား စတုဒိသာ ကျွေးမွေးနေသော သတင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နား ဆိုသကဲ့သို့ ခွေးအပေါင်းအား စတုဒိသာ ကျွေးနေရာသို့ မြို့သူမြို့သားများသွားရောက်၍ ကြည့်ရှုကြသောအခါ ဆရာအောင်က

“ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်၊ မသနားကြတဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေကို ယခုလိုကျွေးမွေးခြင်း ဒါန ပြုရသည်မှာ ကုသိုလ်ရနိုင်ကြောင်း၊ ခွေးသည် လူထက် အဆပေါင်းများစွာ နိမ့်ကျသော တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်စေကာမူ သစ္စာတရား၌ တချို့သော မင်းယောက်ျားတွေထက် ကြီးမားခိုင်ခန့်ကြောင်း ထို့ကြောင့် ခွေးလောက်မှ သစ္စာမရှိသော မင်းယောက်ျားတွေထက် ခွေးတွေကို ပိုသနားကရုဏာ ရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်း”

တရားဟောရင်း အကြောင်းကို ရှင်းလင်းလိုက်ရာ ဆရာအောင်နှင့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းအကြောင်း အတွင်းသိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက တသောသော ရယ်မောကြလေသည်။

ထိုသတင်းအတိုင်း စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်နားသို့ ပေါက်ရောက်သွားသည်တွင် ဆန်တစ်လယ်ဝင် အိုးငယ်တွင် နောက်ထပ် ဆန်လောက်ရှိ၊ မစားရသော ခွေးတွေကို ကျွေးချင်သလောက် မဝမခြင်း ကျွေးမွေးနိုင်သည့် တန်ခိုးသတ္တိရှင် ဆရာအောင်ကို သူ၏ နေအိမ်သို့ ပင့်ဖိတ်၍ မေးမြန်းစစ်ဆေးလိုက်သည့် မြို့ဝန်မင်းသည် ဆရာအောင်နှင့် ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးတို့ ရင်းနှီးခင်မင်မှုကို အစကနဦးကပင် သိရှိခဲ့သည့်အလျောက် ဆရာအောင်အား အရမ်းစိတ်ချမ်းသာစွာ ပြောခဲ့ချေ။

“ဆရာအောင်သည် စလယ်ဝင်အိုးငယ်နဲ့ မြို့ပေါ်က ရာနှင့်ချီလျက်ရှိသည့် ခွေးလေးခွေးလွင့်တွေကို ထမင်းအဝကျွေးနိုင်သည်ဆိုတာ မှန်သလား”

စတင်၍မေးမြန်းလိုက်ရာ

“ဟုတ်တယ်မှန်တယ် မြို့ဝန်မင်း၊ ကျုပ်စေတနာ၊ ကျုပ်သဒ္ဓါအတိုင်း ကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်တယ်”

“အဘယ်သို့သော စိတ်ထားဖြင့် ခွေးလေးတွေကို ကျွေးမွေးပြုစုသနည်း ဆရာအောင်”

စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်မင်းက စုံစမ်းမေးမြန်းသည်တွင်

“ခွေးလေးခွေးလွင့်များသည် ပိုင်ရှင်မရှိသော အဘိုးမတန်သည့် ခွေးငတ်များသာဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမျှ တန်ဖိုးမထားတဲ့ ခွေးငတ်များကို ကျွေးမွေးပြုစုခြင်းသည် ကုသိုလ်ပွားများ နိုင်သလို တကယ့်အရေးတွင် ထမင်းကျွေးစူးသစ္စာကို သိတတ်ပါပေ၏။ သာမန်လူတွေထက် ခွေးတွေက ရိုသေသဒ္ဓါစောင့်သိမှု ခိုင်မြဲပါပေ၏။ တချို့သော မင်းယောက်ျား ရင့်မကြီးများပင်လျှင် ပြုခဲ့မှုသည့် ကျွေးမွေးသစ္စာကို မထောက်ကတ် သစ္စာပျက်ကွက်ခဲ့သည့်အတွက် ကျုပ်အနေဖြင့် သစ္စာရှိသူဟု ကတိတည်တတ်သော ခွေးငယ်များကို ကျွေးမွေးပြုစုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြောင်းပြောင်းတင်းတင်းပင် အဖြေပေးလိုက်ရာ စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်မင်းလည်း ဆရာအောင်၏ စကားအဓိပ္ပါယ်ကိုရိပ်မိသွားကာ မျက်နှာညှို့ပြီး အလိုမကျဖြစ်သွားစေ၏။ အကြောင်းမှာ မြို့ဝန်

မင်းက အရှင်သခင် ဘိုးတော်မင်းတရားကို ထိပါးပုတ်ခတ်မိစေသည်။ ဆရာအောင်၏ ကျေးဇူးသစ္စာ မရှိခြင်းဟူသော စကားလုံးများကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဆရာအောင်မှာ ဘယ်ကဲ့သို့ အခြားသော အစွမ်းသတ္တိများရှိပါသလဲ သိပါရစေ၊ အင်မတန် နာမည်ကြီးလှသော ကျော်ကြားလှသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ စမ်းသပ် ကြည့်ရှုခွင့်ပေးပါ”

မြို့ဝန်မင်းက အကဲစမ်းလိုက်သည်တွင် ဆရာအောင်သည်

“ကျုပ်ဟာ မိဘမျိုးရိုးအနေနဲ့ မဟာမျိုး မဟာနွယ်က ဆင်းသက်လာခဲ့သော်လည်း မင်းစည်းစိမ်၊ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို မမက်မော၊ ထွက်ရပ်လမ်း မဟိဒ္ဓိပညာရပ်ကို လက်ခံယုံကြည်ခဲ့သည့်အလျောက် ထိုက်သင့်သော ပညာစခန်းကို မြို့ဝန်မင်းအား ပြသခဲ့မည် ကြည်ပါလော့”ဟု ပြောဆိုကာ ဖားတစ်ကောင်ကို ရှာဖွေခိုင်းလိုက်သည်။

ဖားအရှင်တစ်ကောင် ရခဲ့သည့် ကာလဝယ်ဆရာအောင်က သူ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ကာ မဟိဒ္ဓိ အတတ်ပညာဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို စုတ်လိုက်ပြီး မြို့ဝန်မင်း၏ လက်တွင်းသို့ ပေးအပ်လိုက်သည်။

“ဗလကောင်းကောင်း မင်းလုလင်တွေကို ခေါ်ပြီး ဖားကို မောင်းဆုံထဲထည့်သွင်းပြီး ကြိုက်သလိုထောင်းကြည့်ပါ”

မဟိဒ္ဓိပညာစွမ်းကို စတင်ကာ ပြသလိုက်ပါသည်။

ဆရာအောင်၏ ပညာစွမ်း

မြို့ဝန်မင်းသည် ဗလကောင်းသော မင်းချင်းယောက်ျားတွေကိုခေါ်ယူကာ ဖားကို မောင်းဆုံထဲထည့်၍ ယောက်ျားအား များဖြင့် ဖိ၍ ထောင်းချလိုက်စဉ် တအွတ်အွတ် အသံပြုနေသော ဖားကို ယောက်ျားရင့်မကြီး တစ်ဦးက ချွေးဒီးဒီးကျအောင် အလှည့်ကျထောင်း၍ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျစဉ်ကာလဝယ် ဖားသည် တအွတ်အွတ် အသံပြုကာခုန်၍ မောင်းဆုံထဲမှ ထွက်လာ တော့သည်။

မြို့ဝန်မင်းသည် ဆရာအောင်၏ ပညာစွမ်းကို လက်ဖျားခါသွားတော့သည်။

ဆရာအောင်၏ ပညာစွမ်းကား အရပ် ကိုးမျက်နှာသို့ မကျော်ကြားပျံ့နှံ့နေတော့သည်။ မကြာမီ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းကြားသိလျှင် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်ကို ဆင့်ခေါ်ကာ အကြောင်းစုံမေးမြန်းသည်တွင် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်က ခွေးလေများကို ထမင်းကျွေးပုံ၊ ခွေးနှင့် ကတိသစ္စာမတည်သော မင်းလုလင်ကို နှိုင်းပုံ၊ ဖားကိုထုထောင်း၍ မရပုံတွေကို လျှောက်တင်လိုက် သည်တွင် တိုးတော်ဦးဝိုင်းသည် ဒေါသတဖက်က ထွက်လာ သလို လောဘတချက်တဖက်က သူ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုပင် ရောင်းရင်းဖြစ်ခဲ့သူ ဆရာအောင်က အချိန်မရွေး ယူခိုင်စွမ်းရှိသည့် ပညာရှင် ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ယခုအချိန်ကစပြီး ဆရာအောင်နှင့် မိသယောဂျိုးတို့ကို အမြန်ဖမ်း၍ ချုပ်နှောင်ကာ ရှေ့တော်မှောက်သို့ နောင်ကြီးတံပြီး ခေါ်ဆောင်လာရမည်ဟု တချက်လွတ်မပိန်တော်ကို ထုတ်ဆင့်လိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန်ကား ဆရာအောင်သည် သူ၏ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများကို လှေကြီးတစ်စင်းဝယ် တရေရိက္ခာတင်ကာ ဧရာဝတီ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်လျက် ပြည်မြို့ဆီသို့ “ဘုရားဖူး” ထွက်သွားခဲ့ပေပြီတကား။

ပထမဆရာအောင်သည် ရှေ့ဖြစ်ရမည့် အကြောင်းတွေကို ကြိုတင်၍ သိရှိခဲ့သူပီပီ ရှင်ဇောတိကကို ဝတ်ပြုကန်တော့ခဲ့ပြီး မယဉ်ရိုင်းတဲ့ ကိုရင်ဝိုင်းလာရင် ဒင့်အကြံကို သိနှင့်သည် ကြောင့် ပြည်မြို့ဆီသို့ “ဘုရားဖူး” ထွက်သွားပြီး ပြစ်ကြောင်း အဖြေပေးလိုက်ပါဘုရား” ဟူ၍ လျှောက်တင်ခဲ့လေသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်သည် ဘိုးတော်ဘုရား၏ အမိန့်တော်ကို ဆောင်ကျဉ်း၍ ရဲမက်များနှင့် ဆရာအောင်နေတတ်၊ တွေ့တတ်သော နေရာမှန်သမျှကို မလွတ်တန်း တပ်ချင်း ဝိုင်းရှာကြသည်။

ဆရာအောင်သာမက သူ၏အရင်းအချာ မိဘဆွေမျိုး သားချင်းများကိုပါ ဆရာအောင်က လှေကြီးတစ်စင်း၌ တင်ဆောင်ကာ အောက်ပြည်သို့ စုန်ဆင်းသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်တွင် မြင်းစေကျော်များကို ဘိုးတော်ဘုရားရှေ့ မှောက်သို့ ဆရာအောင် လွတ်မြောက်သွားကြောင်းကို အစီရင်ခံစာတင်ဆက်လိုက်ရပေ၏။

“ရေတပ်နှင့်စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်ကိုယ်တိုင် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ပြည်မြို့သို့ စုန်ဆင်းလိုက်ပါကာ ရာဇဝတ်သား ငအောင်ကို အရှင်မိအောင် ဖမ်းဆီး၍ ရှေ့တော်သို့ ဆက်သရမည်” ဟု တချက်လွတ် အမိန့်တော် ချမှတ်လိုက်ရာ မြို့ဝန်မင်းသည်

လှေတော်သားများ ခြံရံလျက် အပြင်းချီတက်ကာ ပြည်မြို့ဆီသို့ စုန်ဆင်းခဲ့ရပေ၏။

ဆရာအောင်ကား အမျက်ဒေါသကြီးလှသော ငယ်ချစ် နေလင်းရင်းမောင်ဝိုင်း၏ အကြောင်းကို စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်မကောင်းမိသလို ပြည်ရွှေဆံတော်စေတီတော်တွင် အဓိဋ္ဌာန် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်ကို သစ်သီးမီးလွတ်စခန်း လုပ်ဆောင်နေခဲ့လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုးရင်းချာများကို ရွှေ၊ ငွေရိက္ခာ အပြည့်အစုံနှင့် မင်းလှမြို့အနီး ကျေးရွာတစ်ရွာတွင် မထင်မရှား ထားခဲ့လေသည်။

ပဌမဆရာအောင်သည် အဓိဋ္ဌာန်ရက်စေ့သည့် ကာလဝယ် သူ၏နောက်မှ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း၏ ရေတပ်သားများလိုက်လာ သည်ကို သိရှိရသည်တွင် မိဘဆွေမျိုးများရှိရာ မင်းလှမြို့သို့ ပြန်တက်ခဲ့ပြီး စားရေရိက္ခာနှင့် အရှေ့ဘက်စူးစူး ဗိဿနိုးမြို့ ဟောင်းရှိရာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်မင်းသည် လှေတော်သားများနှင့် ပြည်မြို့ သို့ ဆိုက်ရောက်လာပြီး ပြည်မြို့ဝန်၏ အကူအညီကို ရယူကာ တန်ခိုးကြီးဘုရားများတလျှောက် လိုက်လံ၍ ပဌမဆရာအောင် သို့မဟုတ် မင်းသားဦးအောင်ကို မနားမနေ လိုက်လံရှာဖွေ နေသည်။

သို့ရာတွင် ခိုင်မာထက်မြက်လှသော အပ်တစ်ချောင်း ကို ကောက်ရိုးပုံထဲသို့ ပစ်ချပြီးရုတ်တရက်ရှာဖွေရန်ခဲယဉ်းသကဲ့သို့

ပဌမံဆရာအောင်ကိုမဆိုထားဘိ၊ ပဌမံဆရာ၏အောင်၏ သတင်း အတိအကျကို ပင် ရယူရန် ခဲယဉ်းစေ၏။

ဆရာအောင်သည် မိဘများနှင့်အတူ တောင်တွင်းကြီး မြို့သို့ မထင်မရှား ဘုရားဖူးများအသွင်ဖြင့် ဆိုက်ရောက်လာပြီး ဆရာအောင်အနေဖြင့် ရွှေစက်တော်ဘုရားအစရှိသည့် တောင်တွင်း ကြီးမြို့တော်၌ ရှိသမျှဘုရားတို့တွင် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရင်း မိဘဆွေမျိုးများကို တောင်တွင်းကြီးမြို့ မနီးမဝေးရှိလက်မန်ပင် ရွာတွင် စခန်းပြုလုပ်ချထားပေးသည်။

စစ်ကိုင်းမြို့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဇောတိကမထေရ်မြတ် အား ဘိုးတော်ဘုရား၏ မင်းလုလင်တို့က မနားမနေ စစ်မေး ပါသည်။

“ငအောင်ရာဇဝတ်ကောင်၊ ဘယ်ကိုပြေးသလဲဆိုတာ အရှင်ဘုရား အမိန့်ရှိပါ။ အရှင်ဘုရားသည် ရာဇဝတ်သား ငအောင်နှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သော ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းဘက် ဖြစ်ပါ၍ ငအောင်၏ခိုအောင်းရာ အမှန်သိနိုင်ပါမည်ဘုရား။”

ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးက ရှင်ဇောတိက မထေရ်မြတ်ကို ခုံစမ်း စစ်ဆေးလိုက်ရာ ရှင်ဇောတိကသည်

“ဒကာတော် ငါသည်ပင် ကိုရင်အောင်ကိုရင်ခိုင်းတို့နှင့် သုံးဦးသား ချစ်ကြည်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည်။ ကိုရင်အောင်ကား ပြည်မြို့သို့ ဘုရားဖူးသွားကြမည်လို့ ငါအားလျှောက်ဟင်ခဲ၍ သိရသည်။ ဒကာတော်တို့ ရေမြေ့ရှင်ကို သည်အတိုင်းသာ လျှောက်တင်လိုက်ကြပါ။”

ပြောကြားလိုက်ရာ၊ ဗိုလ်မှူးလုပ်သူက

“ဆရာတော် တပည့်တော်နှင့်အတူ ရွှေနန်းရှင် စံပယ်ရာ အမရပူရရွှေမြို့တော်ကို ကြွတော်မူပါ။ သို့မှသာ ရွှေနန်းရှင်စိတ် အလိုတော်ကျပြီး အကျိုးအသင့် ရေလယ်ပါလိမ့်မည်ဘုရား။”

“ငါသည် လောကတွင် အတုမရှိ ဘုန်းတော်အနန္တသခင် ဗုဒ္ဓရှင်၏သားတော် ရဟန်းဖြစ်ပေတယ်။ ငါ့အားဟိုဟိုဒီဒီ ကြွချီဘို့ အမိန့်ပေးနိုင်သည်မှာ ငါကိုယ်တော်သခင် ဗုဒ္ဓဘုရားနှင့် မထေရ်မြတ်ကြီးများက ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ရှင်ဘုရင် အမိန့်စကား ကိုငါမနာယူနိုင်ချေ။ မင်းတို့ရှင်ဘုရားသည် ငါနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဘို့ကိစ္စလည်း ပြီးပြတ်ခဲ့ပြီ ဒကာတော်တို့ မကြိုက်လျှင် ငါ့ကိုအတင်းအကြပ် ဖမ်းဆီးတုတ်နှောင်ပါ။ ငါကားမလိုက်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလိုက်ရာ၊ ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးများသည် ရှင်ဇောတိက မထေရ်မြတ်ကို အတင်းအကြပ် မပြုကြဘဲ လက်လျှော့ကာ ရွှေနန်းတော်သို့ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ဆရာအောင်သည် တောင်တွင်းကြီး မြို့ပေါ်မှ အတွင်း စည်းခုန် စေတီတော်တွင်းဝယ် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းတည်ဆောက်ခဲ့ သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပြည်မြို့ဝန်နှင့် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်တို့၏ လက်ရုံးတပ်သားများသည် ဧရာဝတီမြစ်ကို စုန်ချီဆန်ချီနှင့် ပျားပန်းခတ်မျှ လူသူတော်ဆရာအောင်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေကြ လေသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ရက်စေ့ သည့်ကာလဝယ် ဆရာအောင်အား ပဌမံဆရာကြီးက အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးဆက်၍ ထွက်ခွာရန်နှင့် ဝါးမွတ်ကုန်းမြို့ အနောက်မြောက် ယွန်းယွန်းရှိနေရာတွင်

ဆရာအောင်၏ ဆွေမျိုးသားချင်းများကိုတွေ့လယ်ယာကိုင်ကျွန်းလုပ်ခိုင်းပြီး နေရာချပေးရန် အမိန့်ပေးလာပါသည်။

ဆရာအောင်သည် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများကိုတောလမ်းခရီးမှ လှည်းများဖြင့် ခရီးရွှေ့ပြောင်းကာ ပဲခူးရိုးမအရှေ့ဘက် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ပြီး ယခင်ဝါးနွယ်ကုန်း(ယခုလယ်ဝေးမြို့) အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းရှိ ကျေးခါဥနှင့် ပိတောက်ကုန်းရွာအနီးညီညာ၍ ကျယ်ပြန့်သော မြေရိုင်းများကို တောရှင်းကာ လယ်ယာကိုင်ကျွန်းများ လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ကြစေသည်။ ဆရာအောင်ကိုလည်း လယ်ဝေးမြို့ ဖောင်တော်ချက်မစေတီတော်တွင် စခန်းဝင်ခိုင်းပြန်သည်။

မဏိစည်သူမင်းကြီး ဖောင်တော်ရပ်ရာ လယ်ဝေးမြို့ပေါ်ရှိ ဖောင်းတော်ချက်မ စေတီတော်ကြီးနှင့် ဆရာအောင်သည် မဟိဒ္ဓိပညာရှင်များ ကျင့်သုံးအပ်သောပဋ္ဌမံ စခန်းပိုင်းဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းရပ်ကို ဆည်းပူးရှာဖွေရင်းအဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ရက်စေ့သည်ကာလဝင် ပဋ္ဌမံဆရာကြီးက ဖောင်တော်ချက်မစေတီတော် ကိုင်းညွတ်ရာ အရှေ့တောင်အရပ်သို့ ဆရာအောင်တစ်ဦးတည်း ခရီးထွက်ရမည်ဟူ၍ အမိန့်တော်ရှိသည်တွင် ဆရာအောင်သည် မဆိုင်းမတွတန်း ခြေလျင်ခရီးထွက်ခဲ့သည်တွင် တောကြီး တောင်ကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ရ ပြီးနောက်တွင် သပြေပင်ရွာများ၊ သပြေကုန်းမြေကံခေါင်းကြီးရွာများကို ဖြတ်ကျော်လျက် မထင်ရှားသော တောင်ကုန်းတကုန်းအနီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကုန်းပေါ်၌ မနားတန်း တက်ရောက်လိုသော စိတ်ဆန္ဒအရ ဆရာအောင်သည် တောင်ဝှေးကိုအားပြု ခပ်မော့မော့ခင်းတန်းကလေးပေါ်မှ တက်ခဲ့သည့် ကာလဝယ် ယက်ကန်းစင်ကဲ့သို့ ညီညာသောတောင်ကျောကြီးကို တွေ့ရပြီး တောင်ဘက်ခင်းတန်းအဆုံး စေတီတော်ဟောင်းငါးဆူကို ဖူးတွေ့ရပေ၏။

အလယ်တွင် စေတီတော်က ဉာဏ်တော်မြင့်စွာ တည်ရှိသလို တောင်တန်းကလေး၏ စနေဒေါင့်တွင် တဝဂူတဂူကိုလည်း အခန့်သင့် တွေ့ရပေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး အရှေ့ဘက်မှန်မှ ဝင်ရောက်၍ စေတီတော်အား ဝပ်ချလိုက်သည့်အဆုံး၌ ဆရာ၏အောင်၏ နားနှစ်ဖက်အတွင်းဝယ်-

“ကျုပ်သားတပည့်ကြီး သည်နေရာမြတ်ဟာ ကျုပ်သားတပည့်ကြီးရဲ့ အောင်မြေဋ္ဌာန အစစ်သာလျှင် ဖြစ်ပေတယ်။ ဘုရားသက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်က နောင်အနာဂတ် သာသနာတော်အတွက် ဂေါတမဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင် ချီးမြှင့်ခဲ့သည့် ဆံတော်ခြောက်ဆူအနက် ဤကမ္ဘာကပ်ကျော်ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်သည် တစ်ဆူအပါအဝင် ဖြစ်ပေတယ်။ ဤအောင်မြေစခန်းတွင် ကျုပ်သားကြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပြီး မဟိဒ္ဓိပညာရပ်၊ သိဒ္ဓိဆယ်ပါးစလုံးကို ပြည့်စုံရရှိနိုင်စေလိမ့်မယ်” ဟူသော ပထမဆရာကြီးတစ်ဦး၏ အမိန့်သံများကို ရုတ်တရက် ထင်ရှားစွာ ကြားလိုက်ရပေ၏။

(မှတ်ချက် ဆရာအောင် နောက်ဆုံးဆက်ရသည့် စခန်းများကား ပြည်ရွှေဆံတော် စေတီတော်၊ အတွင်းစည်းခုံစေတီတော်နှင့် နောက်ဆုံးပိတ်စခန်း စ၊မတောင် စေတီတော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဖောင်တော်ချက်မ စေတီကား စ၊မတောင်သို့ ဆရာအောင် လိုက်ပါနိုင်ရန် လမ်းညွှန်သော စေတီတော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။)

ဆရာအောင်သည် လှပသင့်တော်သော သစ်သီး၊ သစ်ဥ၊ သစ်ဖုများဖြင့် ပြည့်စုံလှသည့် တောင်တော်မြတ်၏ အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို ဂရုတစိုက် လေ့လာမှတ်သားနေပါသည်။ ကမ္ဘာကပ်ကျော် ဆုတောင်းပြည့် စေတီဟူသော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများဖြင့် ပြီးသော စ၊မတောင် စေတီတည်ရာ ဒေသကားထူးခြားခမ်းနား တင့်တယ်လှပါပေသည်။

စေတီတော်တည်ရာ တောင်ထွက်ကို ဘေးမှအခြားတောင်ငါးလုံးက ဝိုင်းရံခလျက် ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ရှုတိုင်းသာမောဘွယ်ကောင်းသော တောတောင်သားငှက်တို့ဖြင့် ညီညာဖျဖျ တွေ့မြင်ရလေ၏။

တောတောင်၏ အနောက်ဖက်မူကား မြင့်မားသော တောင်တန်းရှည်ကြီးက တောင်နှင့်မြောက်ကို ကာဆိုင်းထားသည့် အဖြစ်ကို တွေ့နေရပေ၏။ တောတောင်၏ အရှေ့တခွင်၌ နက်ရှိုင်း၊ ညီညာသော အင်တိုင်းတောတန်းပျိုတို့ကို တွေ့ရပြန်သည်။

ဆရာအောင်သည် ဘုရားငါးဆူ၏ အခြေတည်ရာ တပိုက်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်လိုက်၍ ဖူးမျှော်သည်တွင် အရှေ့ဘက်မှခံတည့်တည့်တွင် ချိုမြားဖုံးလွှမ်းနေသော ဂူတစ်ပေါက်ကို တွေ့ရလျှင် ချိုနွယ်များကို အသာဖယ်၍ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ချောင်ချောင်လည်လည် ဝင်ရောက်၍ တရားထိုင်နိုင်သော အကျယ်အဝန်းရှိသော ဂူငယ်တစ်လုံးကို တွေ့ရှိလိုက်ရပေ၏။

ဤတွင်မှ ဆရာအောင်သည် သူ့အား ဤကမ္ဘာကပ်ကျော် ဆုတောင်းပြည့် တောင်တော်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရမည့် လမ်းစဉ်ကို မနောအာရုံမှ သိရှိလိုက်ရပေ၏။

ဆရာအောင်သည် နဝင်္ဂသီလကို ဘုရားရှေ့တော်တွင် ခံယူပြီး လေးဆယ့်ငါးရက်တိတိ အဓိဋ္ဌာန်ဥပုသ်ကို စောင့်သုံး ခံယူလိုက်ရပေ၏။ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်က ဆရာအောင်သည် ဂူတွင်း၌ သမထလုပ်ငန်း အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်လုပ်ငန်းများ လုပ်ဆောင်နေစဉ်တွင် ဂူအပြင်ဘက်၌ စကားပြောသံ သဲ့သဲ့ကြားရခြင်း၊ ဘုရားယင်ပြင်တော်ဝယ် လူတစ်စု၏ ခပ်မှန်မှန် လျှောက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြားရသည်ကို သိရှိရပြီး အဓိဋ္ဌာန် ပြီးသောအခါ ဆရာအောင်က ဂူအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည့် တခဏ၌ ဂူအပြင်ဘက် ကျောက်တုံးပေါ်ဝယ် ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးအမှည့် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရပေ၏။

ဆရာအောင်သည် ရှေးဦးစွာ ဘုရားကိုကပ်လှူပြီး ကျန်ငှက်ပျောသီးသုံးလုံးကို စားသုံးနေခြင်းဖြင့် အဟာရပြေလည် သွားခဲ့သည်ကို တွေ့ရပေ၏။

ဆရာအောင်၏ အဓိဋ္ဌာန်ရက်သည် တစ်လနှင့် တစ်ဆယ့် ငါးရက် ခရီးကြာခဲ့သည့်ကာလ၌ ဆရာအောင်အဖို့ နေ့စဉ် အချိန်မှန်မှန် ငှက်ပျောသီးမှည့်၊ ဩဇာသီးမှည့်၊ သင်္ဘောသီး မှည့်တို့ကို လူမမြင်ရဘဲ အချိန်မှန်မှန် ကျောက်တုံးကြီး ပေါ်ဝယ် တင်လျက် အရံသင့်တွေ့နေရပေ၏။

ဆရာအောင်အဖို့ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ပင်ပန်းခြင်းမရှိစတမ်း အဓိဋ္ဌာန်စခန်းကို ဆက်လက်ကြိုးပမ်းခဲ့သည်တွင် လေးဆယ့်ငါး ရက်မြောက်သည့်ည၊ ကြာသပတေးနေ့ ညအချိန်တွင် ထူးခြား သော ကိစ္စရပ်များကို ကြုံတွေ့ရပေ၏။

လရောင် မှု့မှားမှားအောက်ဝယ် တစ်တောလုံးတစ်တောင် လုံးလည်း မွေးကြိုင်သော ရနံ့တွေ သင်းနေသလို လေချိုကလည်း သုတ်သွေးလျက် သားကောင်ကြီးငယ်တို့၏ ပျော်မြူးသံကလည်း အရှင်းသားပေါ်ထွက်နေပေတော့သည်။

အုန်းကနဲ တော်လဲသံကြီးနှင့်အတူ ကောင်းကင် တစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွားပြီး မြေငလျင်သည် အရှေ့မှအနောက်၊ တောင်မှ မြောက်သို့ ပဲ့တင်ထပ်ကာ လှုပ်ခတ်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက် ကမ္ဘာကပ်ကျော် စေတီတော် စမ၊ တောင်ဘုရားဆီမှ ပြီးပြီး လျှက်လျှက် တခဲနက်သောရောင်ခြည်တော်များသည် ကောင်းကင် အထက်ဆီသို့ ပျံကြွစံပယ်သည်ကို ဆရာအောင်သည် ဘုရား ကုန်းတော်ပေါ်တွင် မေတ္တာပို့နေရာမှ ဖူးတွေ့ လိုက်ရပေ၏။

များမကြာမီ ဘုရားစေတီတော်များ ကိန်းဝပ်ရာ အရပ် လေးမျက်နှာ၊ မုခ်လေးမုခ်ဆီမှ တခဲနက်သော အသံကြီးများဖြင့် “အောင်ပြီ အောင်ပြီ” ဟူသော ကြွေးကြော်သံကြီးများသည် တောတောင်ကို ပဲ့တင်ခတ်မျှသုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ထွက်ပေါ်ကာ ကောင်းချီးပေးလာလေတော့သည်။

မကြာမီကာလ အတွင်းဝယ် တောတောင် တစ်တောလုံး ထိန်လင်း၍နေသည့်အလားပင်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာ ကြည့်နူးဘွယ် မြင်တွေ့နိုင်သော အလင်းရောင်များကို ဆရာအောင်က မေတ္တာပို့ရာမှ တွေ့မြင်ရပေ၏။ တနင်္ဂနွေဒေါင့် ဆီမှ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သင်္ကန်းဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ညောင်ခေါက်ဆိုး သင်္ကန်းကို ဝတ်ထားသည့် ရသေ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဆရာအောင်က တွေ့ရှိရသည်တွင် အရိပ်အကင်းပါးနပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ပီပီ ရိသေမှုဖြင့် ဦးခုံးကြိမ်တိတိချလိုက်ရပေတော့၏။

ရှေ့ဆုံးမှပုဂ္ဂိုလ်သည် သူ့အားအမြဲတစေစောင့်ရှောက် လမ်းပြခဲ့သည့် ပထမဆရာကြီး တစ်ဦးအဖြစ် တွေ့လိုက်ရသလို ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး တတိယ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လူသူတော်တစ်ဦး အဖြစ်ကိုတွေ့ရသလို စတုတ္ထပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရေသေ့ ဝတ်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အသီးသီးတို့ကို တွေ့ရပေ၏။

“ကျုပ်၏ သားတပည့်ကြီးသည် ရှေးအတိတ်က ဆောင် လာခဲ့သည့် ဆုကြီး အဓိဋ္ဌာန်နှင့် သာသနာတော်၏ အကျိုးစီးပွား ကို ထမ်းဆောင်လိုသည့် ဆုတောင်းချက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ယခုမျက်မှောက်ကာလ၌ ခိုင်မြဲထူးကဲသော ပီရိယသတ္တိ၊ ဇွဲစသည့်

ပါရမီတို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ စေတိုင်းသွား၊ ထားတိုင်းနေရုံ
 သေဆည်းကပ်အပ်သော သဒ္ဓါစေတနာကဲ့ အမှန်တရားတို့ကြောင့်
 လည်းကောင်း၊ သန့်စင်ထွတ်မြတ် လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသ
 ဤသုံးပါးမကပ်သော တင့်တယ်ကြည်ရွှင်သည့် သမာဓိတို့ကြောင့်
 လည်းကောင်း၊ ကျုပ်တပည့် သားကြီးအား ပထမပညာစခန်း၏
 အောင်မြင်မှုခရီးဆုံးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း အသိအမှတ် ပြုအပ်
 ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တစ်ဆယ့်လေးဦး ပညာရှင်တို့၏ အမွေကို
 ဆက်ခံ၍ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ ဗုဒ္ဓသာနာတော်ကို ကမ္ဘာလင်းရန်
 ကြိုးပမ်းပါရမိဖြည့်ပေတော့”

ဟူသော ကြွေးကြော်သံ များနှင့်အတူ ဆရာအောင်၏
 ဦးခေါင်းနှင့် ညာဘက်ပါးပြင်တွင် ပထမဆရာကြီးက ဦးဆောင်
 ကာ အောင်ဓာတ်၊ အောင်ပန္နက်၊ စ၊မဓာတ်ကိုအပြီးအပ်နှင်း
 ဓာတ်ချင်းဆက်သွယ်သော သိဒ္ဓိတို့ကို အပြီးအပိုင် အပ်နှင်းတော်
 မူကြပါသည်။ အရုဏ်တက်သည်အထိ ဆရာကြီးများ၊ မဟိဒ္ဓိ
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ဆရာအောင်အားမည်သို့ နေထိုင်ပြုလုပ်
 သွားလာရမည်ကို ဟောပြောဆုံးမသွန်သွင် မှာကြားခဲ့လေသည်။

ဆရာအောင်သို့မဟုတ် မင်းသားကြီးဦးအောင်သည်
 သူ့အား မဟိဒ္ဓိစခန်း အောင်ပန္နက်ရရှိခဲ့သည့် အောင်မြေစေတီ
 တော်တွင် သုံးရက်ဆက်လက်၍ မေတ္တာပို့ တရားအားထုတ်ခဲ့
 ပြီး သူ၏မိဘဆွေမျိုးများရှိရာ လယ်ဝေးမြို့ အနောက်ဖက်ရှိ
 တောတွင်းသို့ပြန်ခဲ့သည်။ စ၊မတောင်မှ နံနက် နေထွက်ချိန်မှ
 ခြေလျင်ခရီးနှင့်ခဲ့ရာ လယ်တောသို့ စက်နာရီ ၇နာရီထိုးတွင်

မမောမပန်းဘဲ ရောက်ရှိခဲ့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ပထဝီသိဒ္ဓိ
 စခန်းကို အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ခဲ့ခြင်းကို ဆရာအောင်က
 ရိပ်မိခဲ့သည်။

ဆရာအောင်သည် စမ်းထွက်နေသော သူ၏မိဘနှင့်
 ဆွေတော်မျိုးတော်များ ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် လယ်ကွင်းသို့
 ကြည့်ကာ သူ၏မနောအာရုံဝယ် ရိပ်ကနဲ မင်းလုလင်နှင့်
 စစ်သားများ၏ အရေးတကြီး ပုံသဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရပေ၏။

ဤတွင် ဆရာအောင်သည် သူ၏ အတတ်ပညာဖြင့်
 အရေးအကြောင်းကို ကြည့်သည်တွင် သူ၏ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
 က ရောင်းရင်းဆုတောင်းဘက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည်
 သူ့အား မတွေ့မနေ ရေတပ်ကြည်းတပ်များ စေလွှတ်ကာ
 ရှာဖွေနေသည့် အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏ သတင်းကို
 မကြားရသည်ကြောင့် တာဝန်ရှိသည့် မင်းမှုထမ်းများကို
 ဒဏ်ခတ်ခြင်း၊ ကွပ်မျက်ခြင်း ပြုလုပ်နေပုံကိုလည်းကောင်း၊
 ပျဉ်းမနားမြို့ရှိ သစ်ဆိပ်မြို့ဝန်ကား သူ့ရဲ့ ဝန်၊ ဗိုလ်မှူးနှင့်
 တပ်သားများရောက်လာပြီး သူ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်များအား
 တောနင်း၍ ရှာဖွေမည့် အစီအစဉ်များကို တသိကြီးတွေ့မြင်
 လိုက်ရပေ၏။

မည်သည့်အတွက် ဤမျှလောက် အင်အား ထူထယ်နှင့်
 စစ်တပ်ကြီးနှင့် ချီတက်လုပ်ကြံနေကြသနည်းဟူသော စစ်မြစ်
 ကို တဖန် ပညာဖြင့် ကြည့်ရှုဝေဖန်သည်တွင် ဝါးနွယ်ကုန်း
 မြို့ဆီမှ ထင်းဝါးခုတ်လာကြသူများသည် ကျေးစာ၂ ပိတောက်

ကုန်း အနောက်ဖက်တွင် ကျယ်ပြန့်သော တောကြီးကို ထွင်ခုတ်ရှင်း၍ လူတစ်စု လာရောက်၍ လယ်ယာလုပ်ကိုင်နေသည် သတင်းကစ၍ လူစိမ်းများ၏ ပြောဆိုဆက်ဆံပုံသည် ထီးဟန် နန်းဟန်ပါနေခြင်း၊ အနီးအပါးရှိ ကျေးရွာများနှင့် ဝယ်ရေး၊ ရောင်းရေးဆက်ဆံရာ၌ ရွှေငွေများကို ဖောဖောသီသီ ပေးကမ်း ဝယ်ခြမ်းနိုင်ခြင်းစသည့် မသင်္ကာစရာ သတင်းကား ဆရာအောင် သည် စ၊မတောင်တော်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခိုက်ဝယ် လယ်ဆေးမြို့နယ် တာဝန်ခံ မြို့ဝန်မင်း၏ သူလျှို ဈေးသည်များကို ထိုလယ်သစ် စခန်းသို့စေလွှတ်ကာ ထောက်လှမ်းခြင်းဖြင့် လူသစ်လယ်သမား များ ခေါင်းဆောင်မှာ လူသူတော် ဆရာအောင်ဖြစ်လည်ကို သတင်းရရှိသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ခိုက်လိုက်လေဟယ် လူတွေနယ်၊ အေးအေးလူလူ ဘေးလွတ်ရာမှာ နေပါလျက်နဲ့ တယ်ပြီး ရန်မူချင်ကြတာကိုး၊ မောင်ဝိုင်း မောင်ဝိုင်း မင်းမှားလေပြီ၊ မင်းရဲ့ ရှင်ဘုရင်အာဇာနည်ကို သိပ်အထင်ကြီးနေတဲ့ လူတလေ၊ သင်္ခါရသဘော တရားကို မမြင်တဲ့ အပယ်ဝရဲဘူးပါကလား”

ညည်းတွားကာ ဆရာအောင်သည် အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ ပျဉ်မနားနယ်နိမိတ်တိုက်ကို မိုးသည်းထန်စွာ ရွာစေရန် အင်းစမ၊ ချကာ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပျဉ်မနားနယ်နိမိတ်တလျှောက်၌ မိုးကြီး လေကြီးကျကာ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့သည်ကြောင့် ချောင်းများမှ ရေဒလဟောကုန်းတိုက် သူရိဝန်တပ်မှူးနှင့်

ရဲမက်များသည် လက်ဆေးနယ်ဘက်သို့ ချီတက်ကြရန် အစီအစဉ် များပျက်ပြားခဲ့ရပေ၏။

“ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်ဘုရား၊ ယခုနေရာ၌ ကြာမြင့် ပြီဖြစ်ပါ၍ တစ်နေရာမှ တစ်ဌာနသို့ ခရီးရွှေ့ပြောင်းကြပါစို့”

ဆရာအောင်က သူ၏မိဘ မင်းသားနှင့်မင်းသမီးကြီးတို့ အား လျှောက်တင်လိုက်ရာ မိဘနှစ်ပါးကလည်း သူတို့၏ ဆွေတော်မျိုးတော်အကြီးအကဲများကိုတိုင်ပင်ညှိနှိုင်းလိုက်ကြသည်။

ဆွေတော်မျိုးတော်များက သူတို့နဖူးက ချွေးမြေကျအောင် ပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် မှည့်နေသော လယ်ကွင်းများကို ကြည့်ကာ လောဘဝင်လာကြသည့်အတွက်

“စပါးရိတ်ပြီးလောက်မှ ပြောင်းရွှေ့ကြရရင်ကောင်းမယ်” ဟူ၍ အချိန်ကိုဆွဲကာ စပါးရိတ်ခွင့် တောင်းဆိုကြသည်။ ဆရာအောင်သည် သူတို့အပေါ်ကျနိုင်မည့် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် အန္တရာယ် တစ်စုံတရာ ထုတ်ဖော်၍မပြောနိုင်မတတ်နိုင်သည့် အလျောက် သူ၏ဆွေတော်မျိုးတော်များ တက်မက်နေသည့် စပါးလယ်ကွက်များနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံဉာဏ်ထုတ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

ဆရာအောင်သည် သူ၏ဆွေတော်မျိုးတော်များ စပါးရိတ် ၍ အသက်ဆုံးရှုံး နိုင်သည့်အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိပြီးနောက် သိမ်ဝင်သပတိတ်ကွဲတစ်ချပ်ကို ယူငင်ကာ ကမ္ဘာပျက်စမ၊ အင်္ဂါကိုချလိုက်ပြီး သူ၏ဆွေတော်မျိုးတော်များအား လှည်းနား ပဖျည်းများကို အရေးတကြီး ယူငင်ပြင်ဆင်စေပြီးသည်နှင့်

တပြိုင်တင်နက်တည်း မြေကြီးတုန်ဟီးထွက်လာပြီး တခဏ၌ ရေတွေဒလဟောပန်းထွက်ကာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စပါးတဝင်းဝင်း နှင့် တမျှော်တခေါ်ကြီး မြင်တွေ့နေရည် လယ်ကွင်းများမှာ တခဏချင်း အတွင်းရေပြင်ကြီးအဖြစ်သို့ ပြောင်းလွဲရောက်ရှိ သွားပါတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရိတ်စရာ စပါးလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်နောက် ကို လှည်းမောင်းပြီး လိုက်ခဲ့ကြပေတော့”

ပိုင်နိုင်စွာဖြင့် ဆရာအောင်က ရှေ့မှလမ်းပြ၍ စရာဝတီ မြစ်ဖက်သို့ ခရီးဆက်ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြသည်။

(မှတ်ချက်၊ ယခုတိုင်ဖော်ပြပါ ဒေသတွင် ရေပြင်ကျယ် ကြီးနှင့် တွေ့ရှိနိုင်သည့် “အင်းရောင်းကြီး” အဖြစ်သို့ တွေ့မြင် နိုင်ပါသည်။ ကျွန်းကုန်း၊ ကျွန်းကျွန်းကိုးကျွန်းတည်ရှိနေသည့် အင်းရောင်းကြီး စခန်းတွင် မြေဆေးအိုး အဟောင်းများ၊ လှံများ၊ ချော်ကွဲများကို တွေ့ရှိနိုင်သေးသည်။)

ဆရာအောင်တို့ ခရီးထွက်ခွာသွား၍ ဆယ့်ငါးရက်ခန့် မှီဖွဲ့ ချောင်းကြီးတွေ ရေကျသွားမှပင် ပျဉ်းမနား၌ ရောက်ရှိ နေသည့် သူရဲဝန်တပ်မှူး၊ ပျဉ်းမနားဝန်၊ လယ်ဝေးမြို့ဝန်တို့ ဦးဆောင်သော ဘိုးတော်ဘုရား၏ စစ်တပ်များက အလုံးအရင်း နှင့် တောနင်း၍ အထောက်အတော်များ ရှေ့ဆောင်ပြသသည့် ဆရာအောင်တို့၏ လယ်ကွင်းဟောင်း နေရာကို မလွတ်တမ်း ပိုင်းဝန်းလိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့ရှေးဦးမဆွ သတင်းရထားသလို လယ်ကွင်းကြီးအစား ရေပြင်ဖွေးဖွေးနှင့် အင်းကြီးကို တွေ့ရှိ ရသည်တွင် သူရဲဝန်သည် သူ့အားမမှန်သတင်း ပေးရမည်လား ဟူ၍ လယ်ဝေးမြို့နယ်မှ အထောက်အတော်များကို အင်းရောင်း ကြီးအနီး၌ပင် ကွပ်မျက်သုတ်သင်လိုက်ကြသည်။ သူတော်ကောင်း အား ဒုက္ခရောက်အောင် ကြံစည်သတင်းပို့သူများ၏ ရလဒ် အဖြေကား ကွပ်မျက်ခံရခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

အရပူရနန်းစံ ဘိုးတော် မင်းတရားကား လူသူတော် မောင်အောင်ကို မဖမ်းဆီးနိုင်သည့်အရေးကြောင့် စားမဝင် အိပ်မပျော်နှင့် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်အောင် ရှိနေချေ၏။

“ဒီလောက်တောင် ညံ့ဖျင်းတဲ့ တပ်မှူးနဲ့ မြို့ဝန်တွေကို ကွပ်မျက်ပစ်တာဘဲ ကောင်းတယ်၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ ငအောင်ကို မိအောင်တွေ့အောင် မရှာနိုင်တာအံ့စရာဘဲ၊ ရှက်လဲရှက်စရာဘဲ၊ ရှက်လဲရှက်စရာဘဲ”

တဖြစ်တောက်တောက်မြည်တွန်နေသည်တွင် မိဖုရားကြီး ရှင်လွမ်းမယ်သည် အရဲစွန့်ကာ

“တော်ကြီးဘုရား၊ ရွှေနားဆင်တော်မူပါ၊ ဆရာအောင် ဟာ ယခင်ယခင်ကပင် တော်ကြီးဘုရားအပေါ် အမျက်ထားခြင်း၊ မှန်ထားခြင်းမရှိခဲ့ပါဘူး၊ သဟာကြောင့်ဆရာအောင်ကို ဘေးမဲ့ လူ့တာသာ နေချင်ရာ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်သင့်ပါသည်။ တော်ကြီးဘုရား”

ကောင်းမြတ်သော အကြံဉာဏ်ပေးလိုက်ရာ ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းသည်

“သယ် မဆိုင်ဘဲနဲ့ ဘောက်မဲ့ကြောင့် မိဖုရားကြီး ဝင်လျှောက်ရသလဲ၊ ဒင်းကို မတွေ့တွေ့ရအောင် အရှင်ဖမ်းပြီး ငါ့ကိုယ်တော်တိုင် စီရင်ကွပ်မျက်ရမယ်၊ ငါ့ကိုယ်တော်ကို ခွေးနဲ့ နှိုင်းတဲ့ အပြစ်ဒဏ်၊ ငါ့ကိုယ်တော်ရဲ့ အမိန့်အာဏာကို လွန်ဆန် တဲ့ အပြစ်ဒဏ်ဒင်းခံစေရမယ်”

ကြိမ်းဝါးရင်း မှူးမတ်များအား ပျဉ်းမနား လယ်ဝေး ပြည်မြို့ဝန်များဆီသို့ မြင်းစေလှလင်များကို အမိန့်စာချွန်တော် တင်ပို့လွှတ်လိုက်ကြပြန်သည်။

“လူသူတော်ငအောင်ကို အရှင်ဖမ်းမိအောင် မနားမနေ အမြန်ဆုံး ဖမ်းယူဆက်ရမည်၊ ပျက်ကွက်ခြင်းမရှိစေရ” ဟူသော ပြင်းထန်လှသည့် အမိန့်တော်တစ်ရပ်ပါသော သူတော်ကောင်းကို စော်ကားမှုကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်နေပါသည်။

* * * * *

ရာဇဝတ်သား ငအောင်

ဘိုးတော်ဘုရားသည် ပွဲတော်အုပ်ကိုကြည့်ကာ မစားချင် လောက်အောင်ဘဲဖြစ်လျက် ဘေးသို့ တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ဝန်ကြီး တစ်ဦးအား

“ခုထိ ငအောင်ရဲ့ သတင်းကို မကြားရ သေးဘူးလား၊ နေပြည်တော်မှာရှိတဲ့ တပ်တွေချက်ခြင်းပို့ပြီး မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကြစမ်း၊ သံခြေကျဉ်း၊ ဝင်းတံခါး၊ လည်ထောက်တွေခတ်ပြီး ငအောင်ကို ငါမြင်ချင်တယ်”

အမိန့်ထုတ်ဆင့်လိုက်သည်တွင်

“ဘယ့်နယ်ကြောင့် တစ်ယောက်ထဲ ဒေါသကြီးနေရသလဲ ရောင်းရင်းရဲ့၊ မစားနိုင်စကင်း မသောက်နိုင်စကမ်း ဖြစ်ရအောင် ဟာ”

သူ၏ဘေးမှ အမှတ်ဟမဲ့ အသံကြောင့် ဘိုးတော်ဘုရားက ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ့အားရွှင်ပြီးနေသော မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေသော ဆရာအောင်ကိုတွေ့ရပေ၏။

“ဟဲ့လက်သုံးတော်တွေ ရာဇဝတ်ကောင် ငအောင်ကို ဖမ်းကြဟဲ့”

ဘိုးတော် ဦးဝိုင်းက အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင်ဆရာအောင်က

“ရောင်းရင်းကို ကျုပ်က ရန်သူဟူ၍ သဘောမထားဘဲ ရောင်းရင်းက ကျုပ်ကို ရန်သူလို သဘောထားနေတာကို ကတိ သစ္စာမတည်တဲ့လူဟာ လောကမှာ အင်မတန်ရှက်စရာကောင်း လှပါတယ် ရောင်းရင်း၊ ကတိသစ္စာ မတည်ရှိရင် ရောင်းရင်း တောင်းထားတဲ့ ဘုရားဆုဟာလဲ ဝေးပြီပေါ့” ခါးကို ထောက်၍ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းအား တရားဓမ္မ ညွှန်ပြလိုက်ရာ

“သယ် နင်လိုရာဇဝတ်ကောင်က ငါ့ကဲ့သို့ ပြည့်ရှင်မင်း ကို တရားပြနေရသလား၊ ဟဲ့ လက်သုံးတော်တွေ ဒီလူသွမ်း လူဆိုးကို နေရာမှာဘဲ ကွပ်မျက်ပစ်လိုက်ကြတဲ့၊ ငါ့အမိန့်တော်”

ချက်ခြင်းအမိန့်ထုတ်လိုက်ရာတွင် ရွှေဓားဖွေးဖွေး လှံ ဖွေးဖွေးကိုင်ဆွဲကာ ဦးဝိုင်း၏အမိန့်အတိုင်း ခြေဝင်လာကြသည့် မင်းလှလင်များကို ဆရာအောင်က ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့ရှင်ဘုရင်ကို မင်းတို့ဘဲ ကြည့်ဆုံးမကြပေတော့”

ပြန်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင် ဦးဝိုင်းသည် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်ကာ အရေးတကြီး မင်းလုလင်များကို နောက်ထပ် အမိန့်ပေးဘို့ ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းအဖို့ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် မျက်လုံးပြူးသွားစေတော့၏။

ခုတင်ကလေးမှပင် မျက်စိအောက်တွင် သူ၏ ထံပါးဦးလခရိက္ခာတော်စား၊ မြို့စားများ ပေးအပ်ကာ သက်တော်စောင့်ခိုင်းခဲ့သည့် ကျွန်ယုံတော် ဆီမီးခုံရွာစား ငဘိုးအောင်ပုခမ်းမြို့စား၊ မင်းထင်ကျော်ခေါင်၊ ဆမိတ်ခုန်စား ငကျွန်ခေါင်တို့မှာ ရုတ်ခြည်းဘဝပြောင်းခဲ့သလို အစွယ်ပြူးပြူးနှင့် ဘီလူးဂုဏ္ဍာန်ကြီးတွေ အဖြစ်သို့ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ မကိုက်ဦးတို့များ ဆောင်းထားပြီးစိမ်းရင့်သော ချပ်ဝတ်တန်ဆာများဝတ်ထားကြပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဗလခွန်အားများဖြင့် ညာဘက်လက်တွင် ထက်မြက်တောက်ပြောင်လှသော သံလျက်များကို ဆွဲကိုင်လျက် စူးရှပြူးကျယ်သော ဧရာမမျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ကွေးကော့နေသော အစွယ်ကြီးများကို တချွမ်းချွမ်း အသံထွက်အောင် လှုပ်ခတ်ကာ တလှမ်းချင်းတိုးကပ်လာကြလေသည်။

“ကိုင်းသစ္စာမရှိ၊ သမာဓိမရှိတဲ့ ရောင်းရင်းအဖို့ ဘိုးတော်သိကြားနဲ့ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရဲ့ စစ်သည်ဂုဏ္ဍာန်၊ ဂန္ဓဗ္ဗကြီးများနဲ့ ဖြေရှင်းပေတော့ဗျာ”

ဆရာအောင်က ရယ်မောရင်းပြောလိုက်ရာ ဘိုးတော်သည် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်အောင် ကြောက်ရွံ့လျက် စော့ချွေးထန်ထန်

ပြန်ကာ ပြေးပေါက်ကိုရှာဖွေနေမိ၏။

“ရောင်းရင်းဆီသို့ ကျုပ်မကြာခင် ဆက်ဆက်လာတွေ့အုံးမယ်၊ မင်းစည်းစိမ်မာနဆိုတာ အပါယ်ငရဲကိုပို့စေတတ်တယ်တဲ့ ရောင်းရင်း”

ဆရာအောင်က ဘေးမှခါးထောက်လျက် ပြောလိုက်သည်။ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း၏ လည်ဂုတ်ကို နတ်ဘီလူးကြီးတစ်ဦးက ကြွက်ငယ်ကို ကြောင်ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စေ့စေ့ပေါအောင် အုပ်၍ဖမ်းမိလိုက်သလို

“အမယ်လေး သေပါပြီ” ဟူ၍ ငယ်သံပါအောင် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းက အော်ဟစ်ကာ ဆောင့်၍ရုန်းကန်လိုက်သည်တွင် ပုန်းကန်အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ခေါင်းမှာ မူးဝေသွားသည်ကို သိရပြီး ချက်ခြင်းသတိရ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးဝိုင်းသည် နံနက်အရုဏ်တက်ခါနီး၌ စက်တော်ခေါ်ရင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်မြင်မက်နေသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ သလွန်ပေါ်မှ အောက်သို့ပစ်၍ ကျသွားပြီးခေါင်းနှင့် ကြမ်းပြင်တို့ ထိခိုက်မိသည့် အဖြစ်ကို သတိရကာ ကမန်းကတန်းထလိုက်မှ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသား အဆောင်ကိုင်များ အရေးတကြီးပြေးဆင်းလာကြ၏။

“ဟဲ့ ငကျော်ခေါင်တို့ ငဘိုးအောင်တို့ သက်တော်မြဲကြစေ၊ ငါအနည်းငယ် မူးခဲ့သည်ကြောင့်ဘဲ ကိုယ့်တာဝန်ကျရာတွင် အမြန်ပြန်သွားကြဟဲ့”

ဘိုးတော်ဘုရားက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သလွန်တော်ပေါ်တွင် သူ့တသက်တွင်တစ်ခါမှ ဤမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်

ကောင်းလှသော အိပ်မက်ကို မမက်ခဲ့သည့် ထူးဆန်းလှသော အိပ်မက်အကြောင်းကို စဉ်းစားကာ တုန်လှုပ်နေမိပါသည်။ နောင်တကား နောင်အခါ အချိန်လွန်နှောင်းမှ တ၍အောင်မေ့ သတိရစေသည့် နောင်တပါတကား။

ဆရာအောင်သည် သူ၏မိဘဆွေမျိုးများကို ကျောက်ပန်း တောင်းနယ်ရှိ ပုပေါးတောင်အနီး တူရွင်းတိုက်ရွာတွင် နေရာချ ထားခဲ့ပြီးနောက် ပြည်မြို့ဆီသို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။ ဆရာအောင် ကား စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာစေနိုင်ပြီး၊ စေခိုင်းသည့် မဟိဒ္ဓိရှင်၊ ပညာရှင်၊ အဋ္ဌာရဿရှင်ပေါက် ဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ကို ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

သူသည် ပြည်မြို့ရွှေဆံတော်ဘုရားကို ဖူးမျှော်ပြီး ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း၏ ဒေါသဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်စေရန်အတွက် ခရီးထွက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာအောင်သည် ရှေ့ဖြစ်မည့် အနာဂတ်ကာလ၏ အခြေအနေကို ပိုင်နိုင်စွာ သိရှိသူပီပီ၊ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း ရင်သွေးများ အနက် သာသနာပြုနိုင်မည့် ဘုန်းရှင်ကံရှင်တစ်ဦးအတွက် ဦးဝိုင်းနှင့် နောက်ဆုံးမျက်နှာချင်းဆုံရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဆရာအောင်သည် ရွှေဆံတော်ဘုရားတွင် တစ်နေ့ သပ်သပ် အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ပြည်မြို့မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရပ်ရွာထဲ၌မူကား ပဌမဆရာအောင်၏ အကြောင်းကို ရေးကြီးခွန်းကျယ် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဈေးသည်တစ်စုသည်

မြစ်ဆိပ်ဆင်းရာလမ်းဆုံ၌ အခြေအတင် ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဆရာအောင်က ကြားရသဖြင့် အမှတ်မထင်နားထောင်မိသည်တွင်

“ဘိုးတော်မင်းကလဲ ဒီထိအောင် မိုက်လုံးကြီးလှချည်လား အေ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အားရအောင် သတ်ဖြတ်ပြီး ကျေးဇူးရှင် ရောင်းရင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာအောင်ကိုလဲ မတွေ့ တွေ့အောင် လိုက်ရှာတာ ဒင်းကံကြီးထိုက်ဘို့ကိန်းပဲအေ”

ဈေးသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြောလိုက်ရာ ချိန်ခွင် ကို ချိန်တွယ်နေသည့် အမျိုးသမီးကလည်း

“သူ့ဘာသာရှင်ဘုရင်ဖြစ်ပေမယ့် ဆရာအောင်နဲ့ ဘုန်းခြင်း ကံခြင်းနှိုင်းလို့ ဘယ်ရမလဲဆယ်မိရဲ့၊ ဆရာအောင် က သူတော်ကောင်း၊ ဘိုးတော်ကသတ်ဖြတ်တဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာ ကြီးဘိကလား၊ ပြီးတော့ဆယ်မိရဲ့ မိဖုရားတွေကြားမှာ ပျော်ပါး နေတဲ့ သီလမရှိတဲ့ရှင်ဘုရင်ပါအေ၊ ဆရာအောင်ဘေးအပေါင်း အန္တရာယ်အပေါင်းမှလွတ်ပါစေ”

ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလိုက်ရာ ဆရာအောင်သည် မသိ မသာ သာစုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မတွေ တိုးတိုးပြောကြ၊ ဟိုကမင်းမူထမ်း တွေကြားသွားလို့ လျှာလှီးပြီး၊ ကျီးစားကျွေးနေအုံးမယ်၊ မြို့ဝန်မင်း ဒေါသက ကြီးပါ့ဘိသနဲ့၊ ဟီးဟီး မိမြတ်ကြွယ်က ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်တုတ်တုတ်၊ ရုပ်ကချောချောနဲ့ဆိုရင် မြို့ဝန်မင်းက ဘာပြောကောင်းမှာလဲ၊ တဏှာယစ်မူးတဏှာရူးမြို့ဝန်ကြီးကလေ”

အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်ရာ

“ပြောရောမယ် ဒွေးမယ်ရင်၊ တော့်ကိုကော မြို့ဝန်မင်းကဟင်း”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြန်လှန်ချေပနေသည်တွင်ဈေးသည် တစ်ဦးက

“ပြည်ဆိပ်ကမ်းမှာ ရောက်နေကြတဲ့ လှေတော်သားတွေလည်း သားပစ်မယားပစ်နဲ့ ဆရာအောင်ကို ရှာဖွေဖမ်းဖို့ အရေးအခင်းကြောင့် ခရီးနှင်ခဲ့တာ သိပ်ပင်ပန်းနေခဲ့ကြပြီကိုး။ ရိက္ခာတော် ပြတ်လပ်စပြုနေကြပြီ၊ ဒွေးမယ်ရင် သနားစရာပ၊ ဒင်းတို့စစ်သားတွေ ဆရာအောင်မမိမချင်း နေပြည်တော် မပြန်ရဘူးတဲ့။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အမိန့်တော်ပဗျာ၊ လှေလှော်သားတွေ တောအနံ့၊ တောင်အနံ့၊ တိုးပြီးနင်းပြီး ရှာဖွေရလို့ ကျားဆွဲသူဆွဲ၊ ဆင်နင်းသူနင်း၊ ငှက်မိသူမိနဲ့ အတော်ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေရှာပြီ”

လှေတော်သားများ၏ အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်ရာ ဆရာအောင်သည် မေတ္တာရှင် မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်ပီပီ သူ့အတွက် သတ္တဝါတွေ ဒုက္ခရောက်ရသည်ကြောင့် စုတ်သပ်ဝမ်းနည်းမိသည်။

ဆရာအောင်သည် လှေတော်သားများ ဆိုက်ကပ်ထားရာ တလျှောက်သို့ အကဲခတ်ရန် ဆင်းသွားပါသည်။ ကင်းလှေတော်တိုက်လှေတော်၊ ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးများ၊ ဦးစီးသည့်လှေတော်များကို ကြည့်ရှုကာ လှေတပ်သားများ၏ တိုက်လှေတစ်စင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အကဲခတ်လိုက်စဉ် လှေဦးပိုင်းတွင် လှေလှော်သားနှစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စတစ်ခုအတွက် ထမင်းဟင်းများ ပြင်ဆင်ခူးခပ်နေပါသည်။

“အချိန်ရှိသေးသပ ဇောရှိန်ရ၊ ငါတို့မင်းတို့မှာ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်ထားမှ ဘေးအပေါင်း ကင်းပျောက်နိုင်မယ် ဇောရှိန်”

လှေတပ်သား တစ်ဦးက ခူးခပ်နေသော ရောင်းရင်းကို ပြောလိုက်ရာ

“ပြီးပါပြီ ကိုရင်အောင်ကျော် ဘုရားကို ဆက်သပေတော့” ပြီးတော့မှ ငါတို့နှစ်ဦး ထမင်းစားကြမည်ပ”

ဘုရင့် လှေတပ်သားနှစ်ဦးသည် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းနှင့် ရေချမ်းပွဲကို လှေဦးတွင် လှူဒါန်းပူဇော်နေကြစဉ် ဆရာအောင်က အစအဆုံးကြည့်၍ နေမိသည်။

လှေတော်၏ အလယ်ပိုင်းဆီမှ စောင်ခြုံလွမ်းထားသော လူမမာတစ်ဦး၏ ဂယောင်ဂတမ်းပြောဆိုသံများ ကြားရမှာပင် ဆရာအောင်သည် သူတို့စားသောက်ရန် ထမင်းပြင်ဆင်နေသည့် လှေတော်သားနှစ်ဦးအား ချောင်းဟန်၍ အသံပြုလိုက်ပြီး

“ကိုရင်တို့ ကျုပ်ခဏလောက်လာပါရစေ”

အသံပြုလိုက်ရာ လှေသားနှစ်ဦးက ဆရာအောင်၏ ဥပတိရုပ်ကို အကဲခတ်လေ့လာလိုက်ပြီး

“တက်ပါနောင်ကြီး ကြွပါ”

ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်တွင် ဆရာအောင်သည် လှေတော်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ အပြင်းဖျားနာနေသော လူနာအား ကြည့်ရှုကုသခွင့်တောင်းလိုက်ရာ

“ကျေးဇူးကြီးတင်လှပါပေတယ် နောင်ကြီးရာ၊ အကျွန်တို့မှာ ဆေးဝါးလည်း ကုန်ခဲ့ပြီမို့ ”

တောင်းပန်လိုက်သည်တွင် ဆရာအောင်သည် ဖျားနာသူ ခြံထားသည့် စောင်ကို အသာဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ငှက်ဖျား ဖျားရာမှ ငန်းဝင်နေသော ရောဂါအခြေကို သိရသည်ကြောင့် သူ၏ မဟိဒ္ဓိဆေးတောင့်ကို အနည်းငယ် လက်သည်းနှင့်ချွေ၍ ရေနွေးနှင့်ပျော်စပ်ကာ လူနာ၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ တည့်တည့်မတ် မတ် လောင်းထည့်လိုက်သည်။ မကြာမီလူနာသည် တဟင်းဟင်း အသံထွက်လာပြီး၊ နဖူးပြင်မှ ချွေးတွေစို့လာကာ ရောဂါ၏ ကျဆင်းမှုလက္ခဏာကို ပြသစေပါ၏။

“ကိုရင်တို့ ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းကြောင့် ဒီဘက်ကို ရောက်ခဲ့ရသလဲ၊ ကိုရင်တို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှပါဘိ တယ်”

ဆရာအောင်က အကဲစမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ “မပြောချင်ကြောင်းပါ နောင်ကြီးရာ ရှင်ဘုရင်၏အမိန့်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ပြည်မှာရောက်နေရသည်မှာ ခြောက်လနီးပါး ရှိခဲ့ပေပြီပ။ လူသူတော်ကောင်း ဆရာအောင်ဆိုသူကို ဘုရင်က မင်းမျက်နှင့် တွေ့ရာအရှင်ဖမ်းရမယ် ဆိုပြီး စေလွှတ်လိုက်လို့ စစ်ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ဒီတခေါက်စစ်ထွက်ခဲ့ရတာ စိတ်ဝမ်းသိပ်ငယ်မိတယ်။ လူသူတော်ကောင်းကို အကျွန်တို့ အားလုံးက မပြစ်မှားချင်ပါဘူး နောင်ကြီးရာ၊ စိတ်လဲပျက်မိပြီး စစ်မှုထမ်း အလုပ်ကိုဒီတခေါက်ပြန်ရင် စွန့်ဘို့စိတ်ကူးထားကြ ပါပြီ အကျွန်တို့မှာ ခြားကသက်သက် သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားခဲ့လို့ အပါယ်ငရဲကြီးလှချေပြီ”

အရိုးခံစိတ်ထားနှင့် အပြစ်သနစ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ အတန်ကြာလျှင် လူနာသည် ရောဂါက ယူပစ်သလိုသက်သာ လာကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ လဘက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်ကိုပင် တောင်းယူ သောက်သုံးနေပေပြီ။

“အကယ်၍ ကိုရင်တို့အလိုရှိသော ပဌမံ ဆရာအောင်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရင် ကိုရင်တို့ ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ၊ ညီပုတို့မှာ မင်းတာဝန် မင်းမိန့်တွေနဲ့ ဥစ္စာကဘဲ”

ဆရာအောင်ထပ်မံ၍ အကဲစမ်းကာ မေးမြန်းလိုက်ရာ “မသိနိုးနား ဆောင်နေမှာပ နောင်ကြီးရာ။ ဒီထိတော့ ဆရာအောင် သူတော်ကောင်းကြီးအပေါ် အကျွန်တို့မေတ္တာ ကြီးမားလှပါတယ်”

လှေသားတစ်ဦးက ပြောလိုက်ရာ ကျန်လှေသားတစ်ဦး တွင် နာဖျားပြီးစ လှေသားတစ်ဦးကပါ တညီတညွတ်တည်း ပန်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုင်း ညီပုညီငယ်တို့ ငါဟာ ညီပုညီငယ်တို့မင်းတရား ကြီး အသေရရ၊ အရရှင်ရရ အလိုရှိနေတဲ့ ပထမဆရာအောင် မင်းသားကြီးဆရာအောင် ဆိုတာပဲ။ ညီပုညီငယ်တို့ အခွင့်အလမ်း ရာထူးရာခံရရှိဘို့ ငါ့ကိုဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကြတော့”

ပကတိ မတုန်မလှုပ်ပဲ အသံကြီးဖြင့် ပြောကြားလိုက်ရာ လှေတော်သား သုံးဦးသည် စကားမပြောနိုင်စတမ်း ငိုငင်ကျသွား တော့သည်။

အတန်ကြာမှပင် သုံးဦးစလုံးဆရာအောင်၏ ဝေနေယျ မေတ္တာ၏ ကြီးမားမှုကြောင့် မျက်ရည်စတွေနှင့် ပဆစ်ဒူးတုပ်

တပျော်တပါး သောက်လားစားလားနှင့် အောင်ပွဲခံနေပါသည်။

“ဘယ်နဲ့မြို့ဝန်မင်းရဲ့ ရွှေနန်းရှင်ဘုန်းမိုးလိုချမ်းနိုး သူပုန် တောမှာမနေသာ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အနတ်စုတ်၊ ဂုတ်စုတ် ဆရာယောင်ယောင်၊ သမားယောင်ယောင် မောင်အောင်ဟာ မိချင်တော့ မြစ်ဆိပ်နားဘုရင့်လှေတော်နားမှာ လာပြီးဖမ်းမိခံရ တယ်။ ဟီ ဟီ ဟီ၊ သုံးဆောင်ပါဝန်မင်း။ ပုဇွန်ထုပ်၊ ယုန်သားကင်၊ ကြက်သားကြော်နဲ့ဆိုတော့ လေကလည်း တဖြူးဖြူး သိပ်ပြီးကိုက်ညီတဲ့ အရသာပဲပ”

ပြည်မြို့ဝန်က သူ့ထက် ဘုရင်၏ရွှေနန်းတော်သို့ ပေါက်ရောက်ခဲ့သည့် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်ကို ချဉ်းကပ်ခစားလိုက်ပါ သည်။

“ရွှေနန်းတော်ကြီးရောက်တဲ့အခါသာ ဝန်မင်းက အကျွန်ုပ် အတွက် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး ပွဲလမ်းရအောင် မ၊စစောင့်ရှောက် လျှောက်တင်ပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချပါဝန်မင်းရယ်၊ ကျွန်ုပ် တပည့်သားမြေးတွေဟာ ဝန်မင်းရဲ့ အိမ်တော်မှာ ခြောက်လလုံးလုံး စားလိုက်သောက် လိုက် တပျော်တပါးကြီး နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဟာ နံတာမှတ်လို့”

အခွင့်အရေးသမား မြို့ဝန်နှစ်ဦးသည် ရှေ့ရေးကို မျှော်လင့် ကြီးစွာဖြင့် တိုင်ပင်၍ သောက်စားနေကြသည်။

ငါးရက်မြောက် ခရီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသလို မြို့နေ မင်းနှစ်ပါးကလည်း စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ အောင်ပွဲကျင်းပ ပျော်ရွှင်နေသကဲ့သို့ လေဝင်အတွင်းမှ ဆရာအောင်အဖို့

အသက်ပင်ရွှံ့ မဝနိုင်အောင် ပင်ပန်းစရာအဖြစ်ကို တွေ့မြင်နိုင် ပေ၏။ ဤတွင် လှေလှော်သား အောင်ကျော်၊ စောရှိန်နှင့် ဟန်ပတို့က ပဲနင်းစစ်ကဲတို့ကို ကပ်ရပ်၍ ရေနင့်အစာရေစာ ကျွေးမွေးရန် ခွင့်ပန်စဉ်တွင် စစ်ကဲတပ်မှူးတို့ကလည်း မြို့ဝန် နှစ်ပါးအား ချဉ်းကပ်၍ အစာရေစာ တိုက်ကျွေးခွင့် တောင်း လိုက်ရာ

“ထို့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို အသက်နဲ့ထားတာဘဲကောင်း တယ် မှတ်ထားလိုက်၊ ဒင်းကို တိုက်ကျွေးဖို့ရေလည်းမရှိဘူး၊ အစာရေစာလည်းမပါရစေဘူး၊ ရွှေနန်းတော်ကို အသက်နဲ့ပါရင် ကိစ္စပြီးတာပဲ”

ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောဆိုကာ ကြက်သားကြော် တစ်ဖက်ကို ပြည်မြို့ဝန်က အားရပါးရ ဝါးမြို့လိုက်သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်က သေရည်တစ်ခွက်ကို ဟန်ပါပါနှင့် မော့ချလိုက်သည်။ မမျှော်လင့် သော လှိုင်တံပိုးကြီး တစ်ချက်သည် လှေတော်ဘေးမှ ဝန်းကနဲ ထကြွလှုပ်ရှားလိုက်သလို မြို့ဝန်မင်း နှစ်ပါး၏ပွဲတော်တည် စားပွဲကြီးကို ဝန်းကနဲပြင်းထန်စွာ ပုတ်ခတ်ချလိုက်ရာ သေရည် ခွက်တွေရော အမြီးပန်းကန်များပါ ရေပြင်သို့ ထိုးကျကုန်တော့၏။

မြို့ဝန်နှစ်ပါးသည် အံ့အားသင့်ရာမှ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ ပေါ်လာတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဟန်မပျက်တမ်း ရာဇဏ္ဍမြေ ဖာစ်ပွဲသားနှင့် ဟိုမာန်ဒီမာန် ကြိမ်းဝါးရင်း ပွဲတော်စာအသစ်ကို အမရတကြီး စိမ့်ခိုင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ လှေတော်က စလေဆိပ်

“မင်းတို့ရှင်ဘုရင်ကို မင်းတို့ဘဲ ကြည့်ဆုံးမကြပေတော့”

ပြန်၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရာတွင် ဦးဝိုင်းသည် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်ကာ အရေးတကြီး မင်းလုလင်များကို နောက်ထပ် အမိန့်ပေးဘို့ ကြည့်လိုက်စဉ်တွင် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းအဖို့ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် မျက်လုံးပြူးသွားစေတော့၏။

ခုတင်ကလေးမှပင် မျက်စိအောက်တွင် သူ၏ ထံပါး၌ လခရိက္ခာတော်စား၊ မြို့စားများ ပေးအပ်ကာ သက်တော်စောင့်ခိုင်းခဲ့သည့် ကျွန်ယုံတော် ဆီမီးခုံရွာစား ငဘိုးအောင်ပုခမ်းမြို့စား၊ မင်းထင်ကျော်ခေါင်၊ ဆမိတ်ခုန်စား ငကျွန်ခေါင်တို့မှာ ရုတ်ခြည်းဘဝပြောင်းခဲ့သလို အစွယ်ပြူးပြူးနှင့် ဘီလူးဂုဗ္ဗာန်ကြီးတွေ အဖြစ်သို့ တွေ့လိုက်ရပေ၏။ မကိုက်ဦးတို့များ ဆောင်းထားပြီး စိမ်းရင့်သော ချပ်ဝတ်တန်ဆာများဝတ်ထားကြပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဗလခွန်အားများဖြင့် ညာဘက်လက်တွင် ထက်မြက်တောက်ပြောင်လှသော သံလျက်များကို ဆွဲကိုင်လျက် စူးရှမြူးကျယ်သော ဧရာမမျက်လုံးကြီးများဖြင့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ကွေးကော့နေသော အစွယ်ကြီးများကို တချွမ်းချွမ်း အသံထွက်အောင် လှုပ်ခတ်ကာ တလှမ်းချင်း တိုးကပ်လာကြလေသည်။

“ကိုင်းသစ္စာမရှိ၊ သမာဓိမရှိတဲ့ ရောင်းရင်းအဖို့ ဘိုးတော် သိကြားနဲ့ နတ်မင်းကြီးလေးပါးရဲ့ စစ်သည်ဂုဗ္ဗာန်၊ ဂန္ဓဗ္ဗကြီးများနဲ့ ဖြေရှင်းပေတော့ဗျာ”

ဆရာအောင်က ရယ်မောရင်းပြောလိုက်ရာ ဘိုးတော်သည် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်အောင် ကြောက်ရွံ့လျက် စော့ချွေးထန်ထန်

ပြန်ကာ ပြေးပေါက်ကိုရှာဖွေနေမိ၏။

“ရောင်းရင်းဆီသို့ ကျုပ်မကြာခင် ဆက်ဆက်လာတွေ့အုံးမယ်၊ မင်းစည်းစိမ်မာနဆိုတာ အပါယ်ငရဲကိုပို့စေတတ်တယ်တဲ့ ရောင်းရင်း”

ဆရာအောင်က ဘေးမှခါးထောက်လျက် ပြောလိုက်သည်။ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း၏ လည်ဂုတ်ကို နတ်ဘီလူးကြီးတစ်ဦးက ကြွက်ငယ်ကို ကြောင်ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စေ့စေ့ပါအောင် အုပ်၍ဖမ်းမိလိုက်သလို

“အမယ်လေး သေပါပြီ” ဟူ၍ ငယ်သံပါအောင် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းက အော်ဟစ်ကာ ဆောင့်၍ရုန်းကန်လိုက်သည်တွင် ဝုန်းကန်အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ခေါင်းမှာ မူးဝေသွားသည်ကို သိရပြီး ချက်ခြင်းသတိရ၍ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးဝိုင်းသည် နံနက်အရုဏ်တက်ခါနီး၌ စက်တော်ခေါ်ရင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အိပ်မက်မြင်မက်နေသည့် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ သလွန်ပေါ်မှ အောက်သို့ပစ်၍ ကျသွားပြီးခေါင်းနှင့် ကြမ်းပြင်တို့ ထိခိုက်မိသည့် အဖြစ်ကို သတိရကာ ကမန်းကတန်းထလိုက်မှ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသား အဆောင်ကိုင်းများ အရေးတကြီးပြေးဆင်းလာကြ၏။

“ဟဲ့ ငကျော်ခေါင်တို့ ငဘိုးအောင်တို့ သက်တော်မြဲကြစေ၊ ငါအနည်းငယ် မူးခဲ့သည်ကြောင့်ဘဲ ကိုယ့်တာဝန်ကျရာတွင် အမြန်ပြန်သွားကြဟဲ့”

ဘိုးတော်ဘုရားက အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး သလွန်တော်ပေါ်တွင် သူ့တသက်တွင်တစ်ခါမှ ဤမျှ ကြောက်မက်ဖွယ်

ကောင်းလှသော အိပ်မက်ကို မမက်ခဲ့သည့် ထူးဆန်းလှသော အိပ်မက်အကြောင်းကို စဉ်းစားကာ တုန်လှုပ်နေမိပါသည်။ နောင်တကား နောင်အခါ အချိန်လွန်နှောင်းမှ တ၍အောင်မေ့ သတိရစေသည့် နောင်တပါတကား။

ဆရာအောင်သည် သူ၏မိဘတွေ့မျိုးများကို ကျောက်ပန်း တောင်းနယ်ရှိ ပုပ္ပါးတောင်အနီး တူရွင်းတိုက်ရွာတွင် နေရာချ ထားခဲ့ပြီးနောက် ပြည်မြို့ဆီသို့ ခရီးထွက်ခဲ့လေသည်။ ဆရာအောင် ကား စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါ လိုရာစေနိုင်ပြီး၊ စေခိုင်းသည့် မဟိဒ္ဓိရှင်၊ ပညာရှင်၊ အဋ္ဌာရဿရှင်ပေါက် ဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ကို ရောက်ရှိခဲ့ပေပြီ။

သူသည် ပြည်မြို့ရွှေဆံတော်ဘုရားကို ဖူးမျှော်ပြီး ဘိုးတော် ဦးဝိုင်း၏ ဒေါသဇာတ်လမ်းကို နိဂုံးချုပ်စေရန်အတွက် ခရီးထွက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ဆရာအောင်သည် ရှေ့ဖြစ်မည့် အနာဂတ်ကာလ၏ အခြေအနေကို ပိုင်နိုင်စွာ သိရှိသူပီပီ၊ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း ရင်သွေးများ အနက် သာသနာပြုနိုင်မည့် ဘုန်းရှင်ကံရှင်တစ်ဦးအတွက် ဦးဝိုင်းနှင့် နောက်ဆုံးမျက်နှာချင်းဆုံရန် ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေ၏။ ဆရာအောင်သည် ရွှေဆံတော်ဘုရားတွင် တစ်နေ့ သပ်သပ် အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ပြည်မြို့မြစ်ဆိပ်ဆီသို့ ခြေလျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ရပ်ရွာထဲ၌မူကား ပဋ္ဌမံဆရာအောင်၏ အကြောင်းကို ရေးကြီးခွန်းကျယ် ပြောဆိုနေကြသည်။ ဈေးသည်တစ်စုသည်

မြစ်ဆိပ်ဆင်းရာလမ်းဆုံ၌ အခြေအတင် ပြောဆိုနေကြသည်ကို ဆရာအောင်က ကြားရသဖြင့် အမှတ်မထင်နားထောင်မိသည်တွင်

“ဘိုးတော်မင်းကလဲ ဒီထိအောင် မိုက်လုံးကြီးလှချည်လား အေ၊ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ အားရအောင် သတ်ဖြတ်ပြီး ကျေးဇူးရှင် ရောင်းရင်းဖြစ်တဲ့ ဆရာအောင်ကိုလဲ မတွေ့ တွေ့အောင် လိုက်ရှာတာ ဒင်းကံကြီးထိုက်ဘို့ကိန်းပဲအေ”

ဈေးသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ပြောလိုက်ရာ ချိန်ခွင် ကို ချိန်တွယ်နေသည့် အမျိုးသမီးကလည်း

“သူ့ဘာသာရှင်ဘုရင်ဖြစ်ပေမယ့် ဆရာအောင်နဲ့ ဘုန်းခြင်း ကံခြင်းနှိုင်းလို့ ဘယ်ရမလဲဆယ်မိရဲ့၊ ဆရာအောင် က သူတော်ကောင်း၊ ဘိုးတော်ကသတ်ဖြတ်တဲ့အလုပ်ကို ဝါသနာ ကြီးဘိကလား၊ ပြီးတော့ဆယ်မိရဲ့ မိဖုရားတွေကြားမှာ ပျော်ပါး နေတဲ့ သီလမရှိတဲ့ရှင်ဘုရင်ပါအေ၊ ဆရာအောင်ဘေးအပေါင်း အန္တရာယ်အပေါင်းမှလွတ်ပါစေ”

ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလိုက်ရာ ဆရာအောင်သည် မသိ မသာ သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုလိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ကောင်မတွေ ဟိုးဟိုးပြောကြ၊ ဟိုကမင်းမူယမ်း တွေကြားသွားလို့ လျှာလှီးပြီး၊ ကျီးစားကျွေးနေအုံးမယ်၊ မြို့ဝန်မင်း ဒေါသက ကြီးပဲ၊ဘိသနဲ့၊ ဟီးဟီး မိမြတ်ကြွယ်က ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်တုတ်တုတ်၊ ရုပ်ကချောချောနဲ့ဆိုရင် မြို့ဝန်မင်းက ဘာပြောကောင်းမှာလဲ၊ တဏှာယစ်မူးတဏှာရူးမြို့ဝန်ကြီးကလေ”

အသက်ငါးဆယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီးက ပြောလိုက်ရာ

“ပြောရော့မယ် ဒွေးမယ်ရင်၊ တော့ကိုကော မြို့ဝန်မင်း ကဟင်း”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြန်လှန်ချေပနေသည်တွင်ဈေးသည် တစ်ဦးက

“ပြည်ဆိပ်ကမ်းမှာ ရောက်နေကြတဲ့ လှေတော်သားတွေ လည်း သားပစ်မယားပစ်နဲ့ ဆရာအောင်ကို ရှာဖွေဖမ်းဖို့ အရေး အခင်းကြောင့် ခရီးနှင်ခဲ့တာ သိပ်ပင်ပန်းနေခဲ့ကြပြီကိုး။ ရိက္ခာတော် ပြတ်လပ်စပြုနေကြပြီ၊ ဒွေးမယ်ရင် သနားစရာပ၊ ဒင်းတို့စစ်သားတွေ ဆရာအောင်မမိမချင်း နေပြည်တော် မပြန် ရဘူးတဲ့။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အမိန့်တော်ပဗျာ၊ လှေလှော် သားတွေ တောအနံ့ တောင်အနံ့ တိုးပြီးနင်းပြီး ရှာဖွေရလို့ ကျားဆွဲသူဆွဲ၊ ဆင်နင်းသူနင်း၊ ငှက်မိသူမိနဲ့ အတော်ကဲသောင်း ကနင်းဖြစ်နေရှာပြီ”

လှေတော်သားများ၏ အခြေအနေကို ပြောပြလိုက်ရာ ဆရာအောင်သည် မေတ္တာရှင် မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်ပီပီ သူ့အတွက် သတ္တဝါတွေ ဒုက္ခရောက်ရသည်ကြောင့် စုတ်သပ်ဝမ်းနည်းမိသည်။

ဆရာအောင်သည် လှေတော်သားများ ဆိုက်ကပ်ထားရာ တလျှောက်သို့ အကဲခတ်ရန် ဆင်းသွားပါသည်။ ကင်းလှေတော် တိုက်လှေတော်၊ ဗိုလ်မှူးတပ်မှူးများ၊ ဦးစီးသည့်လှေတော်များကို ကြည့်ရှုကာ လှေတပ်သားများ၏ တိုက်လှေတစ်စင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ အကဲခတ်လိုက်စဉ် လှေဦးပိုင်းတွင် လှေလှော် သားနှစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ရာကိစ္စတစ်ခုအတွက် ထမင်းဟင်း များ ပြင်ဆင်ခူးခပ်နေပါသည်။

“အချိန်ရှိသေးသပ ဇောရှိန်ရ၊ ငါတို့မင်းတို့မှာ ရတနာ သုံးပါး ဦးထိပ်ထားမှ ဘေးအပေါင်း ကင်းပျောက်နိုင်မယ် ဇောရှိန်”

လှေတပ်သား တစ်ဦးက ခူးခပ်နေသော ရောင်းရင်းကို ပြောလိုက်ရာ

“ပြီးပါပြီ ကိုရင်အောင်ကျော် ဘုရားကို ဆက်သပေတော့” ပြီးတော့မှ ငါတို့နှစ်ဦး ထမင်းစားကြမည်ပ”

ဘုရင့် လှေတပ်သားနှစ်ဦးသည် ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းနှင့် ရေချမ်းပွဲကို လှေဦးတွင် လှူဒါန်းပူဇော်နေကြစဉ် ဆရာအောင်က အစအဆုံးကြည့်၍ နေမိသည်။

လှေတော်၏ အလယ်ပိုင်းဆီမှ စောင်ခြံလွှမ်းထားသော လူမမာတစ်ဦး၏ ဂယောင်ဂတမ်းပြောဆိုသံများ ကြားရမှာပင် ဆရာအောင်သည် သူတို့စားသောက်ရန် ထမင်းပြင်ဆင်နေသည့် လှေတော်သားနှစ်ဦးအား ချောင်းဟန်၍ အသံပြုလိုက်ပြီး

“ကိုရင်တို့ ကျုပ်ခဏလောက်လာပါရစေ”

အသံပြုလိုက်ရာ လှေသားနှစ်ဦးက ဆရာအောင်၏ ဥပတိရုပ်ကို အကဲခတ်လေ့လာလိုက်ပြီး

“တက်ပါနောင်ကြီး ကြွပါ”

ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်တွင် ဆရာအောင်သည် လှေတော်ပေါ် သို့ တက်ရောက်ကာ အပြင်းဖျားနာနေသော လူနာအား ကြည့်ရှုကုသခွင့်တောင်းလိုက်ရာ

“ကျေးဇူးကြီးတင်လှပါပေတယ် နောင်ကြီးရာ၊ အကျွန်တို့မှာ ဆေးဝါးလည်း ကုန်ခဲ့ပြီမို့ ”

တောင်းပန်လိုက်သည်တွင် ဆရာအောင်သည် ဖျားနာသူ ခြံထားသည့် စောင်ကို အသာဖွင့်၍ကြည့်လိုက်ရာ ငှက်ဖျား ဖျားရာမှ ငန်းဝင်နေသော ရောဂါအခြေကို သိရသည်ကြောင့် သူ၏ မဟိဒ္ဓိဆေးတောင့်ကို အနည်းငယ် လက်သည်းနှင့်ချွေ၍ ရေနွေးနှင့်ဖျော်စပ်ကာ လူနာ၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ တည့်တည့်မတ် မတ် လောင်းထည့်လိုက်သည်။ မကြာမီလူနာသည် တဟင်းဟင်း အသံထွက်လာပြီး၊ နဖူးပြင်မှ ချွေးတွေစို့လာကာ ရောဂါ၏ ကျဆင်းမှုလက္ခဏာကို ပြသစေပါ၏။

“ကိုရင်တို့ ဘယ်လိုအရေးအကြောင်းကြောင့် ဒီဘက်ကို ရောက်ခဲ့ရသလဲ၊ ကိုရင်တို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှပါဘိ တယ်”

ဆရာအောင်က အကဲစမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်ရာ

“မပြောချင်ကြောင်းပါ နောင်ကြီးရာ ရှင်ဘုရင်၏အမိန့်ကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ပြီး ပြည်မှာရောက်နေရသည်မှာ ခြောက်လနီးပါး ရှိခဲ့ပေပြီပေ။ လူသူတော်ကောင်း ဆရာအောင်ဆိုသူကို ဘုရင်က မင်းမျက်နှင့် တွေ့ရာအရှင်ဖမ်းရမယ် ဆိုပြီး စေလွှတ်လိုက်လို စစ်ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ဒီတခေါက်စစ်ထွက်ခဲ့ရတာ စိတ်ဝမ်းသိပ်ငယ်မိတယ်။ လူသူတော်ကောင်းကို အကျွန်တို့ အားလုံးက မပြစ်မှားချင်ပါဘူး နောင်ကြီးရာ၊ စိတ်လဲပျက်မိပြီး စစ်မှုထမ်း အလုပ်ကိုဒီတခေါက်ပြန်ရင် စွန့်ဘို့စိတ်ကူးထားကြ ပါပြီ အကျွန်တို့မှာ ခြားကသက်သက် သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားခဲ့လို့ အပါယ်ငရဲကြီးလှချေပြီ”

အရိုးခံစိတ်ထားနှင့် အဖြစ်သနစ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ အတန်ကြာလျှင် လူနာသည် ရောဂါက ယူပစ်သလိုသက်သာ လာကာ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ လဘက်ရည်ကြမ်း တစ်ခွက်ကိုပင် တောင်းယူ သောက်သုံးနေပေပြီ။

“အကယ်၍ ကိုရင်တို့အလိုရှိသော ပဋ္ဌမံ ဆရာအောင်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရင် ကိုရင်တို့ ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ၊ ညီပုတို့မှာ မင်းတာဝန် မင်းမိန့်တွေနဲ့ ဥစ္စာကဘဲ”

ဆရာအောင်ထပ်မံ၍ အကဲစမ်းကာ မေးမြန်းလိုက်ရာ

“မသိနီးနား ဆောင်နေမှာပဲ နောင်ကြီးရာ။ ဒီထိတော့ ဆရာအောင် သူတော်ကောင်းကြီးအပေါ် အကျွန်တို့မေတ္တာ ကြီးမားလှပါတယ်”

လှေသားတစ်ဦးက ပြောလိုက်ရာ ကျန်လှေသားတစ်ဦး တွင် နာဖျားပြီးစ လှေသားတစ်ဦးကပါ တညီတညွတ်တည်း ဝန်ခံပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုင်း ညီပုညီငယ်တို့ ငါဟာ ညီပုညီငယ်တို့မင်းတရား ကြီး အသေရရ၊ အရရှင်ရရ အလိုရှိနေတဲ့ ပထမဆရာအောင် မင်းသားကြီးဆရာအောင် ဆိုတာပဲ။ ညီပုညီငယ်တို့ အခွင့်အလမ်း ရာထူးရာခံရရှိဘို့ ငါ့ကိုဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ကြတော့”

ပကတိ မတုန်မလှုပ်ပဲ အသံကြီးဖြင့် ပြောကြားလိုက်ရာ လှေတော်သား သုံးဦးသည် စကားမပြောနိုင်စတမ်း ငိုငိုကျသွား တော့သည်။

အတန်ကြာမှပင် သုံးဦးစလုံးဆရာအောင်၏ ဝေနေယျ မေတ္တာ၏ ကြီးမားမှုကြောင့် မျက်ရည်စတွေနှင့် ပဆစ်ဒူးတုပ်

တုပ်ကာ သုံးကြိမ်ဝတ်ချလေသည်။

“သူတော်ကောင်း သူတော်စင်ကြီးကို မည်သို့မျှကြံရွယ်မှု စိတ်မရှိပါ။ ဘုရင်သိရှိ၍ အကျွန်တို့အား ကွပ်မျက်ချင်ကွပ်မျက် ပါစေ”

ဆရာအောင်သည် ဘုရင့်တပ်သား သုံးဦး၏ စေတနာ သဒ္ဓါကို ကျေနပ်စွာဖြင့် ချီးမြှောက်ကာ ဆုများပေးအပ်ပြီး

“ညီညီမောင်မောင် ငါ့မှာ ကြိုတင်စီစဉ်မှုရှိခဲ့ပြီ။ ငါသည်တစ်ကြိမ် တစ်ခါက ငါနှင့်သစ္စာဆိုဘက် ရောင်းရင်းဘိုးတော်မင်းကို နောက်ဆုံးတွေ့ကြုံဖို့ တာဝန်ရှိခဲ့သည်။ သင်တို့မင်းတရားသည် ငါ့အား မည်သို့မျှ အသက်အန္တရာယ်ကို စီမံလုပ်ကြံ၍ မဖြစ်နိုင် ပြီ။ မကြာမီငါ၏ ပြောဆိုချက် မှန်၊ မမှန်ကို သင်တို့ မျက်ဝါး ထင်ထင် မြင်တွေ့ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် သင်တို့သုံးဦးက ငါ့အား မြစ်ကမ်းပေါ်၌ တွေ့ရှိ၍ဖမ်းဆီးခဲ့ရန်ဖြင့် ငါ့အားကြီးများ ဖြင့် တုပ်နှောင်ပြီး အကြီးအကဲ ပဲ့နင်းကြီးမှတပ်မှူးစစ်ကဲမြို့ဝန် တို့ထိတိုင်တန်းသတင်းပို့ကြပါလေ။ ငါ့ပါရမီကို ကူညီ၍ဖြည့်စွက် လုပ်ဆောင်ကြပါ”

မှာကြားစေခိုင်းမှပင် လှေတော်သားသုံးဦးသည် နဖူးနှင့် လှေကြမ်းပြင်ထိအောင် ဦးသုံးကြိမ်စီ ချကာ ဆရာအောင်စေခိုင်း သည့်အတိုင်း ကြိုးနှင့်တုပ်နှောင်လိုက်ပြီး ပဲ့နင်းကြီးစစ်ကဲကြီး တို့ကို ရာဇတ်ကောင်ဆရာအောင် ဖမ်းမိကြောင်းကို အဆော တလျှင်အစီရင်ခံလိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ စစ်ကဲတပ်မှူးနှင့် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်၊ ပြည်မြို့ဝန် တို့က ရွှေထီးမိုးကာပြီး အရေးတကြီးဆိုက်ရောက်လာပြီး စစ်ကိုင်း

မြို့ဝန်မှာ ဆရာအောင်ကို ကောင်းစွာသိရှိခဲ့သူပီ

“ဟယ် လှေတော်သားတွေ၊ ရာဇဝတ်ကောင် ငအောင်ကို အဘယ်ကြောင့် အတုတ်အနှောင် နည်းပါးစွာ ထားရသလဲ လက်ပြန်ကြိုးခြေကြိုးတွေ အထပ်ထပ်ချည်နှောင်ပြီး လှေဝမ်းထဲ မှာ ဝင်းတံခါးလည်ထောက်တပ်ကာ ကပ်ဖိပြီးမလွတ်တမ်း တုတ်နှောင်စေဟဲ့။ မြင်းစေကျော်နှစ်ဦးကိုဆင့်ခေါ်ပြီး ဘုရင့် ရှေ့တော်ကို အမြန်ဆုံးဖမ်းပို့ပါ။ ရာဇဝတ်ကောင် အရှင်ဖမ်း မိကြောင်းကြိုတင်အစီရင်ခံစာနှင့် စေရန်စာချွန်တော်နှင့်တကွ ချချက်ခြင်း စေလွှတ်ကြဟဲ့”

စသည်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးတကားကားနှင့် ဩဇာပေးနေ သည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ ဆရာအောင်သည် မြို့ဝန်မင်း၏ အမိန့်တော်အတိုင်း လည်ပင်း၌ ဝင်းတကားနှင့်လည်ထောက် တပ်ပြီး လက်ပြန်ကြိုး၊ ခြေကြိုးများအထပ်ထပ် ချည်နှောင်ကာ လှေဝမ်းထဲတွင် ထည့်ပိတ်ပြီး အပေါ်ကမလှုပ်မရှက်စေရန် ထပ်ဖိုထားစေပြီး မြင်းစေကျော်နှစ်ဦးကို ကုန်းလမ်းမှ အမရပူရ ရွှေနန်းတော်သို့အရောက် အစီရင်ခံစာ အထောက်တော်လွှတ် လိုက်ရပေ၏။

မကြာမီ လှေတော်များခြံရံလျက် မြို့ဝန်နှစ်ပါး စစ်ကဲ၊ တပ်မှူးတွေက ဆရာအောင်အား ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်ထားသည် လှေတော်ပေါ် ရွှေထီးနှစ်လက် ဖြန့်မိုးက အထက်အညာသို့ အရေးတကြီးဆန်တက်ခဲ့လေသည်။

မြို့ဝန်မင်း ၊ နှစ်ပါးသည် အောင်ပွဲရပုဂ္ဂိုလ်များပီပီ လှေတော်ပေါ်၌ အနွေးထည်ကောဇာကြီးများ ခင်းကျင်းကာ

တပျော်တပါး သောက်လားစားလားနှင့် အောင်ပွဲခံနေပါသည်။

“ဘယ်နဲ့မြို့ဝန်မင်းရဲ့ ရွှေနန်းရှင်ဘုန်းမိုးလိုချွန်း သူပုန် တောမှာမနေသာ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း အနတ်စုတ်၊ ဂုတ်စုတ် ဆရာယောင်ယောင်၊ သမားယောင်ယောင် မောင်အောင်ဟာ မိချင်တော့ မြစ်ဘိပ်နားဘုရင့်လှေတော်နားမှာ လာပြီးဖမ်းမိခံရ တယ်၊ ဟီ ဟီ ဟီ၊ သုံးဆောင်ပါဝန်မင်း။ ပုဇွန်ထုပ်၊ ယုန်သားကင်၊ ကြက်သားကြော်နဲ့ဆိုတော့ လောကလည်း တဖြူးဖြူး သိပ်ပြီးကိုက်ညီတဲ့ အရသာပဲပ”

ပြည်မြို့ဝန်က သူ့ထက် ဘုရင်၏ရွှေနန်းတော်သို့ ပေါက်ရောက်ခဲ့သည့် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်ကို ချဉ်းကပ်ခစားလိုက်ပဲ သည်။

“ရွှေနန်းတော်ကြီးရောက်တဲ့အခါသာ ဝန်မင်းက အကျွန်ုပ် အတွက် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး ပွဲလမ်းရအောင် မ၊စစောင့်ရှောက် လျှောက်တင်ပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချပါဝန်မင်းရယ်၊ ကျွန်ုပ်နဲ့ တပည့်သားမြေးတွေဟာ ဝန်မင်းရဲ့ အိမ်တော်မှာ ခြောက်လလုံးလုံး စားလိုက်သောက် လိုက် တပျော်တပါးကြီး နေသို့ခစားသောက်ခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဟာ နံတာမှတ်လို့”

အခွင့်အရေးသမား မြို့ဝန်နှစ်ဦးသည် ရှေ့ရေကို မျှော်လင့် ကြီးစွာဖြင့် တိုင်ပင်၍ သောက်စားနေကြသည်။

ငါးရက်မြောက် ခရီးသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသလို မြို့နေ မင်းနှစ်ပါးကလည်း စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ အောင်ပွဲကျင်းပ ပျော်ရွှင်နေသကဲ့သို့ လေဝင်အပူခင်းမှ ဆရာအောင်အဖို့

အသက်ပင်ရှု၍ မဝနိုင်အောင် ပင်ပန်းစရာအဖြစ်ကို တွေ့မြင်နိုင် ပေ၏။ ဤတွင် လှေလှော်သား အောင်ကျော်၊ စောရိန်နှင့် ဟန်ပတို့က ပဲနင်းစစ်ကဲတို့ကို ကပ်ရပ်၍ ရေနှင့်အစာရေစာ ကျွေးမွေးရန် ခွင့်ပန်စဉ်တွင် စစ်ကဲတပ်မှူးတို့ကလည်း မြို့ဝန် နှစ်ပါးအား ချဉ်းကပ်၍ အစာရေစာ တိုက်ကျွေးခွင့် တောင်း လိုက်ရာ

“ထို့ ရာဇဝတ်ကောင်ကို အသက်နဲ့ထားတာဘဲကောင်း တယ် မှတ်ထားလိုက်၊ ဒင်းကို တိုက်ကျွေးဖို့ရေလည်းမရှိဘူး၊ အစာရေစာလည်းမပါရစေဘူး၊ ရွှေနန်းတော်ကို အသက်နဲ့ပါရင် ကိစ္စပြီးတာပဲ”

ပြတ်ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောဆိုကာ ကြက်သားကြော် တစ်ဖက်ကို ပြည်မြို့ဝန်က အားရပါးရ ဝါးမြို့လိုက်သည်။ စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်က သေရည်တစ်ခွက်ကို ဟန်ပါပါနှင့် မော့ချလိုက်သည်။ မမျှော်လင့် သော လှိုင်တံပိုးကြီး တစ်ချက်သည် လှေတော်ဘေးမှ ဝုန်းကန် ထကြွလှုပ်ရှားလိုက်သလို မြို့ဝန်မင်း နှစ်ပါး၏ပွဲတော်တည် စားပွဲကြီးကို ဝုန်းကန်ပြင်းထန်စွာ ပုတ်ခတ်ချလိုက်ရာ သေရည် ခွက်တွေ့ရော အမြီးပန်းကန်များပါ ရေပြင်သို့ ယိုးကျက်နဲ့တော့၏။

မြို့ဝန်နှစ်ပါးသည် အံ့အားသင့်ရာမှ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေ့ ပေါ်လာတော့သည်။ သို့ရာတွင် ဟန်မပျက်တမ်း ရာဇဏုန္ဒြေ တစ်စွဲသားနှင့် ဟိုမာန်ဒီမာန် ကြိမ်းဝါးရင်း ပွဲတော်စာအသစ်ကို အရေးတကြီး စီမံခိုင်းလိုက်ပြန်ပါသည်။ လှေတော်က စလေဆိပ်

နားသို့ ချည်းကပ်ဆန်တက်ခဲ့လေပြီ။ ကမ်းနှင့် ခဲတပစ်နေရာ ညီညာသော သံသောင်ဖွေးဖွေး ဆိပ်ကမ်းစီမှ ကျယ်လောင် ထက်မြက်သော အသံဖြင့်

“ဗျို၊ လှေတော်သားများ၊ ဘယ်ကိုကြွကြမလို့လဲ၊ တဆိတ် ခရီးကြိုလို့ မလိုက်ရဘူးလားခင်ဗျာ”

အဝတ်ဖြူဝတ်ဆင်ထားသည့် အရင်မြင့်မြင့် နှုတ်ခမ်းမွှေး ရေးရေး ရောင်ထုံးကြီးနှင့်အသက်လေးဆယ်ခန့် လူခန့်ချော ကြီး တစ်ဦးက သံသောင်ပြင်ထိပ်မှ လှမ်း၍ အသံပြုလိုက်ရာ စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်က

“သယ် ရာရာစစ ဘယ်လိုလှေတော်များမှတ်လဲ ရာဇဝတ် သင့်ကုန်မယ်၊ ဘုရင့်လှေတော်မှန်း မသိဘူးလား ရာဇဝတ် သားငမောင်အောင်ကို အရှင်ဖမ်းလာတဲ့ ဘုရင့်လှေတော်ဟေ့”

ဒေါနှင့်ပြန်၍ ငေါက်ငန်းလိုက်ရာ

“သဟာဖြင့် ရာဇဝတ်သားငမောင်ကို ကြည့်ပါရစေ၊ လှေထဲမှာရှိသေးလား”

ဘည်ကြည့်သော မနောရှင် လူသူတော်က လှမ်း၍ မေးလိုက်ရာ မြို့ဝန်မင်းနှင့် လှေတော်သားများသည် အရေးတကြီး နှင့် လှေဝမ်းတွင်းအထဲ၌ ကပ်ဖိုချုပ်နှောင်လာသည့် ဆရာအောင် ကို ရှာဖွေကြည့်လိုက်ရာ ကြီးကွင်းတန်းလန်းသာတွေ့ရပြီး၊ ဆရာအောင်၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသည်တွင် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်ကုန်ကြပြီး ကမ်းခြေဦးမှ ရပ်လျက် မေးမြန်းနေသော လူသူတော်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်တွင်

သူတို့၏ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသား ဆရာအောင်ကို လွတ်မြောက် သည့်ဘဝနှင့် တွေ့လိုက်ရပေ၏။

“ဟဲ့ လှေတော်ကို ကမ်းချက်ခြင်းကပ် လိုက်ဖမ်းကြဟဲ့ မလွတ်စေနဲ့”

မြို့ဝန်နှစ်ပါးက ချက်ခြင်းအမိန့်ပေးပြီး လှေတော်များကို ဆရာအောင် ရပ်နေရာကမ်းခြေဦးသို့ ထိုးဆိုက်ပြီး လိုက်လံ ဖမ်းဆီးကြသည်တွင် ဆရာအောင်သည် လေနှင့်အတူ ကွယ်ပျောက်ကာ မြစ်၏ အနောက်ဖက်ကမ်းခြေ၌ အေးဆေးစွာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။

ဤတွင် မြို့ဝန်နှစ်ပါးသည် လှေတော်သားများကို အရှေ့ဘက် အနောက်ဘက်ကမ်းပေါ်ကို နှစ်စုခွဲ၍လိုက်လံဖမ်းဆီး လေ၏။ ဤတွင် ဆရာအောင်သည် ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ လိုက်ရသူများအဖို့ ကြက်သီးထလျက် လုပ်ငန်းတစ်ရပ်ကို လုပ်ကိုင်ပြသလိုက်လေသည်။

တဝေါဝေါ စီးဆင်းနေသော ရေပြင်ပေါ်တွင် ဆရာအောင်က မြေပြင်တွင် အေးအေးသတ်သာ လမ်းဇလျှောက် နေတော့၏။

လှေတပ်သားများကို အတင်းဖိ၍ လှေတော်များနှင့်လိုက် သည်တွင် စလေဆိပ်ကမ်းအထက် နာမည်ကြီးလှသော “သူရ်အောင်” ဝဲကြီးဆီသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ လှေတော်များ က နာမည်ကြီးသလောက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အသံဆိုကြီး၏ တဟဲဟဲတဟီးဟီး ညံ့ပွက်ကာ အလျင်မမြတ် လှည့်နေသော

ခရပတ်ဝဲကတော့ကြီးပေါ်၌ ဟန်ရပန်ရ လမ်းလျှောက်နေသော ဆရာအောင်ဆီသို့ မလိုက်ဝံ့တော့ဘဲ၊ သူတို့လှေတော်သားများကို သာ ဝဲရိပ်ရဲ့ ဂယက်က လွတ်ရာလွတ်ကြောင်းမနည်း၊ လူအားဖြင့် လှော်ခတ်နေရသည့် အဖြစ်ကို ကြုံတွေ့ရပေ၏။

“မြို့ဝန်မင်းနှစ်ပါး အပျင်းပြေ လိုက်ခဲ့ကြပါလေ”

ဆရာအောင်က လက်ယပ်၍ ကျယ်လောင်စွာ ဖတ်ခေါ်နေပြန်သော်လည်း မြို့ဝန်နှစ်ပါး လှေလှော်များမှာ ခပ်ဝေးဝေးက စောင့်ရုံလျက် မကြံတတ်အောင် စိတ်ဒုက္ခဖြစ်နေကြတော့သည်။

ဤတွင် စစ်ကိုင်းမြို့ဝန်က သေနတ်သမားများကို ယမ်းကျည်စေ့ထည့်စေပြီး ဝဲကတော့ကြီး နှုတ်ခမ်း၌ အေးဆေးစွာရပ်ကာ သူတို့အား လက်ယပ်ခေါ်နေသည့် ဆရာအောင်ကို ချိန်ရွယ်၍ အသေပစ်ခတ်စေကာ သေနတ်ကိုင်စစ်သားများက မပြတ်ချိန်တွယ်၍ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချပါသော်လည်း မီးကားမကူး၊ ကျည်ဆံကမထွက်ပဲ၊ တဂျောက်ဂျောက် အသံများဖြင့်သာ ချွေးဒီးဒီးကျနေပါတော့သည်။

ဆရာအောင်သည် ဝဲကတော့ကြီးအတွင်းမှ အနောက်ဖက်ကမ်းဆိပ်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားသည်တွင် မြို့ဝန်မင်းနှစ်ပါးမှာ ရွှေနန်းရှင်၏ ရာဇဝတ်သားကို မိထားရာမှ လွတ်မြောက်သွားသည့် အရေးအခင်းကြောင့် သူတို့၏ ခေါင်းနှစ်လုံးကို ဖြတ်၍ ကွက်မျက်ခြင်း၊ မင်းဒဏ်ခံရမည့် အရေးကြောင့် လှေဦးမှ ရင်ပပ်စည်တီး ငိုကြွေးနေကြသည်။

အကင်းအညှာ ပါးလှသော ပဲ့နင်းကြီးနှင့် တပ်မှူးများက

အောင်ကျော်တို့ လူစုကို အရေးတကြီး တိုင်ပင်ကြပြီးဆရာအောင်ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီ ကန်တော့ကြပြီး။

“ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့အသက်များကို သနားကာရုဏာဖြင့် ကယ်တင်တော်မူပါဆရာကြီး၏ လွတ်မြောက်သွားမှုကြောင့် မင်းတရားကြီးအကွပ်အမျက် မှချခံရပါလိမ့်မယ်”

အော်ဟစ်၍ တောင်းပန်လိုက်မှပင်

“ကျုပ်ဒီလောက် မမိုက်ရိုင်းပါဘူး ညီပုညီငယ်များ လူကြီးသလောက် အချိန်မစီးတဲ့ ဝန်မိုက်နှစ်ကောင်ကို ဆုံးမသွန်သင်ကြောင်း လုပ်ပြခြင်းပါ”

သူတို့နောက်ကျောပေးသည့်ဘက်မှ ဆရာအောင်၏ အသံကို ကြားရမှ နီးကပ်နေသော မြစ်ကမ်းပေါ်၌ ဆရာအောင်ကို တွေ့ရသလို မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ တစ်ရွေရွေလှမ်းနေသော ဆရာအောင်၏ ရုပ်တစ်ရုပ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်ကြောင့်။

“ကယ်တော်မူပါ ဆရာကြီး မှားသမျှကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးပါတယ်”

မြို့ဝန်မင်းနှစ်ပါး ငိုကြွေးတောင်းပန်တော့မှဆရာအောင်က

“ကောင်းပြီ အမရပူရန်နီးတော့ ကျုပ်လှေဝမ်းထံ ပြန်ရောက်မယ်။ စိတ်ချသာသွား၊ ကျုပ်တို့ ပထမထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပေးပြီးကတိစကားကို တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။ ဝန်မင်းတို့ ရွှေနန်းရှင်လို မှောက်ချီလှန်ချီ လူစားတွေလို မဟုတ်ပါဘူး”

မှာကြားလိုက်ပါသည်။ ဝန်မင်းနှစ်ပါးနှင့် လှေတော်သား

များမှာ မယုံတဝက် ယုံတဝက်နှင့် ဆရာအောင်အား မည်သို့မျှ နောက်ထပ်မကြံနိုင်စတမ်း မြစ်အတိုင်း ဆန်တက်ခဲ့ရ လေသတည်း။

အမရပူရရွှေနန်းစံ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းကား ခေ့ဆွေ ခုန်နေ အောင် ဝမ်းအသာကြီး သာနေပေတော့သည်။ သာကြောင်းမှာ ကုန်လမ်းမှ မနားမနေစေလွှတ်လိုက်သည့် မြင်သည်တော် နှစ်ဦးနှင့်အတူ ရာဇဝတ်ကောင် ငအောင်အရှင်ဖမ်းဆီးရမိ၍ ရွှေမြို့တော်သို့ ဆောင်ကျဉ်းလာကြောင်း သံတော်ဦးဟင်လွှာကို ရရှိသောကြောင့်တည်း။

“ငါ ဘုန်းလက်ရုံးကို မင်းလိုအညတြ လူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ပြိုင်လို့ရမလား ငအောင်ရယ် မင်းကို လှလှပပကြီး ကွပ်မျက်ပစ်ရမယ်၊ မင်းလိုခြေသလုံးအိမ်ပါ ဆရာရောင် သမားရောင်၊ လူလိမ်လူညာတစ်ဦးကို ဗိုလ်ပုံပရိသတ်အလယ်မှာ အထင်းသားကွပ်မျက်ပစ်ရမယ်”

ဘိုးတော်ဘုရားက လက်ရုံးဆန့်တန်းကာ ကြွေးကြော် လိုက်သည်။ မိဖုရားကြီးနှင့် မှူးမတ်များကား စိတ်ဝမ်းမချမ်းမြေ့ စွာဖြင့် ဟန်လုပ်၍ ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ခစားနေရလေသည်။

“ဟဲ့ ဝန်ကြီးများအရေးပေါ် အမိန့်ချမှတ်မယ်၊ ဟဲ့ ငါ့အပါးတိုးလို့ ခစားကြစေ”

ဘိုးတော်ဘုရားသည် ဝန်ကြီးများကို အနားတော်သို့ တိုး၍ ခစားစေပြီး လျှို့ဝှက်အမိန့်များကို ချမှတ်စီမံတော်မူလေ သည်။

လျှို့ဝှက်အမိန့်တော်များ အပြီးဝယ်

“ရာဇဝတ်ကောင် ငအောင်ကို နန်းတော်သို့ မသွင်းမှီ မြစ်ဆိပ်မှ နန်းတော်အထိ ရဲလောင်းသွယ်ချထားစေ၊ ငါ၏ထံပါး ၌ ကင်းတားကုလားပျို့၊ ကိုရုံအစောင့်တွေ အထပ်ထပ်ရံထားကြ စေ၊ ငါ့ဆီက ကင်းလှေတော်များကို ရာဇဝတ်ကောင် ငအောင်ကို ဆောင်ကျဉ်းလာတဲ့ လှေတော်များကို အထောက်အကြံ့လွှတ်ဘို့ ငမြာအရောက် ပို့ဆောင်စုံစမ်းထားကြစေ”

တချက်လွတ် အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်ပြီး

“ထိုနေ့ထိုအခါတွင် ငါ၏နန်းတော်တွင်းဝယ် မှူးကြီး မတ်ရာ သားတော် သမီးတော်၊ မိဖုရားမောင်းမ စုံညီခစား ပရိသတ်အများ မြင်ထင် သက်သေရှိစေရမည်”

ဟူ၍ ကြီးမားသောအစီအစဉ်ကိုအမိန့်ချစီစဉ်တော်မူသည်။ မျက်စိသူငယ်နှင့် ဝန်နှစ်ပါးတို့ကား ရာဇဝတ်သားပမာ ဗလာနှင့် လှေတော်များသည် ဆမိတ်ခုံကမ်းသို့အရောက်တွင် ထူးခြားစွာ ဖြင့် ဆရာအောင်သည် ကပ်ဖိခြံလှောင်၊ ချည်ကြီးမျိုးစုံတဲထား သည့် တရားခံကြီးအဖြစ် လှေဝမ်းအတွင်း၌ ပြန်လည်တွေ့ရှိ ရမှ ဝန်ကြီးနှစ်ပါးမှအစ လှေတော်သားအဆုံး သက်ပြင်းကြီးချမှ ဘဝင်ကျနိုင်ကြပေ၏။

ကင်းစောင့်လှေတော်များ ခြံရံလျက် တရားခံရာဇဝတ်သား ငအောင်ကို ယူဆောင်လာကြသည်တွင် မြစ်ဝဲယာကမ်းညွှတ် ပြိုခမန်း ပရိသတ်အပေါင်းက အဝေးမှကြည့်ကာ စိတ်ဝမ်းမသာ မေတ္တာရင်းခံကရုဏာသန်စွာဖြင့် ဆရာအောင်၏ လွတ်မြောက်ရေး ကို ဆုမွန်များ တောင်းဆိုနေကြပါသည်။

ဘုရင်၏ ရာဇဝတ်သား ငအောင်ကို မိလာပြီဟူသော သတင်းကြောင့် အမရပူရရေဆိပ်၌ တိုးမပေါက်နိုင်အောင် ပရိသတ်များ စည်ကားသလို၊ ရာဇဝတ်ကောင်ကို ရွှေနန်းတော် သို့ပို့ဆောင်မည့် လမ်းတလျှောက်၌ ရဲလောင်းသွယ်ကာ လက်နက် ကိုင်တပ်များက မလွတ်တမ်း ခင်းကျင်းထားခဲ့လေသည်။ ကြိမ်တဝင့်ဝင့် ဓားတဝင့်ဝင့်နှင့် ရွှေနန်းတော်၏ တပ်တော်သား မင်းလုလင်များကိုလည်း တွေ့မြင်နိုင်ပေ၏။

ရဲလှေများမှအဆင်း ဝဲယာရှေ့နောက် ဓားလွတ်ကိုင်ဆွဲ သည့် လှေတပ်များခြံရံထားသည့် နောင်ကြီးတွဲလဲနှင့် ဝတ်ဖြူ စင်ကြယ်ဝတ်ထားသည့် တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့် ဆရာအောင် ကို စုတ်တသပ်သပ်နှင့် မင်းပရိသတ်များ ရဲလောင်းတန်း နှစ်တန်းအလယ်တွင် အထင်အရှားတွေ့ရပေ၏။

ခြေလျင်ပင် နေပူကျဲကျဲတွင် ကြီးတန်းလန်းနှင့် ဆရာအောင်ကို အမရပူရွှေနန်းဆီသို့ မတုန်လှုပ်သောမျက်နှာနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သလို ဆရာအောင်၏ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူများ အဖို့ ဆိတ်ကွယ်ရာ၌ ကြိတ်မှိတ်ကာ ငိုကြွေး၊ ပူပန်နေရှာကြသည်။ ဘိုးတော်မင်းတရားသည် မော်တပြုံးပြုံးမျက်နှာဖြင့် ရွှေနန်း တော်တွင် သက်တော်စောင့် အထပ်ထပ် ခြံရံလျက် နန်းတော်စုမုခံ တောင်လှေခါးဆီသို့ မကြာခဏ ကြည့်ရှုနေပါသည်။

မကြာမီ မြင်းစေ လုလင်များက ဘုရင့်ရှေ့တော်ဝယ် ရာဇဝတ်သား ငအောင်ကိုဆောင်ကျဉ်းလာကြောင်း သတိ တော် ဦးတင်သည့်တခဏ၌ ဘိုးတော်ဘုရားသည် သိုးဆောင်လူမျိုးတို့

ဆက်သထားသည့် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို ဆွဲယူကာ နန်းတက် လှေခါးဆီသို့ လှမ်း၍ရှုစားနေသည်။

လူသူတော်ကိုဝဲယာမှ စောင့်ကြပ်ကာ နန်းတော်မှခံလှေခါး ဆီသို့အရောက်တွင် ဆရာအောင်က အနည်းငယ်ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်ကို ပါးကွပ် အာဇာနည်များအဖို့ အကြီးအကျယ် မျက်လုံးပြူးသွားစေ၏။ နန်းတော်တက်လှေခါးအနီးဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်တွင်နောက်ပါ ပါးကွပ်သားများက ဆရာအောင်ကို ရှေ့သို့တအားဖိ၍ တွန်းချလိုက်ရာ တခဏအတွင်း၌ အပေါ်ရံတွင် မြေပွများပြိုကာ အသင့်စီစဉ်ထားသည့် ထောင်ချောက်ထဲသို့ ဆရာအောင်သည် သိမ့်ကနဲကျသွားလေသည်။

ဘေးနှစ်ဖက်၌ နောက်ပါးမှ ပါးကွပ်အာဇာနည်များက ခဲကြီးများ၊ တုန်းကြီးများဖြင့် တွင်းကြီးများအတွင်းသို့ လူအားဖြင့် ဖိ၍ ပစ်ခတ်ချလိုက်ပြီး မြေကြီးခဲများဖြင့် အပြီးအပိုင် ဖို့သတ် လိုက်ကြသည်။ ဆရာအောင်အဖို့ ထောင်ချောက်တွင်းအတွင်း၌ အချုံ့အတက်ဓားများလုံများ ထောင်လျက်စိုက်ထုထားသော တွင်းကျအတွင်းသို့ ကျစကပင်လုံဓားစူး၍ သေဘွယ်မလွဲ ဖြစ်စေ ပါသည်။

နန်းတော်ဦးမှ အစအဆုံး ဆရာအောင်၏ နိဂုံးချုပ်ကို မျက်ခြေမပြတ်တမ်း မှန်ပြောင်းတစ်လက်နှင့် ကြည့်ရှုနေခဲ့သည် ကာလဝယ်

“သေပြီမဟုတ်လား ငအောင်၊ မင်းဘယ်သို့ တတ်စွမ်းနိုင် သေးသနည်း”

ကြိမ်းဝါးကာလက်ရုံးတော်ကို ဆန့်တန်းကြွေးကြော် လိုက်သလို ရက်စက်မှုကို မကြည့်ဝံ့၍ မျက်နှာများ အောက်ချ လျက်ခစားနေကြသည့် မှူးကြီးမတ်ကြီးများနှင့် မိဖုရားကြီးများ၊ သားတော်သမီးတော်များအဖို့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာလဲကွယ့်၊ မောင်ဝိုင်းရဲ့၊ မင်းဘာတွေတစ်ယောက်ထဲ ပြောဆိုနေသလဲ”

ဘိုးတော်ဘုရား၏ ကျောပြင်ကို ဖြတ်ကနဲပုတ်ခတ်ကာ ရယ်မောသော အသံကြီးကြောင့် ဘိုးတော်ဘုရားက သူ့အား ဤကဲ့သို့ ပမာမခန့်ပြောဆိုဆက်ဆံနေသူကို အရေးတကြီးနောက် ပိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့အားပြုံးလျက် အင်မတန်နက်နဲ သော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ကြည့်နေသော လူသူတော်ဆရာအောင်ကို ဘွားကနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရပေ၏။

“ဟယ် မောင်အောင် မင်းမသေဘူးလား”

တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသော မျက်နှာနှင့် ဘိုးတော်ဘုရား က ကတုန်ကယင်အသံကြီးဖြင့် မေးလိုက်သည်တွင်

“မင်းလိုကတိသစ္စာ မတည်တဲ့ လူတစ်ယောက်က ငါ့ကို သတ်လို့ ဘယ်တော့ရမှလဲ မောင်ဝိုင်း၊ မင်းအခုထိ မိုက်လုံးကြီး လျက်ပါလား၊ အပါယ်ငရဲကို လှလှကြီးရောက်ရတော့မယ် မောင်ဝိုင်းရယ်”

တည်ကြည်သော မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ

“သယ် မင်းကို ငါသတ်ရင် မုချသေရမယ်၊ ဘယ်သို့ ခံနိုင်ပါ့မလဲ”

ဘိုးတော်ဘုရားက မခံမရပ်နိုင်သည့် မျက်နှာဖြင့် ကြိမ်းဝါးသည်တွင်

“ဟေ့မောင်ဝိုင်း မင်းကိုမင်း ရှင်ဘုရင်ဖြစ်နေလို့ သိပ်ဘဝင်မြင့် ခြေဖျားထောက်မနေနဲ့ကွ၊ မင်းငါ့ကို သတ်ဖို့ မပြောနဲ့ ငါရေးထားတဲ့ ဝတစ်လုံးကိုဘဲပျက်အောင်ဖျက်ကြည့်စမ်း၊ မင်းကအာဏာရူး ရှင်ဘုရင် ငါကသူတော်စဉ် ပဋ္ဌမံပုဂ္ဂိုလ်ကွ”

ပမာမခန့် ရယ်မောရင်း ဆရာအောင်က ပြောလိုက်ရာ ဘိုးတော်ဘုရားသည်

“ကိုင်း၊ ရေးစမ်း၊ မင်းရေးတဲ့ ဝလုံးကို ငါဘာလို့ မဖျက်နိုင်ရမှာလဲ၊ ရေးစမ်းမြန်မြန်”

စေခိုင်းလိုက်၏။ တစ်နန်းတော်လုံး အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ထိန်းမရဲ သိမ်းမရအောင် ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ဆရာအောင်သည် သူ၏ညာလက်ဖြင့် ကန့်ကူဆံတစ် ချောင်းကိုယူကာ လက်ဝဲရစ် ဝတစ်လုံးကို နန်းကြမ်းပြင်တွင် ပီပီသသ လှလှပပရေးခြစ်လိုက်၏။

“ကိုင်း ဖျက်ပေတော့၊ ဒီတစ်လုံးကို မင်းဖျက်နိုင်ရင် မင်းငါ့ကို နိုင်လိမ့်မယ့် မောင်ဝိုင်း”

တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်၏။ ရွှေနန်းရှင် ဦးဝိုင်းက ဘယ်လက်ညာလက်ဖြင့် အရေးတကြီးဆရာအောင်ရေးထားသည့် ဝလုံးကို ဖျက်လိုက်ရာ တခဏအတွင်း မူလ ဝအက္ခာအဝေး၏ ဘယ်ဘက်ညာဘက်တွင် ဝလုံးတစ်လုံးစီ နောက်ထပ် နှစ်လုံး တိုးလာတော့၏။

ဘိုးတော်ဘုရားသည် အပြေးအလွှား တိုးလာသည့် “ဝ” အက္ခရာတွေကို ဖျက်လိုက်ပြန်သည်။ ဝလုံးများကား နှစ်ဆစီ တိုးလာကြသည်တွင် မင်းလိုလိုက် မင်းကြိုက် လုပ်တတ်သော မှူးမတ်များ၊ မိဖုရားများက ဘေးကဝင်ရောက်၍ ဝ, အက္ခရာတွေ ဖျက်လိုက်ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဝအက္ခရာတွေမှာ တခဏချင်းပင် နန်းတော် အထက် နန်းနံရံများ၊ ကြမ်းပျဉ်များ၌ ဝလုံးအက္ခရာတွေ ပြည့်ညပ်သွားတော့၏။ အံ့ဩဘွယ်တနန်း ပြောမယ့်နိုင်အောင် အဖြစ်ဆန်းကို အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် ဖြစ်ကုန်တော့၏။

ဘိုးတော်ဘုရားသည် ခြေကုန်လက်ပန်း ကျကာ လက်မြောက်အရှုံးပေးသည့် မျက်နှာဖြင့် ဆရာအောင်ကို တောင်းပန်သော မျက်နှာငယ်ဖြင့် စိုက်ကြည့်၏။

ဆရာအောင်၏ အလုံးအရပ်နှင့် ကိုက်ညီသော မပိန်မဝ ကိုယ်လုံးသည် ပကတိတည်ကြည်ငြိမ်နေသလောက် စိတ်ပမ်း ကိုယ်ပမ်း ဖြစ်ခဲ့သည့် ဝဝတုတ်တုတ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရုပ်နှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော် အရွယ်ရှိ ဘိုးတော်ဘုရားကား ပင်ပန်း မောဟိုက်နေပြီတကား။

“ဟေ့ မောင်ဝိုင်း၊ မင်းငါ့ကို ဘာကြောင့် အမျက်ကြီး မာန်ကြီးရသလဲ၊ မင်းကတိသစ္စာဖျက်မှုကြောင့် မင်းရရှိခံစားဘို့ ငါပေးအံ့ဟု အဓိဋ္ဌာန်ထားသည့် မဟိဒ္ဓိပညာရပ်တွေဟာ မင်းနဲ့ ဝေးပြီ၊ မင်းဘဝဆုံးခဲ့ပြီ မောင်ဝိုင်း”

ဆရာအောင်က ဘိုးတော်အား ရက်ရက်ရောရော အပြစ် တင်လိုက်ရာ

“မင်း ငါ့ရဲ့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုပ်ကြံမှာ”

ဘိုးတော်ဘုရားက သူ၏အမှားကို နောင်တရမိပုံ ဖြင့် ပြောကြားလိုက်ရာ ဆရာအောင်သည် ဟားတိုက်ကာ ရယ်မောရင်း

“မိုက်လိုက်လေ ရောင်းရင်း မောင်ဝိုင်းရယ်၊ မင်းရဲ့ ဘာမဟုတ်တဲ့ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ငါက ငါ့ရဲ့ ယိုအိမ်သာစုတ် လောက်တောင် တန်ဘိုးမထားဘူးကွယ်၊ မင်းလိုဒုသီလပုဂ္ဂိုလ် က အပါယ်ငရဲစာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို နတ်ဘုံနတ်နန်းထင်နေသပ၊ ငါလို သုသီလ မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်အဖို့၌ ရတနာသုံးပါး ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်များသာလျှင် အမွန်မြတ်ဆုံး၊ တန်ဘိုးအရှိဆုံးအနေနဲ့ သဘောထားခဲ့တယ်၊ မင်းမိုက်ပေမယ့် မင်းရဲ့ အသွေးအနွယ်ထဲက ငါလိုဘဲ သူတော်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်မယ့် မင်းရဲ့ မြေးစကြာ မင်းသားကလေးကိုဖြင့် ငါစောင့်ရှောက်ပြီး ကောင်းရာပို့ခဲ့မယ်၊ ဘာပြောချင်သေးသလဲ”

ဆရာအောင်က ပြတ်သားတင်းမာသော မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ ဘိုးတော်ဘုရားအဖို့ ဆောက်တည်ရာမရနိုင်သလို ပါးစပ်က မည်သည့်စကားစကိုပင် နှင်ရန်မဝံ့ဘဲ ရှိသည်။ သူ၏ အဆောင်ကိုင်အချို့က ဆရာ၏အောင်အား စိတ်နှင့် ရန်ရှာရန် ကြံစည်လိုက်သောတခဏ၌ ဆရာအောင်၏ မျက်နှာ ပင်ပန်း လက်ကနဲဖြစ်သွားပြီး

“ကောင်းပြီလေ၊ သတ္တိချင်း ပညာချင်းပြိုင်ဝံ့သည့် မင်းတို့ ရှင်ဘုရင် အရှုံးပေးရက်နဲ့ ကျန်တဲ့လူပိုက်တချို့က စမ်းချင်ကြ မယ်၊ သလား၊ ကြည့်လိုက်စမ်းဟေ့”

သူ၏ညာလက်ညှိုးကို အထက်သို့ပင်၍ထောင်လိုက်သည်
တခဏ၌ လေကြီးမိုးကြီး ရုတ်တရက် မျက်စိတမှိတ်အတွင်း
လေပြင်းကျလာသလို လျှပ်တွေလက် မိုးကြိုးတွေ ထစ်ချွန်းလာ
တော့သည်။

“မင်းလိုပြိုင်မိုက်တန်းဆိုလျှင် မင်းတို့ရှင်ဘုရင်နဲ့ အပေါင်း
ပါ လူမိုက်တွေ တခဏအတွင်း ဖွဲပြာကျသွားမယ်၊ ဘာမှ
တန်ခိုးမရှိတဲ့ ဒုသီလတွေကြောင့် ငါ့ပညာ့စွမ်းကို အသုံးမပြုလို
ပြီ၊ စမ်းဝံ့သေးလား” ဟူ၍ နန်းယင်ပြင်ပေါ်မှ အော်ဟစ်
ကြိမ်းဝါးလိုက်ရာ မင်းပရိသတ်အားလုံး ပဆစ်ဒူးတုပ် လက်အုပ်
ချီကာ ရိုသေကိုင်ညွတ် ဝတ်ပြုလိုက်ကြသည် အဖြေကို နောက်ဆုံး
ကာလ၌ တွေ့ရှိရပေ၏။

“ကိုင်း မောင်ဝိုင်း လူမိုက်ရှေ့၊ မင်းကိုစောင့်မျှော်နေတဲ့
အပယ်ငရဲဘုံက လွတ်ချင်ရင် မင်းကျန်တဲ့ အသက်ပိုင်းကို
ရတနာ သုံးပါးဆည်းကပ်ပေတော့၊ ငါတားမြစ်ရက်နဲ့ ရက်ရက်
စက်စက် အပြစ်မဲ့တဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို သတ်ခဲ့တဲ့
ကံကြီးက မင်းတတ်စွမ်းနိုင်ရင် လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်ပေ
တော့၊ ဒီကရှေ့ မင်းငါ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မတွေ့နိုင်တော့
ဘူး၊ ကတိသစ္စာမတည်ကြည်တဲ့ ယောက်ျားမပီသတဲ့ ဒုသီလ”

အပြစ်တင်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း နန်းဦးဆောင်မှ
မင်းပရိသတ် များကြားမှ ပကတိတည်ငြိမ်သော အမူအရာဖြင့်
ကြူချီသွားပါတော့သည်။

သူတော်စင် ဆရာအောင်အား မည်သူမျှကြံစည်ရေး၊
အနှောင့်အယှက် ပေးရေးကို စိတ်ကူး၌ပင် မထည့်ဝံ့တော့

စဉ်းစား မဝံ့တော့ဘဲ မဟိဒ္ဓိတန်ခိုး၊ သမာဓိဆန်သည့် သီလ
တန်ခိုးများကား၊ မင်းပရိသတ်၊ စစ်သည်တော်များကို အပြီးအပိုင်
လွှမ်းမိုးအောင်မြင်သွားခဲ့လေပြီတကား။

နန်းတွင်း၌ မာနကြီးလှသလို လမ်းမှားရောက်နေသည့်
ဘိုးတော်လည်း ပထမဆရာအောင်က ချွတ်ခန်းကျင်းပနေစဉ်
တွင် တချိန်တည်းကာလ၌ စစ်ကိုင်းမင်းကျောင်းတွင်မူ ရှင်ဇောတိ
ကမထေရ်မြတ်အား ပဋ္ဌမံဆရာအောင်က လက်အုပ်ချီကာ
ကန်တော့ဝတ်ပြု၍ ကျိုးကြောင်းတရားများကို ဆွေးနွေးနေသည်ကို
လည်း တွေ့ရပေ၏။

သို့နှင့်တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဘိုးတော်ဘုရား၏ သားတော်
ကြီး အိမ်ရှေ့စံ၏ ရင်သွေးဘိုးတော်၏ မြေးနှစ်ဖြစ်သော
ညောင်ရမ်းမင်းသားကလေး မောင်ဖေခင် ခေါ် စကြာမင်းကလေး
သည် ဆရာအောင်ကိုမြင်လျှင် မြင်ချင်းကြည်ညိုမေတ္တာဖြင့်
ပြီးသော ဘိုးဘွားမိဘများကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရသကဲ့သို့ အဖြေ
အလွှားလာရောက်ကာ ဆရာအောင်၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို သိမ်းကြီး
ပွေ့ဖက်ကာ မြေကြီးနှင့်နဖူး သုံးကြိမ်ထိတွေ့ကာ ထိခြင်းကြီး
ငါးပါးနှင့်အညီ ကန်တော့ဝတ်ပြုနေရှာပါသည်။

ဆရာအောင်သည် စကြာမင်းကလေးခေါင်းကို သုံးကြိမ်
လက်ဝါးဖြင့် စမ၊ ဓာတ်ပေးသွင်းရိုက်နှိပ်လိုက်ပြီး

“မြေးကလေးလိမ္မာပါပေတယ်၊ ဘိုးဘိုးအမြဲတမ်းစောင့်
ရှောက်ပါ့မယ် မြေးကလေး”

မိန့်မှာချက်ပြီး “အကြီးတော်အထိန်းတော်ကြီးများ

မင်းကလေးကို ဂရုစိုက် စောင့်ရှောက်ကြပါလေ။ ဒင်းတစ်ယောက်
ဘဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ မဟိဒ္ဓိအမွေကို ဆက်ခံနိုင်မယ့်သူတော်ကောင်း
ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော့တယ်။ မင်းကလေးသာ လောကီစည်းစိမ်မက်ပြီး
ထီးနန်းလက်ခံစတမ်းဆိုရင် ပုံးတောင်းစကြာယာဉ်ကိုပင် ရနိုင်စွမ်း
ရှိတဲ့ အတိတ်ပါရမီ တန်ခိုးသတ္တိရှိတဲ့ ဘုန်းရှင်ကံရှင် ဖြစ်ပေတယ်။”

မှာကြားလိုက်ပြီး၊ အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ

“မင်းကလေးကိုရန်သူတွေ ဝိုင်းနေကြတယ်။ ဒီကိစ္စ
အကြောင်းမရှိပါဘူးလေ။ မင်းကလေးရဲ့အသက်ကို လုပ်ကြံသည်
အထိ ကြံကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်မှာတာဝန်ရှိပါတယ်။ မင်းကလေး
အန္တရာယ်ရှိခဲ့ရင် ကျုပ်ကြိုတင်သိပြီးသားလို့မှတ်ကြပါ။”

ပြောလိုက်ရာ အကြီးတော်က

“ဆရာကြီးခင်ဗျား မည်ကဲ့သို့သော အန္တရာယ်ကြီးငယ်
များမင်းကလေးအဘို့ ရှိနေပါသလဲ။ ကြိုတင်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်
ရအောင်ကို အမိန့်ရှိပါဟူ၍ တောင်းပန်ရာ ဆရာအောင်က”

“တခြားဟုတ်ပါလို့လား အကြီးတော်တို့ရာ၊ ဘာမဟုတ်
တဲ့ လောဘသားတွေပီပီ ထီးနန်းစည်းစိမ် ကိစ္စပေါ့ဗျာ၊ အလောင်း
ဘုရားဘာကြီးက စိတ်သမာဓိတည်ကြည်ခဲ့သလို သူ့သားတော်
တွေကြတော့ တယ်ပြီး စည်းဖောက်သစ္စာဖျက်ချင်ကြတာကလား။
ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လိုချင်ရမက်နဲ့ ဗြဟ္မာစိုရ်တရားလေးပါးပျက်
ပြီး မဟုတ်မဟတ် လုပ်ကြံလို့ သတ်လား-ဖြတ်လားလုပ်ခဲ့ကြ
ရင် ဒီဝင်ကြွေးဟာလဲ ပြန်ပေးဆပ်ကြစမြဲ မေ့တာဘဲ၊ စောင့်
သာကြည့်ကြတော့၊ ကုန်းကောင်ဆက်ရားဝင်ဟာ နောက်ပိုင်း

ကျလေလေ၊ သွေးချောင်းစီးလေလေ၊ ဆွေတော် မျိုးတော်ချင်း
သတ်ပွဲကြီးတွေ မြင်ရပါလိမ့်မယ်ဗျာ၊ မလိုမှန်းထားတဲ့လူတွေက
ကျုပ်မြေးကလေးကို လုပ်ကြံကြပြီး ရေမှာ ဖျောက်ကြလိမ့်မယ်။
ဒီအခါကျုပ်ကယ်တင်ရလိမ့်ဗျာ၊ မှတ်ထားကြစမ်းဗျာတို့၊
သီလသမာဓိရှိတဲ့ စတြာရှင်အား ရေသို့သွားရင်း နဂါးစောင့်ရှောက်
လိမ့်မယ်။ ကုန်းသို့သွားရင် သိကြားစောင့်လိမ့်မယ်ဗျာ၊ သူတော်
ကောင်းဆုကြီးပန်း ဇာတာရှင်လောကီကို မလိုလားတဲ့ ကျုပ်မြေး
စတြာမင်းကလေးကို အထူးဝါယမစိုက်ပြီ စောင့်ရှောက်ကြပါ။”

မှာကြားနှုတ်ဆက်သွားပြန်ပါသည်။။

ဖော်ပြပါ ဖြစ်ရပ်များနှင့်အတူ တချိန်တည်းဖြစ်ရပ်ဆန်း
တစ်ရပ်ကား ပြည်မြို့၌ ဆရာအောင်စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ရတနာ
သုံးပါး ဦးထိပ်ထားသလောက် စိတ်ကောင်းစေတနာရှိလှသော
ဘိုးတော်ဘုရား၏ လှေတပ်သား အောင်ကျော်၊ ဇော်ရှိန်နှင့်
စန်ပတို့သုံးဦး သားမယားနှင့်နေထိုင်ရာ အင်းဝမြို့စွန်ရပ်ကွက်
ဆီသို့ ဆရာအောင်သည် အမှတ်မထင်ရောက်ရှိခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။။

လှေတော်သားသုံးဦး၏ ဇနီးမယား သားသမီးများမှာ
ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသော သူတို့ကိုယ်တိုင် မင်းဘဲ
ခါးယဉ်ပေါက်နှောင်ကြီးတည်း၍ အမရပူရဆိပ်ကမ်း၌ အသင့်
စောင်နေကြသည့် ပါးကွပ်သုံ့ပန်းသားလက်သို့ ဆရာအောင်ကို
ပေးအပ်ခဲ့ပြီး စက်နာရီ တစ်နာရီအတွင်းသို့ သူတို့နေထိုင်ရာ
အိမ်ယာအရောက် ဆရာအောင်သည် ဘေးမသိ ရန်မခတ်
ဖျောက်ရှိလာခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။။

“ဪ ဆရာကြီးပါကလား၊ ဘယ်နှယ်ဘယ်ပုံ ဖြစ်လာသလဲ”

ဇော်ရှိန်က ရှေ့ဦးစွာ မေးမြန်းပြီး အိမ်ဦးခန်းဘုရားစင် အောက်ဝယ် နေရာအသန့်အပြန်ခင်းကျင်းပေးအပ်ကာ ဆရာအောင်၏ ခြေဖဝါးကို သူတို့၏ဆံပင်များနှင့် ပွတ်တိုက်ကာ ကန်တော့တောင်းပန်ရင်း

“အကျွန်တို့ ပြုခဲ့သမျှ ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကျေးဇူးရှင်ဆရာ ကြီးခင်ဗျာ”

တောင်းပန်ဝန်ချင်္ဂက်ရာ ဆရာအောင်သည်ဖြိုးလျက် “ကျုပ်စေခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကျုပ်ညီပုများ ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် ညီငယ်ညီပုတို့၌ အပြစ်တစ်စုံတရာ မရှိခဲ့ပြီ၊ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ကြလေ”

နှစ်သိမ့်အားပေးပြောကြားလိုက်ပြီး “ကိုင်းကျုပ်ညီများ ကျုပ်ရှေ့မှာ ငါးပါးသီလခံကြစမ်း ကျုပ်စကားနားထောင်ပြီး ကျုပ်ပါရမိဖြည့်ကြတာမို့ ကျုပ်အနေနဲ့ ချီးမြှင့်စရာတွေ ချီးမြှင့်ရလိမ့်မယ်”

ပြောကြားကာ ငါးပါးသီလခံယူပြီးနောက် ဆရာအောင်သည် ရဲမက်သုံးဦးအား သူ့ရှေ့သို့ခေါ်ယူကာ သူ၏ဖြန့်တားသော လက်ဖဝါးထဲတွင် အလိုလိုထွက်လာသည့် လက်ဖွဲ့ငယ်သုံးခုကို ယူငင်၍ တစ်ဦးလျင် လက်ဖွဲ့တစ်ခုကျစီကို ပေးအပ်ကာ ကြေးဖလားတွင် ရေမန်းတခွက်စီသောက်၍ ခိုင်းလိုက်၏။

“ကျုပ်ညီပုတွေ ငါးပါးသီလကို လုံအောင်ထိန်းသိမ်းကြ အမြောက်၊ စိန်ပြောင်း၊ ဓား၊ လှံ၊ လေးမြားလက်နက်ဟူသမျှ လွတ်ကင်းစေ၊ ထိပ်ခပ်၊ ကြိုးခြေ ချည်နှောင်မမြဲစေ...။ လိုအင် မြောက်စွာ ရောဂါကင်းကွာ ကိုယ်မှာမငြိစေ၊ သရဲ-တစ္ဆေ စုန်းပူး နတ်တိုက်၊ အမှိုက်မိစ္ဆာ ဘေးအပေါင်းမှ ကင်းလွတ်စေ အမိန့်ပြန်လိုက်ပြီး သူ၏ညာလက်ကို ပြန်၍လက်ဖဝါး တွင်း၌ကျရောက်သည့် ဝင်းမှည့်နေသော ရွှေစင်တကျပ်သားစိ ကို ပေးအပ်လိုက်ပြီး...”

“ဉာဏ်ရှိတိုင်း သုံးမကုန်၊ ဓနလုံတဲ့ ပဌမံရွှေစင်ဗျ” ဟူ၍ အသီးသီးပေးအပ်ချီးမြှင့်ပြီး ခြေလျင်ပင်အင်းဝမြို့ သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားသည်ကို လှော်တော်သား သုံးဦးနှင့် မိသားစု အိမ်နီးနားချင်းအားလုံးကပင် ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် နှုတ်ဆက်ကန်တော့ လိုက်သည်ကို နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ လိုက်ရပေ၏

ဤသို့ တချိန်တည်း လေးဌာနစလုံးတွင် ဆရာအောင် တစ်ဦးတည်း လေးကိုယ်ခွဲ၍ ရောက်ရှိနိုင်ခြင်းမှာ ပဌမံပညာပိုင်း ၏ ရုပ်ခွဲနာမ်ခွဲပညာရပ်၏ စွမ်းရည်သတ္တိဖြစ်ပေ၏။ ပဌမံ ပညာပိုင်းတွင် လေးရုပ်သာမက ရုပ်ပေါင်းများစွာကို တချိန်တည်း နေရာ အနှံ့အပြားခွဲ၍ လုပ်ဆောင်ကာ အပ်ရာများကို တပြိုင် နက်တည်း လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ပေသတည်း။

ကတိသစ္စာ ပျက်ခဲ့ရသော ဘိုးတော်ဦးခိုင်း၏ နောက်ဆုံး အခြေအနေမှာ ပရိသတ်မိုလ်ပုံအလယ်တစ်

တရားပြကာ သူ၏မာန်မာနမှန်သမျှကို ချိုးနှိပ်လျက် ကြီးမား
 သော ရာဇဝင်တွင် တွင်ရစ်မည့် တရားသံဝေဂကို ရရှိစေခြင်း
 ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘိုးတော်ဘုရားသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သူ၏မဟာ
 အမှားကြီးကို သတိရတိုင်းတဖြစ်တောက်တောက် ဖြစ်ကာ
 ဆွေးပင်လယ်ဝေခဲ့ရသည်။

သူ၏မကောင်းမှုများကို ပြေပျောက်စေသောငှာ မင်းကွန်း
 ခေါင်းလောင်းကြီးနှင့် မဟာပုထိုးတော်တို့အား အကြီးအကျယ်
 လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် ငရဲတွင်းမှ ရုန်းကန်နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။
 သူသည်နောင်အခါမှ အကြီးအကျယ် တ,ရသည့် ရောင်းရင်း
 မိတ်ဆွေစစ် ဆရာအောင်ကို ပြစ်မှားခဲ့သည့် ဘေးဒဏ်မှ
 တုံ့ပြန်လာသော စိတ်ချောက်ခြားခြင်းဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ရသလို
 သူ့ကိုယ်သူ အရှင်မေတ္တယျ၊ ဘုရားလောင်းဟူ၍ လက်လွတ်စပယ်
 ပြောလာသည်အထိ စိတ်ထိခိုက်ကာ ဆရာအောင်လို နှုတ်ခမ်း
 မွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်များပင် ထားလျက် ဝေးသည်ထက်
 ပို၍ဝေးခဲ့သည့် ဆရာအောင်ကို သဘိတရရ တမ်းတပူဆွေးလျက်
 သူ့လက်ထက်၌ပင် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲနီးချိန် အခြေကို
 မလွဲမသွေ စတင်၍တွေ့ရှိ ရပေသတည်း။

ဤစာအုပ်ကို လေ့လာဖတ်ရှုသူများအတွက်.....

ပန်ကြားအပ်ပါသည်

မဟိဒ္ဓိပညာသည် တကယ်ပင်ရှိသလော၊ ၎င်းပညာရပ်ကို လူတိုင်း လေ့လာဆည်းပူးနိုင်သလော ဟူသော မေးခွန်းများကို နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်။ စာရေးသူကား မဟိဒ္ဓိပညာရပ်သည် တကယ်ပင်ရှိကြောင်း ဖြေရလိမ့်မည်။ လူတိုင်းအတွက်မဟုတ်၊ ပါရမီရှိသူများအဖို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ခဲ့လျှင် ဆည်းပူးရနိုင်သည်ကို ချွင်းချက်မရှိ စာရေးသူက လက်ခံသည်။

ရတနာသုံးပါးရှိပြီးလျှင် အဘယ်ကြောင့် တကိုင်းတစင် ထောင်၍ မဟိဒ္ဓိပညာရှင်များကို ဆည်းပူးသနည်း ဟူသော မေးခွန်းကို ပြောဆိုရလျှင် တကိုင်းတစင် သပ်သပ် မကိုးကွယ်ပါ။ ရတနာသုံးပါး အနုန္တော အနုန္တငါးပါး ကိုးကွယ်ရာ၌ မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်များသည် မကောင်းမြစ်တား၊ ကောင်းရာညွှန်လပ် အဘတ်သင်စေကာ ဆရာသမားများဖြစ်၍ အနုန္တော အနုန္တငါးပါးအတွင်း၌ ပါဝင်ကြသည့်အညီ ဆည်းကပ်ပူဇော်ခြင်း သာဖြစ်ပေ၏။

မဟိဒ္ဓိပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှ ဆုကြီး ဆုလုပ်များကို ပန်ရွယ်ကြသည့် ဘုရားဆုပန်၊ ရဟန္တာဆုပန်၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များဖြစ်ကြပြီး အဆိုက်အလျောက် ဘဝခရီးလမ်းဝယ် တတ်နိုင်စေရာအား